

Mẹ Kế Zombie

Contents

Mẹ Kế Zombie	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	59
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	66
26. Chương 26	68
27. Chương 27	71
28. Chương 28	75
29. Chương 29	78
30. Chương 30	81
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	91
35. Chương 35	95
36. Chương 36	98
37. Chương 37	101
38. Chương 38	104
39. Chương 39	107
40. Chương 40	110
41. Chương 41	113

42. Chương 42	116
43. Chương 43	119
44. Chương 44	121
45. Chương 45	124
46. Chương 46	127
47. Chương 47	129
48. Chương 48	132
49. Chương 49	136
50. Chương 50	138
51. Chương 51: Chuongw 51	140
52. Chương 52	143
53. Chương 53	147
54. Chương 54	150
55. Chương 55	153
56. Chương 56	156
57. Chương 57	159
58. Chương 58	162
59. Chương 59	165
60. Chương 60	169
61. Chương 61	172
62. Chương 62	176
63. Chương 63	180
64. Chương 64	183
65. Chương 65	187
66. Chương 66	190
67. Chương 67	193
68. Chương 68	197
69. Chương 69: Phiên Ngoại 1	201
70. Chương 70: Phiên Ngoại 2	203

Mẹ Kế Zombie

Giới thiệu

Truyện xoay quanh nhân vật khiến độc giả Vương Hiểu Thư vừa ngủ dậy, phát hiện mình xuyên vào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-ke-zombie>

1. Chương 1

Vương Hiểu Thư ngồi trước máy tính, hòa nhã thân thiết giới thiệu sản phẩm trên trang taobao cho người mua. Cô luôn tự tin rằng mình có thể nhận ra mấy kẻ lươn lẹo giả mạo người mua, chẳng qua bình thường cô đều lười ứng đối loại gốc bầm sinh.

Ví dụ như vị này:

Bà chủ, hiện tại tôi khẩn trương y như xử nam, có thể giới thiệu kỹ một chút về loại phong nhũ kim chung tráo [1] này cho tôi được hay không?

[1] Cái này là sex toy chụp vào ngực cho nữ á. Ngại chết đi được ==))

Vương Hiểu Thư híp mắt, nhếch miệng khinh thường, cười lạnh.

A, trình độ xử nam cũng được xem là khẩn trương sao? Khẩn trương là phải thường xuyên cảm thấy bất cứ lúc nào cũng bị trưởng ban kiểm tra đột xuất mới đúng!

Nhìn ảnh chân dung của đối phương ba giây, Vương Hiểu Thư vô cùng chuyên nghiệp đánh một hàng chữ, giới thiệu kỹ càng cách dùng phong nhũ kim chung tráo cho đối phương, cô hi vọng phản ứng đúng quy cách của mình có thể giành được đơn đặt hàng của đối phương, nhưng lời kế tiếp của đối phương lại làm cô cảm thấy đau lòng.

Nhưng mà bà chủ, bạn gái của tôi rất hung dữ, nàng sẽ không để tôi dùng trên người nàng, tôi có thể dùng trên người mình không?

Vương Hiểu Thư hơi sững sốt, mơ màng đánh chữ: Hẳn là có thể đi, nhưng mà chưa có ai dùng như vậy, không đảm bảo an toàn.

Không sao cả, chỉ cần có thể đi lên là được.

Cậu không sợ làm đi lên rồi không xuống được sao? Vương Hiểu Thư không nhin được hỏi.

Không sợ a, dù không xuống cũng không sao cả, bạn gái tôi rất là nữ vương, nàng thích như vậy.

. . . Mi đúng là đủ tư cách làm M.

Vương Hiểu Thư phiền muộn nhìn đối phương quyết đoán đặt hàng, do dự một chút rồi gói lại cho hắn, xem như chút tâm ý cho loại chân ái hiếm có này.

Làm xong đơn hàng này, cô nhìn thời gian, đã gần giữa trưa, vì thế tắt máy tính ra khỏi phòng, chuẩn bị gọi ba đi nấu cơm.

Khi cô đi vào phòng khách, ba cô đang xem TV, trên TV là kênh tin tức Nhật Bản, cô nghe không hiểu gì cả. Cô cũng không để ý nhiều, đi tới cạnh sofa chào hỏi ba, nhưng khi cô vừa đến gần liền phát hiện, đầu ba cô đầy mồ hôi, đang nắm chặt bộ phận riêng tư nào đó, mặt còn đỏ ửng đến đáng ngờ.

.

Vương Hiểu Thư nhú mày thở dài, vỗ vỗ vai ba, nghiêm túc nói: “Về sau xem ít AV thôi ba.” Cô nhìn TV, thay đổi kênh khác, dừng lại tiếng Nhật liên tiếp không ngừng kia.

Xem AV đến mức nghe tin tức tiếng Nhật cũng kiềm lòng không nổi, tại phương diện nào đấy cũng là một cảnh giới.

Vương ba ba bối rối cúi đầu, núp người sau sofa, dường như xấu hổ không dám nói.

Vương Hiểu Thư tỏ vẻ lý giải, đi vào phòng bếp, mở bếp gas đun nước, chuẩn bị nấu mì ăn liền.

Một lát sau, Vương ba ba bình tĩnh đi vào bếp, đẩy Vương Hiểu Thư ra ngoài, mặc tạp dề vào.

Vương Hiểu Thư vui vẻ, ba cô nấu ăn rất ngon, không cần đến cô thì quá tốt, dù sao mì ăn liền cũng không phải đồ ăn ngon.

Vương Hiểu Thư rạng rỡ chạy về phòng khách, tựa vào sofa chuẩn bị xem phim truyền hình, lúc này di động của cô bỗng vang lên, cô nhìn dãy số, là bảo vệ Tiểu Vương của khu này, vì vậy liền nhận cuộc gọi.

Điện thoại vừa kết nối, bên kia liền truyền đến một giọng nói ồm ồm: “A lô, cô là Tiểu Vương à?”

“... Làm ơn gọi tôi là Đại Vương! !”

“Vương” là một cái họ thật bi thương! Gặp phải cái họ như vậy, chẳng những khi còn trẻ cô bị gọi là “tiểu vương bát”, ngay cả lúc già cũng không tránh được ma chú, bị gọi là “lão vương bát”! [2]

[2] Vương bát: con rùa.

“Không rảnh nói chuyện tào lao với cô, sách của lão Vương để ở phòng an ninh, cô cho là tôi sẽ mang tới nhà cô chắc?” Tiểu Trương ghét bỏ nói.

Còn phải hỏi sao? Người lười Vương Hiểu Thư vội hỏi: “Trương ca anh tuần tiêu sái uy vũ bất phạm, chắc sẽ không ngại đi một chuyến đưa sách tới cho tôi chứ?”

10 phút sau, lão Vương vẫn đang nấu cơm ở phòng bếp, Tiểu Vương đã nhận được sách bảo vệ đưa tới.

Vương Hiểu Thư xem cái tên vừa đậm chất khoa học viễn tưởng, vừa không đăng hoàng trên bìa sách, lật xem vài trang, vẻ mặt có phần dữ tợn, cuối cùng hóa thành trù ừm, cảm thông và thổn thức.

Cô vẻ mặt tự trách đi vào phòng bếp, nhân tiện nói: “Ba, thực xin lỗi! Nhiều năm như vậy là con sơ sót, con nhất định sẽ nhanh chóng tìm mẹ kế!”

Tay xào rau của Vương ba ba run run, nhú mày nhìn qua: “Lại phát điên gì vậy? Không có việc mà ân cần, không phải hết tiền rồi chứ?”

“Không đúng không đúng.” Vương Hiểu Thư một mực phủ nhận, phủ nhận xong rồi lại sửa miệng, “Nhưng mà con gái của ngài đúng là không có tiền, ngài nhân tiện tiếp tế cho con một chút?”

“Ta cự tuyệt, mi không có tiền thì ta liền đổi đứa con gái có tiền.”

“...”

“Không có việc gì thì ra đi, phòng bếp đã nhỏ rồi, đừng ở chỗ này vướng víu.”

Vương Hiểu Thư bị lão Vương xúc phạm, lạnh mặt lấy ra quyển sách kia, cười lạnh đặt trước mặt hân: “Đây là cái gì? Tiểu Trương nói là ba quên ở phòng an ninh, không thể ngờ đây là khẩu vị của ba!” Đây chính là thịt vụn a! Khẩu vị của ba cô thật nặng!

Vương ba ba vừa thấy bìa sách và tên, vẻ mặt thật nghiêm túc, mày nhú chặt.

Vương Hiểu Thư thấy vậy, chỉ cảm thấy là mình đoán đúng rồi, đang định cân nhắc nên nhục nhã ba mình thế nào, chợt nghe Vương ba ba oán trách nói.

“Ta xem nó còn không phải bởi vì con? Bên trong sách cho thấy lí do vì sao nhiều năm qua con luôn bị đá, mãi cũng chưa thể gả ra ngoài!”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, không kịp phản ứng hỏi: “Cái gì?”

“Cái gì? Con tự xem đi!” Vương ba ba đưa quyển sách tên là Xuyên không mạt thế tính phúc cuộc sống cho cô, “Tuy rằng nội dung trong quyển sách dung tục không chịu nổi, quả thực không thể xem hết, nhưng ta nhận nhận, tất cả đều vì nha đầu con!”

“Rốt cuộc là vì sao?” Vương Hiểu Thư cầm quyển sách, khóe miệng run run, “Ba nói rõ ràng vì sao con phải xem.”

Vương ba ba nghiêm nghị nói: “Đừng có mà cự tuyệt, vai nữ phụ trong sách không những tên giống như con, thân thể cũng không khác lắm! Đều là mồ côi mẹ, biết kéo violon, chỉ số thông minh thấp lại háo sắc, ngoại trừ thân phận ba ba cao hơn ta, quả thực là phiên bản của con! Ta còn phải nghi ngờ liệu con có đắc tội ai không, người ta mới cố ý viết để bôi đen con!”

Vương Hiểu Thư bình tĩnh đại ngộ, không khỏi mất kiên nhẫn: “Trùng tên cũng không hiểm, không là gì cả, hơn nữa tác giả không biết con là ai, tốn công bôi đen làm gì?”

“Ha ha, đúng vậy, không là gì cả, dù sao ba con xem xong liền cảm thấy, kết cục của con là tự sát, hoặc chính là chết cả nhà, nếu mà có cô bạn tài giỏi còn xinh đẹp, liền xứng đáng bị người ta đoạt bạn trai, lấy danh nghĩa là yêu.”

Vương Hiểu Thư không nói hai lời ôm quyển sách kia chạy về phòng ngủ, nằm ru rú trên giường, mở to mắt xem thẳng từ giữa trưa đến 12 giờ đêm, vừa đúng lúc kim giờ cùng kim phút nhập làm một, vừa đúng lúc cô đóng lại quyển sách.

Tạo nghiệt a ——

Đây là ý nghĩ của Vương Hiểu Như sau khi xem xong quyển sách.

Trong quyển sách này, vai nữ phụ có tên giống cô quả thật là không thể thâm hơn, chẳng những bị nữ chính đoạt đi vị hôn phu thanh mai trúc mã, nhận hết chèn ép và khuất nhục, còn khiến căn cứ của ba mình bị nữ chủ và cận vệ nam cướp đi, cuối cùng chẳng những rơi vào kết cục bị nhiễm bệnh, ngay cả thành zombie cũng không sống yên, bị người ái mộ nữ chủ bắn nổ đầu, thuận tiện phanh thây bằng cưa điện.

Vô cùng thâm a, Vương Hiểu Thư đau khổ vùi vào chăn, nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

2. Chương 2

Vương Hiểu Thư mở mắt ra, lắc lắc cái đầu nhức mỗi vì cả đêm chìm trong ác mộng, mơ mơ màng màng nhìn bốn phía, tại sao lại cảm giác vẫn chưa tỉnh mộng? Rõ ràng là trời đã sáng, nhưng giường không phải của mình, chăn cũng không phải của mình, còn có một chàng trai tuần tú đang thất lạng quần chuẩn bị rời đi?

.

Có dự cảm xấu.

Vương Hiểu Thư cấu mạnh vào tay mình một cái, đau tới mức cô kêu to bật dậy, đầu óc thanh tỉnh trong nháy mắt.

Xong rồi, toi đời rồi.

Cảm giác như cánh cửa của thế giới mới bị mở ra a. . .

Chàng trai xa lạ mặc xong quần liền mặc áo sơ mi, hắn có mái tóc màu vàng và con ngươi xanh biếc, thấy Vương Hiểu Thư mờ mịt nhìn chung quanh, cúi người hôn nhẹ lên trán cô, xoay người rời đi không nói một câu.

Sự ngỡ ngàng giảm bớt, Vương Hiểu Thư kinh hoảng làm biểu cảm của Nhĩ Khang [1]: “Đợi chút ——”

Chàng trai ngờ vực quay đầu, nhìn cô không nói gì, trong con ngươi xanh biếc ánh lên vẻ không vui và chất vấn, theo đó là sự thấp thỏm không yên.

Vương Hiểu Thư ngây ngốc hỏi: “Xin hỏi anh là?”

“?” Chàng trai ngạc nhiên nhìn cô, “Em làm sao vậy Hiểu Thư?” Hắn đi lại, đối diện với cô. “Em không nhận ra anh sao?”

Vương Hiểu Thư không chịu được hơi thở nam chủ Quỳnh Dao của hắn, tránh khỏi cái tay đang ra sức lay hai vai mình, khó hiểu trừng mắt nhìn hắn: “Anh là ai? ? ? ?”

Chàng trai hơi sửng sốt, cau mày lại, trầm giọng nói: “Anh là Âu Dương, vị hôn phu của em, em sao vậy?” Chẳng lẽ bị đánh choáng váng? Hắn thầm nghĩ.

“ . . . ” Quả nhiên, vừa nghe cái tên cộng theo thân phận trâu bò này, cô liền chắc chắn rằng dự cảm xấu lúc trước của mình đã trở thành hiện thực.

“Hiếu Thư?” Âu Dương nghi hoặc tới gần cô, lại bị cô né tránh.

Vương Hiếu Thư mặt không biểu cảm nói: “Vừa rồi em đùa anh thôi.”

“Cái gì?” Âu Dương nhíu mày, bất ngờ nhìn cô, cảm thấy ngỡ ngàng.

Hắn và Vương Hiếu Thư cùng nhau lớn lên, hiểu rõ ý nghĩ của cô như lòng bàn tay, mà lúc này sao lại cảm giác. . . Trì độn như vậy?

Ha ha, mi không trì độn mới là lạ, mi đâu có biết “Vương Hiếu Thư” này đã không phải “Vương Hiếu Thư” kia.

“Không có gì.” Vương Hiếu Thư thả lỏng, mỉm cười, “Chính là cảm thấy không khí có phần khẩn trương nên hòa dịu một chút thôi.”

Âu Dương hơi xấu hổ, nghĩ tới một màn vừa rồi, do dự một chút, quyết định nhân nhượng cô: “Hiếu Thư, em đã tỉnh thì không có việc gì, em đừng giận Y Ninh, vừa rồi cô ấy ra tay đánh em không phải cố ý, cô ấy bị dọa thôi.”

Bị dọa. . .

Vương Hiếu Thư cảm thấy vô cùng may mắn khi mình vừa xem hết Xuyên không mặt thể tính phúc nhân sinh , nếu không cô cũng sẽ bị lời nói của người này lừa gạt.

Cô đã biết, mình không nằm mơ, cô đang chạy theo một tân thời là xuyên không.

Nhưng mà, không nên xuyên a, tại sao lại xuyên vào quyển sách này, hơn nữa còn xuyên thành nữ phụ bị kịch như vậy? Chẳng lẽ bởi vì trước khi ngủ cô xem nó sao? Chẳng lẽ nếu trước khi ngủ cô xem “Kiêu hãnh và định kiến” thì có thể xuyên thành Elizabeth?

“Tôi thấy hai người xxx tại đây cũng không bị dọa, vậy mà cô ta bị dọa?” Vương Hiếu Thư hỏi lại.

Âu Dương như nghe được lời nói không thể tưởng tượng nổi, khiếp sợ nhìn cô, giống như không tin cô sẽ nói như vậy.

A đúng rồi, cô nương này trong nguyên tác chính là quả hồng mềm, đối với vị hôn phu này có thể nói là yêu đến cực điểm, ngay cả biết rõ hắn lén phét với nữ chính cũng không đồng ý chia tay, cam tâm hai nàng chung một chồng, cuối cùng bị nữ chủ hại tan cửa nát nhà chết không toàn thây cũng không có chỗ tổ khổ. . . Mà hiện tại, vừa đúng lúc cô nương này phát hiện JQ của nữ chủ và vị hôn phu, tức giận đánh nhau với nữ chủ, lại bị nữ chủ đánh cho hôn mê. Đây là đoạn mở đầu của quyển sách.

Thật bi ai! Vương Hiếu Thư đau lòng vuốt mặt mình, cũng không biết cô nương này diện mạo có giống như mình không.

“Hiếu Thư, em không thể nói Y Ninh như vậy, cô ấy là chị em tốt của em.” Âu Dương vô cùng không vui chỉ trích.

Ta van cầu mi đừng bôi đen từ chị em tốt này! Là nàng bị đoạt vị hôn phu rồi bị đánh hôn mê a, phiền toái mi làm rõ ràng được không? Vương Hiếu Thư lạnh mặt nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt vô cùng lợi hại, trừng đến mức làm hắn mồ hôi lạnh đầy đầu và chột dạ trong lòng.

Vương Hiếu Thư cũng không định trở mặt với hắn, thấy hắn như vậy, gật đầu nói: “Được, anh đã nói như vậy, vậy anh đi trước đi, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Âu Dương hiển nhiên vừa lòng với kết quả này, hắn lại nghĩ ả ngu xuẩn này vẫn trắng mắt như trước, tình cảm với hắn vẫn là chân thành tin tưởng kiên định. Hắn yên tâm, vui vẻ, chỉnh lại áo khoác, tiêu sái xoay người rời đi.

Vương Hiếu Thư nhìn hắn đóng cửa lại, giống như lơ đãng bổ sung một câu: “Đúng rồi, quên nói, vì để tình bạn sâu đậm của em và Y Ninh càng thêm sâu sắc, em chuẩn bị thành toàn hai người, giải trừ hôn ước của

chúng ta, cho dù ba không đồng ý em cũng sẽ buộc hẳn đồng ý, không cần cảm tạ, cứ gọi em là Lôi Phong!” [2]

[2] Lôi Phong là một chiến sĩ của quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. Sau cái chết của mình, Lôi Phong đã được hình tượng hóa thành một nhân vật vị tha và khiêm tốn, một người hết lòng với Đảng Cộng sản, chủ tịch Mao Trạch Đông và nhân dân Trung Quốc.

Âu Dương trong giây phút cửa đóng lại đối mặt với Vương Hiểu Thư trong phòng, sắc mặt khó coi như ăn một đồng phân.

Tốt lắm, chính là như vậy.

Wang Huiyu thở dài một hơi, cô cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng vẫn có phần khản trương.

Cô là trạch nữ danh xưng với thực, mặc dù mở cửa hàng bán đồ tình thú ở taobao, nói chuyện tương đối bừa bãi nhưng bên trong vẫn là một cô gái bảo thủ, bỗng gặp một việc siêu nhiên như vậy, dù cô có xem qua bao nhiêu tiểu thuyết xuyên không cũng không tiếp thụ được.

Không trở về được sao? Thật sự không về được? Không được a, nếu cô không về được, ai sẽ nuôi ba cô?

Nhớ tới ông già e lệ lại hiền lành kia, Vương Hiểu Thư cảm thấy không an lòng.

Cô thật sự không có cách nào, hiện tại cô ở thế bị động, không có quyền chủ động, cô hoàn toàn không nắm rõ.

Thở dài một hơi, Vương Hiểu Thư trợn mắt nhìn trần nhà, rời khỏi cái giường đã bị đôi cậu nam nữ kia nằm ngủ, một đồng lúa chọn lướt trong đầu, duy chỉ có một chữ “chạy” thật to dừng lại.

Đúng vậy, cô phải chạy, cho dù cuối cùng có thể về nhà hay không, cô phải chạy khỏi nơi này trước đã.

Dựa theo chuyện vừa xảy ra và sự lý giải của cô, hiện tại cô đang ở thị trấn zombie tận thế, đang ở căn cứ Lượng Tử - căn cứ lớn nhất trong bốn căn cứ còn lại, lãnh đạo là cha của thân thể này, tên Vương Kiệt, không biết hẳn có ca hát hay không. [3]

[3] Vương Kiệt: Ca sĩ nổi tiếng người Hồng Kông.

Nếu dựa theo tình tiết, vậy thì hiện tại cô đã bị mỹ nữ gián điệp Y Ninh từ căn cứ Ly Tử —— cũng là nữ chủ Mary Sue trong nguyên tác, đoạt vị hôn phu.

Căn cứ Ly Tử này không phải là hiệu làm tóc gội cắt sấy, càng không có nhiệm vụ hấp nhuộm uốn, nó chính là một căn cứ hẻo lánh tập hợp bộ phận dân cư nhỏ, mà nữ chủ chính là một thành viên trong đó.

Mục đích của ả tới Lượng Tử, ban đầu chỉ đơn thuần là đánh cắp tình báo cơ mật, xếp vào cơ sở ngầm, cuối cùng thống nhất bốn căn cứ lớn để làm nữ vương.

Tuy rằng ở tận thế, nhưng lòng tham và âm mưu quỷ kế của nhân loại khiến bốn căn cứ này không thể hài hòa thống nhất, thân là nữ chính, Y Ninh chẳng những có mộng nữ vương, còn có mộng hậu cung!

Ả một lưới bắt hết mỹ nam thiên hạ, hơn nữa thật sự bước trên con đường giấc mộng thênh thang.

Mà mục tiêu cuối cùng của ả, chính là nhét nốt giáo sư Z sáng lập bệnh độc tận thế vào hậu cung.

Thực ra nếu xét từ góc độ độc giả, xem quyển sách này còn thấy thích thú, nhưng nếu mi lạc vào một cảnh giới kỳ lạ, mi liền không thể bỏ qua BUG trong này.

Nói xem, tác giả lúc viết quyển sách này nghĩ cái gì?

Ý tưởng phía trước còn chưa tính, ý tưởng cuối cùng có phải rất vô lý hay không?

Đi theo người cha bệnh độc, cha ruột của zombie có gì tốt? Bị zombie vây quanh giường hoặc là bị nhà khoa học điên này ghim kim làm thí nghiệm rất thích thú sao?

. . . Quên đi, hiện tại cô truy cứu vấn đề này thì đâu có tác dụng gì.

Z tiên sinh so với những kẻ ái mộ nữ chủ mà nói, xem như là người đàn ông bình thường duy nhất trong cả quyển sách. Nguyên nhân khiến Vương Hiểu Thư nghĩ như vậy, có thể bởi vì chỉ có Z từ đầu tới cuối không

dây dưa với Y Ninh, cho đến khi văn kết thúc nữ vương đại nhân của chúng ta vẫn không hạ gục được hẳn, có lẽ tác giả muốn tạo thành vẻ đẹp tương phản.

Tốt nhất là chạy đi, haiz, cách xa những người này, dù sao ở lại đây cũng là chờ chết, còn không bằng đi ra ngoài thử thời vận.

So với những người này, zombie đều thân thiết hòa ái hơn.

Thân là con gái của lãnh đạo căn cứ Lượng Tử, Vương Hiểu Thư muốn rời đi căn cứ là một chuyện vô cùng dễ dàng. Tại tận thế, bên ngoài đều là zombie, mà thức ăn nước uống trong căn cứ cũng có hạn, mọi người chỉ có thể ra ngoài tìm kiếm đồ ăn mới có thể tiếp tục sinh tồn. Ở nơi này, nếu có thể ba bữa ấm no, đó chính là sống xa xỉ.

Trước kia Vương Hiểu Thư không nghĩ rằng mình sẽ tiếp xúc với cuộc sống như vậy, nhưng hiện tại cô chấp nhận số phận rồi.

Đi theo đội chuẩn bị ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, cô lần đầu thấy đạn dược chân chính. Những thứ chân thật này đặt trước mặt cô, cô giống như thấy trong cửa hàng này còn có bảo vật tình thú.

Cô hơi do dự, muốn khiêng lên súng trường AK47 nhưng sức nặng của nó làm cô phải khom lưng, vác loại này đi ra ngoài cùng đội ngũ, khẳng định cô không chạy nổi.

Vì thế, Vương Hiểu Thư dưới sự miệt thị của vị hôn phu Âu Dương, đổi một khẩu súng gọn nhẹ.

“Em thật sự muốn đi theo?” Âu Dương hỏi, nhú mồm, “Em trước kia rất ít khi cùng đi ra ngoài, nếu không sẽ bị thương. Hay là em cùng Y Ninh nghỉ ngơi trước một ngày đi, tuy rằng thời gian bây giờ còn sớm, nhưng nếu để em đi theo lại là một chuyện khác.”

Đúng vậy a, trước kia đều là đại tiểu thư áo tới vờn tay cơm tới há mồm, như vậy mới khiến Âu Dương với mỹ nhân Y Ninh xinh đẹp lại tài giỏi nhất kiến chung tình tái kiến lên giường.

Vương Hiểu Thư là đại trưởng phu, đây không phải là nói suông, cô co được dân được, một tiếng cũng không nói.

Cô không thèm đếm xỉa tới Âu Dương, trực tiếp xoay người chuẩn bị xuất phát —— cô phải rời khỏi nơi này.

Cho dù không thể về nhà, cô cũng phải rời khỏi Lượng Tử, rời khỏi trung tâm phát triển tình tiết, tránh khỏi kết cục bị thảm hóa thành zombie và chết không toàn thây.

Về phần Lượng Tử cuối cùng sụp đổ thế nào. . . Xin lỗi Vương Kiệt thúc thúc, ba ruột của ta không phải là Vương Kiệt, cho nên ta đành ích kỷ thôi, cho dù chạy tới căn cứ cách Lượng Tử gần nhất cũng được, tóm lại không thể ở đây.

Ý tưởng này của cô có vẻ không biết lượng sức, dù sao cô cũng chỉ là một thiếu nữ trói gà không chặt, vừa mới xuyên tới nơi này không bao lâu, vết thương trên trán bị Y Ninh đánh còn đang băng bó, cứ xông ra ngoài như vậy thì thật lỗ mãng. Bên ngoài căn cứ đều là zombie, bị bọn nó cắn một cái cũng không phải là đùa, bệnh độc của Z tiên sinh chẳng những biến dị mà còn có thể tiến hóa, đến lượt cô không biết đã thay đổi mấy lần rồi.

Nhưng mà cô biết một bí mật.

Một bí mật giúp cô an toàn tránh thoát zombie, đi tới căn cứ bí mật trong tình tiết.

Đây coi như là mở bàn tay vàng cho cô sao? Vương Hiểu Thư dựng ngón giữa về phía ông trời, ít ra cô cũng có ưu thế biết trước tình tiết. Ở thị trấn đáng sợ nhất không phải nữ chính, mà là nhóm nam chủ a!

Vương Hiểu Thư còn nhớ, đoạn cuối sách có đề cập, nhân tố quan trọng để nữ chủ thống nhất bốn căn cứ lớn là phát hiện Vương Kiệt. . . Cũng là cha của thân thể này, giấu một thần khí ở nhà xưởng bỏ hoang bên ngoài căn cứ.

Nghe nói, thần khí này được tìm thấy ở một phòng thí nghiệm khi Vương thống đốc đi săn giết zombie và tìm kiếm đồ ăn. Kia hẳn là phòng thí nghiệm mà Z vứt bỏ, bên trong có rất nhiều dụng cụ hẳn từng sử

dụng, Vương thống đốc và đội viên cùng tìm tòi một phen, lúc người khác không chú ý thì hắn tìm được một bình chất lỏng nhỏ.

Hắn thử nghiệm qua, chứng minh một chuyện: zombie chỉ cần ngửi thấy mùi từ chất lỏng này, sẽ tránh xa. Thần khí.

Thứ này tại tận thế có thể được coi là thần khí.

Nhân phẩm và tính cách của Z mặc dù còn cần phải khảo cứu, nhưng tài hoa của hắn thì không thể nghi ngờ.

Lọ nhỏ này chính là nước thần bảo mệnh, có khoảng 4 5 mililít, vậy mà bị Vương Kiệt lúc không biết lãng phí một nửa, hiện tại chỉ còn thừa lại một chút.

Vương Hiểu Thư muốn tới chỗ đó lấy bình chất lỏng này, chỉ cần mang theo nó, tránh đường lớn đi đường nhỏ, ngày ngủ đêm ra, hắn là không có nguy hiểm quá lớn.

Có quyết định này, Vương Hiểu Thư liền cố dẫn các đội viên tới nơi dấu nước thần, chỗ kia cách căn cứ cũng không xa, ra khỏi cửa lớn, qua một vòng kiểm tra là có thể thấy nhà xưởng cũ nát kia.

Vương Hiểu Thư nắm chặt súng lục, trống ngực đập thình thình nhìn về phía kia, bình tĩnh bước đi, ẩn người đằng sau một chiếc xe hơi bị bỏ đi.

3. Chương 3

“Em muốn đi đâu?” Âu Dương ngoái đầu nhìn lại, phát hiện Vương Hiểu Thư đi về phía ngược lại, mặt đang nhăn lại càng nhăn hơn, chạy vài bước túm cô lại, “Em có thể đi theo đội ngũ mà không chạy lung tung được không? Xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm? Chẳng lẽ bởi vì em là con gái của thống đốc mà không cần kiêng nể gì sao?!”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn Âu Dương đang chất vấn, tiếng thét chói tai giống như giết heo và ánh mắt phần nộ vì chính nghĩa của hắn giống như muốn xé toác cô ra. . . Ác ý tràn đầy a, nếu không phải kiếp này xuyên không, vậy thì cả đời đều không được chứng kiến.

“Em muốn đi vệ sinh một chút.” Vương Hiểu Thư lạnh nhạt hất tay Âu Dương ra, trong lúc Âu Dương còn đang sững sờ, cô đã đi về phía chiếc xe kia, “Nếu anh chờ không kịp, có thể mang đội ngũ đi trước, em sẽ đi theo sau, đây là yêu cầu của em, cho dù gặp chuyện không may cũng không thể trách anh.”

Âu Dương kinh ngạc nhìn bóng lưng của cô, nhất thời không quen với việc cô đột nhiên lạnh nhạt và xa cách, cảm thấy đội viên xung quanh đang nhìn mình chăm chú, hắn không thể để mất mặt, vì thế nghiêng rắng giậm chân, bỏ mặc cô: “Đại tiểu thư đã nói như vậy thì chúng ta đi trước.” Đây là cô tự chuốc lấy phiền toái, nhiều người đều nghe được lời của cô, nếu cô xảy ra chuyện gì cũng không liên quan tới hắn!

Các đội viên ta nhìn người người nhìn ta, nhìn Âu Dương dẫn trước, không một ai nhắc chân đuổi theo.

Âu Dương hỏn hển quay đầu, nhìn bọn họ rống to: “Không đi đúng không?! Vậy thì chạy về hết đi!”

Các đội viên bị bộ dáng nổi giận dùm dùm của hắn dọa đến, cũng không do dự nữa, tất cả đều bước nhanh theo, cửa thành náo nhiệt vừa rồi bỗng an tĩnh lại, Vương Hiểu Thư núp sau xe hơi thấy bọn họ đều đi rồi, vội vàng chạy tới nhà xưởng cách đó không xa.

Kỳ thực, một mình cô chạy vào căn phòng tối như mực như vậy thấy rất khản trương, nhưng cô đã chuẩn bị tâm lý, súng cũng mang theo, nơi này cách căn cứ cũng gần, hắn là không có zombie, sẽ không có việc gì.

Nhưng mà. . . Tình tiết hoàn toàn không giống như cô tưởng.

Vương Hiểu Thư tìm tới chỗ có nước thần mà sách nói, từng bước tiến vào, chỉ cảm thấy gió xung quanh thổi càng ngày càng lạnh, mùi hôi thối trong không khí càng đậm hơn, ánh sáng càng mờ, hết thấy yên tĩnh tới mức quỷ dị.

Không được, không thể đi vào, giác quan thứ sáu của Vương Hiểu Thư rất chuẩn, bên trong nhà xưởng tối tăm âm trầm làm cô nổi hết da gà, cô sáng suốt chọn quay đầu rời đi, nhưng cũng đã muộn rồi.

. . . Cô cũng quá ngây thơ, ai nói ban ngày ban mặt zombie không dám đi lại ở phụ cận căn cứ? Ai nói phụ cận căn cứ khá an toàn? Ha ha, có một tên cổ gầy ăn mặc như super mario đang đi vào trong, Vương Hiểu Thư dường như thấy được hình ảnh plants vs zombie, cô muốn có một bông hoa hướng dương, lại có thêm một cây đậu to, nhưng chắc chắn là không thể nào.

Vương Hiểu Thư ngừng thở, lui về phía sau vài bước, trốn đằng sau một thùng dầu, nghỉ ngơi một chút, cuối cùng quyết định đi sâu vào trong — nếu đã không thể đi ra ngoài, vậy thì phải vào hang cọp mới bắt được cọp con!

Vương Hiểu Thư nín thở tới mức đầu óc choáng váng, cô thở nhẹ một hơi, ảo não vì coi đàn zombie biến dị này là sự phụ diện ảnh Lâm Chánh Anh [1], cho dù cô hô hấp bọn nó cũng không phát hiện a.

[1] Lâm Chánh Anh là diễn viên, chỉ đạo võ thuật, đạo diễn và nhà sản xuất phim của điện ảnh Hồng Kông.

Vương Hiểu Thư cẩn thận trốn đằng sau một cái thùng dầu khác, tóc dài mềm mại theo động tác của cô mà nhẹ nhàng tung bay, thân thể uyển chuyển của cô ở dưới lớp quần áo bó màu đen khiêu gợi, dáng người xinh xắn làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, đây xem như là điều kiện thiết yếu để làm nữ phụ thị văn? Nếu không làm sao so được với nữ chủ như tiên nữ?

Vương Hiểu Thư cảm thấy vô cùng suôn sẻ, cô cảm tạ nơi này ánh sáng thật tối, con zombie chỉ số thông minh không cao hơn mario bao nhiêu tới cửa vào liền rẽ khúc quanh, cũng không phát hiện cô, vì thế cô thừa dịp tiếp tục đi tới, trốn sau mấy thùng dầu nữa, cuối cùng tới được chỗ kia.

Theo như trong sách, Vương Kiệt giấu nước thần ở góc đông nam trong cùng nhà xưởng, nơi đó có một tủ sắt cũ nát rất cao, bình nước thần cứu mạng kia đặt ở khe hở chỗ tủ dựa vào tường. Vương Hiểu Thư hiện tại đang đứng ở chỗ này.

Ngây người trong bóng đêm thật lâu, mắt Vương Hiểu Thư đã dần dần thích ứng, tuy rằng cô không thể nhìn rõ hết, nhưng cũng miễn cưỡng thấy được cái bóng mờ mờ. Cô ngồi xổm xuống, vươn cánh tay mò tới mò lui ở hốc tường, ngoại trừ một tay đầy bùn và nước đục cũng không tìm được cái gì.

Vương Hiểu Thư hơi sốt ruột, cô nghe được động tĩnh của zombie, điều đó chứng tỏ nó cách chỗ này càng ngày càng gần, nếu cô không lấy được bình nước kia, vậy thì cô có thể nói tạm biệt với thế giới này rồi.

Vương Hiểu Thư không để ý đến nó, cô quỳ một gối xuống đất, mặc kệ dơ bẩn trên mặt, mặt dán vào tủ sắt, vươn cánh tay vào trong hốc tường, sờ cẩn thận từ trên xuống dưới, cố gắng thật lâu, cuối cùng đụng vào một hộp nhỏ hình vuông.

Tìm được rồi!

Vương Hiểu Thư vui vẻ cầm hộp nhỏ ra, vỗ vỗ bụi phía trên, tay chạm vào bốn phía, tìm được chốt mở ở bên trái, nắp hòm tự động mở ra, một bình thủy tinh nhỏ trong suốt nằm bên trong.

“Ha ha ha ha ha ha ha!” Vương Hiểu Thư hớn hở cầm chai, đắc ý đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng ai biết khi cô ngẩng đầu, ngăn tủ sắt vẫn luôn yên tĩnh kia bỗng mở ra.

Cô ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm cánh cửa sắt đang lắc lư, tiếng cọt két vang trong nhà xưởng yên tĩnh vô cùng chói tai, cảm giác nguy cơ làm người không thoải mái dâng lên.

Vương Hiểu Thư vô thức lui về phía sau, cánh cửa kia dần mở ra theo bước chân của cô, một cánh cửa khác cũng mở ra, dường như có thứ tồn tại trong ngăn tủ lớn kia, nhưng Vương Hiểu Thư thấy không rõ, cô chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng mờ.

.

Bóng trắng kia hình như còn giật mình.

Không tốt!

Vương Hiểu Thư nhanh chóng chạy về phía sau, đụng phải một thùng dầu, tiếng vang to quanh quẩn trong nhà xưởng tối tăm, một tiếng cười trầm thấp có vẻ trào phúng hòa cùng tiếng kêu đau của cô.

Vương Hiểu Thư ôm cái mũi đau nhức, khẩn trương quay đầu nhìn lại, một bóng người cao gầy từ từ đi ra khỏi tủ, động tác của hắn có vẻ lười nhác, bước chân nhẹ nhàng lại có quy luật, giày da màu đen đi trên đất phát ra tiếng vang “bành bạch”.

Vương Hiểu Thư nghĩ tới rất nhiều khả năng, cô cảm thấy bên trong có thể là zombie hoặc là quái vật biến dị nào đó, tệ hại nhất là loại côn trùng kỳ quái hoặc động vật nào đó, nhưng cô không thể ngờ rằng đây là người sống, hơn nữa còn là một người đàn ông.

Đó là một người đàn ông cao gầy tóc đen, ít nhất cũng phải 1m9, vô cùng gầy, nhưng tỉ lệ dáng người rất chuẩn, qua chiếc áo dài trắng không nhiễm một hạt bụi nào có thể nhìn ra phần eo của hắn, quần dài màu đen và áo sơ mi ca rô xanh sẫm làm nổi bật phần áo dài, từ phần cằm nhọn và đôi môi nhạt màu hướng lên trên, cô không nhìn thấy đôi mắt hắn.

Tóc ngang trán của hắn rất dài, tóc đen mềm mại che nửa khuôn mặt, hắn không sợ đi như vậy sẽ ngã sấp xuống sao?

“Ha ha. . .” Hắn cười nhạo cô xong, nói khê, giọng nói có vẻ chán ngán, “Là người a?”

. . . Không rõ ràng sao? Zombie sẽ ngồi ở chỗ này đợi người chê cười sao? Muốn bỏ nhào qua giết mi à? Mi lộ vẻ thất vọng là sao? Mất trí à?

Không biết vì sao, Vương Hiểu Thư không dám châm chọc hắn, bởi vì cô có trực giác, nếu cô nói, người đàn ông đang tiến tới kia sẽ giết cô ngay lập tức.

Haiz, con người rất sợ chết a! Gặp zombie cũng không sợ đến vậy, vậy mà thấy một người không rõ diện mạo đã sợ tới mức phát run không đứng lên được, có bẽ mặt hay không! Thật giống như cúm gia cầm thì không ăn gà, mi không ăn gà thì gà đẻ làm gì! Con vịt sẽ thấy gà thế nào! Con ngỗng sẽ thấy gà thế nào! Sau này ở giới gia cầm gà sẽ sống thế nào!

. . . Lạc đề rồi.

4. Chương 4

“Một người?”

Đây là câu thứ hai mà người đàn ông kia nói, hắn đi đến trước Vương Hiểu Thư, hai tay nhét vào túi áo, cổ hắn đeo một thứ giống như ống nghe khám bệnh, từ trên nhìn xuống cô ở dưới đất, bởi vì té ngã mà trên người cô đầy bụi bẩn, cái mũi hồng hồng, hắn là bị đập vào quá mạnh, hình như còn chảy máu mũi, hình tượng vô cùng chật vật, nhưng đôi mắt tròng lớn của cô lại có vẻ trong veo và sáng ngời.

“ . . Không phải là người thì là chó sao?” Đối mặt với nhân loại, tinh thần miệng tiện không chịu thua của Vương Hiểu Thư lại khởi động, cô đứng dậy, xoa cái mũi, nhìn người đàn ông kia, thuận miệng nói, “Nơi này không an toàn, anh nhanh chóng rời đi thì tốt hơn, tôi có việc đi trước, sẽ không ở lại cùng anh, bái _____”

Cô còn chưa nói xong, tay người đàn ông kia bỗng vươn về phía cô, ngón trỏ thon dài của hắn đặt trên bờ môi cô, cô trực tiếp ngậm miệng lại.

“Người chột dạ luôn có nhiều động tác.” Giọng nói trầm thấp của hắn đọc nhấn từng chữ thật chậm và rõ ràng, lời nói của hắn giống như bông tuyết lạnh lẽo dừng trên người cô, cô chỉ cảm thấy trong mắt mình đều là màu trắng.

. . . Đây không phải là ảo giác, trong mắt cô quả thực là màu trắng, bởi vì hần cởi áo dài trắng ra che trên người cô, từ đầu đến chân.

“Anh làm cái gì vậy? Tôi nói thật mà.” Vương Hiểu Thư kéo chiếc áo dài trắng xuống, mùi của các loại thuốc trộn lẫn và mùi xà phòng như là cỏ xanh, vừa như là ánh mặt trời, “Anh thật kỳ quái, tôi cũng không biết anh, vì sao tôi phải chột dạ? Nếu tôi có nửa câu nói dối, họ của tôi liền viết ngược lại!”

Người đàn ông đứng thẳng, cúi mắt xuống nhìn cô, giọng điệu có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Cô họ gì?”

Wương Hiểu Thư ôm áo dài trắng đứng lên, ngẩng đầu nhìn thẳng hần, đúng lý hợp tình nói: “Tôi họ Vương (!)”

“A.” Hần phát ra một tiếng kinh thán nhỏ, vẻ mặt vẫn không có chút biểu cảm nào, rõ ràng là nói cho có lệ.

. . . Quên đi, hần tin hay không thì tùy, dù sao “Wương” đảo lại vẫn là “Wương”, cô không đuổi lý chút nào.

Wương Hiểu Thư lặng lẽ lui về phía sau, muốn thừa dịp hần không chú ý mà đào tẩu, cố ý tìm đề tài: “Tôi đã nói cho anh tôi họ gì, anh cũng nên nói với tôi anh tên gì chứ? Như vậy mới công bằng.” Ban ngày ban mặt xuất hiện ở chỗ này, còn núp trong tủ sắt, khẳng định không phải người tốt. Đoán chừng người này cũng giống như nữ chủ Y Ninh, tới đây để trinh sát.

Thực ra Vương Hiểu Thư chỉ đoán đúng một nửa, người đàn ông này quả thực không phải người tốt, nhưng chuyện hần muốn làm và trinh sát là khác xa một vạn tám ngàn dặm.

Người đàn ông nâng tay phải đặt trước ngực, làm một hành động theo lễ tiết của quý ông, da thịt trắng nõn dưới áo sơ mi giống như trứng gà lột xác, nhất là ở chỗ cổ tay, màu da còn trắng hơn cô.

“Tên của tôi là. . .” Hần nói khẽ, cánh môi vô sắc dần dần trở nên hồng nhuận một cách quái dị, “Z.” Hần nói một chữ mẫu, phát âm trầm mà tiêu chuẩn, dư âm vang bên tai Vương Hiểu Thư, cô khiếp sợ lại hỏi hần, ngó người nhìn hần, hoàn toàn choáng váng.

. . . Vừa ra ngoài đã gặp đại BOSS cuối cùng, tỉ lệ này thực mẹ nó so với trúng xổ số 500 vạn còn thấp.

“Cầm giúp tôi một chút, tôi phải đi vệ sinh.” Vương Hiểu Thư đưa áo dài trắng cho Z, xoay người đi chậm hai bước, sau đó chạy vội.

Nhưng cô mới chạy chưa đến 100 mét, đã vô cùng thành thật lăn trở về.

A. . . Phía trước có ba con zombie sắp đột kích a!

Z vẫn đứng tại chỗ, cả người hần đều chìm trong bóng tối, phần tóc mái che hơn nửa khuôn mặt, rất khó thấy rõ toàn bộ diện mạo và ánh mắt hần, nhưng cô lại thấy khóe miệng hần nhếch lên, tay phải còn cầm một con dao mổ.

Wương Hiểu Thư nhìn chằm chằm lưỡi dao lóe sáng kia, trong lòng cảm thấy cuống quýt, chần chừ nói: “Này, chúng ta có chuyện gì thì nói từ từ được không, không nên nghịch dao găm, anh cất nó trước được chứ?”

Cất đi? Nếu nghe lời cô thì đây chính là Z giả mạo.

Wương Hiểu Thư trước khi hôn mê chỉ thấy được có ánh sáng trắng lóe lên, trên trán có cảm giác lạnh lạnh, cục đá trên đất mài vào lưng cô.

Khí hậu vùng phụ cận căn cứ Lượng Tử ẩm ướt và thay đổi thất thường, rất nhiều khi mưa sẽ rơi đột ngột. Giờ phút này, hạt mưa giống như có thù hận mà ra sức nện xuống, tiếng sấm oanh oanh kèm với tia chớp đan trong không trung, mây đen dày đặc bao phủ lấy tòa tường cao vây lấy căn cứ, Z ôm ngang Vương Hiểu Thư đang hôn mê, đứng ở trong mưa nhìn Lượng Tử một hồi, xoay người đi vào màn mưa.

Hần đi rất chậm, rất ổn định, những bước chân có khoảng cách như nhau, nước mưa đập vào người, vào mặt hần, phần tóc đen bên tai đã ướt và áo sơ mi đơn bạc, nhưng hần không hề để ý, hần cứ tản bộ trong mưa to, lẳng lặng đi qua một rừng cây mà không ai dám tiến gần, kỳ quái dạo trái phải một vòng, một tòa nhà màu trắng xuất hiện.

Z ôm Vương Hiểu Thư đi vào tòa nhà, mưa ngừng rơi, hần cả người ẩm ướt nhìn người trong lòng cũng chặt vật không kém, hàm răng trắng chạm vào môi dưới, con ngươi dưới tóc đen tối như mực.

Hắn khó xử nhìn chiếc sofa trắng tinh, cuối cùng ôm Vương Hiểu Thư tới phòng tắm.

Nước ấm, cô gái thân trần nằm bên trong, phòng tắm ngập đầy hơi nước, tạo thành một làn hơi mờ trên người cô gái.

Z ngồi xổm bên cạnh bồn tắm lớn, ngón tay thon dài xẹt qua xương quai xanh, ngực, bụng, xương hông của cô gái, sau đó nhẹ nhàng lật người cô, tay đỡ mặt cô để cô không bị sắc nước, ngón tay hắn miêu tả từng đường cong trên người cô, lòng bàn tay mềm mại lướt qua lưng cô, chạm nhẹ vào mỗi tấc da thịt.

Cho dù đang hôn mê, Vương Hiểu Thư vẫn cảm nhận được sự khác thường của thân thể, cô khép chặt mắt, mày nhíu lại, lông mi dài mà cong run nhẹ, thân thể trắng nõn dần nổi lên sắc đỏ ửng.

Z rút tay về, đôi mắt hí lại, vẻ mặt mang theo chút tiếc hận.

Họ Vương, nữ tính, xuất hiện tại nhà xưởng bỏ hoang, tất cả tin tức này nói cho hắn biết, cô gái này chính là con của Vương Kiệt.

Đáng tiếc, thân thể hoàn mỹ như vậy mà không thể giết chết. Nhưng vì lợi ích lớn hơn nữa, lưu lại cô cũng không sao.

Tay Z vô cùng lưu luyến chạm vào thân thể xích lỏa của Vương Hiểu Thư, nhưng lần này trên tay hắn lại có thêm một con dao mổ, lưỡi dao lóe lên ánh sáng trắng, hiển nhiên là vô cùng sắc bén.

Hắn lật người cô lại, lưỡi dao dán trước phần ngực mềm mại, mỗi tấc da thịt của cô đều nhẵn mịn, nhiệt độ cơ thể vừa đúng 36 độ 5, ngâm trong nước nóng lâu như vậy mà vẫn hơi mát.

Giác quan thứ sáu của Vương Hiểu Thư rất mạnh, cho dù hôn mê cô cũng cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp, các loại chức năng của thân thể bị ép hoạt động, cô tỉnh lại, vì thế liền thấy một màn khiến cho người ta phải phun máu mũi này.

.

Đầu tiên, không thể phủ nhận Z là người đàn ông gọi cảm không thể kháng cự nhất trong quyển sách, hắn có năng lực và thân phận không ai sánh kịp, hơn nữa khuôn mặt tuấn tú kia đủ để hắn không cần tốn sức mà vẫn hạ gục được tất cả sinh vật giống cái, nhưng mà. . .

“Anh đừng như vậy.” Vương Hiểu Thư hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn dao phẫu thuật đang dè trên ngực mình, mắt cũng không dám chớp lấy một cái, sợ nếu mình chớp mắt thì dao kia đã cắt xuống, “Tôi tiện miệng là tôi không đúng, anh mắng tôi hai câu là được, đừng có dùng dao a!”

Z ngoài ý muốn thu dao phẫu thuật về, trong nháy mắt dao phẫu thuật biến mất mà không biết cất giấu ở nơi nào. Hắn nhìn Vương Hiểu Thư, bởi vì bị xối mưa, quần áo trên người và tóc còn ẩm, cô cuối cùng thấy rõ diện mạo của hắn.

Hắn có hàng lông mày ngang, trên khuôn mặt lịch sự tuấn tú là đôi mắt phượng hẹp dài, thấy thế nào cũng không hợp với thân phận và sở thích của hắn, hèn gì hắn luôn giấu giếm không lộ ra. . . Ai có thể ngờ dưới áo khoác đại ma vương Pôcôllô lại là cừu vui vẻ chứ?

Nhớ lại trong nguyên tác, vì sao mà nữ chủ Y Ninh được Z tiên sinh xem trọng?

. . . Hình như nàng đạt tiêu chuẩn M, cực giống như khách hàng cuối cùng trước khi Vương Hiểu Thư xuyên qua.

Y Ninh phát huy đầy đủ tình yêu cuồng nhiệt của nữ chủ Mary Sue, cho dù Z không đếm xỉa tới nàng, đến khi thống nhất bốn căn cứ nàng vẫn kiên trì không đổi sách lược, thậm chí vì để lọt vào mắt xanh của hắn mà dâng người tới cho hắn làm vật thí nghiệm. . .

Đây là người đáng sợ nhất mà Vương Hiểu Thư gặp từ lúc chào đời tới nay, lớn như cô mà sợ tới mức không dám biểu lộ cảm xúc trên mặt!

Vương Hiểu Thư khẩn trương che ngực, thân thể lui về sau để kéo ra khoảng cách với Z, hai chân kẹp chặt để không lộ cảnh xuân, tuy rằng đã bị xem hết.

Tầm mắt Z vẫn không rời khỏi thân thể cô, hần nhe nhả lễ độ hỏi: “Khi tâm tình không tốt, cô giải tỏa như thế nào?”

“... A?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hần, khóe miệng run run, không có lời gì để nói về hành vi và lối suy nghĩ quỷ dị của hần, nhưng cô vẫn trả lời vắn đề, dù sao người ở dưới mái hiên, không cúi đầu thì mắt mạng, “Nếu tâm tình không tốt anh có thể đi trong mưa a, bên ngoài không phải đang mưa to sao? Đúng là ý trời!”

Z phủ quyết nói: “Lúc mang cô về cũng làm rồi, không có hiệu quả.”

Nhìn bộ dáng “trong veo như nước” này của hần, cũng biết hần không nói dối, Vương Hiểu Thư thấy hần nhú mày, chỉ cảm thấy ảm nhiên tiêu hồn [1]: “Vậy lúc trước anh ở trong tủ cũng là để giải tỏa?” Cô tò mò hỏi.

[1] Lòng uể oải giống như mất hồn.

Có thể bình tĩnh đối thoại với một nhân vật cực độ nguy hiểm dưới tình huống này, không hề nghi ngờ, Vương Hiểu Thư theo bản năng đã coi Z là người mua đồ tình thú trên taobao, điều này khiến cô phải trả giá lớn.

Giọng nói của Z rất nhỏ: “Cô nói đúng.”

Đúng thật.

Quả là biện pháp giải tỏa đặc biệt. . . Loại hành vi này sẽ chỉ càng làm tâm tình tệ hơn, lòng cũng u ám. Vậy mà nói hần là thiên tài.

Trán Vương Hiểu Thư nở ra một bông hoa nhỏ chữ thập, chân thành nói: “Anh làm vậy là không được, anh nghĩ thế nào, tác dụng hoàn toàn trái ngược.”

Z không chút hoang mang trầm giọng nói: “Tôi còn có một cách khác, nhưng vẫn không có cơ hội sử dụng.”

Vương Hiểu Thư cảm thấy hứng thú hỏi: “A? Là biện pháp gì?”

Môi mỏng của Z nhẹ nhàng khép mở, ngẩn ngừ mà rõ ràng nói hai chữ: “Làm tình.”

5. Chương 5

“Nghiên cứu chứng minh, tình dục là hành vi sinh lý giúp phái nam giải tỏa áp lực.” Z vẻ mặt vô cảm nói ra lý luận làm Vương Hiểu Thư phải cứng lưỡi, “Thông qua xuất tinh, giúp thư thái cảm xúc, giảm bớt áp lực.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hần, há miệng ngây người một lúc lâu mới thốt lên: “... À.”

Thấy vẻ mặt ngu ngốc của cô, Z nhìn cô chăm chú, cô bị hần nhìn mà tai đồ bưng, vì thế hần rũ mắt xuống đồng thời nói nhỏ: “Thật có lỗi.” Sau đó, khi cô còn chưa kịp thở phào một hơi liền nói tiếp, “Tôi bắt đầu đây.”

“A?? Anh muốn gì chứ?” Vương Hiểu Thư cảnh giác lui về phía sau, hai tay che trước ngực.

Z đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng nhếch lên, ý vị sâu xa nói: “Giả ngu sao?”

“... ”

“Được thôi.” Z thản nhiên lấy ra một cái bình nhỏ từ túi quần, cầm bằng ngón cái và ngón trỏ, thờ ơ nhìn cô, “Nói ra mong Vương tiểu thư đừng tức giận, thẳng thắn mà nói, tôi hiện tại chỉ cần cô còn sống là đủ, về phần sống dưới dạng gì cũng không quan trọng.” Hần khom người giờ bình nhỏ tới trước mặt cô, “Không phải cô muốn thứ này sao?” Hần vừa nói vừa duỗi tay kia lại, một bình lớn gấp đôi bỗng xuất hiện trong tay hần như ảo thuật, “Tôi cho cô gấp đôi.”

“Thực ra. . .” Vương Hiểu Thư tham lam nhìn cái bình kia, khó khăn khống chế bàn tay của mình, đè nén nói, “Thực ra tôi cũng không nghĩ tới muốn sống bao lâu. . .”

Z nghe vậy cười híp mắt, mắt phượng hẹp dài cong cong giống như trăng lưỡi liềm, nhưng động tác của hắn lại làm Vương Hiểu Thư kinh động tới mức cảm muốn rớt.

Khi cô vừa ngừng nói hắn đã ném cả hai cái lọ xuống đất, “choang”, thần khí cứu mạng đã biến thành nước bắn trên đất và mảnh thủy tinh, hành động xa xỉ giống như cho chó ăn cá muối khi mất mùa.

“Thế thì cô không cần làm vậy.” Z bình thản nói, xoay người đi ra ngoài, “Cô cũng không cần sống lâu lắm.”

Vương Hiểu Thư bỗng thấy chán nản, cô nỗ lực lâu như vậy chỉ vì bình dung dịch nhỏ kia, nhưng đối phương lại tùy tiện quăng xuống đất, chứ có thể nhìn những thím cũng nhìn không nổi nữa!

Vương Hiểu Thư hạ quyết tâm, trực tiếp bước ra khỏi bồn tắm, ngồi xổm xuống đất, cau mày nhìn xung quanh, muốn cứu vớt phần chất lỏng còn chưa bốc hơi, nhưng lời nói tràn ngập ác ý của Z lại vang lên: “Không bằng cô nằm luôn xuống liềm đi, loại dung dịch này bốc hơi rất nhanh, tôi sợ khi cô tìm được này nọ thì đã muộn rồi.” Tiếng bước chân của hắn dần dần lại gần, cô cúi đầu có thể nhìn thấy quần dài màu đen và mũi giày, “Liềm đi, tôi còn có rất nhiều.” Hắn không cho là đúng nói.

Người Vương Hiểu Thư nửa quỳ trước mặt Z, bóng dáng của hắn hoàn toàn bao phủ cô, hai tay cô ôm ngực, cắn răng nhìn mặt đất, tóc đen xỏa tung mà mềm mại, lay động trên bờ vai cô.

Hiện tại truy cứu cũng đã quá muộn, nếu cô biết trước khi xuất trường Z đã trà trộn ở phụ cận Lượng Tử, đánh chết cô cũng không chọn chạy trốn ngay lúc này.

Cô vốn cho rằng, cô tự rời đi Lượng Tử tuy rằng đi ngược lại với tình tiết, nhưng kết cục cũng vẫn như vậy, cho dù rời khỏi Y Ninh và Âu Dương, hắn cũng không ảnh hưởng tới tình tiết. Cô chỉ cần không tham dự vào những chuyện khác, hắn sẽ không có vấn đề gì.

Cô thậm chí ngay cả chuyện Y Ninh là gián điệp cũng không nói với cha của thân thể này, chạy trốn một mình, không ngờ vẫn không được.

Còn có vị Z tiên sinh này, hắn thân là người đàn ông khó thu phục nhất thật vậy, vậy mà có thể yêu cầu lên giường cùng cô, đây thật sự làm cho người ta khó có thể tin được, cô không khỏi nhớ tới Y Ninh trong nguyên tác dốc hết vốn liếng vì hắn mà cũng không được. . .

Nhưng mà, nói đi thì nói lại, thời điểm hắn gặp Y Ninh hình như là cuối sách, khi đó hắn quảng cách loại thần kỳ ra ngoài như đồ miễn phí, rất có xu thế một người có thể xử lý cả bốn căn cứ lớn, tình huống khác xa hiện tại.

Chẳng lẽ đại di phụ của hắn đến? Phi! Bây giờ vẫn còn sớm, có lẽ hắn còn chưa mạnh giống như ở phần kết trong sách.

Biểu cảm trên mặt Vương Hiểu Thư thay đổi liên tục, đặc sắc không khác gì phim chiếu bóng, Z nhìn xem, mày nhíu cao.

Suy nghĩ tường tận một lúc lâu, Vương Hiểu Thư quyết định buông tha cho việc suy xét ý tưởng của Z, cô đoán không ra thì sẽ không đoán nữa, hắn đã thích làm người khác nhìn không thấu như vậy, vậy thì cứ để hắn mãi mãi cô độc đi.

Vương Hiểu Thư quyết đoán ngắt đầu, trong lòng lại vô cùng yếu đuối muốn cúi đầu trước hiện thực: “Tôi đồng ý.” Cô nhẹ giọng nói ba chữ.

Quyết định của Vương Hiểu Thư rất sáng suốt, ý tưởng của thiên tài khoa học tự nhiên, loại người có chỉ số thông minh bình thường như cô sao có thể suy đoán?

Z đã có thể vì giải tỏa tâm tình mà ngồi trong tù sắt ở nhà xưởng bỏ hoang, có thể vì hoàn thành nghiên cứu của hắn mà làm cho toàn bộ nhân loại đối mặt với nguy cơ hủy diệt, vậy thì hắn cũng có thể vì giảm bớt áp lực mà lên giường với phụ nữ.

Nhưng mà, nếu hôm nay hấn không gặp Vương Hiểu Thư, có lẽ hấn sẽ lựa chọn những phương pháp kỳ quái khác để đạt được mục đích, dù sao từ trước đến giờ hấn chưa từng nghĩ sẽ dùng phương pháp này, một mặt là ngại phiền toái, lãng phí thời gian, một mặt là vì từ bình cảnh [1] đối với hấn thật xa lạ.

[1] Nếu không tìm được phương thức chính xác sẽ có thể bị vây ở bình cảnh (chỉ trạng thái trì trệ không tiến).

Đây là lần đầu tiên hấn gặp phải nan đề không giải quyết được, điều này làm cho hấn thật hưng phấn, cũng làm hấn thật phiền chán, hai loại cảm xúc kịch liệt va chạm, làm cho tâm lý của hấn ngày càng vụn vẹo.

Hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận là mình biến thái.

“Yêu cầu của anh tôi có thể đồng ý, nhưng anh cũng phải đáp ứng một điều kiện của tôi.” Vương Hiểu Thư nhanh chóng nói ra yêu cầu của mình khi Z còn đang im lặng, giọng điệu quả quyết, “Anh phải cho tôi đủ dung dịch để đảm bảo an toàn của mình, sau khi kết thúc giao dịch phải để tôi rời đi.”

Z dường như đã đoán trước được cô sẽ nói như vậy, thoát nhìn có vẻ như trong dự liệu: “Yêu cầu của cô thật nhiều, đây rõ ràng là hai điều kiện. Nhưng không sao cả, tôi có thể đồng ý. Nhưng tôi phải nói trước. . .” Hấn ngồi xổm xuống, con người đen sâu thẳm nhìn vào mắt cô, “Nếu cô không đồng ý, tôi sẽ không ép cô, nhưng cô đã đồng ý rồi thì phải nghe lời tôi, cô chấp nhận sao?”

Vương Hiểu Thư lúng túng đối diện với hấn, bỗng dưng có loại xúc động muốn đổi ý, nhưng cuối cùng cô vẫn giữ yên lặng.

So với giao mạng nhỏ tại đây, lên giường cùng một người đàn ông ngoài tính cách ra thì những phương diện khác cũng không tệ cũng không đến mức khó có thể tiếp nhận.

“Được rồi.” Z thấy cô ngầm thừa nhận, đứng thẳng quay đầu dẫn đường, “Đi theo tôi.”

Vương Hiểu Thư xấu hổ đứng lên, tay đặt thế nào cũng khó có thể che hết những nơi riêng tư, may mà Z không hề quay đầu, cô cũng không che đây làm gì.

Cho đến khi hấn đi vào một phòng thí nghiệm mà dụng cụ đều tân tiến hơn những gian phòng khác, cô mới bắt đầu né tránh.

Z thản nhiên nhìn vẻ luống cuống của cô, vừa cởi khuy áo sơ mi vừa nói: “Đầu tiên, bỏ tay ra.”

“” Vương Hiểu Thư rất muốn bỏ ra, nhưng cô phát hiện làm so với tưởng tượng thì khó hơn nhiều.

Đối mặt với ánh mắt trực tiếp và yêu cầu tuyệt đối của Z, cô cúi đầu, ngực hơi phập phồng, kiềm chế nói: “Tôi còn có chuyện muốn nói.”

Z vô cùng lý giải nói: “Hiện tại cô đổi ý còn kịp.”

Ngón tay hấn đã cởi khuy áo thứ ba, phần cổ trắng nõn và lồng ngực như ẩn như hiện đằng sau áo sơ mi.

Vương Hiểu Thư nuốt nước miếng, nói: “Tôi biết yêu cầu của tôi có hơi quá đáng, dù sao tôi cũng không có lợi thế gì để cò kè mặc cả với anh, nhưng tôi hi vọng anh cam đoan, ngay bây giờ, sau khi chấm dứt anh phải thả tôi đi ngay lập tức.”

Z cởi áo sơ mi đặt lên cái giá bên cạnh, phía sau các loại dụng cụ là một phòng nghỉ nhỏ, bên trong chỉ có một chiếc giường đơn và một cái bàn, trên mặt bàn đầy kính hiển vi, lát cắt và cốc chịu nhiệt: “Tôi không có thói quen đảm bảo, nhưng tôi có thể đồng ý sau khi chấm dứt sẽ để cô đi, hơn nữa cũng cho cô đủ dung dịch đảm bảo an toàn của cô.”

“” Như vậy cũng được, Vương Hiểu Thư nắm chặt tay, thở hắt ra.

Z mỉm cười hỏi: “Có thể bắt đầu chưa?”

Vương Hiểu Thư nhú mày, xoay đầu không nhìn hấn, buông tay xuống, cánh tay nhỏ đặt trên đùi, người cô bối vì khấn trương mà run run.

Z cũng không thúc giục cô, cũng không vội vã ra lệnh, hấn nói được thì làm được, sau khi chấm dứt sẽ để cô đi, đảm bảo an toàn của cô, nhưng hấn cũng không nói về sau sẽ không quấy rầy cô nữa.

Hắn chưa bao giờ cam đoan điều gì không thể hoàn thành, hắn không xác định sau khi hai người tách ra có thể gặp lại hay không, dù sao cô là con gái của Vương Kiệt, mà căn cứ Lương Tử chính là nơi hắn lựa chọn làm cơ sở thí nghiệm tiếp theo.

“Nằm lên giường đi.” Z bình tĩnh nói.

6. Chương 6

Vương Hiểu Thư ước gì mình chạy khỏi tầm mắt của hắn, nghe xong câu nói ấy liền nhanh chóng bước vào gian phòng nhỏ kia, cô xoay người ngồi trên giường, hai tay che trước ngực, khi Z vào liền thấy một màn như vậy.

Z từ từ đi đến giường rồi ngồi xuống, da thịt xích lỏa không kém cô chút nào, hai người đột nhiên tiếp cận làm hương thơm quanh quần ở mũi hắn càng đậm, đó là hương vị thuộc về thiếu nữ.

Z thông báo từng bước giống như bình thường làm thí nghiệm: “Nằm xuống, tách đùi, bỏ tay ra.”

Vương Hiểu Thư lúc đầu cảm thấy thật khuất nhục, sau một lúc lâu thì có phần chết lặng, dù sao cũng là bà chủ cửa hàng bán đồ tình thú, cô đối với việc nam nữ có thể nói là rõ như lòng bàn tay, cô nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, vì vậy nằm xuống giường, hai chân thon dài dần tách ra, từ góc độ của Z có thể nhìn rõ vùng kín của cô.

Hiện tại hi vọng duy nhất của cô là tên mặt người dạ thú này có thể nhanh chóng kết thúc hành vi ngớ ngẩn của hắn.

Z tất nhiên biết được cô đang nghĩ gì, cũng không nói nhiều, mắt lướt qua bộ ngực cao ngất của cô, thấp giọng nói: “Giữ tư thế này.”

Vương Hiểu Thư cắn môi nhìn vách tường, sắc mặt thoát xanh thoát trắng, không ngừng tự thuyết phục mình nhin một chút liền trôi qua, trong nguyên tắc số lượng từ miêu tả hắn và Y Ninh ở trên giường không nhiều lắm, không biết là vì phần kết số lượng từ hạn chế hay vì hắn không làm được. Dù sao cô thiên về khả năng thứ hai!

Với thân phận và tâm tính của Z, muốn làm hắn tức giận là chuyện rất khó, bởi vì cái nhìn của hắn không giống người bình thường, chuyện thị phi thì càng không đề cập tới. Hắn cảm thấy hứng thú, làm cho hắn không vui và phiền chán, tất cả đều là chuyện mà người khác không thể tưởng tượng được.

Z không có ý tưởng dư thừa gì, hắn làm việc này với mục đích đơn thuần, cho nên hắn cũng không do dự, im lặng cỡi thất lưng đi thẳng vào vấn đề.

Về phần phản ứng sinh lý, đây là bản năng của nhân loại, không ở trong phạm vi nghiên cứu của hắn.

Đau đớn bất thành linh làm cho Vương Hiểu Thư không kìm được kêu đau một tiếng, cô quay đầu nhú mày nhìn chăm chăm khuôn mặt không biểu cảm của Z, môi mỏng của hắn hơi nhúc nhích, dường như cũng có phần không nắm chắc, vì thế cô liền cắn môi nhìn vào ngực hắn, trợn trừng mắt, không nói gì mở rộng hai chân ra, cố nén đau đớn nói: “Tiếp tục.”

Đã đến bước này, nếu bỏ dở giữa chừng, những gì làm lúc trước liền phí hoài, giao dịch cũng không được tính, Vương Hiểu Thư là thương nhân, cái gì cô cũng ăn, chỉ không ăn mệ mà thôi.

Z tiếp tục xâm nhập, nhìn vào mặt cô gái ở phía dưới, cô hắn là rất đau, đang cắn răng chịu đựng, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới mĩ mạo của cô chút nào, ngũ quan vốn xinh đẹp bởi vì hai má đỏ ửng mà có phần quyến rũ.

“A.” Vương Hiểu Thư khẽ rên, ngẩng đầu nhắm nghiền mắt, “Làm đi, mặc kệ tôi, nắm chắc thời gian.” Cô không đếm xỉa gì nữa.

Z bỗng nhiên cảm thấy mắt húng, hần buồn tẻ nhếch môi, ngón tay giống như lơ đãng xẹt qua phần ngực mềm mại của cô, bộ phận kia bỗng xảy ra biến hóa kì diệu, Vương Hiểu Thư uất ức chịu đựng, quay đầu sang một bên.

Con người đen của Z lóe sáng, sự biến hóa trong lòng làm hần cảm thấy đây là một phương thức giải tỏa hữu hiệu, tuy rằng có hơi phiền toái, nhưng hiện tại tâm tình của hần càng ngày càng nhẹ nhõm.

Động tác của hần chậm lại, bên tai không ngừng vang lên tiếng thở dốc của Vương Hiểu Thư, tiếng kêu của cô theo sự ra vào của hần mà đề cao, hần nghe, bỗng nhiên cúi người xuống, chăm chú nhìn khuôn mặt của cô một hồi, khi cô quay đầu lại định nói thì hôn lên môi cô.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc mở to mắt, sự đau đớn phía dưới bởi vì có chất lỏng trơn bóng mà dần giảm bớt, một loại cảm giác khác thường và nụ hôn của hần chiếm lĩnh đầu óc của cô, cô bị động nhận nụ hôn của hần, hần lại thật trực trặc hôn cô, cánh môi của hai người nhẹ nhàng ma sát, càng ngày càng nóng, giống như nhiệt độ cơ thể của bọn họ, ngày càng không thể khống chế.

Trán Vương Hiểu Thư chảy mồ hôi, cô thừa dịp hần rời khỏi môi mình, kháng cự nói: “Đau. . . Không. . . Không cần. . .”

Z hơi khó xử, hần thật sự cân nhắc đề nghị của cô, nhưng cuối cùng vẫn không làm theo, so với không cân nhắc thì không có gì khác nhau.

“Chờ một lát.” Hần câu nệ nói xong, xâm nhập càng ăn khớp và thuần thục, theo một nửa thành tiến vào toàn bộ.

“A. . .” Vương Hiểu Thư thét lớn một tiếng, cảm giác trống rỗng bỗng biến mất, cô đạt được sự thỏa mãn cực độ, thật giống như người chết đuối cuối cùng cũng nổi lên mặt nước, cô bắt đầu thở dốc dồn dập, tiếng rên nhỏ không ngừng vang lên, cô ưỡn người lên, hai tay vòng qua cổ Z, gò má nóng bỏng dán tại chiếc cổ thon dài trắng nõn của hần, cảm giác mát mẻ kia làm cô cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Không. . . Không được. . . A. . .” Cô đè nén ngẩng đầu lên, nhú chặt mày, cả người thân mật dán sát vào Z, có thứ gì đó không thể ức chế mà bộc phát, tràn ngập cơ thể cô.

“Ngừng, không thể. . . Ừm a. . .” Cô cự tuyệt cũng không làm người phía trên dừng động tác, tốc độ nhanh hơn trước và cảm giác trong thân thể nói cho cô biết rằng, cô đã quên mất một phân đoạn rất quan trọng, chính là bảo hần mang T.

“Ồ khốn!!” Vương Hiểu Thư hung hăng cắn vào vai Z, đầu vai trắng nõn lập tức xuất hiện một dấu răng thật sâu, tơ máu nhọt nhọt chậm rãi chảy ra, Vương Hiểu Thư vẫn đang đắm chìm trong dư vị cao triều ngơ ngác nhìn, có phần phản ứng không kịp trước hành động của bản thân.

Z thở dài một hơi, cũng không vì vậy mà trách cứ cô, hần ôm cô nằm nghiêng ở trên chiếc giường đơn, lưng của cô kề vào ngực hần, đầu tròn tròn tựa vào trong lòng hần, có vài sợi tóc màu đen xẹt qua chóp mũi của hần, có hơi ngứa. Hần vươn tay ôm lấy cô, con người đen nhánh sáng ngời dị thường nhìn phía trước, đứng là vô cùng thanh tĩnh.

Thực ra hần là người rất hay soi mói, rất nhiều thứ người khác cảm thấy tốt hần đều không thích, cho nên nếu hôm nay không gặp được Vương Hiểu Thư, không chừng hần vẫn đứng trong nhà xưởng kia. Hoặc nếu hần gặp một người thường nhỏ bé không đáng kể, người kia chỉ sợ đã sớm mất mạng.

Dường như ngay từ khi cô vừa bước chân vào nhà xưởng kia, mọi chuyện đã phát triển theo một phương hướng kì diệu.

“Buông ra.” Vương Hiểu Thư tránh khỏi ôm ấp của Z, khó khăn ngồi dậy, dường như muốn rời đi.

Z nhìn bóng lưng của cô, sự việc sau khi tiến hành một lần, dự vọng sẽ ngày càng nghiêm trọng.

Hần tự chủ rất tốt, trên mặt không có một điểm khác thường, giọng điệu cũng vô cùng bình tĩnh, chỉ là nói lời làm người tức giận: “Nếu cô định rời đi ngay bây giờ, chỉ sợ đánh phải tay không mà về rồi.”

Vương Hiểu Thư khiếp sợ quay đầu nhìn hần: “Anh muốn đổi ý?!”

Z mặt không biểu cảm nói: “Hiện tại tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì đợi ngày mai rồi nói.”

“Anh cho tôi dung dịch rồi nghỉ ngơi a!” Vương Hiểu Thư nén giận nói, “Tôi cũng không quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi sẽ ra đi trong yên lặng!”

Z nhếch miệng, cười thật tà khí, tóc mái thật dài che hơn nửa mặt hắn, thật phù hợp với ngữ điệu âm trầm làm người ta cảm thấy nguy hiểm mà khủng bố kia: “Cô hiện tại có thể chọn nằm xuống nghỉ ngơi, hoặc là tiếp tục náo loạn, sau đó bị tôi hắt axit sunfuric, hoặc là dội formalin. Nếu cô lựa chọn cái thứ hai, vậy thì dù cô có sống ra ngoài cũng phải cẩn thận, bởi vì nói không chừng cô phải đi qua mặt đường mà tôi chôn bom C4.”

. . . Mẹ kiếp!

7. Chương 7

Vì một tương lai tươi sáng hơn, Vương Hiểu Thư cuối cùng vẫn thỏa hiệp với Z. Nhưng cô vẫn ra vẻ cương quyết, nếu ngày mai đi, cô không thể không mảnh vải che thân ở cùng một phòng với hắn, ai biết hắn có lau súng cướp cò hay không?

Nếu ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ này hắn cũng không thể đồng ý, vậy cô liền. . . Cô liền. . . Cô liền thỏa hiệp!

May mà tuy rằng ý nghĩ của Z khác với người bình thường, nhưng ít ra cũng phân rõ phải trái (?), hắn xóc lên drap giường nhàu nhĩ và áỉ muối, ném sang một bên, làm như vậy với tầng thứ hai, thứ ba, thứ tư. . . Cho đến tầng thứ năm mới quần lên người, bình thần ung dung đi ra ngoài.

. . . Nằm máng [1], rốt cuộc hắn lột mấy tầng drap giường a?! Vương Hiểu Thư cố kìm lại ý muốn đếm từng cái, lo âu chờ đợi hắn trở về, 10 phút sau, Z ăn mặc chỉnh tề, tay nhét vào túi áo dài trắng, trên mũi là chiếc kính không gọng, tóc mái thật dài hình như đã được chải vuốt, chỉnh tề vén sang một bên, cảm giác không tồi, vóc người rất cao, thật gầy, rất có khí chất. . .

[1] Hình dung không hiểu nổi người khác.

Phi, suy nghĩ miên man cái gì vậy

“Ở đây chỉ có cái này cho cô mặc.” Hắn ném áo dài trắng cho Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư lập tức khoác áo lên, có đồ mặc cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, nhưng cô vẫn bất mãn khi ăn mặc như thế nào, thân thể trần truồng lại mặc áo dài trắng, thế nào cũng thấy có mùi YD. [2]

[2] YD: dâm dăng.

“Thực ra tôi không ngại mặc lại quần áo của mình, không biết anh để ở đâu?” Vương Hiểu Thư uyển chuyển hỏi.

Z lạnh nhạt đẩy mắt kính, ngạo mạn ghét bỏ nói: “Quá bẩn, vứt đi rồi.”

“” Vương Hiểu Thư không nói hai lời xoay mình lên giường, nhấc chăn lên che kín người, lui vào trong góc, nhắm nghiền mắt lại.

Người mẹ nó có thể làm ít chuyện thất đức đi không?! Chẳng lẽ hắn không cảm nhận thấy oán niệm của cô sao?! Cô nguyện rửa hắn cả đời bất lực!

Z nhếch ày, nhìn chằm chằm của mình và người trên giường, như có đăm chiêu suy nghĩ một hồi, xoay người rời khỏi phòng nghỉ, đóng cửa lại.

Vương Hiểu Thư nghe thấy động tĩnh của hắn, muốn đứng dậy xem hắn đi đâu, nếu hắn đi ra ngoài thì cô sẽ trộm sạch phòng thí nghiệm của hắn rồi đào tẩu ngay lập tức. Nhưng đây chỉ là kế hoạch trong đầu cô mà thôi, thực thi sẽ vô cùng khó khăn, cô ngồi bật dậy, cảm giác đầu hơi choáng váng, trước mắt mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không thấy rõ.

Loại cảm giác này giằng co hơn nửa phút mới giảm xuống một chút.

Sao lại thế nào? Không nhớ rằng Vương Hiểu Thư có bệnh a, tại sao lại có cảm giác như thiếu máu và cao huyết áp?

Vương Hiểu Thư cố sức xê dịch thân thể, ngồi trên giường xoa huyết thái dương, bình phục được 7 8 phút, Z trở về phòng nghỉ, tay cầm một cốc thủy tinh, bên trong đựng nước, một tay kia cầm một lọ thuốc.

“Uống vào thì tốt rồi.” Hấn đưa thuốc và nước qua, rất có dáng vẻ của bán tiên.

Vương Hiểu Thư sững sốt một lúc lâu, không nhận lấy: “Anh biết tôi không thoải mái?” Thuốc cũng không thể uống bậy, huống chi là thuốc của người như vậy đưa tới.

Z nhếch miệng, hình như có suy nghĩ, hấn từ từ nói: “Ừm, có lẽ vậy, tôi chỉ đột nhiên nhớ tới kháng nguyên dùng trong thí nghiệm mấy ngày hôm trước, phản ứng không tốt lắm. Theo tôi được biết, nó có thể truyền bá qua hành vi tình dục.”

Vương Hiểu Thư uể oải tiếp nhận nước và thuốc, vặn mở nắp lọ, ngẩng đầu dùng ánh mắt có đủ hay không nhìn hấn, hấn phối hợp gạt đầu, vì thế cô liền uống.

Z nhìn chằm chằm cô uống thuốc, tầm mắt di chuyển cao thấp theo động tác của cô, thấy cô thật sự uống, khóe miệng nhếch lên, mày giãn ra, nhận cốc nước rồi xoay người rời đi: “Ngủ ngon.”

Xem ra hấn không muốn cùng ngủ ở chỗ này với cô, vậy thì không thể tốt hơn, Vương Hiểu Thư thở phào nhẹ nhõm, uống thuốc xong cảm giác không khỏe rất nhanh biến mất, không biết có phải vì tác dụng tâm lý hay không.

Cô nhìn qua khe cửa, Z đang đi qua đi lại ngoài phòng dụng cụ, đổi dụng cụ trong tay, khoảng 5 phút sau, cầm lấy chìa khóa trên bức tường phía nam, đi vào một đường hầm tối tăm thông xuống lòng đất.

Sau khi hấn đi vào, Vương Hiểu Thư liền đẩy cửa đi ra, cô bước nhẹ tới gần đường hầm kia, đứng ở bên cạnh có thể nghe thấy tiếng bước chân xuống thang lầu của Z, cạch, cạch, cạch, quy luật giống như tiếng đồng hồ.

Hấn đi làm gì vậy? Xem ra dù thiết bị ở trên này tiên tiến nhưng cũng không phải chỗ làm việc chân chính của hấn, phía dưới có lẽ mới là nơi hấn thí nghiệm và nghiên cứu chế tạo bệnh độc.

Trong nguyên tác, 80% quyền sách đều nói về chuyện của nữ chủ và những người đàn ông khác, Z luôn luôn được đề cập là kẻ đáng sợ nhất, 20% kết cục hấn mới chân chính xuất trường, vừa ra đã giết sạch nam chủ, bắt cóc nữ chủ.

Với ý nghĩa nào đấy, tính chất của hấn gần giống với Lord Voldemort, tuy rằng cả bộ tiểu thuyết, phần lớn hấn chỉ xuất hiện qua lời kể, nhưng Z là người thắng trận mà Voldemort là người thất bại.

Nghĩ như vậy, hiện tại hấn đang làm gì, thật sự không rõ.

Nhưng mà, đừng mê luyện ca, ca chỉ là truyền thuyết, mê luyện hấn sẽ chết người!

Vương Hiểu Thư sáng suốt lui về phía sau, rời xa đường hầm màu đen không thấy tận cùng, kéo chặt áo dài trắng trên người, tìm một sợi dây trên bàn thí nghiệm buộc vào eo, biến thành áo đầm.

Cô dè dặt nhìn đường hầm kia, đảm bảo hấn chưa bước lên, sau đó nhẹ chân nhẹ tay tìm kiếm đồ hữu dụng đối với mình trong phòng thí nghiệm, ví dụ như, dung dịch có thể làm cho zombie tôn kính mà không thể gần gũi.

Bệnh độc siêu cấp H+ là Z nghiên cứu ra, hấn thí nghiệm trên người động vật rồi không kiên nhẫn thí nghiệm trên người sống, các loại nhân chủng các loại giới tính, thậm chí gồm cả không uống rượu không hút thuốc lá, tất cả đều phân loại rồi tiêm vào, khiến cho bệnh độc bùng nổ toàn cầu, không có cách nào khống chế, toàn bộ nhân loại đều bị chiếm đóng bởi bệnh độc không ngừng biến dị, không có cách giải quyết.

Nhưng mà, người khác không có cách không có nghĩa là Z không có cách, điều này giống như đứa trẻ người nuôi dù điều ngoa, người cũng biết nhược điểm của nó. Z tuy rằng là người đánh nhau chưa chắc có thể đánh được Âu Dương, chỉ số thông minh và tính cách biến thái lại có thể quăng người địa cầu mấy cái ngả tư.

Vương Hiểu Thư tìm loạn trong phòng thí nghiệm của Z, phát hiện rất nhiều dung dịch, nhưng chúng nó đều bị cố định, muốn lấy ra cần phải đưa mật mã vào.

Vương Hiểu Thư tựa vào trước máy tính, nhìn chăm chăm dòng nhập mật mã, ra sức suy nghĩ, ý đồ dựa vào tình tiết trong nguyên tác đoán ra mật mã Z thiết trí.

Nhưng cô còn chưa nghĩ ra, màn hình chờ nhập mật mã đã đổi, một khuôn mặt quen thuộc sau khi chữ cái biến mất xuất hiện trước mặt cô, mắt kính lóe ra ánh sáng lạnh. . . Là Z.

“Để những gì cô chuyển loạn về đúng chỗ, sau đó vào phòng đi ngủ, 5 phút sau nếu tôi còn thấy cô ở đây, cô liền xuống làm bạn với chúng nó.” Hắn bỗng nhiên đổi góc camera, một không gian lớn bằng nửa sân bóng đập vào mắt, nơi đó bày đầy lọ thủy tinh. Lọ rất lớn, có thể đặt ba đến năm người vào, chất liệu trong vô cùng chắc chắn, trong ngoài thông thấu, người bên trong không có cách nào đập vỡ thủy tinh để lao ra, dễ nhận thấy thủy tinh kia là đặc chế.

Vương Hiểu Thư biết những điều này, bởi vì cô thấy mấy người bị giam trong lồng thủy tinh. . . Cũng không thể gọi là người, bọn họ nhìn trông rất đau đớn, dường như đang biến dị, có người đã hoàn toàn mất đi lý trí, đang tra tấn những người còn sót lại lý trí bị nhốt cùng mình, hình ảnh thuộc cấp R.

Vương Hiểu Thư chỉ cảm thấy cổ họng nóng lên, có gì đó từ yết hầu cuộn cuộn dâng lên, cô bụm miệng, nhắm mắt xoay đi, không đành lòng nhìn nữa.

Khó có thể tưởng tượng, hình ảnh như vậy đều do người đàn ông vừa lên giường với cô sáng tạo, nếu không tận mắt nhìn thấy, cô sẽ không tự cảm nhận được Z là một người đáng sợ đến mức nào.

Dù sao, hắn đối với cô mà nói chỉ là một nhân vật không rõ ràng trong tiểu thuyết, không có tiếp xúc trực tiếp, rất khó biết hắn là dạng người gì, nhưng hiện tại. . .

Ha ha. . .

Kỳ thực như vậy cũng tốt, có lẽ cô nên cảm ơn hắn, dù sao ít nhất nhìn qua những thứ này, nhớ lại zombie ở ngoài căn cứ, cô liền không thể thích hắn được, dù hắn là người đàn ông đầu tiên của cô và có lẽ cũng là cuối cùng, trừ khi cô điên.

“Cô chờ tôi tự đi lên mời cô sao?” Màn hình máy tính đã quay lại người Z, hắn mặt vô cảm nhìn cô, từng chữ đều khiến cô vô cùng chắc chắn hắn sẽ làm như vậy.

Vương Hiểu Thư không hề do dự tắt máy tính, nhanh chóng kiểm tra đồ trong phòng thí nghiệm một lần, sau khi xác định không quên cái gì, không hề quay đầu lại, chui vào trong phòng nghỉ, đóng chặt cửa.

Không thể chạy thoát được, hắn biết cô lục lọi đồ của hắn, chứng tỏ trong phòng thí nghiệm có camera, cũng không biết trong phòng nghỉ có hay không? Không có người biến thái đến mức đặt camera trong phòng ngủ của mình chứ? Tự chụp cảnh mình ăn tươi nuốt sống mấy con sâu sau khi ngủ sao?

Vương Hiểu Thư ôm gối, ngồi trên giường suy nghĩ miên man, mí mắt dần dần sụp xuống, không biết thuốc của Z cho cô dùng có tác dụng gây ngủ hay không, cô cảm thấy vô cùng buồn ngủ, không bao lâu liền ngủ mê mết, khi tỉnh lại đã là ngày hôm sau, Z đứng ở cạnh giường, đương nhiên hắn có chìa khóa gian phòng này.

Hắn giống như trào phúng xoay xoay chìa khóa trên tay, mấy chiếc khóa dụng vào nhau, phát ra tiếng vang dễ nghe: “Chào buổi sáng.” Z lễ độ chào Vương Hiểu Thư, sau đó đưa cho cô một cái lọ bằng ngón tay, bên trong là thứ mà cô tha thiết ước mơ.

Hắn dường như muốn biểu hiện thân mật một chút, nhếch miệng mỉm cười, nhỏ giọng hỏi: “Ngủ có ngon không?”

Không hề.

Một chút cũng không.

Không phải là mơ ác mộng mà là ngủ rất sâu, làm cho cô cảm thấy mình vẫn chưa tỉnh lại.

“Tôi đi rồi, hi vọng chúng ta không có cơ hội gặp lại.” Vương Hiểu Thư không trả lời hắn mà nói thẳng thừng, cô chân không đi xuống giường, Z thong thả ấn điều khiển từ xa trong tay, một người máy loại nhỏ có mắt điện tử và tay vòng tròn đi tới trước Vương Hiểu Thư, trên bàn tay vòng tròn là một đôi giày cao gót màu trắng.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn lại, Z vẫn đeo chiếc kính giống hôm qua, người hắn phản ánh ánh sáng, thấu kính làm mờ mắt cô, cô không nhìn rõ mắt hắn.

“Vì sao cho tôi?” Cô không hiểu hỏi.

Z nghĩ một chút, nói: “Để nữ sĩ chân không rời đi thì không phải quý ông, cô không phải đối tượng thí nghiệm bệnh độc của tôi, tôi hẳn nên tôn trọng cô. Đương nhiên, nếu nghe có vẻ phức tạp, cô có thể cho rằng đó là tiền boa.”

“ . . . Nói như vậy, bình dung dịch này coi như là phí qua đêm?” Khóe miệng Vương Hiểu Thư run rẩy.

Z gật đầu như cho là thật, quan hệ như vậy rất rõ ràng, song phương đều hiểu rõ, nhưng hắn chỉ nói hắn không cho rằng cô là đối tượng thí nghiệm bệnh độc, cũng không nói cô không phải là đối tượng thí nghiệm loại khác, hắn cần thí nghiệm rất nhiều thứ.

Vương Hiểu Thư nhận đôi giày từ tay người máy, đi thử, không ngờ lại vừa chân. Cô không hỏi vì sao số đo đúng như vậy, đi xong lập tức quay đầu bước đi mà không chào hỏi, giống như sợ hắn sẽ làm gì mình.

Giống như cô thực sự có thể chạy trốn.

Z như có suy nghĩ vô cảm, đợi khoảng 10 giây, sau đó bước nhẹ ra cửa.

8. Chương 8

Vương Hiểu Thư đi thật vội, cô không dám quay đầu, sợ vừa quay đầu liền thấy Z đi theo, cô ra sức chạy đi, rẽ ngoặt mấy chỗ, cố ý đi loạn, cuối cùng đứng cạnh một bụi hoa không biết tên trong rừng cây nhỏ, cách đó không xa là hải đăng của căn cứ Lượng Tử.

Trốn được rồi. . . ? Thật sự trốn được rồi?

Vương Hiểu Thư cảm thấy cảm giác lúc này không hề chân thật, cô mở lọ dung dịch Z đưa, bôi một chút ở sau tai và trên vai, sau đó đóng kín nắp lại, cẩn thận giữ chặt, chỉ có như vậy, cô mới có cảm giác an toàn.

Làm xong hết thấy, bỗng có tiếng bước chân vang dội từ phía trước truyền tới, hình như có rất nhiều người đang tới gần đây.

Vương Hiểu Thư ý thức được muốn trốn, quay đầu lại liền thấy một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, tóc ngắn đen dài đến eo thật phù hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ cỡ lòng bàn tay, dáng người cao gầy giống như búp bê thổi khí, cả người tỏa ra hơi thở “Làm tình với ta là chuyện rất sung sướng”.

“Hiểu Thư, cuối cùng tìm được cậu rồi!” Cô gái xinh đẹp vui vẻ cầm tay Vương Hiểu Thư, cao giọng hô, “Tôi tìm được cô ấy rồi! Ở bên này! Mọi người mau tới!”

Cùng với tiếng gọi của ả là ba zombie. . . Phi, là nhân loại! Một đám người quen vọt tới, cầm đầu là Âu Dương.

Hắn vừa thấy Vương Hiểu Thư liền nhíu chặt mày: “Sao em lại ăn mặc như thế này?” Âu Dương dè dặt lửa giận, vọt tới trước người Vương Hiểu Thư, từ trong tay cô gái xinh đẹp kéo cô lại, hung bạo nhìn cô, “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, quần áo của em đâu? Trong tay em là cái gì?” Hắn muốn cướp dung dịch của Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư dùng hết sức đá văng hắn.

“Cút ngay!” Muốn cướp thứ cô đánh cược mệnh để đổi, là muốn cô trở mặt sao? Vương Hiểu Thư u ám cau mày.

“Âu Dương!” Cô gái xinh đẹp vẫn đứng xem diễn thấy Âu Dương bị Vương Hiểu Thư đập ngã, vội vàng chạy đến bên người hắn, vội vàng ngồi xuống đỡ hắn, “Âu Dương, anh không sao chứ?” Á khổ sở nhìn Vương Hiểu Thư, “Hiểu Thư, việc kia là tôi không đúng, tôi nhận lỗi với cậu, nhưng cậu không nên vì vậy mà chán ghét Âu Dương, có một số thứ không phải bản thân có thể khống chế, tôi hi vọng cậu hiểu rõ!”

Ả làm như rất khổ sở, sau khi nâng Âu Dương dậy liền ra vẻ hạ quyết tâm, nói: “Hiểu Thư, tôi biết là mình có lỗi với cậu, cậu rời nhà trốn đi là vì tôi, tôi đã nói với thống đốc, chỉ cần tìm được cậu, tôi liền rời khỏi Lượng Tử ngay lập tức, không bao giờ trở về nữa.” Ả gục đầu xuống, đôi mắt ngấn lệ, “Tôi sẽ không liên lạc với Âu Dương nữa, tôi trả. . . Trả hắn lại cho cậu.”

“” Đến nước này mà còn không biết ả là ai, vậy Vương Hiểu Thư chính là đồ ngốc. Cô vội vàng cự tuyệt “ý tốt” của ả, “Đừng! Cô đừng đi! Người nên đi là tôi, cô đừng để ý tôi, tôi chính là con lừa lì lợm!”

Y Ninh kinh ngạc nhìn Vương Hiểu Thư, thấy đối phương vẻ mặt nghiêm túc không giống như đang nói đùa, không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ cô ta phát hiện cái gì? Ánh mắt Y Ninh thay đổi mấy lần, cuối cùng quyết định giả ngu.

“Hiểu Thư, cậu đừng nói nhảm, tôi đã cam đoan với thống đốc, cậu và bọn Âu Dương cùng trở về, tôi. . . Tôi đi ngay bây giờ.” Ả lộ vẻ sầu thảm cười cười, cuối cùng nhìn lướt qua Âu Dương đang ngơ ngác, kiên quyết quay đầu bước đi.

Âu Dương giống như bây giờ mới phản ứng kịp, muốn xông lên đuổi theo ả, nhưng hắn bỗng dừng lại, nhàu mày, vô cùng ấn tượng nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi lên.

Vương Hiểu Thư nóng nảy, dùng sức đẩy hắn: “Anh còn thất thần làm cái gì? Mau đuổi theo! Cô ấy chạy xa, anh mà không đi thì không kịp! Ở đây cũng không an toàn, nếu gặp zombie thì làm sao bây giờ? Cô ấy dù gì cũng là nữ hài tử, nếu xảy ra chuyện thì anh cũng đừng hối hận!” Cho rằng bà đây không biết các người đã thương lượng diễn màn khổ nhục kế này ọi người xem sao, sau đó danh chính ngôn thuận khôi phục thân phận con rể thống đốc của Âu Dương, tiện thể thay Y Ninh thu thập manh mối và làm việc, đến lúc đó Y Ninh chỉ cần làm chính mình chặt vật một chút, chiếm được đồng tình của mọi người, vậy thì có thể ngóc đầu trở lại, rõ là. . . Vương Hiểu Thư nâng tay che khóe miệng đang run run.

Âu Dương bị hành động của Vương Hiểu Thư làm ngây ra, mờ mịt nhìn cô, không động đậy một chút nào.

Vương Hiểu Thư nôn nóng, nếu Y Ninh đi thật, vậy không phải kế hoạch của bọn họ sẽ thành công? Tuy rằng cô có thể kiên trì không lấy Âu Dương, nhưng Vương Kiệt chưa chắc đã đồng ý.

Theo trong sách viết, Vương thống đốc chỗ nào cũng tốt, nhưng lại rất bảo thủ, hơn nữa đặc biệt thấy lợi là ham, tuy rằng đối với con gái cũng không tệ, nhưng tới thời khắc mấu chốt không dùng bất cứ ai, nếu không cũng không bỏ mặc Vương Hiểu Thư bị Y Ninh làm cảm nhiễm bệnh độc, chết không toàn thây. “Cái nhìn đại cục” của hắn chính là bôi đen hai chữ “đại cục”, hắn nên gọi là “Cái nhìn đại cục” mới đúng.

“Anh không đi tôi đi.” Vương Hiểu Thư cắn môi, đuổi theo hướng Y Ninh rời đi, phía sau truyền đến tiếng kêu không thể tin được của Âu Dương, “Em đi theo làm gì? ? ? ? ? ! !”

Ha ha, đương nhiên là phá hư kế hoạch của các người, chẳng lẽ ta còn phải nói ra sao?

Vương Hiểu Thư một mặt thánh mẫu quay đầu nhìn đám người Âu Dương, diễn trò, nếu Vương cô nương trong nguyên tác là quả hồng mềm, vậy cô sẽ cho nàng thêm cái danh thánh mẫu.

“Đương nhiên là đi cứu Y Ninh a! Cô ấy là chị em tốt của em, sao em có thể trơ mắt để cô ấy thân hãm nguy hiểm! Cho dù em gặp chuyện không may, em cũng không thể để cô ấy gặp chuyện không may! Em còn muốn thành toàn hai người, xem hai người nhất bái thiên địa nhị bái cao đường đây!” Về phần đưa vào động phòng liên miên, hình ảnh cấm này cô cả đời cũng không muốn tiếp xúc, nó khiến cô nhin không được mà nghĩ tới Z.

Lại nói, muốn dẫn Z ra cũng không được, nếu không hắn có thể xuất hiện trước mặt cho người xem, hơn nữa hắn vẫn đang núp ở xung quanh, nhìn trò hay mà Vương Hiểu Thư đang diễn.

Hắn chớp mắt nhìn, nghiêng đầu suy tư một hồi, bóng dáng dưới áo dài trắng chậm rãi lui về phía sau, xuyên qua một con đường nhỏ ẩn nấp, lại rẽ về hướng bắc, khoảng 100 mét sau, mở ra một cánh cửa gỗ,

ung dung bước đến cạnh cửa, không biết từ lúc nào tay phải đã cầm một cây châm đồng, kim châm lóe ra ánh sáng sắc bén.

Mà bên kia, Y Ninh đang nhanh chóng chạy tới phía cánh cửa này, phía sau là Vương Hiểu Thư càng đuổi càng gần, Y Ninh vẫn không biết nguy hiểm đang tới gần.

Z giờ tay lên, nhìn đồng hồ, giống như đang tính thời gian. Hắn vươn ngón tay gõ hai lần ở vỏ kim loại, lại lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt từ túi áo sơ mi, so sánh thời gian hai bên, khoảng hơn 10 giây, hắn đóng đồng hồ quả quýt lại rồi nhét vào túi áo sơ mi, cầm ống tiêm đi qua cửa gỗ, mặt vô cảm đâm kim tiêm vào Y Ninh vừa tiến đến, chuẩn xác tiêm chất lỏng không biết tên vào cổ ả, sau đó nghênh ngang rời đi mà không thèm quay đầu lại, Y Ninh mở to mắt nhìn bóng lưng cao gầy của hắn, ngỡ ngàng mà cứng ngắc ngã lún trên đất, không hề nhúc nhích.

Khi Vương Hiểu Thư đuổi tới liền nhìn thấy cảnh tượng bi kịch này, cô theo bản năng lui về sau vài bước, thiếu chút nữa thì va vào Âu Dương cũng đang đuổi tới.

Nằm mán, ai làm Lôi Phong a? Thật mẹ nó có giác ngộ, cô nhóc xinh đẹp như vậy mà cũng hạ thủ được!

9. Chương 9

Âu Dương khiếp sợ nhìn Y Ninh đang trợn tròn mắt dưới đất, sắc mặt trắng bệch xông tới, hắn ôm ả lên, khẩn trương đến mức nói không lưu loát.

“Y Ninh, Y Ninh, em làm sao vậy Y Ninh? Anh đang nói với em này! Em trả lời anh đi! Em làm sao vậy?!” Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vương Hiểu Thư, sắc mặt âm trầm, “Cô làm gì Y Ninh!?”

“Hả?” Vương Hiểu Thư mở miệng nhìn hắn, “Đâu liên quan tới tôi? Đại ca, nói lung tung tôi kiện anh tội phải báng.”

Âu Dương oán hận nghiêng rằng: “Cô hận tôi cũng được, là tôi có lỗi với cô, tôi không có nửa câu oán hận, nhưng vì sao cô phải làm vậy với Y Ninh? Cô ấy đã đồng ý sẽ rời đi, cô ấy còn trẻ tuổi như vậy, cô ấy còn...” Hắn hạ giọng, giống như suy sụp tinh thần, “Cô ấy còn chưa gả cho tôi.” Hình như ngay cả nước mắt hắn cũng rơi ra rồi.

... Thật sự là nằm cũng trúng đạn a, Vương Hiểu Thư đau đầu vỗ trán: “Tôi vừa đuổi kịp cô ấy mọi người liền qua, tôi muốn làm gì cũng không có thời gian, anh biết rõ thì hẵng nói được không? Nhiều người đang nghe đấy, anh nên chú ý chỉ số thông minh của mình một chút đi.”

Âu Dương bị lời này đả kích, bộ dáng cứng đờ như hóa đá của Y Ninh khiến lòng hắn rối loạn, hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chỉ số thông minh của tôi thế nào không cần cô quan tâm, cô quản tốt chính mình là được, nơi này người có động cơ hại Y Ninh chỉ có cô, đi tới trước cũng là cô, cô còn nói xạo?” Hắn cúi đầu cẩn thận kiểm tra người Y Ninh, trợn mắt, “Vết kim?!”

Đi theo đến có bốn người, tất cả bọn họ đều là thuộc hạ của Âu Dương, tuy rằng Vương Hiểu Thư là con gái thống đốc, nhưng bình thường người lãnh đạo trực tiếp của bọn họ là Âu Dương, cũng xem như là thân tín của hắn, cho nên lúc này tất cả đều hướng về Âu Dương.

Bọn họ nghe được lời nói của Âu Dương, tất cả đều vây quanh, sau khi thấy trên cổ Y Ninh có dấu kim hồng hồng, tất cả đều nhìn về phía Vương Hiểu Thư, ánh mắt chất vấn.

Biểu cảm của Vương Hiểu Thư thay đổi ba lần, từ mở miệng đến không biết nói gì, lại đến , biểu đạt hoàn mỹ sự lo lắng cho chỉ số thông minh của bọn họ, có thể nói là vô cùng đặc sắc, kĩ thuật diễn thật tốt.

Z đã trở lại phòng thí nghiệm, thông qua camera mini ở rừng cây nhìn thấy một màn như vậy, cảm thấy hình như mình gây trở ngại, mặt trắng bệch vài giây, suy nghĩ một chút, ấn xuống mấy nút điều khiển trên bàn, lựa chọn bình thủy tinh đã mất đi giá trị thí nghiệm dưới hầm, bình thủy tinh di chuyển từ dưới đất lên theo thang máy, tới vị trí vô cùng gần với chỗ bọn Vương Hiểu Thư.

Z ấn xuống phím mở khóa, tất cả bình thủy tinh được mở ra, một đám người đã hóa thành zombie trào lên, đi về phía có hơi thở của người sống.

Z cầm kính, dụi dụi mắt rồi đeo lại, một tay chống đầu chán ngán nhìn lũ zombie đang tới gần chỗ Vương Hiểu Thư, có phần không chắc chắn liệu cô có thể kiên trì đến khi “cứu binh” tới hay không, bởi vì Âu Dương hình như muốn ra tay. . . Chắc, đứa trẻ lì lợm thật khó chiều.

“Cô thật độc ác!” Âu Dương tức giận đến đỏ mắt, hần đặt Y Ninh sang một bên, cẩn thận để ả dựa vào tường, sau khi chắc chắn, hung dữ đi tới trước Vương Hiểu Thư, lạnh lùng nói, “Hôm nay tôi sẽ báo thù cho Y Ninh!”

Vương Hiểu Thư ngạc nhiên nhìn Âu Dương, cả mắt cả miệng đều mở to hết sức, cô hoàn toàn xác định tên này đã mất đi lý trí, chính là bộ dáng để quốc tóc vàng mắt xanh tổng tiến công, khỏi nói cảm hận đến mức nào.

“Không làm chính là không làm, tôi tuyệt đối sẽ không chịu tiếng xấu thay người khác.” Vương Hiểu Thư không chịu thua trừng mắt lại, không yếu thế chút nào.

Âu Dương hơi hoảng hốt, Vương Hiểu Thư như vậy là lần đầu tiên hần nhìn thấy, cô quá quật cường, ánh mắt kiên định kia khiến hần cảm thấy mình thật sự hiểu lầm cô, vì thế hần khó khăn bình tĩnh lại, ấn nhẫn hỏi: “Vậy cô giải thích một chút, quần áo trên người cô là có chuyện gì xảy ra, nếu không là cô làm thì lỗi kim kia tới từ đâu, cô mặc áo dài trắng, thứ này theo trí nhớ của tôi, giống như. . .” Hần do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói thẳng, “Hình như là người kia thường mặc.”

Người kia. . . Ngay cả tên cũng không dám nói, coi hần là Voldemort sao?

Vương Hiểu Thư tất nhiên biết Âu Dương nói giáo sư thiên tài Z, Âu Dương có thể làm tới chức đội trưởng trong căn cứ lớn như vậy cũng không phải không đúng, hần đã đoán đúng rồi.

“Áo dài trắng cũng không phải chỉ có một người mặc, thứ này thật phổ biến, cho dù ở căn cứ của chúng ta, người nghiên cứu cũng mặc như vậy.” Vương Hiểu Thư lạnh lùng phản bác, nghe qua không hề có sức thuyết phục.

Nhưng thuyết phục hay không cũng không quan trọng, giáo sư Z sau khi gây trở ngại xong đã phái tới một đám “cứu binh” đặc biệt để bù lại sai sót, trực tiếp ngắt lời của đám đồng bào căn cứ Lương Tử.

“Không tốt, có biến!” Bọn thuộc hạ của Âu Dương đều đề phòng giờ súng lên, yên tĩnh nghe động tĩnh xung quanh, tiếng bước chân lúc này ngày càng gần.

Âu Dương nhú mày, nhìn thoáng qua Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư lạnh lùng nhìn hần, hần bắt đắc dĩ, đành phải cúi người xuống ôm Y Ninh, trầm giọng nói: “Rời khỏi đây trước, có cái gì đợi an toàn rồi nói sau.”

Lúc này có chút bộ dáng của đội trưởng, Vương Hiểu Thư giật giật khóe miệng, đứng đằng sau bọn họ làm kẻ yếu.

Không có cách nào, súng của cô đã bị Z lấy đi, hiện tại ngoại trừ có dung dịch thì cô không có đồ phòng thân gì cả, nhưng đối mặt với zombie, dung dịch này còn hữu dụng hơn vũ khí lạnh.

Trong nguyên tắc, Y Ninh bởi vì chiếm được bình dung dịch nhỏ mà thành cứu thế chủ của toàn bộ nhân loại, tất cả mọi người sùng bái ả, cảm thấy ả là thần cứu vớt muôn dân mà trời phái xuống, dù sao nguyên nhân zombie không công kích ả ngoại trừ Vương Kiệt thì không có ai biết, mà Vương Kiệt lại sợ việc mình tư tàng bảo vật bị phát hiện sẽ mất chức thống đốc bang, cho nên đến chết cũng không nói ra, xem như là tự làm tự chịu.

Hiện tại, loại vinh hạnh đặc biệt này bị Vương Hiểu Thư chiếm được, nhưng cô không hề muốn trở nên nổi bật giống Y Ninh, cho nên cô nắm chặt áo dài trắng trên người, đi cách xa đội ngũ, ra sức giữ khoảng cách với zombie, không để mọi người thấy chúng nó né tránh cô.

Đợt zombie này vừa được thả ra từ phòng thí nghiệm, xem như “tươi mới”, cũng giống như vampire sơ sinh, so với những zombie khác càng mạnh hơn, chỉ số thông minh rất cao.

Mấy người Âu Dương cùng đi về một hướng, đám zombie kia từ bốn phương tám hướng đi tới, bọn họ ra sức dùng súng bắn nổ đầu chúng nó, nhưng bởi vì số lượng quá nhiều, trong năm sức chiến đấu một cái còn ôm Y Ninh, cho nên tình huống không được tốt lắm.

Z hai tay chống cằm, nhíu mày nhìn hình ảnh từ camera, tầm mắt tập trung trên người tên Âu Dương dù làm gì cũng không chịu buông Y Ninh, cười lạnh. Ân ái như vậy, sao không nằm dưới đất làm tình luôn đi, còn giãy giụa cái gì?

Z đứng lên, bước đi ra ngoài, đi ngang qua một chiếc tủ màu trắng thì dừng lại, mở tủ ra chọn lựa vũ khí cao cấp trong đó, tất cả đều là vũ khí mà những người sống sót tha thiết mơ ước, đối với hắn lại không là gì cả.

Dù sao chỉ cần có vật liệu, Z hoàn toàn có thể chế tạo ra thứ hắn cần, vũ khí cũng nằm trong số đó.

Cuối cùng, Z chọn một thanh súng lục màu bạc đặc chế, ung dung lấy ra ống nghiệm dung dịch đặc chế, cầm súng trong tay, nắm lấy nó đẩy cửa mà ra. Gió nhẹ thổi bay áo của hắn, chiếc áo dài trắng không có một hạt bụi nào, ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

10. Chương 10

Giăng co lâu như vậy, sắc trời ngày càng tối, khí hậu nơi này thật không bình thường, rõ ràng là mùa hè, vậy mà trời tối thật sớm.

Sắc mặt trắng bệch của Vương Hiểu Thư dần dần khôi phục bình thường, zombie với khuôn mặt khủng bố nếu xem nhiều thì sẽ không cảm thấy quá sợ hãi nữa, tuy rằng cô vẫn hơi e ngại.

Âu Dương cùng bốn chủ lực khác đều mỗi một, số lượng zombie nhiều hơn bọn họ, lực lượng cũng có ưu thế hơn, hơn nữa chỉ bắn vào đầu chúng mới có tác dụng. Bốn đội viên đã mệt rã rời nhìn về phía đội trưởng, dùng ánh mắt hỏi nên làm gì bây giờ. Âu Dương nhìn Y Ninh mặt bị dính đầy máu hôi của zombie trong lòng mình, khóe miệng giật giật.

“Cô trông cô ấy.” Hắn đi vài bước tới bên cạnh Vương Hiểu Thư, đặt Y Ninh xuống, Y Ninh vẫn trợn tròn mắt như trước, không biết còn tồn tại ý thức hay không, nếu tồn tại, ả nhất định hận không thể ngắt đi.

“Tôi ôm cô ấy không tiện.” Âu Dương không được tự nhiên nói.

Vương Hiểu Thư gật đầu, nâng tay đỡ Y Ninh.

Âu Dương ý tứ không rõ nhìn cô một cái, xoay người lại tiếp tục chiến đấu.

Mà đúng lúc này, cảnh tượng phong vân hiện tại bỗng thay đổi trong chớp mắt, một người đàn ông cao gầy đeo kính một mắt đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, tay hắn cầm một khẩu súng lục mini màu bạc, mỗi lần bắn đều khiến zombie mất mạng trong một tích tắc, tình hình chiến đấu lập tức nghịch chuyển, đám zombie vốn chiếm ưu thế ngã xuống liên tiếp, mấy người đội Âu Dương nhìn mà trợn mắt cứng lưỡi.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn bóng dáng màu trắng cách đó không xa, áo dài trắng chính là phong cách của Z, hắn thay đổi đeo kính một mắt, dây kính màu bạc xẹt qua bờ vai hắn, tuy chỉ là một bên không rõ, nhưng cô có thể xác định đó chính là hắn.

A a, đại ma vương đến đây! Hắn tới làm gì? Chẳng lẽ muốn bắt cô về?

Vương Hiểu Thư cảnh giác lui về phía sau vài bước, trốn đằng sau Y Ninh.

Z thu phục xong zombie, nhanh chóng rời khỏi hiện trường, từ đầu tới cuối đều không đối mặt chính diện với đội Âu Dương, thời gian xuất hiện nhiều nhất chỉ là nửa giờ, đội Âu Dương ngơ ngác nhìn phương hướng hắn biến mất, nơi đó hình như không có đường.

Hắn rời đi như thế nào?

Âu Dương nhíu mày suy tư một lát, nói với đội viên: “Thu thập trước đã, mặc kệ hấn là ai, tìm một chỗ dựng lều, phụ cận căn cứ đột nhiên tụ tập nhiều zombie như vậy, khẳng định có chuyện sắp xảy ra, chắc chắn là người kia phá rối.”

Đội viên A nghi hoặc nói: “Vì sao chúng ta không về căn cứ? Bây giờ về còn kịp.”

Âu Dương nhìn hấn một cái, nói: “Vấn đề của Y Ninh còn chưa giải quyết, chúng ta về thì cô ấy làm sao bây giờ?” Dừng lại một chút, có lẽ là sợ lý do như vậy có phần không để ý tới an nguy của mọi người, hấn bổ sung thêm, “Hơn nữa chúng ta cũng không về được, hiện tại không kịp, tầng ngoài căn cứ và cửa đóng thì dù là Thiên Vương lão tử [1] cũng không thể bỏ vào, mọi người đều biết.”

[1] Nhân vật vô cùng tôn quý, cực kỳ có quyền uy, quyền lực thật lớn, có ý khinh miệt.

Vương Hiểu Thư đi tới nghe hấn nói như vậy, không khỏi ngẩn ra. Không quay về là tốt, như vậy tiện cho cô chạy trốn, nhưng không quay về cũng có một điểm không tốt, chính là cô có khả năng sẽ còn gặp lại Z.

Z sẽ không vô duyên vô cớ cứu bọn họ, hấn làm vậy khẳng định là có mục đích của mình, nhưng rốt cuộc có mục đích gì, cô không thể đoán được.

Âu Dương tới cạnh Vương Hiểu Thư, ôm lấy Y Ninh, một bộ “Ca là đàn ông ca đồ máu không đổ lệ.”, giống như là hấn càng biểu hiện kiên cường thì Vương Hiểu Thư sẽ càng kính trọng hành vi can đảm của hấn vậy.

Có lẽ đối với Y Ninh mà nói, Âu Dương là người tốt, nhưng tốt với Vương Hiểu Thư. . . Ha ha, ngược ngùng, nếu trong tay cô có dưa chuột cô liền đâm hoa cúc của hấn ngay lập tức! Vị hôn thê còn đang đứng ở đây, mi nghĩ ôm tiểu tình nhân thật sự là không thành vấn đề sao?!

Vương Hiểu Thư đi theo đoàn người Âu Dương tới một chỗ có tầm nhìn rộng nhưng lại tương đối kín, dựng một chỗ nghỉ nhỏ.

Bọn họ đều mang theo dụng cụ sinh hoạt, ví dụ như lều trại và bật lửa, vừa rồi lúc đối phó với zombie cũng rất có kinh nghiệm mà bỏ qua một bên, vì vậy không bị hư hao.

Lúc này Vương Hiểu Thư đã có cái nhìn khác về bọn họ, xem ra nhân vật trong thịt vắn cũng không phải tất cả đều dân đen.

Cô ngoan ngoãn ngồi một bên nhìn bọn họ làm việc, thấy bọn họ thắp lửa, không khỏi cảm thấy nghi hoặc, giống như tự nói lại giống như nghi vấn hỏi: “Zombie sợ lửa? Nhóm lửa không sợ bại lộ mục tiêu sao?”

Âu Dương vừa bốc cộc gỗ mà đội viên tìm được, vừa giải thích: “Không có sinh vật nào không sợ lửa, chỉ là bọn hấn không có cảm giác đau, cho nên bị đốt cũng không có phản ứng gì, vắn sẽ công kích nhân loại. Tổ chức cơ thịt của chúng nó đều mất nước thành than, muốn dùng lửa công kích thì nhiệt độ của lửa phải rất cao, nếu không hiệu quả sẽ rất chậm.”

“Lửa này cũng quá nóng rồi.” Vương Hiểu Thư lo nghĩ nói.

Âu Dương nhìn cô một cái, cô mặc áo dài trắng khiến hấn nhớ tới người cứu bọn họ, giọng điệu trở nên không tốt: “Đây chính là dùng để nấu cơm cho đại tiểu thư, sau đó đun nước cho Y Ninh rửa mặt, sẽ tắt ngay thôi, không cần lo lắng.”

. . . Giữa ngày hè, rửa mặt bằng nước lạnh không được sao? Bây giờ còn không biết khi nào mới có thể về căn cứ, có nên lãng phí nguồn nước như vậy không?

Vương Hiểu Thư biết cho dù mình nói gì cũng vô ích, cho nên im lặng. Cô vào trong lều trại, ngồi trên tầng lá cây, hai tay ôm đầu gối suy tư nên làm gì tiếp theo. Cô cảm thấy cho dù cô ở đâu, Z sẽ đều thấy được cô, điều này làm cô không có cảm giác an toàn, giống như chạy đến đâu cũng vô ích, hấn bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được cô.

Cô đoán không sai, tuy rằng từ trước tới nay Z đều lẻ loi một mình, nhưng hấn có kĩ thuật và nguồn năng lượng gấp trăm ngàn lần những người sống sót.

Mỗi khi hấn tới một nơi, đều sẽ thành lập hệ thống mạng theo dõi dày đặc, mà người trợ giúp hấn làm những điều đó, sau khi làm xong sẽ vắn bị hấn dùng làm thí nghiệm.

Hắn sẽ không để lại người sống, bởi vì như vậy chẳng khác nào để lộ sự tồn tại của chính mình.

Vương Hiểu Thư là người sống duy nhất mà hắn lưu lại, nhưng hắn dám khẳng định cô sẽ không nói lung tung, bởi vì cô sợ chết, hơn nữa cô cũng nói không được, cô thực sự cho rằng hắn không thêm gì vào thuốc uống của cô sao?

Z lặng lẽ tới gần nơi trú tạm của mấy người Âu Dương, thay kính một mắt bằng kính không gọng, không đeo kính mà híp mắt lại sẽ làm hắn cảm thấy đau đầu, hiện tại tình cảnh của Vương Hiểu Thư và hành vi rình coi của mình cũng làm hắn cảm thấy đau đầu.

Hắn cảm thấy chuyện mình làm thật không tỉnh táo, hôm nay thiếu chút nữa vì cô mà bại lộ trước người của Lượng Tử, điều này có khả năng sẽ ảnh hưởng tới thí nghiệm kế tiếp.

Nhưng mà, ai quan tâm chứ?

Bại lộ thì bại lộ, bại lộ thì đến trực tiếp, tuy thật phiền toái nhưng cũng không phải là việc gì khó, về phần Vương Hiểu Thư. . .

A, cảm giác của hắn đối với cô, hiện tại chính là cảm giác “Sống muốn gian nhân, tử muốn gian thi.” ~ Hắn luôn giữ mình trong sạch, không quan hệ bừa bãi, cùng người khác một lần, cảm giác tinh thần và thân thể không tồi, lần sau hắn sẽ không đối người nữa.

Tại sự tình này hắn thích sạch sẽ, hơn nữa không muốn dính dáng tới những người phụ nữ khác, nếu không tất yếu, hắn ngay cả gặp người cũng không muốn.

Nói trắng ra là, qua lần thân mật trao đổi lần trước cùng Vương Hiểu Thư mà “tinh lực” của hắn có phần thừa thãi, nhu cầu khẩn cấp cần một người để hắn gửi gắm loại cảm giác này, về phần nhân tuyển, không phải ai cũng có thể.

Vương Hiểu Thư vẫn không biết mình đã bị để mắt, lúc này đang ngồi ăn trong lều trại, bọn Âu Dương mỗi lần ra ngoài đều chuẩn bị chu đáo, phòng ngừa hết thấy những việc ngoài ý muốn, đồ ăn cũng sẽ mang theo.

Đoán chừng lần này đi ra bọn họ đã tính toán lâu dài, mang theo không ít đồ ăn, nhưng phần lớn đều là thực phẩm nén quân dụng, sau khi dùng nước ấm đồ ăn vẫn rất cứng, cô ăn thật sự khó khăn.

Cô đang buồn rầu nghĩ có nên ăn hết hay không, liền cảm thấy một trận gió lạnh thổi phía sau, cô nhanh chóng quay đầu nhìn, phía sau lều trại không biết bị mở lúc nào, bóng dáng cao gầy của Z đang cúi xuống nhìn phía trong lều nhỏ của cô, tay phải xoay một con dao mỏng giống như xoay bút máy, trong mắt là vẻ ghét bỏ.

11. Chương 11

“Chào buổi tối.” Z nhìn Vương Hiểu Thư như không có việc gì, lịch sự tiến về trước một bước, vóc người cao cao không thể đứng thẳng trong lều nhỏ, “Sao vậy, cô có vẻ khó chịu khi nhìn thấy tôi?” Hắn không yên lòng hỏi, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Vương Hiểu Thư xấu hổ lui về sau vài bước, muốn thừa dịp hắn không chú ý chạy ra khỏi lều trại, bọn Âu Dương còn đang ở bên ngoài, chẳng lẽ năm người còn không đánh lại một mình hắn?

“Đâu có, có thể gặp được ngài là chuyện khó tin nhất trong đời tôi, tôi làm sao có thể khó chịu chứ?” Cô là hoàn toàn tuyệt vọng a. . . Vương Hiểu Thư rũ mắt xuống, nhìn xung quanh.

Z cười khinh miệt, xoay đầu làm ra vẻ khinh thường lời nói dối vụng về của cô: “Tôi đến đưa cô đi, động tác nhanh chút, đừng để bị phát hiện.” Hắn nói xong liền xoay người rời đi, giống như không hề lo lắng cô sẽ cự tuyệt.

Vương Hiểu Thư ngạc nhiên nhìn bóng lưng cao gầy của hắn, vẫn không nhúc nhích.

Z không kiên nhẫn quay đầu lại, thúc giục: “Cần tôi phải mời cô đi thì cô mới chịu nâng mông dậy sao?”

Vương Hiểu Thư cau mày, do dự nói: “Anh muốn dẫn tôi đi đâu? Không phải lần trước đã nói rõ ràng sao, chúng ta. . .”

“Cô không muốn rời khỏi đây sao?” Z cụp mắt xuống, tóc mái bị gió thổi bay, đuôi lông mày dài nhỏ như ẩn như hiện, hần nghịch dao phẫu thuật, “Xem ra cô ở căn cứ Lượng Tử không được tốt lắm, cô còn muốn tiếp tục ở lại sao?”

Hần nói rất đúng, quả thực cô ở đó không được tốt lắm, hơn nữa cũng không muốn tiếp tục ở lại, nếu hắn không đến, có khi lúc này cô đã chạy, nhưng mà. . .

“Tôi sẽ không ở lại đây, nhưng càng không muốn đi cùng anh.” Vương Hiểu Thư phân rõ giới hạn với hắn, “Giao dịch của chúng ta đã kết thúc khi tôi rời đi, điểm này tôi nghĩ chúng ta đều đồng ý.”

Z nhếch mày: “Ha ha. . .” Hắn nghiêng răng nói ra ba chữ, “Giao dịch sao?”

Vương Hiểu Thư sợ sệt lui về sau vài bước, cô rất kiêng kỵ hắn, dù sao ban ngày hắn giải quyết zombie dễ dàng như thế nào cô cũng xem hoàn chỉnh: “Anh sẽ không nói không giữ lời chứ?” Cô không an tâm hỏi.

“Tất nhiên sẽ không.” Z nhẹ giọng, “Đã kết thúc một lần, vậy thì thêm một lần nữa.”

“Cái gì?” Vương Hiểu Thư nhanh chóng lắc đầu, “Không cần, tôi không làm nữa!”

“Không được.” Z phủ quyết, “Ngoan, cô muốn cái gì thì nói với tôi, hiện tại theo tôi trước đã.” Hắn tiến lên cầm cổ tay Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư lập tức xoay người bỏ chạy, hắn trực tiếp vọt qua nắm cổ cô, cô khó thở ngay cả tiếng kêu cứu cũng không phát ra được, Z nhanh chóng kéo băng dính y dụng ở cổ tay xuống quấn trên miệng cô, dao giải phẫu để ở ngực cô, một tay kia dùng ống nghe bệnh trói lại cổ tay cô, từ đầu tới cuối Vương Hiểu Thư đều không có cơ hội phản kháng.

Cô sợ hãi nhìn chằm chằm dao phẫu thuật, sợ nếu có động tác gì thì không còn mạng nhỏ nữa, ngay cả hô hấp cũng đè nén.

Z vừa lòng nhắc cổ áo của cô lên, cởi dây thừng cột trên eo của cô xuống, đây là thứ mà cô lén lấy ra từ phòng thí nghiệm của hắn, hắn nhìn nhìn, ý tứ hàm xúc khiến Vương Hiểu Thư vô cùng xấu hổ và chột dạ, càng nhiều là sợ hãi và lo lắng, hắn. . . Sẽ không tóm cô trở về để làm thí nghiệm đáng sợ gì chứ?

Nghĩ đến khả năng này, Vương Hiểu Thư liền sốt ruột, hay mắt đỏ lên nhìn Z, muốn giẫy giụa lại sợ bị dao giải phẫu đâm vào ngực, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn dùng dây thừng trói tay cô lại, dắt cô đi về phía trước, cô không động đậy hắn liền ra sức kéo khiến cô lảo đảo vài bước.

Vương Hiểu Thư cố gắng kéo lại không chịu rời đi, Z tăng sức kéo, cô thấy mình không chống cự được, áp úng phát ra tiếng, hi vọng bọn Âu Dương sẽ phát hiện, nhưng tất cả đều vô ích.

Vương Hiểu Thư cảm thấy tuyệt vọng, cô thấy Z quay về, ôm ngang cô lên, không nhìn cô một cái mà nhanh chóng rời đi, mặc dù ôm người nhưng hắn vẫn đi nhanh như gió, không bao lâu, cô đã không nhìn thấy nơi trú ẩn tại nữa.

Nước mắt vô thức chảy xuống, Vương Hiểu Thư ngơ ngác tựa vào trong ngực Z, tóc đen buông trên vai, mặt trắng như tờ giấy A4.

Không ngờ a, sắp cáo biệt nhân gian rồi, tuy rằng cuộc sống nơi này thật không dễ dàng, nhưng cô vẫn chưa sống đủ a. . .

Z vô tình thấy bộ dáng này của cô, cước bộ dừng lại, vẻ mặt thay đổi.

Đáng lẽ hắn phải thờ ơ lạnh nhạt, nhưng hắn lại dừng bước, đặt cô bên cạnh một thân cây, cúi ống nghe bệnh và dây thừng trói trên cổ tay cô, xé băng dính trên miệng cô ra.

“Khóc cái gì?” Hắn nheo mắt lại, đẩy mắt kính, “Nước mắt không thể giảm bớt đau đớn của cô, chỉ làm tâm cô chết đuối, cô hẳn nên nghĩ cách giải quyết vấn đề, cho nên, chúng ta làm giao dịch mới?”

Vương Hiểu Thư bất buộc mình phải tỉnh táo lại, lặng lẽ nhìn lướt qua tay hắn, thấy hắn không cầm dao giải phẫu, bỗng chốc chạy về hướng ngược lại.

Phản ứng của Z là loại nào, hấn từng gặp qua người cơ trí hơn cô, cô có thể làm được gì chứ? Lúc quan sát cô hấn cũng đã lường trước được hành động tiếp theo của cô, hơn nữa còn tính toán ra tay thế nào thì hữu hiệu nhất, cho nên lúc này Vương Hiểu Thư bị hấn đè lên một thân đại thụ, thân cây trắng kiện ma sát làm lưng cô đau.

“Còn muốn chạy?” Hấn lạnh nhạt nói, “Xem ra cô còn chưa làm rõ tình huống.”

Vương Hiểu Thư ra sức giãy giụa, tay Z càng đè chặt hơn, chân thon dài mạnh mẽ để ở giữa hai chân cô, bởi vì chiều à cả người cô bị hấn nâng khỏi đất.

Mẹ kiếp! Cô đã hiểu rõ rồi, trong mắt tên biến thái này, ngoại trừ hấn trâu bò thì những người khác đều là kẻ ngu! Một đám đều phải bị hấn giết chết! Hoàn toàn không lưu đường sống cho người ta! Cũng tuyệt đối không bởi vì nhận thức ai mà ra tay lưu tình! Hấn muốn làm gì thì làm đi!

Vương Hiểu Thư nhắm mắt lại, không thèm đếm xỉa! Đầu lia khỏi cổ cũng được!

Z nhìn khuôn mặt có phần quỷ dị dưới ánh trăng của cô, đảo mắt, suy nghĩ một chút rồi buông lỏng, cũng không vòng vo mà nói thẳng: “Vương Hiểu Thư, tôi khuyên cô nên nghe lời tôi, không lâu sau Lượng Tử sẽ không còn tồn tại, cô nhanh chóng rời khỏi, nếu không đừng trách tôi không nhớ tình xưa.”

Nói về việc này, hình như ban ngày hấn đã cứu cô một lần, chẳng lẽ đây là cái gọi là niệm “tình xưa”? Cô và hấn khi nào có thứ đấy? Vương Hiểu Thư mở mắt, hoảng sợ nhìn hấn: “Anh có ý gì?”

“Ý tứ rất rõ ràng, cô hấn là cũng biết.” Z không giải thích.

Vương Hiểu Thư nhũu mảy suy tư một chút, bỗng trợn mắt: “Anh. . . Anh muốn bắt người của Lượng Tử để làm thí nghiệm?”

Z thản nhiên nhìn cô: “Đã biết thì ngoan ngoãn rời khỏi đây, về phần đi đâu thì tùy cô, không cần cảm thấy cô độc, chỉ cần ngẩng đầu lên, cho dù cô ở nơi nào tôi cũng có thể nhìn thấy cô.”

Đúng vậy, chỉ cần ngẩng đầu, ở bất cứ đâu cũng có camera mini lén lút theo rồi mi.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc bốn mắt nhìn nhau cùng hấn, hấn cụp mắt xuống, ánh mắt dừng trên môi cô, hấn động lòng, đôi môi lạnh lẽo hôn lên môi cô.

Vương Hiểu Thư sững sờ đứng tại chỗ, nhanh chóng đẩy hấn ra sau ba giây, nhưng chỉ giới hạn ở phần ngực. Đùi hấn vẫn để giữa hai chân cô, cả người cô bị tay hấn cố định trên không trung, có thể này mới đạt tới độ cao để cô có thể bốn mắt nhìn thẳng cùng hấn.

“Cô đừng sợ tôi.” Hấn xoa xoa mặt cô, giọng nói dịu dàng có phần quỷ dị.

Vương Hiểu Thư dùng biểu cảm “làm sao có thể” nhìn hấn, hấn nhũu mảy, nói: “Tôi cảm thấy mình còn rất thích cô.”

“. . . Tôi sợ chính là anh thích tôi a!” Vương Hiểu Thư kích động nói ra lời trong lòng, nói xong cũng hơi hối hận, nhìn hấn cũng không nên, không nhìn cũng không nên, con mắt liếc loạn xung quanh.

Thật lâu sau, ngay tại khi cô cho rằng Z sẽ tức giận mà chém chết cô, chợt nghe thấy hấn nói: “Không sao cả, cách mạng quốc gia cũng không phải một lần là thành.”

Đúng vậy a, đâu chỉ quốc gia, La Mã cũng không xây thành trong một ngày. Vương Hiểu Thư xấu hổ cúi đầu, vẫn không dám đối diện với hấn.

Z nhìn cô chăm chú, sau khi cô nói ra câu vừa rồi, thiếu chút nữa thì hấn đã bóp chết cô, nhưng cũng chỉ là thiếu chút nữa. Hấn biết hấn làm như vậy không phù hợp, nhưng biết nhiều đạo lý cũng không tác dụng, dopamin và adrenalin đã dâng trào thì ai cũng không kháng cự được.

12. Chương 12

Z vén lên áo dài trắng a2 đơn bạc của cô, 9 đó là thứ duy nhất 49 mà cô mặc, e không còn 3 thứ gì 6 khác nữa, b4 vừa vén lên, dáng người uyển d3 chuyển hiện 30 ra toàn bộ.

Vương 2 Hiểu Thư 3 sững sờ d một lát c b rồi bắt c5 đầu giây 44 giữa, cô 2 muốn đẩy a hấn ra, nhưng d7 hoàn toàn 4 không bắt 8 được điểm emấu chốt, chấn từ 89 hai tay đổi b thành một 1 tay chế trụ 0 cổ tay cô, cgio lên trên 2a đầu cô, 0 người nghiêng 57 tới trước lép cô ở c trên thân 0 cây, cô theo 62 bản năng 2 dùng hai chân 0 kẹp lấy eo của hấn 41 mới không angã xuống, a thắt lưng 1 a thò rập trên 1 hông hấn 1 b cạo vào vùng 0 1 tam giác khiến fcô cảm thấy dvô cùng khó echịu.

“Hiện 15 tại là a cô chủ 07 động trèo 5 lên.” 6 Về mặt 90 Z vô tội d9 nhìn cô, 16 tay duỗi đến bên 8 hông cời 7 b thắt lưng 7 ra, con người f màu đen 6 nhìn chăm aechăm cô a mà không 6echóp lấy 1 một cái.

Vương 3 Hiểu Thư ckhẩn trương 9 lui về sau, 97 khi hấn 87 cời thắt lưng đã 34 dưng vào 9 nơi riêng a tư của fb cô, cô buông 60 hai chân 3 để mình 0 rơi xuống e2 dưới, tay fbị hấn 21 nắm đau a5 nhức, cô fenhiu mày d liên tục.

Z 3 mắt lạnh 1 d nhìn, cời b5 thắt lưng 37 xong liền 8 tách hai 03 chân cô bra, cô kháng 5fcự đu đưa 4 qua lại, chấn trực 96 tiếp chống cvào nơi 52 riêng tư 4 của cô, 42 nơi đó c không có 10 trở ngại a mà cùng c tiếp xúc, 6 mặt cô 71 bồng đỏ 10 lên.

“Anh ebuông tôi 67 ra. . .” 8 Vương Hiểu cThư muốn dkêu cứu, cfnhưng sự fatình này 3 cho dù làm 9 ngay từ 8 đầu hay 4 hiện tại elàm cũng 4 không thành 37 công, mỗi 25 một động 0 tác của cacô đều 29 bị Z nhìn f0 thấu, hấn dẫn môi acô, đẩy 8 phần dưới 28 lên phía 41 trước, c trực tiếp d5 tiến vào.

“A! cf © DiendanLeQuyDon . . .” 1 Vương Hiểu 5Thư kêu 2 đau, hấn 2 thật sự 6dcắn cô, a6 trong môi fhai người 3 tràn ngập 0 mùi máu f tươi, cô fcòn chưa ecắn mà 8ehấn dám fcắn, nhằm 94 rồi sao?!

Z dechạm rã 58 rời môi, 1e cánh môi 9 vốn không fcó chút edhuyết sắc d nào nay đỏ 30 au, một atay hấn 85 cầm cổ 95 tay cô, một 1 tay nâng 7fmông cô 9cđề về 65 phía mình, a6 hai chân f0 thon dài 79 của Vương 6 Hiểu Thư bị động 18 khóa lên 24 hai bên eo b1 của hấn, 4 hạ thân 0a khô rập 24 bị hấn 4 chống đến 05 phát đau, 2dnhưng tư 6 thể và 2d lực đẩy a2 này khiến 83 thân thể 8 của cô c3 nhanh chóng e2 tiết ra fcmưa móc betrơn trụi, 51 cảm giác 7 đau đớn 5 dần dần 9 chuyển biến, emột loại 21 khoái cảm 4cki diệu fdâng lên, 4cô nhịu 9mày lại, 1cắn chặt 21 khớp hàm.

“Cô 99 sợ tôi 0 không phải 21 là vì nghĩ 0tôi sẽ d9 giết cô 1 sao?” 9 Z hô hấp 5dồn dập, 6akhi nói chuyện 8mỉm cười, 3về ngoài e2cảm dục d4 và nụ cười 7xấu xa khiến 76 người ta 62 không có 34 cách nào a nhìn thấu 1 tính cách fchân thật d0 của hấn, bc“Tôi 8có thể 8 đồng ý 74 không giết ffcô, nhưng dcô phải ahôn tôi 9một chút.”

“. 68 © DiendanLeQuyDon . . .” 30 Hôn mi muội b3 phu. [1]

[1] 91 Kỹ gia gọi 33 khách làng 2 chơi.

Vương 74 Hiểu Thư b9 cố gắng 2 chịu đựng 7hấn không 76 ngừng ra 38 vào trong 58 cô, gió 1 đêm vốn 85 hơi lạnh 9 lúc này d lại trở fthành cứu b9 binh, khiến 6 người cô bđỡ khô b nóng, nhưng 48 cảm xúc 6fphức tạp 5 khác thường anhanh chóng 0tuôn trào, cdcô không ecnghị được 6mà bắt bđầu thở e3 gấp, cúi f1 đầu rên farí: “A. 8 © DiendanLeQuyDon . . .” Ừm. f © DiendanLeQuyDon . . . A. . . c0 © DiendanLeQuyDon Đùng. . f © DiendanLeQuyDon . Anh nhẹ 9 chút, đau. 0f © DiendanLeQuyDon . . .”

“Được.” 5 Z thở hổn 1 hển trã 01 lời, nhưng fkhông thay cđổi, hạ athân của c4hấn trưởng 72 làm nơi b4 đó của 3a Vương Hiểu 0eThư phát 41 đau, lại 8 không ngừng 6thâm nhập 5era vào, cô dkhó nhin anức nỡ, bcô muốn 54 kháng cự, e nơi đó 5ấm ướt 64 phát ra từng 0btiếng có dtiết tấu, 4mặt cô a6 ngày càng 58 nóng.

Z fbbuông tay 91 cô ra, ôm 0cô vào trong 2engực, tay accô hồng 3 hồng, không 6có chút 1csức lực 9 nào, vô 2thức khóa 70 lên vai hấn, adhấn đỡ ecô, hai chân ccô vòng 2equa eo hấn, 9hấn không 4bngừng đẩy edvào điểm bmấn cảm 2btrúc trác d2mà mềm 1mai của 5cô, cô bị 6fdây vô đau 7khổ, phần 9lưng bị 1thân cây b1thô rập bmài vào, 0khoái cảm efduới thân 8và đau đớn 5bsau lưng adan xen, 3có yếu 90đuối nhào 5về phía 7trước, fáp vào trong 9lòng hấn, 9vùi đầu e7vào cổ 2hấn, tay 5phải đặt 24ở phần 3xương quai a2xanh, tay ftrái gát algao nắm 3vai hấn.

Z nhìn cô, suy nghĩ một chút, ôm cô đặt xuống đất, cánh tay kéo cổ cô để môi cô áp về phía mình, kéo ra khoảng cách dưới thân hai người, va chạm với tốc độ cực nhanh, tiếng rên của Vương Hiểu Thư đều bị nuốt hôn của Z cắn nuốt, cô run run ghé vào người hắn, phần bụng dưới hơi run rẩy.

Mà đúng lúc này, tiếng bước chân từ không xa truyền đến, Z nghe thấy âm thanh, ôm eo cô lăn về bên trái một vòng, giấu hai người ở sau cây cối.

Hắn ở trên người Vương Hiểu Thư, phần dưới vẫn ra vào dấp tốc như trước, hô hấp của hắn thật nặng, tiếng hít thở nhẹ nhàng gọi cảm mà mê người, môi Vương Hiểu Thư bị cắn lại, cái mũi mà có vẻ cảm kỳ.

Cô không thể lên tiếng, nếu không những người đó sẽ tìm đến, hắn không sợ bọn họ, nhưng hiện tại hắn cần chút thời gian.

Rằng Vương Hiểu Thư cắn vào lòng bàn tay Z, cô nhíu chặt mày rồi từ từ nhắm mắt lại, hô hấp gần như ngừng lại, tiếng rên rỉ ngừng lại, theo động tác kịch liệt của Z mà cô uốn người lên.

Cô thở dồn dập, tay nắm chặt cánh tay của hắn, dừng vết hồng xuất hiện trên da thịt trắng nõn dưới áo khoác của Z, nhưng không ai nhìn thấy.

“Đội trưởng, nếu một mình đại tiểu thư trốn đi, hẳn là không chạy được bao xa, có lẽ là gần đây thôi.”

Tiếng nói của một người đàn ông truyền đến, có chút quen thuộc, chính như là một đội viên đi theo Âu Dương.

Giọng nói của Âu Dương vang lên: “Chỉ sợ không phải cô ta tự chạy, ở nơi này, hiện tại là 6 giờ chiều nguy hiểm, cô ta dù sao cũng là con gái của thống đốc, cho dù quá phận tới mức nào, không để cô ta, chúng ta cũng không thể quay về căn cứ.”

“Vâng, đội trưởng nói đúng.”

“Chúng ta phân công nhau tìm, hình như bên kia có động tĩnh?” Âu Dương không xác định hỏi, tiếng bước chân càng tiến gần bên này.

Vương Hiểu Thư hoảng sợ mở to mắt, nhìn Z đang bật miệng mình, tóc ả ẩm ướt, có mồ hôi nhỏ xuống ngực cô, con người màu đen nhìn cô, có cảm xúc mà cô không hiểu đang trào dâng trong.

Cứ nhìn nhau như vậy khoảng 10 giây, Z đứng dậy, rút thứ trong ngực thể cô ra, có chất lỏng ấm áp màu trắng chảy ra.

Vương Hiểu Thư cũng ngồi dậy, hạ thân theo động tác của cô mà rút bật nhanh, chất lỏng kia chảy ra càng nhiều, bên trong bắn dãi, bụng cô và mặt đất đều có dấu vết của nó.

Vương Hiểu Thư tâm tình phức tạp cúi đầu, không nhìn Z, chặt bịt che áo dài trắng lên người.

Z thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu sờ đầu cô, cõng áo dài trắng của mình ra che trên người cô, xoay người ôm cô đi về phía một con đường khác, lúc đi còn không quên dùng dây giày 5m đi chặt lông ai trên mặt đất, nơi đó trống trải, không còn lại một thứ gì.

Khi bọn Âu Dương tới đây, nơi này đã không có người, chỉ còn lại không khí quỷ dị và mặt đất hỗn loạn.

“Hắn là cô ta đã đến đây.” Âu Dương ngồi xổm nhìn mặt đất, “Dấu chân này. a © Diendan-LeQuyDon .” Hắn chân chỉ một chút, dường như định kiểm tra bụi đất, lại chợt nghe một tiếng hét thảm cách đó không xa, là của đội viên ở lại trông Y Ninh.

“Mau trở về!” Âu Dương lập tức đứng dậy chạy về, hoàn toàn bỏ quên còn chưa tìm được Vương Hiểu Thư, đội viên khác thấy hắn như thế, cũng nhanh chóng chạy theo, mấy người trở về

11nơi trú 86liền thấy bY Ninh đang bvung dao về 2phía đội aviên, ánh f9mắt đỏ 3rồi xám 10ngắt, hai dmàu sắc athay đổi, 0cuối cùng 75khôi phục 0ftối đen, adao găm cũng 5để xuống.

Ả 1mê man nhìn 7exung quanh, 35kinh ngạc 9nói: “Vừa 2drời tôi e7làm cái gì?”

13. Chương 13

Vương Hiểu Thư bị Z đưa về phòng thí nghiệm, hấn đẩy cô vào phòng tắm, đưa cho cô áo trong màu đen không có tay áo và một chiếc quần jean ngắn, chờ cô tắm xong đi chân không ra ngoài, cạnh cửa là một đôi giày xăng đan mới tinh.

Vương Hiểu Thư mím môi nhìn chằm chằm đôi giày, chậm rãi đi vào, dù là số đo quần áo hay giày đều vô cùng vừa vặn, hơn nữa cũng rất thoải mái, điều đó khiến tâm tình cô vô cùng phức tạp, mà đầu sỏ làm tâm tình cô phức tạp đang đứng trước bàn sửa sang lại thứ gì đó.

Z đứng trước bàn, đem những thứ trên bàn bỏ vào vali xách tay, cô nhìn thấy trong đó là súng lục đặc chế, dung dịch, thuốc và thực phẩm nén, đó đều là những thứ vô cùng trân quý hiện nay. Cô còn thấy hấn đang lựa chọn những vật khác, dường như hấn đang do dự, suy tư hồi lâu rồi nhét rất nhiều đồ ăn vào, Vương Hiểu Thư nhìn xem mà mắt bốc lửa.

Thật sẵn sốc, chuẩn bị cho ai? Không phải ẹ hấn chứ? Trong sách không nói vị thiên sứ đại nhân nào sinh ra tiểu ca này. . . Chẳng lẽ là Y Ninh? Không đúng, hiện tại hai người còn chưa liên lạc, không phải là cô ta, kỳ quái.

Vương Hiểu Thư nhíu mày suy tư, chính cô cũng không nhận ra biểu cảm của mình chưa chút biết bao nhiêu, Z quay đầu nhìn thấy sắc mặt như mây đen trên thành lũy của cô, thuận tay nhét một chiếc psp vào hành lý, kéo khóa rồi đi về phía cô.

Vương Hiểu Thư hoàn hồn, xấu hổ tránh ánh mắt của hấn, gượng gạo nói: “Tôi phải đi, cảm ơn quần áo và giày của anh.”

Z lạnh nhạt nói: “Không cần, dù sao cô cũng lao động chân tay để trả giá rồi.”

“ ” Sắc mặt của Vương Hiểu Thư ngày càng khó coi, lạnh lùng nhìn hấn, quay đầu bước đi.

Z giữ chặt cổ tay cô, nhét tay cầm vali vào trong tay cô, mặt không biểu cảm nói: “Bên trong này có đầy đủ, những thứ cô cần đều có.” Hấn lấy ra một chiếc chìa khóa từ trong túi áo, luồn một sợi dây rồi đeo vào cổ cô, cô sững sờ nhìn hấn, hấn thản nhiên nói, “Xe ở ngoài cửa, màu đen, đừng mở nhầm.”

Chuẩn, chuẩn bị cho cô? Vương Hiểu Thư được sung ái mà lo sợ, mê mang trước hành động của Z, há miệng không nói được gì.

“Cô cầm cái này.” Z lấy một chiếc máy vi tính giống như ipad từ trong ngăn tủ, khởi động máy rồi nói, “Nhớ đi theo con đường này, đừng có chạy lung tung, nếu không cho dù đồ ăn đầy đủ, cô cũng sống không lâu.” Ngón tay thon dài của hấn xẹt qua màn hình máy tính, hướng dẫn trình tự vô cùng rõ ràng, cho dù là loại mù đường như Vương Hiểu Thư cũng có thể xem hiểu.

Vương Hiểu Thư cứng ngắc tiếp nhận, ánh mắt ngây ngốc nhìn chằm chằm màn hình.

Z cũng không gấp, đi tới một cái bàn khác, lấy nước và thuốc, đưa cho cô nói: “Uống đi, uống xong là cô có thể đi.”

“Đây là thuốc gì?” Vương Hiểu Thư nhíu mày nhìn viên thuốc không lớn không nhỏ trong lòng bàn tay trắng nõn của hấn, không biết nên vui hay buồn.

Đã sớm biết hấn không tốt như vậy, không phải là muốn làm loại thí nghiệm vô cùng tàn ác lên người cô chứ? Để cô mang theo bệnh độc đi tai hoạ những người khác? Cô thực đồng tình những người đó.

Z nhìn vẻ mặt của cô, xoay người ngồi xuống ghế tựa, kéo ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc lá, mắt lạnh nhìn cô, cười mà như không hỏi: “Thuốc gì?” Sau đó không cần cô trả lời, nói thẳng, “Đương nhiên là thuốc tránh thai.”

Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, vẻ mặt không biết chỗ nào không đúng, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy bị nội thương.

Cô do dự thật lâu, thấy vẻ kiên định “cô không uống thì đừng hòng chạy” của Z, đành phải uống thuốc.

Z nhìn cô uống thuốc, sau đó cầm hành lý rời đi mà không quay đầu lại, gạt tàn thuốc đứng lên, đóng mạnh ngăn tủ bên cạnh, hờn dỗi chống tay trên bàn thí nghiệm.

Có đôi khi ngẫm lại, người độc thân đến chết không nhất định là vì tính cách quái gở thích tỏ vẻ khốc, mà là vì bọn họ không hiểu làm thế nào để bày tỏ tình cảm với người trong lòng, chỉ biết lấy lòng đối phương ở góc độ vật chất, nhưng lại thiếu hiểu biết về âm mưu quỷ kế và những sự việc khác bên ngoài, muốn vượt mong ngựa [1] lại vỗ vào đuôi ngựa, thật sự là vừa bất đắc dĩ vừa uất ức.

[1] Vượt mong ngựa: nịnh hót.

Z xoay người tựa vào mép bàn, nhu nhu thái dương, chợt nghe chỗ cửa có động tĩnh, kinh ngạc nhìn qua, không ngờ thấy được Vương Hiểu Thư.

Hắn khó có thể tin nhìn cô, biểu đạt sự kinh ngạc của mình vô cùng rõ ràng.

Vương Hiểu Thư xấu hổ nhìn hắn, tuy rằng hắn làm thật nhiều việc xấu, nhưng ngay từ đầu ngoại trừ ép cô làm cái kia, hắn chưa từng hại cô.

Đương nhiên, điều đó cũng không có nghĩa hắn là người tốt, cô có diễm phúc nhìn thí nghiệm không hề có nhân tính của hắn một lần, đến nay vẫn khắc sâu trong trí nhớ. Cô cũng chưa từng quên người tạo ra tận thế là ai, cô trở về là có nguyên nhân.

Z đã nói, nếu cô không đi theo con đường đúng hướng dẫn, sẽ chết rất nhanh, tuy rằng cô không tin hắn, nhưng vẫn muốn hiểu biết thêm một chút, dù sao cô biết tình tiết, bây giờ nơi nào an toàn cô cũng đã cân nhắc, cô muốn nhìn điểm cuối là ở đâu, nếu là nơi nguy hiểm, cô sẽ đặt hắn vào danh sách đen, như vậy cũng không tính là oan uổng.

“Anh đừng để ý, tôi vừa rồi không nghe kỹ lời của anh, cho nên quay về hỏi một chút.” Vương Hiểu Thư che miệng ho hai tiếng, không được tự nhiên nói, “Điểm cuối trong phần dẫn đường là ở nơi nào? Tôi xem thấy chữ cái ở phía trên hình như là một cái tên? Tôi không hiểu.”

Z ngắt ra, sau đó lấy một tờ giấy giống như bảng kế hoạch từ bàn phía sau, trang giấy có kích thước bằng giấy A3, hắn cầm giấy, không tập trung nói: “Là cái này.”

Ngón tay hắn đặt ở một vòng đỏ lớn trên trang giấy, xung quanh vẽ đầy đường kẻ và công thức, lộn xộn khiến cô hoàn toàn không hiểu, ngoại trừ vài chữ cái tiếng anh cực nhỏ ở ngoài, những kí hiệu kỳ quái còn lại cô không biết một chút gì. . .

Haiz, chẳng lẽ chữ viết nơi này không giống thế giới bình thường?!

Z thấy vẻ mặt mù mờ của cô, khóe mắt giật giật, hắn bỏ bảng kế hoạch xuống, tháo mắt kính, lấy tay xoa mắt, môi mím khẽ lên, nhìn nghiêng trông thật giống một đứa nhỏ hồn nhiên, đây là lần hắn thiếu phòng bị nhất từ khi cô biết hắn tới nay.

“Tôi không nên đánh giá cao chỉ số thông minh của cô, thật có lỗi.” Z đeo kính lại, khôi phục khuôn mặt lạnh lùng vốn có, con ngươi đen nhánh cách thấu kính chăm chọc nhìn Vương Hiểu Thư, “Trải qua phân tích chính xác của tôi, chỉ số thông minh của cô ngang hàng với gia súc.”

Vương Hiểu Thư sửng sốt, trừng mắt nhìn hắn: “. . . Gia súc?!”

“Không hiểu sao? Ví dụ, cô có biết con heo không?” Hắn nhún mày nói xong lời nói cay nghiệt, tay lại bắt đầu dùng bút đánh dấu vị trí trên tờ giấy bằng tiếng anh.

“Địa đồ pháo [2], đừng có mà vũ nhục giá trị của tôi? Heo cũng có tôn nghiêm, anh không cần bôi đen nó, anh biết nó nỗ lực thế nào sao?” Vương Hiểu Thư kìm nén tức giận đi tới bên cạnh hắn, chăm chú nhìn bảng vẽ hắn đã đánh dấu, ở vòng tròn đỏ có một từ đơn tiếng anh, từ này cô biết, “Thì ra nơi đó là Phân Tử?”

[2] Chỉ vì một cá nhân mà đánh giá cả tập thể.

Cô thở phào, xem ra hắn không muốn hại cô, nhưng cô lại nhú mày, nếu không có mục đích, vậy tại sao hắn đối với cô tốt như vậy? Đừng nói là vì thích cô, đổi thành mi mi có tin không? Một người đàn ông ở trong thịt văn Mary Sue ngay cả nữ chính cũng không thích, mi có thể trông cậy vào hắn sao?

Z không trả lời vấn đề này của cô, ngược lại trả lời vấn đề trước.

Hắn nghiêng đầu nhìn cô, có ngụ ý nói: “Nếu heo thật sự nỗ lực, vậy nó phải biết không nên ăn đến mức béo như vậy.” Bộ dạng tốt như vậy, làm cho người ta muốn kéo đi bán với giá tốt lại không bỏ được, cảm thấy không bằng lại nuôi thêm rồi kiếm càng nhiều.

Lòng Vương Hiểu Thư bây giờ rất loạn, không có chút tâm tình nào mà vui đùa cùng hắn, cô và hắn bốn mắt nhìn nhau, cô nhìn thẳng vào mắt hắn, suy đoán mục đích của hắn.

Cô không hiểu, chẳng lẽ hắn thật sự muốn cô làm bom thịt người? Trong nguyên tác rõ ràng không nói Z sẽ quăng vũ khí hình người nhìn như bình thường lại mang theo bệnh độc siêu cấp đến Phân Tử, nơi đó xem như là nơi bình ổn duy nhất tại tận thế, nhưng cũng chỉ là bị tai họa tương đối muộn mà thôi.

Hơn nữa, nói đi thì nói lại, chuyện Z muốn bắt người ở Lượng Tử làm thí nghiệm hình như đến kết cục mới xảy ra, trong nguyên tác Vương bánh bao bị trúng chiêu lúc đó, tính ra cô chết hẳn còn phải chịu một phần trách nhiệm. . . Nhưng hiện tại còn sống, sự việc hoàn toàn không giống trong nguyên tác, chẳng lẽ là vì dị số như cô mà tình tiết đã thay đổi?

Vương Hiểu Thư tinh thần sa sút thờ dãi, cảm thấy đầu thật đau, cô muốn nói thẳng ý nghĩ của mình, cũng không biết có phải mấy lần Z thỏa hiệp làm lá gan của cô to hơn không, dù sao cô nhất định phải hỏi.

“Anh cho tôi uống thuốc tránh thai thật sao? Anh sẽ không cho tôi ăn bệnh độc đáng sợ gì chứ, sau đó dùng tôi làm kí chủ mà phát tán?”

Biểu cảm buồn bực của Z làm cho người ta không thở nổi, hắn cắn răng nói: “Cô có thể vũ nhục tôi, nhưng xin đừng vũ nhục chỉ số thông minh của tôi.”

“ ”

“Tôi không cần thiết phải báo cho thiên hạ loại chuyện mất mặt lại ngu xuẩn này, tôi dám cam đoan toàn cầu tuyệt đối chưa từng có ai làm như vậy.” Chính sự không làm lại phí thời gian ột người không tin mình, không cần nói là hắn, ngay cả tên Âu Dương kia cũng sẽ không làm vậy, quả thực là lãng phí thời gian lãng phí tế bào não.

Z nhú mày, dè dặt nói: “Tới bây giờ tôi chưa từng có ác ý với cô, cô yên tâm đi đi, đừng quay đầu, không ai lừa dối cô, chạy nhanh đi.”

Thấy hắn phản ứng kịch liệt như thế, dù là người phản ứng luôn chậm nửa nhịp như Vương Hiểu Thư cũng biết hắn tức giận, xem ra hắn thật sự không có ác ý, chẳng lẽ cô hiểu lầm hắn? Tuy rằng lịch sử bất lương và hành vi quá đáng của hắn làm cô có ấn tượng không tốt, nhưng nếu tùy việc mà xét thì. . .

Vương Hiểu Thư cúi đầu suy tư một chút, cuối cùng quyết định nói xin lỗi, nhưng dường như Z bị cô chọc tức, thấy cô còn muốn nói, trực tiếp cắt ngang: “Cô còn muốn nói gì? Cô muốn tôi nói mấy lần nữa? Cô nghĩ rằng tôi muốn như vậy sao? Mỗi ngày đều nghĩ đến cô, cái gì cũng không làm xong!?”

“ ”

Vương Hiểu Thư khiếp sợ nhìn hắn, lắp bắp nói: “Không. . . Tôi. . . Chuyện đó. . . Tôi không có ý này. . . ”

“Nếu cô không đi, vậy thì không cần đi nữa.” Z thở phào nhẹ nhõm bắt mình phải tỉnh táo lại, ngoài miệng uy hiếp xong, kỳ thực trong lòng lại đầu hàng, mong cô đừng đi.

Nhưng cô vẫn đi rồi.

Vương Hiểu Thư giống như sợ hấn không để cô đi mà chạy nhanh như gió, tiếng khởi động xe vang bên tai Z, trên mặt hấn hiện lên vẻ kinh ngạc, cô đơn, phần nộ, sa sút, sau đó lại khôi phục bình thường.

Hấn tắt máy theo dõi đi, cầm chìa khóa đi vào tầng hầm, tuy rằng đây là lần đầu tiên hấn muốn giữ lại một người, còn khiến hấn làm không ít chuyện ngu xuẩn, nhưng điều này cũng không thể trở thành toàn bộ cuộc sống của hấn, hấn còn rất nhiều vấn đề khác.

Nếu lần sau bọn họ gặp lại cô vẫn còn sống tốt, còn có thể khiến hấn tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn, như vậy đến lúc đó hấn có thể thuyết phục mình tiếp tục ngu xuẩn.

Nhưng hiện tại, thiên tài khoa học tự nhiên dốc sức nghiên cứu dường như đã trở lại, tình cảm khác thường này cũng không ảnh hưởng đến hấn.

14. Chương 14

Lái xe, nghe có vẻ phong cách, thực ra mệt vô cùng, nhất là đối với một kẻ mù đường.

Vừa phải nhìn chăm chăm hướng dẫn, vừa phải nhìn đường, còn phải để ý trái phải xem có người quái dị xông tới không, Vương Hiểu Thư đi không bao lâu liền mệt mỏi.

Cô chỉnh đèn xe thành chiếu gần, chớp mắt nhìn bốn phía, hình như nơi này là một trấn nhỏ, ban đêm tối tăm trong ánh đèn có làn sương mù mênh mông. Vương Hiểu Thư chậm dần tốc độ xe, chạy xe đến khúc rẽ, dừng trên đường cái.

Cô cảm thấy dẫn đường trên tay, xem loại đồ chơi cao cấp này, không biết tại sao trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt bất âm bất dương [1] của Z, cô sợ tới mức run tay, máy dẫn đường liền rơi xuống.

[1] Thái độ không sáng tỏ, lập lờ nước đôi.

Vương Hiểu Thư lập tức cúi người xuống lấy, lúc ngẩng lên bỗng thấy thứ gì đó xẹt qua phía trước. Cô rùng mình, lập tức tắt đèn xe, kiểm tra khóa xe, xác định đã khóa kỹ càng, thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc xe này thật quý. . . Ừm, nhìn chữ nhân () giữa tay lái sẽ biết. Chạy bằng bằng a, đời trước cô chỉ có thể nhìn mà thôi.

Vương Hiểu Thư lấy dụng dịch Z đưa trong vali đặt ở chỗ phó lái, nghĩ nghĩ rồi cất đi, lấy lọ lúc trước hấn cho cô ra, bôi vào phần sau tai và trên cánh tay, vừa bôi vừa cảnh giác nhìn ban đêm tối tăm phía ngoài xe, như thế này thì mẹ nó làm sao có thể yên tâm ngủ chứ? Nếu biết thế thì ban ngày mới đi!

Vương Hiểu Thư phiền chán đóng nắp chai lại, cất vào trong vali, thuận tay cầm một túi bánh quy, vừa ăn vừa nhìn xung quanh.

Khoảng 20 phút sau, bánh quy cũng ăn xong, xung quanh không có gì khác thường. Vương Hiểu Thư dần dần thả lỏng cảnh giác, nắm chặt gói bánh bích quy, do dự một chút, quyết định sáng hôm sau mới vứt đi.

Nhìn đồng hồ trên xe, đã hơn hai giờ đêm, lúc này chính là thời khắc zombie ra khỏi lồng hấp ở trong phim a, vì sao cảm thấy rất sợ hãi. . . Lúc trước ở cùng Z cũng không cảm thấy.

Ừm, cũng đúng, Z là người tạo ra zombie, cũng được tính là cha của chúng nó, đi theo hấn cần gì phải sợ hãi? Ngắm lại thì những gì cô có được hiện giờ đều là Z cho cô, Vương Hiểu Thư liền an tâm không ít.

Tuy rằng đã an tâm, nhưng lại không thể nào ngủ được. Vương Hiểu Thư nhàm chán lau màn hình máy hướng dẫn, nghịch lộ tuyến giống như chém hoa quả, muốn nhìn xem gần đây có địa phương thích hợp nào để đặt chân, cũng không biết có phải cô không cẩn thận ấn vào cái gì hay không, hình ảnh lộ tuyến đột nhiên biến mất, chỉ còn lại một màn đen.

Tất rồi!?

Vương Hiểu Thư vội vàng nhìn về chỗ nguồn điện, vẫn còn sáng, máy chưa tắt, chẳng lẽ chết máy?

Cô đang định tắt máy rồi bật lại thử xem, chợt nghe có tiếng người gõ cửa sổ xe, cô ngẩng đầu lên bỗng thấy một gương mặt xấu xí đầy máu, lập tức hét lên, lùi về phía sau.

Xe bị rất kín, dung dịch trên người cô truyền không ra, cho nên zombie vậy tới cũng có thể lí giải. . . Nhưng muốn cô dưới tình huống này mở cửa sổ “hun” chúng nó, khó khăn quá thì phải. . .

Vương Hiểu Thư vừa ngậy người một lát, số lượng zombie nhanh chóng gia tăng, cô nhanh chóng tỉnh táo lại, nhấn ga khởi động xe, một zombie chậm rì rì ở mặt trước xe bị đánh bay, máu thịt bắn tung tóe đầy kính xe, Vương Hiểu Thư nắm chặt tay lái, nhìn phía trước không rời mắt, không ngừng tăng tốc, bỏ xa đám khủng bố kia.

Nhưng mà. . . Hình như cô đi nhầm hướng rồi, phía trước và mặt sau đều giống nhau. . .

Thời điểm này vẫn là tự trách mình, thủ tiện! Ai bảo mi thủ tiện chậm loạn! Nghèo khổ thì không cần dùng đồ công nghệ cao nữa!

Vương Hiểu Thư quay đầu lại, đèn xe bị máu đen nhiễm bẩn, ánh sáng yếu đi một chút, cô đi đường cảm thấy thật khó khăn, bánh xe hình như nghiền qua thi thể, cảm giác này điện ảnh 3D không thể sánh kịp, ngay cả resident evil cũng không bằng.

Bình tĩnh, phải tỉnh táo lại, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Vương Hiểu Thư thở dài, nhếch môi xoay vô lăng, kéo khoảng cách ra xa nơi nguy hiểm, sau đó kiểm tra máy hướng dẫn.

Cô ấn cái nút ở giữa, muốn tắt máy, nhưng sau khi ấn xong máy hướng dẫn lại không có phản ứng gì.

Cô sửng sốt, mờ mịt ấn tiếp vài lần, vẫn không có phản ứng.

Xong rồi, Vương Hiểu Thư tuyệt vọng, nhưng rất nhanh cô liền kinh ngạc mở to hai mắt —— máy hướng dẫn tối như mực không có phản ứng bỗng phát sáng, một bóng dáng cao gầy màu trắng quay về phía cô, cô cảm giác như vừa nhìn thấy một ngọn hải đăng to lớn.

Được rồi, tuy ngọn hải đăng này cách thật xa, nhưng vẫn thật sáng ngời! Thật bát ngát!

“Z!!!” Vương Hiểu Thư cao giọng gọi tên hắc, biểu cảm tràn ngập chờ mong làm giáo sư trong webcam bên kia vui vẻ.

Biểu cảm âm trầm của Z dịu đi rất nhiều, lịch sự tao nhã đẩy mắt kính, ra vẻ xót thương nói: “Thế nào, hối hận rồi hả? Bây giờ còn. . .”

“Mau nghĩ biện pháp giúp tôi! Làm thế nào để máy hướng dẫn hiện lên hình ảnh lộ tuyến? Tôi bị zombie vây quanh, trước có mai phục sau có truy binh, rốt cuộc nên đi về phía nào? Đi theo con đường anh nói hắc là không có việc gì? Dù sao anh là cha của bọn nó a!” Tốt lắm! Có hồi âm! Vương Hiểu Thư không đợi Z nói xong liền ngắt lời hắc, nói không ngừng về tình cảnh hiện tại và mong muốn của mình cho hắc.

Z vô cùng tin tưởng, Vương Hiểu Thư tuyệt đối là người dù chết cũng muốn tránh thoát mà hắc luôn đau khổ tìm kiếm và chờ đợi suốt 28 năm qua!

“Xe được cải trang rồi, bằng vào năng lực hiện tại của bệnh độc, cho dù có hơn một ngàn zombie vây quanh cô cũng không sao, cô khóa kỹ, ngoan ngoãn ngồi bên trong, đợi bọn hắc chơi đã rồi rồi đi là được.” Z bình tĩnh nói, ngồi trên ghế dựa, chờ Vương Hiểu Thư nổi giận và nguyên rửa, nhưng bên kia lại yên lặng ngoài ý muốn.

“?” Z nghi hoặc nhìn về phía màn hình máy tính, bên kia đen kịt?! Không phải chứ? Bằng vào chỉ số thông minh của cô ấy mà cũng tìm được biện pháp? Xem ra cô ấy cũng không quá ngốc. . .

“Xin lỗi, anh vừa nói cái gì? Tôi vội trốn bọn họ nên ngồi đè lên máy hướng dẫn rồi!”

Khoảng 5 phút sau, giọng Vương Hiểu Thư từ màn hình tối đen truyền đến, sau đó màn hình sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn phờ phạc cỡ lòng bàn tay của cô xuất hiện trước mắt hắc.

Z mặt không biểu cảm phát trình tự thao tác bất lộ trình, ra vẻ đạo mạo nói: “Xe rất chắc chắn, cô không cần lo lắng zombie có thể đụng tới cô, cô không nhìn bọn chúng là được, chờ bọn chúng mệt rồi sẽ đi.”

“Nằm máng, zombie mà cũng mệt sao!? Đùa à!?” Vương Hiểu Thư vẻ mặt vận vẹo chất vấn.

. . . Nhan Nghệ đế. [2]

[2] Chỉ một nhân vật có bộ mặt vô cùng vận vẹo, thậm chí biến hình.

Z im lặng năm giây, dùng khẩu khí cam chịu số phận nói: “Bên phải tay lái có một cái nút màu đen, cô cần thận tìm xem, ấn vào là được.”

Vương Hiểu Thư gật gật đầu, chạm vào nơi mà hần nói, quả nhiên có một cái nút: “Giấu kín như vậy là sợ tôi tìm được sao.” Cô cúi đầu thì thảo tự nói, Z ở bên kia nghe được, khóe mắt giật giật, nhưng cô không phát hiện, bởi vì cô bị bộ dáng chạy trốn bằng vận tốc ánh sáng như chuột thấy mèo của đám zombie dọa đến.

“ . . . Nằm máng, thật sự không thể nhìn thẳng, cho dù trông đầy đầu cũng không thấy zombie chạy nhanh như vậy.” Vương Hiểu Thư kinh thần nhìn bốn phía sáng như ban ngày, ánh sáng này không giống với ánh nắng ban ngày, có một chút màu xanh, giống như pha thêm vào thứ gì đó, cô cúi đầu nhìn vào màn hình máy hướng dẫn, nói với Z vẫn ngồi với vẻ siêu cấp lịch sự ở bên kia, “Cám ơn, như vậy xin hỏi thể nào để quay về hình ảnh hướng dẫn?”

Thấy qua qua cầu rút ván, nhưng chưa từng thấy ai qua cầu rút ván đúng lý hợp tình đến như vậy!

Kiểm chế, kiểm chế. Được rồi. Z hít sâu một cái, ôn hòa mỉm cười nói: “Cô tắt đi thể nào thì bật lại như vậy.”

Vương Hiểu Thư không còn lời gì để nói: “Nếu tôi biết bật hình ảnh thể nào còn phải hỏi anh sao?”

“Cái này không thể trách tôi, cũng không phải tôi tắt của cô, ai biết được cô có cố ý làm bộ không biết hay không?” Z nhanh chóng nói xong câu đó, chỉ thấy sắc mặt Vương Hiểu Thư trở nên kỳ quái, hần nhú mày, nghĩ rằng có phải không nên nói những lời này hay không? Có phải là hần lảm miêng hay không? Lời này giống như có ý tứ ám chỉ? Được rồi, quả thật hần có ý tứ đó.

Vương Hiểu Thư bị hần nói mà không hiểu gì, cô im lặng một lúc, nghiêm túc nói: “Có chuyện gì chúng ta có thể đợi nói sau được không? Để tôi rời khỏi nơi này trước đã, tôi biết anh không phải người lãnh huyết vô tình.” Đưa ra yêu cầu trước, tăng bốc hần tới mức cao nhất, đa số đều được đáp lại, loại phương pháp này dùng trên người tên đàn ông nào cũng đúng, Z là đàn ông sao? Là! Cho nên hần cũng không ngoại lệ.

Z dường như rất vừa ý với câu sau của cô, còn phụ họa một câu: “Đương nhiên, tuy rằng tôi không lương thiện và nhẫn nại như vậy, nhưng cũng không tới mức máu lạnh.”

“ ” Vương Hiểu Thư tỏ vẻ giữ nguyên ý kiến của cô, dù sao đám zombie với bộ mặt dữ tợn vừa rồi cũng không phải vừa sinh ra đã làm zombie.

“Ấn vào cái nút giữa hàng số mười, cách hai giây ấn vào nút số mười và số chín.” Z nói cho cô biện pháp.

Vương Hiểu Thư hiểu ra, gật đầu: “A, chín cạn một sâu, tôi đã biết, anh hiểu biết thật nhiều.”

“ ” Z đặt tay lên con chuột, một tay kia gõ vài cái lên bàn phím, hình ảnh lập tức truyền về màn hình theo dõi trong phòng thí nghiệm, Vương Hiểu Thư bên này không cần ấn nữa, hần đã truyền hình ảnh hướng dẫn tới cho cô rồi.

“Anh rõ là. . . ” Vương Hiểu Thư nghẹn lời, rõ ràng cũng không ngờ, đường đi lập tức truyền tới màn hình phía trước cô, cô chăm chú đi theo một đường nhỏ, một đường đi qua Mạch Tử, đồng lúa, ngô, cao lương, thẳng đến một trạm thu phí trên đường quốc lộ, mà lúc này, đã hơn bốn giờ sáng.

Mặt trời nhô lên phía chân trời, mí mắt của Vương Hiểu Thư đang đánh nhau, cô mệt mỏi dừng xe bên đường, kiểm tra cửa sổ xe và khóa xe, sau khi xác định an toàn liền leo về ghế sau, lấy chăn che kín đầu rồi ngủ bù. Kỳ thực cô vẫn không yên tâm, cho nên ngủ cũng không sâu, xung quanh có động tĩnh là có thể đánh thức cô, một đám quần chúng không rõ chân tướng vây xem nhờ vậy mới đánh thức được người vừa ngủ không lâu như cô.

Vương Hiểu Thư đang ngủ bỗng cảm giác xe rung lên, dường như có người động tay động chân, vội vàng bò dậy, đề phòng nhìn phía bên ngoài, cũng không phát hiện zombie, ngược lại thấy một khuôn mặt nhe răng trợn mắt.

. . . Cướp này nọ cũng không cần trắng trợn như vậy chứ? Cô còn ở đây mà cũng dám đến?

Phát hiện là nhân loại, Vương Hiểu Thư sẽ không sợ, cô bò lên chỗ điều khiển, lẳng lặng nhìn năm người bên ngoài đang ngạc nhiên nhìn mình, mở ra máy hướng dẫn, một chữ Z rồng bay phượng múa màu đen hiện lên, hình ảnh động kết thúc.

“Hoan nghênh sử dụng.” Tiếng điện tử cứng nhắc có phần giống Z, nhưng cũng không quá giống.

Vương Hiểu Thư điều chỉnh tư thế ngồi, không thêm để ý đám người dường như đang thương lượng gì đó, đạp chân ga muốn rời đi. Người đàn ông vừa rồi nhe răng trợn mắt, nay đã khôi phục bình thường vội vàng gõ cửa sổ xe, hà hơi viết mấy từ đơn trên cửa sổ.

“Hà?” Vương Hiểu Thư phát ra một tiếng nghi vấn, chẳng lẽ những người này ra khỏi Phân Tử? Cô nhìn máy hướng dẫn, trên bản đồ biểu hiện nơi này cách Phân Tử không xa, không ngờ cô mơ mơ màng màng hai giờ mà chạy xa như vậy, xem ra trên đường không có xe chạy thật thích, nhớ năm đó ở Bắc Kinh. . . Quên đi, vừa nhắc tới là muốn rơi nước mắt, cô hiện tại cho dù bị thu bằng lái cũng muốn về nhà.

Vương Hiểu Thư hồi tưởng lại “chín cặn một sâu” theo như lời của Z tối qua, tắt hình ảnh đi, lẳng lặng chờ hấn xuất hiện, ngăn ngor một chút rồi phục hồi tinh thần, còn sớm a, có lẽ hấn còn chưa thức dậy.

Cô đang định bật lại, liền thấy một chiếc chần trắng xuất hiện trên màn hình, sau đó hình ảnh chớp lên, rèm cửa sổ bị kéo ra, ánh sáng lờ mờ nay sáng ngời, Z một đầu tóc đen rối ngồi dậy, bả vai trắng nõn lộ ra khỏi chần, diễn hình thoát y có thịt mặc quần áo thì gầy, cả người hấn tản ra áp suất thấp, lạnh lùng nhìn chằm chằm màn hình, giọng nói khàn khàn đè nén: “Vương Hiểu Thư, cô có biết người lần trước quấy rầy tôi ngủ hiện tại ở đâu không?”

Vương Hiểu Thư hoàn toàn bị hình ảnh có lực sát thương ngang với Hishoka tắm rửa này hấp dẫn, đám người của căn cứ Phân Tử ngoài xe đều bị cô quăng ra sau đầu, cô nhìn chằm chằm về “Ngày tỏ vẻ giỏi giang quá mệt mỏi, buổi tối ngủ là thích nhất” của Z, trái tim run rẩy nói: “Ồ, ở đâu?”

“Ha ha ~” Z cười khê, “Đừng nóng vội, cô sẽ biết nhanh thôi.”

. . . Lịch sử đau thương nói cho chúng ta biết, chọc ai cũng được, nhưng chớ chọc đại ma vương vừa rời giường!

15. Chương 15

Z khóa thân xóc chần lên, từ trên nhìn xuống màn hình máy tính, Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn chiếc cảm nhon xinh đẹp của hấn, ánh mắt từ cổ chuyển xuống ngực, khi nhìn thấy hai hạt đậu thì bắt đầu chớp mắt liên tục.

“Số lượng phim mà tôi từng xem qua không nhiều lắm, trong đó có một bộ mà tôi thích, diễn viên chính tên là Anthony Hopkins, cô có biết tên bộ phim này là gì không?” Z dịu dàng hỏi, không để ý Vương Hiểu Thư ở bên kia đang mặt đỏ tai hồng.

Vương Hiểu Thư hoàn toàn quên mình tìm hấn để làm gì, theo bản năng trả lời: “Sự im lặng của bầy cừu?”

“Đúng rồi.” Z cười lạnh, “Vậy cô hấn là biết kết cục của mình rồi.”

“. . . Đừng vậy mà Z, tôi tìm anh có chính sự.” Vương Hiểu Thư lúc này vô cùng cảm tạ đám người bên ngoài gào khóc thảm thiết nhằm thu hút sự chú ý của cô, nếu không có bọn họ ở đây, cô liền không thể nói sang chuyện khác rồi. . .

Đợi chút, hình như không đúng trọng điểm, chính đề nên hỏi cái này mới đúng. . .

“Anh xem, những người này anh có biết không? Hình như bọn họ là Phân Tử, anh giúp tôi xác nhận một chút?” Vương Hiểu Thư nhanh chóng chuyển màn hình về phía ngoài cửa sổ xe, Z hơi sững sốt, lập tức kéo chắn che kín cả người mình, chỉ còn lại một đôi mắt gần như nhìn không thấy sau tóc mái đen thật dài.

Wương Hiểu Thư nghe thấy Z sáng giọng nói: “Cô quay màn hình lại cho tôi. . .”

Wương Hiểu Thư nghe lời hần, nhưng lúc quay lại không thấy gì trên màn hình, chỉ còn một màu tối đen.

“Z?” Cô gọi hần một tiếng, nhưng không có tiếng trả lời, ánh mắt cô phức tạp nhìn về phía ngoài xe, đang do dự có nên mở cửa hay không, bên kia giọng Z vang lên, “Người châu Á trông giống như Vladimir Vladimirovich Putin là con trai của thống đốc Phân Tử, tên là Yusuke Miyazaki. Tôi nghĩ không nên đi cùng bọn họ, bởi vì thứ cô mang theo nếu bị họ nhìn thấy. . . Ha ha.”

Đây là lần thứ hai hần cười “ha ha” với cô, cô có cảm giác sẽ có việc không tốt xảy ra. . .

Wương Hiểu Thư dăm chiêu nhìn tổ hợp năm người đang thương lượng đối sách, thấy bọn họ không chú ý trong xe, liền xoay người cầm vali ở ghế lái phụ lại, sau khi dẫn đo suy nghĩ, cô mở vali ra, ném mấy thứ linh tinh sang một bên, cất được vật che giấu và súng lục vào trong người, chỉnh lại quần áo rồi mở khóa xe ra.

“Cám ơn nhắc nhở, anh có thể ngủ tiếp, chúc anh làm mộng xuân.” Vương Hiểu Thư lật úp máy hướng dẫn lại rồi ngồi đề lên, Z bên kia không nhìn thấy hình ảnh, nhưng cô còn chưa tắt, cho nên hần có thể nghe thấy tiếng nói.

Chỉ nghe thấy tiếng cô mở cửa sổ xe, cất cao giọng nói: “Chào mọi người, xin lỗi vì hiện tại mới trả lời, vừa rồi tôi chưa tỉnh ngủ, bị vây trong trạng thái mộng du, mọi người tìm tôi có việc gì không?”

Tay đang cầm thắt lưng của Z run một chút, tóc mái mềm mại che trước mắt, hần mím môi suy tư một hồi, chân không giẫm trên sàn trắng không nhiễm một hạt bụi nhỏ, nghe đối thoại truyền tới từ đầu kia máy hướng dẫn.

“Xin chào.” Trả lời Vương Hiểu Thư là người lãnh đạo của năm người này, cũng chính là con trai của thống đốc Phân Tử - Yusuke Miyazaki, hần giống như không hề hoài nghi cô đang nói dối, nhỏ nhẹ giải thích, “Là như vậy, chúng tôi là người bên trong căn cứ Phân Tử, ngày hôm qua lúc ra ngoài không cẩn thận lạc mất đại đội ngũ, lúc thấy chiếc xe này thì cho rằng bên trong không có người, vậy nên có hơi thất lễ, hi vọng cô bỏ qua.”

“Không sao cả.” Vương Hiểu Thư lắc đầu. “Anh còn chưa nói xong?”

Rõ ràng không đến hai mươi tuổi, lại có khuôn mặt chữ bát () như của Vladimir Putin đại đế, Yusuke Miyazaki hơi chần chừ một chút, thành khẩn nói: “Đúng vậy, nếu tiểu thư không để ý, chúng ta có thể đi cùng được không? Nếu có xe, chúng ta có thể về Phân Tử trước khi trời tối, nơi đó mới là an toàn nhất.”

Wương Hiểu Thư không vội đáp lại, cô nhàn mảy suy nghĩ, Yusuke Miyazaki cho rằng cô không đồng ý, cảm thấy năm người đi theo thì hơi nhiều, tuy là xe việt dã như muốn nhét năm người đàn ông vào cũng khó, vì thế cẩn rắng nói: “Như vậy đi, chỉ cần cô hợp tác cùng chúng tôi, sau khi đến căn cứ Phân Tử, chúng ta nhất định sẽ đối đãi tiểu thư như khách quý!”

“Hả?” Vương Hiểu Thư nhú mảy, cảm thấy hứng thú, “Anh nói chuyện giữ lời?”

“Đương nhiên!” Yusuke Miyazaki nghiêm túc nói, “Không dám giấu giếm, thực ra tôi là con trai thống đốc Tsugini Miyazaki của Phân Tử, tuy rằng cô sẽ không tin nhưng những gì tôi nói đều là thật, bọn họ có thể làm chứng.”

Bốn người đứng sau Yusuke Miyazaki lập tức phụ họa gật đầu, biểu cảm trấn định khí thế bức người, nhóm người tinh anh này mà cũng lạc đường? Thật mới lạ. Vương Hiểu Thư nhìn bọn họ, liền nhớ tới Tsugini Miyazaki.

Cô nhớ mang máng, Tsugini Miyazaki trong nguyên tác là người đàn ông trung niên tuổi lớn nhất có quan hệ với Y Ninh, bởi vì thân là thống đốc, thành công cướp đi danh ngạch vốn thuộc về con hần, năm mươi tuổi gia nhập hậu cung của Y Ninh. . . Đương nhiên, sau khi gặp Z, tất cả hậu cung mà Y Ninh sở hữu đều biến thành mây bay, tuy rằng cuối cùng ả không thể bắt được Z.

Nhưng mà, cái tên của vị thống đốc này làm cho người ta không thể nhìn thẳng, cô cũng không cảm thấy người Nhật Bản có gì không tốt, thân ở tận thế không quan trọng quốc tịch, hơn nữa ở trong thịt vẫn tận thế Mary Sue sách quốc ngữ và anh ngữ ở nơi nào cũng thông dụng, không khác gì bật cheat, cô không cần lo lắng ngôn ngữ không thông, nhưng. . . Tsugini Miyazaki thì không liên quan gì chứ? Cảm thấy như luôn quên điều gì đó.

Z thấy Vương Hiểu Thư luôn im lặng, sau khi phân tích tự nhận định là cô muốn đồng ý, lập tức hạ giọng cảnh cáo, “Không được đáp ứng hần, cô và bọn họ vĩnh viễn không có khả năng trở thành cùng một loại người, cho nên đừng hướng tới cái gọi là chân thiện mỹ nữa, lập tức. . .”

“Lên xe đi, phía trước chỉ có thể ngồi một người, để Miyazaki tiên sinh lên đi, chỉ đường cho tôi luôn. Bốn người khác ngồi ở mặt sau hết đi.” Vương Hiểu Thư sắp xếp người của Phân Tử lên xe, hoàn toàn không đếm xỉa tới lời của Z vang lên từ dưới mông mình.

Hướng tới chân thiện mỹ? Cô hoàn toàn không cần hướng tới, cô đã có sẵn rồi!

Z cảm thấy quan hệ giữa hần và Vương Hiểu Thư giống như tiến vào một khu vực đầy địa lôi, đi tới đâu cũng có thể nổ tung, không có cách nào ở chung hòa bình. Hần cũng không nhiều lời, so với công phu ngoài miệng, năng lực ra tay của hần càng mạnh.

Z cúi người mở ra ngăn kéo tủ đầu giường, ngăn kéo tủ này nhìn từ bên ngoài thì thật bình thường, nhưng bên trong là máy tính công nghệ cao, được mở ra bằng vân tay. Z ấn ngón trở xuống, mở khóa lấy một bộ ống kim và những lọ thuốc được gói kín bên trong, khoe miệng nhếch lên.

Vương Hiểu Thư vừa lái xe theo hướng Yusuke Miyazaki chỉ vừa nghĩ, Z có phải đã tắt hình ảnh đi rồi không? Hần hiện tại đang làm gì? Sẽ không tức giận bởi vì lời vừa rồi của cô chứ? Nhưng tức giận thì tức giận, dù sao hiện tại cũng không cần máy móc hướng dẫn, có người rồi. . . Nhưng mà, vì sao cảm thấy bất an không yên.

“ . . . Ừm, vị tiểu thư này, xin thứ cho tôi lắm miệng, nhưng tôi phải nhắc nhở cô, cô lại đi nhầm đường rồi.” Khóe miệng Yusuke Miyazaki giật giật, lễ phép nói.

Vương Hiểu Thư chắc lưỡi, không nghĩ đến tên biến thái kia nữa, vô cùng chuyên chú lái xe.

Tuy rằng lúc trước máy hướng dẫn cho thấy xe đã tiến vào khu vực Phân Tử, nhưng khoảng cách thực tế còn xa, Vương Hiểu Thư cùng năm người của Phân Tử đi cả một ngày, thẳng đến gần năm giờ chiều mới thấy ngọn hải đăng của Phân Tử ở xa xa. Cô thở phào, mệt mỏi chống eo.

Bốn người đàn ông ngồi chen lách ở mặt sau xe cũng không tốt hơn Vương Hiểu Thư bao nhiêu, bọn họ hít vào nhiều mà thở ra thì ít, nhưng vì ngại có Yusuke Miyazaki ở đây mà không dám nói gì. Bọn họ từng chủ động yêu cầu lái xe, nhưng bị Vương Hiểu Thư cự tuyệt, lí do là cô không muốn chen chúc cùng ba người đàn ông. Yusuke Miyazaki tỏ vẻ hần có thể nhường chỗ ghế lái phụ, nhưng Vương Hiểu Thư vẫn không nhúc nhích như trước.

Có thể i mới là lạ, phía dưới mông là Z. . . Không, là máy hướng dẫn của Z, ngộ nhờ hần bật hình ảnh lên, bị bọn họ nhìn thấy không phải là xong rồi? Hơn nữa tại tận thế, bảo trì nguồn điện đã là nan đề vô cùng lớn, huống chi là đồ công nghệ cao như vậy? Bị phát hiện có khi sẽ coi cô như thịt gà mất.

Vương Hiểu Thư uể oải nhìn chằm chằm đường phía trước, mí mắt không ngừng đánh nhau, mệt nhọc điều khiển, kết quả lại đi nhầm đường mấy lần, quẹo tới quẹo lui khiến đầu cô choáng váng, cô mơ màng nhìn phía trước, bỗng nhiên thấy một chiếc xe việt dã land rover màu xám bạc chặn ngang phía trước.

“Hả?” Vương Hiểu Thư không tin dụi dụi mắt, lại nhìn chiếc xe vẫn đứng ở trước.

Cô không khỏi nhìn về phía Yusuke Miyazaki ở ghế lái phụ, Yusuke Miyazaki im lặng suy nghĩ, xem ra không chỉ mình cô thấy nó.

“Dừng xe trước.” Yusuke Miyazaki thận trọng nói. “Chiếc xe kia trông thật mới, ở đây thật không phù hợp, con đường này chúng ta đã từng đi qua, vốn không có gì cả.”

“Có phải là người của căn cứ đi tìm các anh không?” Vương Hiểu Thư suy đoán.

“Không. . .” Yusuke Miyazaki nói, “Xe cao cấp lại bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, ở nơi này vô cùng trân quý, bọn họ ra ngoài sẽ không đi loại xe quý giá như vậy.”

“Ừm.” Vương Hiểu Thư sờ sờ mũi, “Xin lỗi, tôi là người không biết thưởng thức.”

“Không sao cả, tôi không ngại giải thích thêm cho cô.” Yusuke Miyazaki cười, “Còn chưa hỏi tên cô đâu, tiểu thư có thể nói với tôi sao? Cô có thể gọi tôi là Yusuke.”

Nghẹn lâu như vậy rốt cuộc không nhận được mà hỏi a, xem ra cũng chỉ như vậy, Vương Hiểu Thư ăn ngay nói thật: “Tôi tới từ căn cứ Lượng Tử, tôi họ Vương, tên Vương Hiểu Thư, hiện tại anh lựa chọn không đi cùng tôi nữa cũng không muộn.”

Sắc mặt Yusuke Miyazaki cứng lại một chút, sau đó cười nói: “Sẽ không, Phân Tử luôn luôn không tranh sự đời, chỉ cầu mọi người trong căn cứ có thể sống an ổn, không có dã tâm, không kết thù kết oán với căn cứ khác, cho nên Vương Hiểu Thư có thể an tâm đến làm khách.”

Lời này hẳn không nói cô cũng biết, nếu không cô sẽ không ngần ngại xa xôi chạy tới nơi chim không bay qua này. . .

Nói là chim không bay qua cũng không quá, hoàn cảnh ở Phân Tử rất tệ, còn không bằng Lượng Tử, cỏ cây khô héo, đồ ăn nguồn nước đều thiếu, không khí cũng kém, so với Bắc Kinh PM2.5 còn làm người ta gấp đến phát điên hơn, đây cũng là lí do vì sao bọn họ phải đi xa để tìm đồ ăn.

Trong căn cứ Phân Tử không thể trồng cây nông nghiệp, không khí và đất đều có độc tính, người Phân Tử trong một thời gian dài như vậy cũng chỉ nghiên cứu chế tạo được huyết thanh chống cự độc tính, cũng không trồng trọt được để tự cấp tự túc.

Mà hết thảy việc này là ân hưởng đặc biệt mà Z ban cho bọn họ. . . Cho nên bọn họ đối với Z có thể nói là. . . Hận thấu xương.

Không, nói hận thấu xương chính là khinh thường, Z ở trong mắt người Phân Tử, chính là người do thái trong mắt đẳng quốc xã.

Nghe nói trước khi bệnh độc bùng nổ, phòng thí nghiệm của Z từng ở trong khu Phân Tử. Sau khi bệnh độc bùng nổ, Z trực tiếp làm nổ phòng thí nghiệm này rồi nghênh ngang rời đi. Nhưng tuy hẳn đã đi rồi, ác mộng hẳn để lại cũng chỉ mới bắt đầu.

Dur uy của bom Z đặc chế vẫn chưa biến mất, hiệu quả cụ thể có thể so với đạn hạt nhân, chẳng qua bị bom phóng xạ này chỉ có một loại phản ứng, đó là đột biến gen, nhân loại nhanh chóng biến thành zombie.

Sau khi dừng xe, Yusuke Miyazaki về mặt ngừng trọng xuống xe, bốn người ngồi chen lách phía sau xe giống như được cứu vớt mà nhanh chóng chạy xuống, bên trong xe nay chỉ còn mình Vương Hiểu Thư.

Vương Hiểu Thư thừa dịp bọn họ không ở đây, cầm máy hướng dẫn dưới móng lên, phát hiện hình ảnh đã quay về phần lộ tuyến, cô không nói rõ cảm giác trong lòng là gì, nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cũng hơi thất vọng. Cô nhét máy hướng dẫn vào phần rãnh phía dưới chỗ tay lái, tìm từ đồng thuốc mà Z chuẩn bị ình, quả nhiên thấy thuốc bao con nhộng có công hiệu phóng xạ để đề phòng mật thám.

Bao con nhộng a. . . Vương Hiểu Thư mở nắp ra, cầm lấy bình nước cạnh valli, nhúu mày uống một viên.

Cô cất bình nước đi, thờ ơ nhìn về phía trước, nhưng sau cái nhìn này cũng không thể rời mắt được nữa.

Cô hoảng sợ nhìn người đi tới vừa nói vừa cười với đám Yusuke Miyazaki, cảm như muốn rớt xuống đất.

. . . Đây là muốn làm gì? Z tại sao xuất hiện ở đây? Áo dài trắng của hẳn đâu? Để ở đâu rồi hả? Thật đúng là ỷ vào việc chưa từng có ai thấy gương mặt chân chính của mình mà không kiêng nể gì!

Z từ từ đi tới xe Benz cùng Yusuke Miyazaki, mỉm cười hí hóp mắt nhìn Vương Hiểu Thư ở trong xe, tuy hẳn tươi cười hơn hử trông vô cùng đẹp mắt, ngay cả tóc mái chắn mắt cũng được vuốt sang một bên, nhưng Z không mặc áo dài trắng, khoác áo màu trà bên ngoài áo sơ mi ca rô. . . Nhìn thế nào cũng không phù hợp thẩm mỹ của cô.

Hắn quả nhiên vẫn hợp với áo dài trắng cầm dục mà biến thái hơn, tự nhiên vặn vẹo thành hình tượng đảng hoàng là muốn chơi trò gì?

“Vương Hiểu Thư, may quá, chúng ta có hai chiếc xe, vị tiên sinh này cũng là người lạc đường!” Yusuke Miyazaki vô cùng thành thạo giới thiệu Z, “Đúng rồi, tiên sinh tên là gì? Mọi người giới thiệu một chút đi, tên của chúng tôi anh đã biết rồi, vị này là Vương Hiểu Thư Vương tiểu thư.”

. . . Thật cơ trí a, không tốn bao nhiêu thời gian đã biết tên mọi người rồi, lại là dưới tình huống không lộ ra tin tức của bản thân.

Vương Hiểu Thư bị ép bất đắc dĩ, cách cửa sổ xe tươi cười thật hòa ái dễ gần với Z, Z gật đầu xem như đáp lại cô, sau đó thấp giọng nói: “Tên chính là danh hiệu, thật sự không đáng nhắc đến, huống chi nó khiến tôi nhớ tới quá khứ không hoàn mỹ, cho nên, nếu nhất định muốn xưng hô với tôi, vậy thì gọi tôi là giáo sư.”

Yusuke Miyazaki ngó ra, bỗng tưởng tượng vị giáo sư trẻ tuổi tuấn lãng thân hình gầy yếu này bị kịch mất đi thân nhân khi bệnh độc bùng nổ như thế nào, cô độc chống lại phóng xạ tra tấn như thế nào, mạo hiểm tránh thoát zombie đuổi bắt như thế nào. . . Ánh mắt hắn nhìn Z lập tức thay đổi, kính nể nói: “Được, giáo sư, không thành vấn đề, giáo sư!”

“” Vương Hiểu Thư không khỏi cảm thấy đau buồn.

Haiz, có bệnh rõ ràng là thể giới này, vậy mà uống thuốc lại luôn là cô.

16. Chương 16

Người Phân Tử hoàn toàn cho rằng Z là chúa cứu thế, sau khi biết Z “hiểu sơ” phương pháp giảm bớt độc tính trong thổ nhưỡng và không khí, Yusuke Miyazaki đôi đôi với hắn giống như phụ nữ có thai, chỉ cần một ánh mắt bất mãn của hắn liền đuổi bốn người hầu kia đi ngay lập tức, đi tới chỗ xe land rover xám bạc, nghe ra dụng ý trong lời nói của Z mà leo lên chiếc xe kia, đi trước dẫn đường.

Cho nên, hiện tại Vương Hiểu Thư và Z ở trên cùng một xe, lái xe vẫn là Vương Hiểu Thư, nhưng người ngồi ở ghế lái phụ đã từ thánh phụ IQ thấp Yusuke Miyazaki đổi thành ma vương IQ cao Z.

Vương Hiểu Thư cứng ngắc cầm tay lái, không có thời khắc nào so với hiện tại làm cô chờ mong đến thế, cô chỉ muốn chạy thật nhanh đến Phân Tử.

Z thản nhiên nhìn cô, cũng không vạch trần, dương dương tự đắc ngồi ở ghế lái phụ, hai tay ôm ngực, nhắm mắt ngủ.

Vương Hiểu Thư nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt sau phiên kính nhắm lại, lông mi như cánh quạt run run theo hô hấp của hắn, thường thường cọ vào mắt kính.

Haiz, tiểu khốn khiếp [1], thật không phải là người.

[1] Vương bát đản: thằng khốn nạn.

Vương Hiểu Thư thở dài, chấp nhận số phận. Cô hết sức chăm chú nhìn chiếc xe land rover xám bạc chạy phía trước, không thất thần giống như lúc chở đám người Yusuke Miyazaki nữa, cô dám cam đoan nếu cô đi nhầm, vị bên cạnh tuyệt đối sẽ đả kích cô nặng nề.

Cứ như vậy, dưới sự im lặng ăn ý của hai bên, một nhóm bảy người coi như là hòa hợp, đi tới căn cứ Phân Tử trước khi trời tối.

Quá trình tiến vào căn cứ thật rắc rối, phải qua rất nhiều cửa kiểm tra mới có thể xác nhận có cảm nhiễm bệnh độc hay không, Vương Hiểu Thư và năm người Phân Tử thuận lợi thông qua kiểm tra, lúc đến phiên Z, máy kiểm tra có phản ứng rất nhỏ.

. . . Sao lại thế này?

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn Z lạnh lùng đứng ở đó, không giải thích cũng không rời đi, bình tĩnh đến mức khiến những người đó phải làm đi làm lại nhiều lần, cô gần như cho rằng người trước mặt là zombie giả trang.

Nhưng mà không sao, tuy rằng quá trình không mấy tốt đẹp, nhưng cuối cùng Z vẫn được cho là an toàn, đi qua cửa lớn của căn cứ Phân Tử.

Đợi chút, vì sao cô lại cảm thấy hần thông qua kiểm tra là tốt? Rõ ràng phải nhốt hần ở ngoài mới là tốt nhất!

Quả nhiên. . . Đã cảm thấy có chỗ nào không đúng rồi. . . Về mặt Vương Hiểu Thư bắt đầu trở nên ngờ ngàng.

Căn cứ Phân Tử là một tòa thành không quá lớn, có lẽ chỉ bằng một phần tám Lượng Tử, đi xe đạp nửa giờ là hết một vòng, cho nên người nơi này đều biết nhau, hai người xa lạ tới đây, khó tránh khỏi bị người khác chú ý.

“Miyazaki tiên sinh đã trở lại.” Một lão giả ăn mặc vô cùng lịch sự hơi cúi đầu về phía Yusuke Miyazaki, nho nhã lễ độ nói, “Có một số việc cần báo với ngài, đại đội ngũ bị phân tán trên đường trở về đã cứu một cô gái bị thương, trải qua kiểm tra, cô gái này không bị nhiễm bệnh độc H+.”

Z cười lạnh, không nói gì, nhưng trong mắt có thâm ý.

Yusuke Miyazaki gật đầu, nói: “Được, sắp xếp chỗ ở cho cô ấy đi, nếu cô ấy muốn rời khỏi thì để cô ấy đi, không rời đi thì hoan nghênh cô ấy ở lại làm khách.”

“Được, Miyazaki tiên sinh.” Lão giả nhìn Vương Hiểu Thư và Z, hơi ngẩn ra, như có suy nghĩ.

“Còn có chuyện gì sao?” Yusuke Miyazaki nói, “Nếu không có thì tôi cùng bằng hữu đi gặp cha, sau đó để bọn họ nghỉ ngơi sớm một chút, dọc theo đường đi thật mệt nhọc, ngày mai giáo sư còn muốn giúp chúng ta kiểm tra độc tính của thổ nhưỡng và không khí.”

“Giáo sư?” Lão giả sững sờ hỏi.

“Đúng vậy.” Yusuke Miyazaki cao hứng nói, “Chính là vị tiên sinh này!” Hần chỉ về phía Z, cũng không để ý sắc mặt của lão giả thế nào, vô cùng xúc động nói, “Nhiều năm như vậy, chúng ta cuối cùng cũng không cần chạy tới nơi xa xôi, mạo hiểm tính mạng để tìm kiếm thức ăn nước uống nữa!”

Lão giả kinh ngạc nhìn Z, Z nhìn lại hần, bình thản ung dung giơ tay lên, vô cùng lễ phép nói: “Xin chào.”

Lão giả ngờ ngàng bắt tay hần, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói với Yusuke Miyazaki: “Tôi không còn chuyện gì khác muốn nói với tiên sinh, nhưng tôi muốn hỏi một chút, ngài muốn đi xem cô gái bị thương kia không? Dù sao hiện tại chúng ta thiếu thức ăn và nước uống, nếu không phải là dân chạy nạn, vậy không cần. . .”

“Được rồi.” Yusuke Miyazaki ngắt lời hần, “Vậy thì cùng nhau đi tới gặp cha thôi, hần có thể nhận ra được chủ tâm của mọi người.”

Tsugini Miyazaki trêu như vậy thật sao? Vương Hiểu Thư không quá tin tưởng, nhưng cũng không hé răng, dù sao nơi này là địa bàn của người ta. Nhưng cô không ngờ Z lại nhu thuận như vậy, dọc đường đi cũng không tức giận vì ánh mắt vây xem và hành vi quá đáng của những người đó, thật sự là làm mất mặt đại ma vương IQ cao như hần a.

Vương Hiểu Thư và Z đi theo Yusuke Miyazaki tới phòng Tsugini Miyazaki, ngồi đợi trong phòng khách.

Trà bọn họ uống cũng không ngon, nhưng ở nơi điều kiện kém như Phân Tử, như vậy đã là biểu hiện vô cùng coi trọng và tôn kính khách đến.

Tsugini Miyazaki nhanh chóng đi ra, hần mặc tây trang màu đen có phần cũ kỹ, dưới mũi là râu cá trê điển hình, tóc được hất về sau, ánh mắt lợi hại giống như lời Yusuke Miyazaki nói, dường như có thể xem thấu lòng người.

Vương Hiểu Thư bị ánh mắt này nhìn, không được tự nhiên, tay hơi run lên.

Z nghiêng đầu nhìn cô, cầm tay cô lên, cô không thể tin được nhìn về phía hắn, hắn cũng không nhìn cô nữa, ngược lại nhìn về phía một người đang khoan thai đi đến.

Người này chính là cô gái bị thương mà lão giả nói với Yusuke Miyazaki, nàng thân hình yếu đuối, tóc quần đen rồi đàng sau vai dài đến phần eo, làm nổi bật phần eo vốn mảnh khảnh, nhìn thẳng thì bốn lượng thịt trước ngực có vẻ càng to lớn.

Vương Hiểu Thư đánh giá nàng, liền thấy được dung mạo của nàng, vừa thấy, không khỏi cười khở.

. . . Cô biết nói cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ vĩnh viễn không thoát khỏi vận mệnh sao?

Ánh sáng Mary Sue của nữ chính quả nhiên là vô địch, mình chạy tới nơi này, Y Ninh còn có thể đuổi theo, còn đuổi theo kịp thời như vậy. . . So với tiểu thuyết bị đạo văn còn đau đớn.

“Miyazaki tiên sinh, xin chào.” Y Ninh cười vô cùng dịu dàng, dưới cái nhìn đầy ý vị của Tsugini Miyazaki, ả khom lưng chào hỏi, mềm lời nhẹ giọng nói, “Đa tạ ngài cứu giúp và thu lưu, ngài sẽ có phúc báo.”

Tsugini Miyazaki vuốt râu, mỉm cười: “Tiểu thư quá khách khí, còn không biết tên của cô?”

Y Ninh đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Tôi là Y Ninh.”

“Y tiểu thư.” Tsugini Miyazaki giọng trầm nói, mặt Y Ninh càng đỏ hơn.

Yusuke Miyazaki thấy vậy, dường như là sợ Vương Hiểu Thư và Z bị vắng vẻ mà mất hứng, vì thế vội hỏi: “Cha, hai vị này chính là Vương Hiểu Thư và giáo sư tiên sinh mà con nói.”

Tsugini Miyazaki lúc này mới rời mắt đến người Z và Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư tuy rằng xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng khiến hắn không có chút hứng thú nào, nhưng Z vẻ mặt thờ ơ lại làm hắn mở to mắt.

Phản ứng của Tsugini Miyazaki hấp dẫn ánh mắt nghi hoặc của Y Ninh đến người Z, ả khiếp sợ mở to mắt khi nhìn thấy Z, gò má hồng hồng nay càng nóng bừng, hai tay nhỏ bé nắm lại, nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy nó còn đang run run.

Ả hoàn toàn không nhìn Vương Hiểu Thư đứng bên cạnh Z, giống như cô không hề tồn tại. . .

“Xin chào.” Tsugini Miyazaki đi tới trước mặt Z, bắt tay Z, “Nghe nói ngài có thể giải quyết được độc tính trong thổ nhưỡng và không khí của Phân Tử?”

Z lịch sự cười, thận trọng nói: “Không dám nói tuyệt đối có thể, nhưng chung quy là không có vấn đề gì.”

. . . Giáo sư đừng nói như vậy được không, đây chính là mi tạo thành, mi không giải quyết được thì mọi người có thể ăn bunn mà sống.

Tsugini Miyazaki kích động lắc lắc tay Z, nụ cười giả dối trên mặt Z sắp không giữ được nữa, hắn khách khí rút tay lại, hoàn toàn không cho Tsugini Miyazaki mặt mũi, từ túi áo sơ mi lấy ra một chiếc khăn tay kẻ ca rô, lau tay kỹ càng.

“Khụ khụ.” Yusuke Miyazaki che miệng ho hai tiếng, làm dịu không khí, “Ha ha, trời hơi nóng.”

“Đúng vậy.” Vương Hiểu Thư phụ họa nói, “Tôi muốn đi ngủ, rất mệt, nhất định là vì trời quá nóng.”

Y Ninh lúc này mới thấy Vương Hiểu Thư, ánh mắt ả thay đổi, tầm mắt không ngừng qua lại giữa Z và Vương Hiểu Thư, mày đẹp nhíu lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, sự khác thường của ả đều biến mất.

“Cũng được.” Yusuke Miyazaki nhẹ nhàng thở ra, “Vậy thì giáo sư và Vương tiểu thư đi nghỉ ngơi trước đi, đi một ngày đường cũng đều mệt mỏi.”

Bởi vì đề nghị này nghe rất xuôi tai, Z cười nhìn Yusuke Miyazaki, sau đó lập tức kéo Vương Hiểu Thư xoay người rời đi, không thèm nhìn những người khác lấy một cái, thái độ tự cao tự đại giống như trong mắt không có người khiến cha con Miyazaki hơi lúng túng.

“Ha ha.” Yusuke Miyazaki lộ rơi đầy mặt tiếp tục làm dịu không khí, “Ừm, Y tiểu thư cũng mệt rồi, cũng đi nghỉ ngơi sao?”

“Được.” Tâm Y Ninh đã sớm bay theo Z, nghe đề nghị như vậy tất nhiên sẽ không phản đối, nhưng ả vừa bước đi, Tsugini Miyazaki bỗng nói, “Thương thể của Y tiểu thư không biết đã tốt lên hay chưa, nếu vẫn không thoả mái, tôi có thể xem giúp cô. Yusuke sinh thiếu thốn, mẹ hắn lại qua đời sớm, thân thể từ nhỏ đã không tốt, cho nên y thuật của tôi cũng xem như tinh thông.”

Người Y Ninh cứng lại, ở trong lòng cân nhắc xem Z và Tsugini Miyazaki ai quan trọng hơn, cần môi nói: “Miyazaki tiên sinh khách khí quá, tôi cảm kích vạn phần, nhưng hiện tại cũng muộn rồi, vẫn là ngày khác hẹn với Miyazaki tiên sinh thì hơn.” Cô quay đầu nhìn Tsugini Miyazaki, ả náy cười nói.

Tsugini Miyazaki vuốt râu, mỉm cười: “Đương nhiên được, vậy Y tiểu thư có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

“Được.” Y Ninh đồng ý, xoay người nhanh chóng rời khỏi phòng khách, không đi rất xa liền thấy người đàn ông mà ả tâm tâm niệm niệm.

Bóng lưng cao lớn của Z hơi cúi xuống, hắn nhìn Vương Hiểu Thư bị áp vào tường, nhìn từ phía xa là vô cùng ái muội, nhưng lúc tới gần có thể thấy lửa giận và sát ý lạnh lùng tràn ngập mắt hắn, không hề phù hợp với động tác lúc này.

“Sao vậy, lúc trước không phải rất lợi hại sao, hiện tại sao không dám phản kháng, dám phản bác quyết định của tôi, cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô.” Z nhìn chằm chằm Vương Hiểu Thư, hung ác nói.

Vương Hiểu Thư hít khí lạnh, đau khổ nói: “Buông, buông tay! Đau chết mất!!!”

Z giật mình, lập tức buông lỏng tay, cổ tay cô lúc này đã xanh tím một vòng, biểu cảm hung ác của hắn biến mất, ánh mắt trở nên hiền hòa, vội vã xoa nhẹ tay cô: “Cô là cọc gỗ sao? Đau cũng không kêu? Bị như vậy mới nói là muốn tôi ả náy?”

“Anh làm gì a!” Vương Hiểu Thư xoa cổ tay, phẫn nộ nhìn hắn, “Sao mỗi lần anh đều nói không giữ lời! Không phải anh nói thả tôi đi sao! Tại sao lại đui tôi!”

Z kéo cổ tay cô lại, bắt nhịp bắt điệu [2] nói: “Cô nói vậy là không đúng, chúng ta chính là tình cờ gặp, mà tôi tới đây là Yusuke Miyazaki mời, đây cũng không phải là ý định của tôi.”

[2] Cố ý nói chuyện bằng một giọng điệu nào đó.

“Phải không? Đã là tình cờ gặp, anh kéo tôi làm gì?” Vương Hiểu Thư muốn rút tay lại.

Z cố chấp không buông: “Đương nhiên là bắt mạch cho cô.”

“Cho anh thầy thuốc xem bệnh??? Tôi thà chết chứ không chịu khuất phục!” Vương Hiểu Thư hoảng sợ nhìn hắn, giống như đã thấy được hình ảnh đáng thương bị kịch sau khi mình biến thành zombie, kết cục của Vương bánh bao rành rành trước mắt, cô nhìn không được mà có ác ý với người trước mặt.

Z nhíu mày, bị ánh mắt này nhìn mà không được tự nhiên, hắn dùng giọng điệu không thể tưởng tượng hỏi: “Vương Hiểu Thư, cô đang chất vấn năng lực của tôi sao? Tuy rằng tôi không thích y học nhất, nhưng bởi vì thường xuyên dùng, cho nên ngoại trừ hóa học toán học và vật lý, tôi còn có học vị tiến sĩ y học, đương nhiên, trừ những thứ đó, tâm lý học. . .”

Vương Hiểu Thư mờ mịt nghe hắn thao thao bất tuyệt, học vị trong lời nói của hắn làm cô nghe mà như lọt vào sương mù, cô quay đầu thở dài bất đắc dĩ, bỗng nhiên thấy Y Ninh đứng cách đó không xa đang nhìn bọn họ chằm chằm.

17. Chương 17

Lúc này, không biết tại sao trong đầu Vương Hiểu Thư lại quanh quẩn đoạn văn miêu tả Z và Y Ninh giường diễn trong nguyên tác. . .

Không nhiều lắm, chỉ khoảng hai trăm chữ, cô nhớ mang máng, hình như là viết thế này ——

”Y Ninh cảm thụ sâu sắc rằng Z là người cô muốn có được bằng bất cứ giá nào, cho nên cô không tiếc đưa người của bốn căn cứ tới cho hắn làm thí nghiệm, làm hết thấy để hắn chú ý và nhìn mình với con mắt khác.

Sau khi biết hắn, cô mới hiểu cái gì là cô đơn. Cô không biết những gì mình làm có đúng hay không, có lẽ cô phải xuống địa ngục, nhưng cô không quan tâm hắn là người như thế nào, cô nguyện ý làm bạn bên cạnh hắn, hắn giết người cô chôn xác, cô không cần gì cả, chỉ cần tâm của hắn.

Thoáng ngẩn ngơ, Y Ninh cảm giác ngón tay Z đẩy ra bức màn che chỗ cuối cùng dưới thân mình, cô say mê từ từ nhắm hai mắt lại, không thể diễn tả tư vị đó tuyệt vời đến mức nào, cô muốn mở mắt ra nhưng không có chút sức lực nào, cô không biết là vì sao, nhưng cô không quan tâm, dù sao đây là người mà cô yêu nhất, có thể đi đến bước này đã là vận mệnh ban ân, cô còn yêu cầu xa vời gì nữa?

Y Ninh khó nhịn được ưỡn người lên, cô vô cùng khẳng định Z không thể kháng cự lại mình, bởi vì để kế hoạch lúc này có thể hoàn thành thuận lợi, trong thư tín mà cô gửi được đặt trong phòng thí nghiệm của hắn có một loại thuốc, đó là thứ có thể khiến cho người ta ý loạn tình mê, tiêu hồn lạc phách. . .”

Vương Hiểu Thư rùng mình, nhanh chóng đẩy Z đang gần mình trong gang tấc ra, tình tiết trong đầu khiến cô tâm tình tích tụ, cô không biết là mình làm sao, tại sao lại vì chuyện này mà không vui, cô không thể không chế được cảm xúc của mình, cho nên cô dứt khoát chạy trốn.

Z nhìn bóng lưng chán nản của cô, trong ánh mắt bình tĩnh mang theo sự uể oải không dễ nhận thấy. Thực ra hắn đã nhìn rõ ràng, Vương Hiểu Thư chỉ là sợ hắn mà thôi, nếu không cô sẽ không đáp lại hắn, tại sao lại có nhiều lí do như vậy?

Quá mức tự tin cũng có nghĩa là tự phụ, nhưng hắn chết cũng không thừa nhận.

Hắn thật sự muốn đối tốt với cô hơn, hắn không phải máu lạnh, hắn chỉ rối rắm mà thôi, chẳng phải không biết thương yêu người khác. Hắn cũng không thấy khó chịu, hắn chỉ cảm thấy thật tổn công, nhưng đáng xấu hổ là hắn không dừng lại được.

Z nhíu mày xoay người, muốn rời khỏi đây, nhưng vừa quay đầu liền thấy Y Ninh đứng cách đó không xa, hắn giống như đã hiểu ra vì sao Vương Hiểu Thư bỗng chạy mất, hắn vốn cho là vì mình, xem ra là hắn nghĩ nhiều, tốt rồi.

“Em nhớ kĩ anh.” Y Ninh chủ động đi tới trước mặt Z, hoạt bát nháy mắt mấy cái, mỉm cười nói, “Tuy rằng hành vi của anh thật quái lạ, cũng thật thất lễ, nhưng em không giận anh.” Ấm vươn tay về phía Z, “Xin chào, giới thiệu lại một lần nữa, em là Y Ninh, rất hân hạnh được biết anh.”

Z cúi đầu nhìn người theo nghĩa hẹp có thể được xem là “xinh đẹp” này, vẻ mặt vốn lạnh lùng nay càng lạnh hơn, mắt phượng hẹp dài nhíu lại, nhìn ả trong chốc lát, ngay cả dấu chấm câu cũng không bố thí cho ả.

Con mèo cái nội tiết tố mãnh liệt này làm hắn chán ngán. . . Z vừa đi vừa nghĩ, có lẽ hắn có thể cho ả dùng thuốc, ăn xong sẽ ảo giác làm tình cùng người trong lòng, nói không chừng có thể làm ả không hiện lên về “Cùng ta làm tình là một chuyện thật thích” giống như lúc này.

. . . Nhưng mà, phải chích ngừa bệnh độc tiêm vào cơ thể ả mới được, nếu không xuất hiện biến dị thì khó không chế.

Không thể không nói, ánh mắt nhìn người của Z, tại phương diện nào đó rất giống với Vương Hiểu Thư. Mà giáo sư Z của chúng ta, thực ra là người che giấu rất giỏi, hắn rất có trách nhiệm và loại lương thiện không phân biệt được địa điểm và thời gian, nếu không ai có thể giải thích được hành vi hiện tại của hắn?

Hơn nữa đêm, không thể để người khác ngủ ngon sao? Lúc trước là đám “con nhỏ” của hắn, hiện tại là hắn, Vương Hiểu Thư tuyệt vọng nghĩ.

Vốn cô đang mặc thử quần áo mà Yusuke Miyazaki nhờ một bác gái đưa ỉnh, lúc cô nhìn thấy nội y liền rơi nước mắt, phải biết rằng từ lần đầu gặp Z cô liền nói tạm biệt với nội y, thẳng nhai này mỗi lần cho cô quần áo chỉ cho bên ngoài chứ không cho bên trong, không biết là hắn cố ý hay hắn không biết phụ nữ phải mặc nội y!

Vương Hiểu Thư mặc xong nội y, tâm tình phức tạp nhìn bộ đồ thủy thủ thật khiêu gợi trên giường, theo lời của bác gái đưa quần áo, với điều kiện gian khổ hiện tại, quần áo sạch sẽ chỉ còn có đồng phục, nhớ lại

tây trang cũ kỹ của Tsugini Miyazaki, Vương Hiểu Thư cũng không dám soi mói, tâm tình khó diễn tả mặc đồ vào.

Cô vừa mới lấy tóc từ trong cổ áo ra, cửa phòng đã bị gõ vang, cô mở ra liền thấy Yusuke Miyazaki.

Yusuke Miyazaki nhìn Vương Hiểu Thư mặc đồ thủy thủ Nhật Bản, hơi ngẩn người, tai nóng lên: “Là thể này Vương tiểu thư, xin lỗi vì đến quấy rầy cô, nhưng giáo sư tiên sinh nói, hần muốn nghiên cứu thuốc có thể giải trừ độc tính của không khí và thổ nhưỡng suốt đêm, cần một trợ thủ, hần chỉ đích danh muốn cô tới, cho nên. . .”

“Tôi cũng không phải người Phân Tử. . .” Giọng nói của Vương Hiểu Thư có phần châm chọc, Yusuke Miyazaki nghe vậy cũng vô cùng áy náy, hần cúi đầu thành khẩn nói, “Vương tiểu thư, vô cùng xin lỗi, nhưng nếu cô có thể đồng ý, tôi nguyện ý trả bất cứ giá nào!”

“”

“Vì để người Phân Tử có thể sống yên ổn cả đời, cho dù hi sinh tính mạng, tôi cũng không tiếc!”

“”

“Tôi có thể làm trâu làm ngựa cho Vương tiểu thư, làm bất cứ chuyện gì mà cô muốn, chỉ cần cô đáp ứng yêu cầu nho nhỏ của tôi.”

“”

“Vương tiểu thư. . .”

“Được rồi, có chuyện gì từ từ nói, đừng kích động.” Vương Hiểu Thư nhu thái dương, thỏa hiệp, “Tôi đi là được.”

Yusuke Miyazaki thở phào nhẹ nhõm, cảm động nhìn cô: “Vương tiểu thư, cô thật sự là cô gái lương thiện nhất, tốt đẹp nhất mà tôi từng gặp.”

“Đó là vì anh gặp quá ít.” Vương Hiểu Thư không cho là đúng, xoay người đóng cửa chuẩn bị đi tìm Z, gió nhẹ thổi bay chiếc váy ngắn cũn của cô, cô bỗng cảm giác giống như không mặc quần áo, vì thế cô định trở về mặc thêm quần đùi, nhưng Yusuke Miyazaki hình như sợ cô đổi ý, trực tiếp nắm tay cô đi. . .

“Vương tiểu thư, tuy rằng tuổi tôi nhỏ hơn cô, nhưng cũng sắp hai mươi rồi, tôi đúng là không gặp nhiều cô gái cho lắm, nhưng cho dù gặp nhiều hơn, cũng sẽ không tốt bằng cô.” Yusuke Miyazaki lời ngon tiếng ngọt, nói làm lòng tai Vương Hiểu Thư ngứa ngáy, cô vô cùng ngượng ngùng đỏ mặt.

Khi Z mở cửa phòng thí nghiệm ra, liền thấy hình ảnh tình chàng ý thiếp của bọn họ, hần lạnh lùng nhúu mày, kéo Vương Hiểu Thư vào, không đợi Yusuke Miyazaki mở miệng, đóng “phanh” cửa lại rồi khóa trái vào, thuận tiện kéo rèm cửa sổ.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hành động của hần, có cảm giác như đưa dê vào miệng cạp.

“Này, không phải nghiên cứu loại thuốc gì sao? Không cần khóa cửa chứ? Miyazaki tiên sinh không thể xem?” Cô dè dặt hỏi, lại dè dặt kéo ra khoảng cách với hần.

Lúc này Z đã mặc lại áo dài trắng vô cùng hợp với hần, kính không gọng đặt trên chiếc mũi cao thẳng, hần nhấc tay phải lên, cô chỉ thấy ánh trắng chợt lóe, nhìn không rõ thứ vừa xuất hiện.

Sulli: Hóa ra trong nguyên tác con mèo cái bị Z hạ thuốc, làm ta tưởng Z bị ả nhúng chàm.

18. Chương 18

Chẳng lẽ là dao giải phẫu? Cô cho là vậy theo bản năng, nhưng sau khi nhìn kỹ, đây không phải là dao giải phẫu, đây mẹ nó là còng tay!

“Anh muốn làm gì?” Vương Hiểu Thư hoảng sợ lui về phía sau, vòng qua bàn học trước bảng đen, dùng bực giảng để tạo khoảng cách giữa hai người.

“Tôi muốn làm gì?” Z lặp lại lời của cô, sải bước về phía bên kia bực giảng, khom người xuống, vươn tay qua còng tay cô lại, mà cô lại bị động tác có độ khó cao của hắn khóa lại, thật sự là khiến người ta xúc động muốn rơi lệ.

Người so với người tức chết người, cô cúi người ngay cả một nửa bực giảng cũng không vươn tới được, vậy mà người ta mới duỗi một tay, đã bắt được cô dễ như trở bàn tay! Vương Hiểu Thư tính sai cự ly và chiều cao chênh lệch, vì sự tự đại và khinh địch của mình mà phải trả giá đắt.

Sau khi còng tay cô, Z còng tay mình vào bên còn lại, sau đó ném chìa khóa vào một cái cốc chịu nóng ngay trước mặt cô, Vương Hiểu Thư trở mắt nhìn chìa khóa bị chất lỏng không rõ trong đó ăn mòn, cô giống như nhìn thấy kết cục tương lai của bản thân, rùng mình một cái.

“Không phải em hỏi tôi muốn làm gì sao?” Z dán người vào thân hình mảnh khảnh của cô, trầm giọng, “Tôi muốn mắng toàn bộ thế giới, muốn cắn cổ của em, muốn em ngoại trừ tôi ra thì hai bàn tay trắng.”

. . . Trong đời luôn sẽ có vài khoảnh khắc làm bạn cảm thấy dù giết người cũng có thể lí giải.

Đầu Vương Hiểu Thư đầy mồ hôi lạnh, nói: “Này, nơi này là Phân Tử, không phải địa bàn của anh, người bên ngoài đều hận anh tận xương, nếu anh dám làm cái gì, tôi liền nói thân phận thực sự của anh cho bọn họ. . .”

“Không sao cả, đến lúc đó kết cục không tốt sẽ chỉ là em, mà tôi dù ở trong đám người ô hợp này, cũng có thể dễ dàng thoát thân.” Z không thêm đếm xỉa nói, vén lên chiếc váy ngắn cũn của Vương Hiểu Thư, cười khê, giọng nói khàn khàn mà đầy sức hút, “Không ngờ em lại ăn mặc như vậy, bày ra tạo hình này sẽ chỉ làm cho người ta muốn phạm tội.”

Nhớ lại cảnh play mặc đồng phục trong phim tình cảm Nhật Bản, Vương Hiểu Thư ngẩn ra, vẻ mặt cứng ngắc nói: “Ha ha, đúng vậy, cho nên anh mau thả tôi về đi, tôi còn bài tập chưa làm xong.”

“Vương Hiểu Thư, tôi bảo Yusuke Miyazaki gọi em tới đây để làm tình, không phải tới để nằm mơ.”

Một người muốn làm gì bạn, nhìn ánh mắt của hắn sẽ biết, nếu hắn có mục đích gì khác, bạn cũng có thể nhìn ra qua ánh mắt và động tác nhỏ của hắn, không có người nào là kẻ ngốc, có một số cảm xúc là bản năng, cho dù trâu bò thế nào cũng không giấu được, cũng không thể làm bộ.

Vương Hiểu Thư khó xử nhìn Z, lúc này tay hắn đã đặt ở hông cô, cô hít vào một hơi, run rẩy nói: “Anh không sợ tôi nói ra thân phận của anh? Đến lúc đó mục đích anh tới Phân Tử sẽ không thể đạt được nữa.”

Môi Z khẽ sát vành tai cô: “Lúc trước em không nói, vậy thì nói sau cũng không có ý nghĩa, điều này sẽ chỉ dẫn em vào đường cùng mà thôi. Bình thường tôi sẽ không nói, nhưng hiện tại tôi tâm tình tốt, cho nên rủ lòng từ bi nói cho em, mục đích tôi đến nơi này là vì em, nếu lúc trước em nghe lời tôi không đi cùng người Phân Tử, nói không chừng hiện tại đã trốn được rồi.”

“Đừng đùa nữa.” Vương Hiểu Thư đối với sự “nhiệt tình quá mức” của Z rất khó kiềm chế, cánh tay hắn kê bên tay cô, đùi vuốt ve đùi cô, cô thậm chí có thể cảm giác được sự ấm áp từ cơ thể hắn và sự mềm mại của da thịt, “Cho dù tôi không đi cùng bọn họ, anh sớm muộn gì cũng đuổi theo, ngay từ đầu anh đã không muốn buông tha tôi.” Cô gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra câu cuối cùng.

Z ôm eo cô, cảm giác được sự khẩn trương của cô, cả người cô cứng đờ, không dám giây giụa.

Nơi này là phòng thí nghiệm, là nơi quen thuộc nhất với Z, những thứ ở trong này trộn lẫn với nhau đều có thể khiến cô sống không bằng chết, mà đây cũng là việc hắn am hiểu nhất.

“Đúng.” Z thoải mái thừa nhận sự bỉ ổi của mình, tay bị còng tiếp xúc với thân thể cứng ngắc của cô, một tay kia thuần thục cởi nơ áo, vén lên chiếc áo đồng phục rộng rãi, cởi xệch qua tóc dài.

Vương Hiểu Thư muốn phản kháng, nhưng tay cô bị còng, chân lại bị hai chân của hắn trói lại, không có dư lực, làm gì cũng chỉ phí công, cả người cô run run, chỉ nghe hắn đề nén nói: “Dù sao cảm thấy chỉ cần có em ở bên cạnh, đi nơi nào cũng được.”

“ . . . Ha ha, tôi thì ngược lại với anh, tôi cảm thấy chỉ cần không có anh ở bên cạnh, tôi đi nơi nào cũng được.”

Ngón tay Z cách áo ngực vuốt ve phần gồ lên trước ngực của Vương Hiểu Thư, động tác vô cùng thuần thực này cho thấy hấn đã nghiên cứu kỹ càng, chỉ chốc lát liền khiến cho cô mặt đỏ tai hồng, bắt đầu thở dốc.

Hấn cúi đầu nhìn cô, cười nói: “Tôi cảm thấy được, cảm ơn.” Hình như hấn thở dài một tiếng, thất vọng nói, “Em thật vô tình.”

“Tôi chính là người như vậy, anh hiện tại biết còn kịp, bề khổ vô biên quay đầu là bờ.” Vương Hiểu Thư cắn chặt môi dưới, cánh môi mỏng manh gần như bật máu, trong lúc cô nói chuyện, tay Z bắt đầu bóp nhẹ, hơn nữa môi dán ở cổ cô, cắn nhẹ vào da thịt của cô, trượt xuống một đường ái muội, cô cứng người, không nhìn được nhắm mắt lại.

Z ôm ngang cô lên, cổ tay bọn họ cùng một chỗ, cô không có cách nào rời xa hấn, hấn ôm cô đặt lên bàn học trên bục giảng, lại dùng chân kéo một cái bàn bên cạnh, hai cái bàn đặt cùng nhau, lúc này có thể để cô nằm xuống rồi.

“Nghe nói phòng thí nghiệm này được cải biến từ phòng học, thiết bị cũng thật đơn sơ.” Lúc này Z vẫn không quên nhục nhã Phân Tử một chút, nhưng cũng không đợi Vương Hiểu Thư trả lời, nói xong liền đè xuống, đẩy áo ngực vướng bận của cô ra, nhẹ nhàng vỗ về nơi đặc thù của nữ tính, ở một chỗ nào đó của thân thể đã xảy ra biến hóa.

“Tuy rằng em là người như vậy. . .” Hấn nằm trên người cô, một chân cô đặt ở dưới đất, tay hấn xẹt qua phần bụng bằng phẳng của cô, thuận tiện cởi thắt lưng của mình, kéo váy của cô lên phía dưới bộ ngực, đẩy quần lót xuống một bên, ngón tay thon dài chạm vào nơi tư mật, “Nhưng hình như tôi thích em như vậy.” Hấn vô hạn cảm khái nói xong, mắt phượng và đôi mắt sáng ngời lại tràn ngập rồi rầm của Vương Hiểu Thư gặp nhau, không khỏi rung động trong lòng, có thứ gì đó bất giác thay đổi vào lúc này.

“Không cần. . .” Vương Hiểu Thư theo sự xâm nhập của ngón tay hấn mà than nhẹ, “Đừng. . . A. . .” Cô khẩn trương giãy giụa, thế nhưng hấn đã sớm nhét cái tay còn lại của cô vào bàn tay mà hai người cùng nhau, cảm giác cứng rắn không khác gì còng tay, cô làm thế nào cũng không kéo ra được, chỉ bằng một bàn tay, hấn đã khống chế hai tay cô.

Hầu kết của Z run run, híp mắt hôn môi cô, giọng cô càng ngày càng mềm mại, mà hấn vẫn không ngừng tay, từ thông đạo ướt át di chuyển tới phần lồi ra phía trên, hấn nhu nơi đó giống như trong sách viết, thân dưới của cô lập tức cứng đờ, không bao lâu sự miễn cảm đã làm cô mất đi ý chí phản kháng, hoặc là nói. . . Không biết từ khi nào, đối mặt với Z như vậy, ở sâu trong nội tâm Vương Hiểu Thư có một loại cảm tình kì lạ mà chính cô cũng không nhận thấy được.

Loại cảm tình này rất nhạt, rất kín đáo, tự giấu kín, giống như sợ nếu bị phát hiện thì sẽ bị người gạt bỏ. . .

Tuy rằng, hình như nó đã bị chủ nhân phát hiện mất rồi.

Z hôn đôi môi không phòng thủ của Vương Hiểu Thư, đầu lưỡi chạm vào hàm răng trắng bóng, hấn muốn tiến vào, nhưng cô lại nhắm chặt hai mắt, hồ thẹn gờ cờ hàng.

“Ừm. . .” Vương Hiểu Thư thở dồn dập, tiếng rên rỉ không ngừng bật ra, cô cảm giác có thứ như lửa nóng để ở cửa vào phía dưới, sự trống rỗng mà khát vọng khiến cô cảm thấy luống cuống, cô mở to mắt nhìn, nhìn vào con người đen sâu thẳm của hấn, hốc mắt nóng lên, thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

Z rời khỏi môi cô, giống như muốn nghe xem cô muốn nói gì, sau khi hấn rời đi thật lâu, Vương Hiểu Thư hít sâu, nghẹn ngào hỏi: “Làm như vậy anh vui vẻ sao?”

Z không nhìn cô, giọng đều đều hỏi: “Em quan tâm sao?”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, kinh ngạc nhìn hấn, hấn nhìn về phía cô, xoa đầu cô, hôn lên mặt cô, giọng nói mang theo cảm xúc tự hấn cho là chán ghét: “Dù sao tôi ở trong lòng em đã là tội ác tày trời, tôi cũng không cần giả làm người tốt. Nếu không tôi còn có thể làm gì? Tôi có thể lấy dao giết em sao? Tôi không

thể. Tôi muốn cắt em thành từng khối rồi đóng băng lại, mỗi ngày xem thi thể của em, nhưng tôi không bỏ được, ngoại trừ như vậy tôi còn có thể làm gì?”

Hạ thân của Z tiến mạnh vào trong cơ thể Vương Hiểu Thư, cô nắm chặt bả vai của hắn, áo dài trắng bằng phẳng cứ thế bị cô làm nhăn, cô không thể chạy khỏi sự tiến công cấp tốc của hắn, âm thanh ái muội vang lên, cô có chút mâu thuẫn, không biết là vì không bị mất mạng mà vui vẻ hay vì loại phương thức biểu đạt khác thường này mà khổ sở. . . Hay là vì có sự thỏa mãn cùng hồ thẹn, không tuân theo thể tục mà sợ hãi.

Vương Hiểu Thư nhú mày lại, sự ra vào nhanh chóng khiến cô không chịu nổi, cô khó chịu rên rỉ: “Z. . . Nhẹ một chút. . . Đừng. . . Tôi không chịu nổi. . . A. . . Ừm. . .”

Z cười khê, giống như bắt đắc dĩ lại giống như thương tiếc chậm dần động tác, kề vào người cô thở nhẹ: “Em làm sao vậy? Vương Hiểu Thư, em nói em, mắng chửi người không ngoan độc đánh người không đau, chạy không bao xa liền thở hổn hển, tôi vọt lên một bước là có thể bắt em lại, em còn muốn chạy đi đâu?”

Vương Hiểu Thư nhắm mắt lại, gò má ửng hồng theo động tác của hắn mà phập phồng, cô không hé răng, hắn cũng không để ý, nói tiếp: “Đừng có thăm mắng tôi, em tra tấn tôi nhiều như vậy, tôi còn coi em là người rất quan trọng, đừng dùng trái tim mà tôi muốn đạt được để oán hận tôi nữa.”

Hắn cùng cô gặp nhau, có lẽ chính là. . . Va chạm, khi chạm vào, nổ lớn, cho nên dù trao đổi hợp chất nước giữa hai người, cũng sẽ không làm hắn cảm thấy ghê tởm.

19. Chương 19

Lúc Vương Hiểu Thư tỉnh lại thì trời đã sáng, cả người đau nhức đứng dậy, cô phát hiện quần áo đã được mặc vào, mình đang nằm trên bàn học trải đệm mềm, còng tay cũng không thấy đâu, ngay cả tóc cũng được chải gọn gàng, tóc đen ngang vai xoa sau lưng, nếu không phải tay bị còng vẫn còn dấu hồng đã được bôi thuốc, có lẽ cô sẽ cho rằng hết thấy mọi chuyện tồi qua chỉ là một giấc mơ.

“Tỉnh?” Giọng nam trầm thấp quen thuộc vang lên, cô quay đầu nhìn lại, bóng dáng màu trắng của Z quay lưng về phía cô, hắn đang dùng phấn viết gì đó trên bảng đen, trên bảng đen viết đầy kí hiệu kỳ quái và công thức; trên bục giảng bày ống nghiệm, cốc chịu nóng và kính hiển vi; hắn viết xong rồi vứt cục phấn không còn thừa lại bao nhiêu vào phần máng bảng đen, xoay người nhìn về phía cô.

Vương Hiểu Thư và hắn bốn mắt nhìn nhau, ở giữa là mắt kính thật dày, cô cảm thấy cổ họng khô khốc, phần ngực đau như bị nện búa.

“Đã đói bụng chưa?” Z từ từ đi xuống bục giảng, giày da màu đen giẫm trên đất, phát ra tiếng vang, “Muốn ăn cái gì?”

Người Vương Hiểu Thư bỗng cứng đờ, theo bản năng muốn chạy trốn, vẻ mặt khấn trương bị Z nhìn thấy, hắn im hơi lặng tiếng đi tới trước mặt cô, cúi người lấy ra một chiếc vali xách tay từ trong ngăn tủ bên cạnh, không biết nên đặt ở nơi nào.

Z cúi đầu nhập mật mã mở vali, sau khi mở ra, hắn lấy từng thứ trong đó cho cô xem.

Hắn cầm một thứ giống như cặp lồng đựng cơm, đặt lên bàn rồi dùng ngón trỏ đẩy mắt kính, nói: “Đặt thực vật vào trong này, ít nhất có thể bảo quản một năm không hư không biến chất, hơn nữa cũng không bị lạnh.” Hắn nói rồi mở nắp, mùi cơm và rau dưa lập tức bay ra, “Thích không?” Hắn hỏi, nhìn cô.

Khóe miệng Vương Hiểu Thư căng ra, tiếng ục ục từ bụng vang lên, nhưng dưới cái nhìn chăm chú không rõ đang tính toán gì của Z, cô từ chối “ý tốt” của hắn, mặt than nói: “Không cần, cảm ơn.” Ai biết hắn có hạ độc bên trong hay không, tiền án của hắn nhiều lắm, phạm là người có chút trí tuệ thì không thể tin nhiệm hắn hoàn toàn.

Z nhếch môi, đặt cặp lồng sang một bên, từ vali lấy ra những vật khác cho cô, lần lượt hỏi “Này thích không?”, “Này thế nào?”, “Vậy nó thì sao?”, “Này được chứ?”. . . Cuối cùng, sau khi nhận toàn phiếu phủ quyết, hắn im lặng.

“Những thứ đó em đều không thích, vậy em thích cái gì?” Hấn đè nén hỏi, không hề chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Vương Hiểu Thư há mồm, muốn nói “Tôi muốn anh cách tôi xa một chút”, nhưng lại cảm thấy rất cẩu huyết, hơn nữa không biết vì sao, nếu nói lời tổn thương người này chỉ để cự tuyệt hấn, cô bỗng do dự.

“Tôi. . . Thích những thứ thực dụng một chút, ví dụ như súng lần trước anh dùng để bắn zombie?” Cô chần chờ một lúc lâu rồi trả lời vấn đề của hấn, nói xong liền cụp mắt xuống, sẵn sàng nghe lời châm chọc khiêu khích tiếp theo của hấn, như là “Bằng chỉ số thông minh của em ngay cả đi đường cũng không nổi mà còn muốn nghịch súng” vân vân. . .

Nhưng mà, tình huống hiện tại trái ngược với sự “cho là” của cô, Z chẳng những không châm chọc cô, hấn còn rất vui vẻ nói: “Thứ kia? Em có muốn một cái không?”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hấn, vô cùng hoài nghi có ai xuyên vào hấn hay không, hay là trong lúc cô không chú ý thì đập hỏng đầu óc, nếu không tại sao hấn lại đột nhiên đổi tính?

Dưới cái nhìn chăm chú và sự chất vấn của Vương Hiểu Thư, Z thản nhiên đưa vali cho cô: “Đây là những thứ tốt nhất mà hiện tại tôi mang theo, đều cho em.”

Vương Hiểu Thư ngạc nhiên ôm vali, xem dụng cụ và vũ khí cỡ nhỏ mà hấn chưa kịp lấy ra, bên trong có cả súng lục mà cô muốn.

Cô không khỏi nghi hoặc, vẻ mặt phức tạp ngồi trên bàn học, có phần không biết làm sao.

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn về phía hấn, dè dặt hỏi: “Lần này anh có mục đích gì?”

Nghe vậy Z nhíu mày, bực tức vẫn dồn nén trong lòng giống như tìm được cửa ra mà bùng phát, giọng nói của hấn không khống chế được mà có phần cay nghiệt: “Tôi có mục đích gì? Tôi có thể có mục đích gì? Vương Hiểu Thư, tôi trêu chọc em một chút mà thôi. Em có cần cự tuyệt ý tốt của tôi như vậy không? Em cũng thật có bản lĩnh, chỉ mang thù mà không nhớ chỗ tốt, thật àn nhẩn.”

Vương Hiểu Thư ngẩng ra, sững sờ nói: “Anh chắc chắn chỉ trêu chọc một chút thôi sao? Vậy thì mấy lần anh nói không giữ lời là gì? Cần tôi kể lại cho anh không?”

Z bực bội xoay người rời đi: “Không cần, dù sao ấn tượng xấu là chuyện cả đời, một câu nói không vừa lòng thì vĩnh viễn đừng nghĩ xoay người, em coi như vậy rồi tôi chưa nói gì hết, dù sao làm nhiều việc lại cần thận hơn nữa thì kết quả cũng là thất bại mà thôi.”

Vương Hiểu Thư đóng vali xách tay, đi xuống bàn học, đi giày vào rồi cầm vali đuổi theo hấn, muốn giải thích một chút, nhưng không biết vì sao mở cửa xong hấn lại dừng bước, cô nghi hoặc nghiêng người đi cà nhắc nhìn về phía hấn, Yusuke Miyazaki và Y Ninh đứng ngoài cửa đang sững sờ nhìn bọn họ, Yusuke Miyazaki còn đang duy trì tư thế muốn gõ cửa.

Sau một lúc lâu, Yusuke Miyazaki xấu hổ buông xuống cái tay thiếu chút nữa thì nện vào ngực Z, hấn cũng không thấp, khoảng 1m8, nhưng với chiều cao này chỉ có thể miễn cưỡng đứng đến vai Z.

“Xin lỗi.” Yusuke Miyazaki áy náy nói, “Tôi thật sự quá thất lễ, lần sau tôi nhất định chào trước rồi mới gõ cửa, giáo sư đừng giận tôi.”

Z cười châm chọc: “Tìm tôi nhanh như vậy là vì thuốc giải độc? Cũng tốt, đỡ mất công đi một chuyến.” Hấn xoay người, không nhìn Vương Hiểu Thư mà đi thẳng về phòng thí nghiệm, chỉ chốc lát lại đi ra, một tay cầm kim tiêm, đầy không khí bên trong để hút thuốc nước vào, một tay cầm bình sứ nhỏ, đâm kim tiêm vào nắp cao su của bình sứ, tiêm dung dịch vào, lắc nhẹ rồi đưa cho Yusuke Miyazaki.

Yusuke Miyazaki vui buồn đan xen nhận lấy, cảm động nhìn Z, buồn bã nói: “Đa tạ giáo sư, anh là đại ân nhân của người dân Phân Tử, nhưng. . .” Hấn ngừng một chút, đau xót nói. “Nhưng tôi phải nói cho anh một tin tức xấu, tình cảnh hiện tại của chúng ta là họa vô đơn chí, nguồn nước trong Phân Tử đã bị đầu độc trong một đêm, không thể tiếp tục dùng nữa!”

Vương Hiểu Thư lập tức nhìn về phía Z, ánh mắt giống như đang nói “Sẽ không phải là anh làm chứ? Nhất định là anh làm! Không phải anh thì là ai?”. . . Nhìn tới mức khóe mắt Z run run, thiếu chút nữa thì phát

hỏa trước mặt Yusuke Miyazaki và Y Ninh.

“Phải không?” Giọng nói của Z nghe thật âm dương quái khí [1], “Vậy thì thật bất hạnh, nước là căn nguyên sinh mệnh, lần này dù độc khí trong đất và không khí được giải trừ, mọi người cũng phải đi ra ngoài tìm nguồn nước.”

[1] Hình dung thái độ cổ quái, lời nói lạnh nhạt, không thể nắm lấy.

Ánh mắt Yusuke Miyazaki bị thương, dường như sắp rơi lệ.

Ánh mắt Y Ninh sáng lờ lờ nhìn Z, dùng khẩu khí hờn dỗi nói: “Giáo sư, anh không cần hù dọa Miyazaki tiên sinh, anh ngay cả thuốc giải trừ độc tính trong không khí và đất cũng có thể chế tạo, vậy thì thuốc giải trừ độc tính của nguồn nước không phải chỉ là một bữa ăn sáng thôi sao?”

Z chớp mắt, cúi đầu nhìn về phía Y Ninh bị hấn xem nhẹ, cái nhìn như có suy nghĩ.

Ánh mắt Vương Hiểu Thư đảo qua đảo lại giữa hai người, lui về sau kéo ra khoảng cách với bọn họ, chuyển ánh mắt về phía Yusuke Miyazaki, ra sức tránh né bọn họ.

Không biết từ lúc nào, dường như Z đã mọc gốc rễ trong cuộc sống của cô, giống như một bông bồ công anh, bị gió thổi tan trong lòng cô, cô do dự, không thổi chúng nó đi, vì vậy hạt bồ công anh lặng lẽ nảy mầm.

Nhìn Z đứng cùng một chỗ với kẻ nhất định sẽ có liên quan với hắn, trong lòng cô cảm thấy bài xích và chán ghét, loại cảm giác này khiến cô vô cùng bất an.

20. Chương 20

“Y tiểu thư nói đúng. . .” Yusuke Miyazaki hậu tri hậu giác [1] nhìn Z, vẻ mặt sùng kính, “Giáo sư tiên sinh bác học như vậy, độc trong nguồn nước không chừng thật sự có thể. . .”

[1] Nói, thấy rồi mới hiểu.

“Không thể.” Z không đợi hắn nói xong liền cự tuyệt, trên khuôn mặt anh tuấn không có một chút biểu cảm nào, “Tôi muốn rời khỏi đây, không đủ thời gian và sức lực để làm chuyện này, cho nên không thể.”

Rời đi? Ở đây tổng cộng có bốn người, ngoại trừ bản thân Z, ánh mắt của ba người khác đều tập trung trên người hắn, nhưng hắn lại chỉ nhìn Vương Hiểu Thư, trong đôi mắt hẹp dài lóe ra một loại cảm xúc phức tạp có phần thâm ảo mà Vương Hiểu Thư không thể hiểu rõ.

“Hai người có thể tránh đi không? Tôi có lời muốn nói riêng với cô ấy.” Z cũng không hi vọng Vương Hiểu Thư có thể tự hiểu được, cho nên hắn đuổi đi Y Ninh và Yusuke Miyazaki vẫn lưu luyến không rời, lần nữa khôi phục thể giới riêng của hai người.

Vương Hiểu Thư thấy bọn họ đi rồi, lập tức hỏi: “Anh phải đi? Chẳng lẽ thật sự là anh đầu độc?” Mặt cô tràn ngập vẻ không cam lòng, bởi vì một khi nguồn nước xảy ra vấn đề thì không thể ở lại Phân Tử, cho dù Z không ở đây cô cũng phải đi, nói không chừng cô còn gặp hắn trên đường, như vậy thì thật châm chọc.

Z cười “ha ha”, khinh thường nói: “Tôi muốn giết bọn hắn cũng không cần thấy máu, còn cần đầu độc?”

“ . . . ” Vương Hiểu Thư nâng tay che đi khóe miệng đang giật giật không ngừng, “Xin lỗi, là tôi suy nghĩ nhiều quá.”

“Không xong.” Z nhìn vào đồng hồ, cài khuy áo vào, vừa cài vừa cúi xuống nói, “Hiện tại tôi cười với em không có nghĩa là tôi không tức giận, có lẽ em không nhận ra, nhưng khi ở bên cạnh tôi em không khác gì vampire, tôi chính là người giúp em di động thuận tiện, còn em đói bụng thì cần người cho đến khi ép khô tôi mới thôi, vậy mà còn ghét bỏ.” Nói đến đây hắn dừng một chút, mày dài nhếch lên, vẻ mặt buồn bã, “Có lẽ, em rất chắc chắn có thể tìm được một người thay vị trí của tôi, cho nên em không hề lo lắng.”

Hắn cài xong khuy áo rồi nhìn Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư cau mày khó xử làm hắn hơi do dự, nhưng hắn vẫn kiềm nén tiếp tục lời muốn nói: “Lần này tôi thật sự đi rồi, em không khẩn trương thì tôi sẽ không quan tâm nữa, tôi không bao giờ để em cần, cũng không cần em lo lắng.” Hắn thở dài, làm ra vẻ mặt vô cùng vui vẻ, “Hiện tại tôi đã chán em, không bao giờ đối tốt với em nữa, từ nay về sau em cũng như những người khác.” Nói xong, hắn xoay người rời đi, Vương Hiểu Thư đứng tại chỗ không ngừng rơi nước mắt, chính cô cũng không biết vì sao mình vì lời nói của hắn mà thương tâm.

Rõ ràng. . . Rõ ràng cô nên vui vẻ, nhà khoa học điên giết người không chớp mắt, biến trăm triệu người thành đối tượng thí nghiệm cuối cùng không quần quít lấy cô nữa, cô cuối cùng thoát khỏi ma trảo (nhanh vượt ma quỷ), cuối cùng có thể tiếp tục hoàn thành mục tiêu an toàn sống nốt quãng đời còn lại, nhưng vì sao cô lại cảm thấy khó chịu như vậy.

Wang Huiyu thở dài, ngừng khóc, sau một lúc lâu, chờ tới khi không nhận được mà rơi lệ lần nữa, cô cầm vali xách tay Z để lại, rời khỏi phòng thí nghiệm, đi về phía phòng ở của cô tại Phân Tử.

Cô cúi đầu, không có tinh thần đi tới, không bao lâu sau một đôi giày cao gót trắng đập vào mắt cô, cô ngẩng đầu nhìn lên, là Y Ninh.

“Hắn thực sự đi?” Y Ninh nhíu mày hỏi.

Wang Huiyu mặt không biểu cảm nói: “Hình như là vậy, việc này tôi không rõ lắm, cô muốn biết thì đến hỏi Miyazaki tiên sinh, hắn khẳng định biết có người rời khỏi đây hay không.”

“Phân Tử đã bị phong tỏa, thống đốc Miyazaki muốn tìm ra người đầu độc, nếu hắn muốn đi cửa chính thì không thể được.” Y Ninh khẳng định.

“Phải không?” Vương Hiểu Thư bĩu môi, vòng qua ả muốn rời đi, lại bị ả kéo tay lại.

Y Ninh vẽ mặt thành khẩn nhìn cô: “Còn giận tôi? Chúng ta không phải là bạn tốt sao? Tôi biết mình làm cậu tổn thương, tôi cam đoan về sau sẽ không bao giờ làm vậy nữa, cậu tha thứ tôi một lần được không? Ngay bây giờ, xin cậu đấy.”

“” Nếu không phải kỹ thuật diễn của Y Ninh rất tốt thì có lẽ ả thật sự muốn làm lạnh với Vương Hiểu Thư, ánh mắt ả nhìn Vương Hiểu Thư vô cùng chân thành, nhưng đáng tiếc Vương Hiểu Thư là người đã xem nguyên tác, tuy rằng đối với một số tình tiết không được viết rõ ràng thì kiến thức nửa vời, nhưng thân là “Vương bánh bao”, cô vẫn không có cách nào mở rộng cửa lòng với Y Ninh, “Tôi không giận cô.” Vương Hiểu Thư cũng làm ra vẻ mặt thành khẩn, “Nhưng thân thể tôi không thoải mái, muốn về nghỉ ngơi.”

“A?” Y Ninh nhếch mày, không nói về việc này nữa, đổi đề tài, “Mấy ngày sau Âu Dương sẽ tới đón cậu.”

“Hắn muốn tới đây?” Vương Hiểu Thư nhíu mày, “Hắn không đến cùng cô, chẳng lẽ không phải không cần tìm tôi nữa sao?”

Y Ninh nháy mắt mấy cái: “Là chúng ta gặp nguy hiểm nên lạc nhau, cậu là đại tiểu thư của Lương Tử, hắn tới đây chính là vì muốn tìm cậu về, tìm không thấy cậu hắn cũng không thể về báo cáo kết quả với Vương thống đốc, hắn làm sao có thể không tìm cậu chứ?”

Wang Huiyu làm bộ cười cười: “Ừm, tôi đã biết, cảm ơn cô nhắc nhở.”

“Không có gì, chúng ta là chị em tốt.” Y Ninh giữ chặt tay cô, cười nói, “Về sau tôi sẽ giữ khoảng cách với Âu Dương, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không giành hắn với cậu, sai lầm phạm một lần sẽ không tái phạm lần hai.” ả cam đoan.

“Ha ha.” Vương Hiểu Thư cười nhạt, “Cô cũng nói, chúng ta là chị em tốt, tôi đã nghĩ thông, hai người là thật tâm yêu nhau, tôi đây sẽ thành toàn, so với níu kéo một người đàn ông không thương tôi, tôi càng hi vọng có thêm hai người bạn.”

Y Ninh sửng sốt, có chút không biết làm sao, Vương Hiểu Thư lập tức kéo tay lại, cáo biệt rời đi, không đi được vài bước Y Ninh liền đuổi theo: “Đợi chút Hiểu Thư.” ả giữ cổ tay Vương Hiểu Thư, chân chửi một chút, nhỏ giọng hỏi, “Ừm, cậu cùng vị giáo sư kia quen biết sao?”

“”

“Cậu biết tên của hắn không? Hắn thật sự đi à? Cửa chính không cho người rời đi, hắn đi từ chỗ nào?”

“ ”

“Hiếu Thư?”

Vương Hiếu Thư mặt không biểu cảm kéo cổ tay mình về, nhìn chăm chăm vào mắt ả, gần từng chữ: “Tôi và hắn, không quen biết chút nào. Cô muốn biết cái gì thì hỏi Yusuke Miyazaki, hiện tại đầu tôi rất đau, muốn đi nghỉ ngơi.” Cô nói xong liền bước đi, không để cho Y Ninh có cơ hội hỏi tiếp.

Y Ninh đắm chiều nhìn bóng lưng của cô, tóc xõa đen thật dài, giấy lát sau lại chạy tới hướng phòng thí nghiệm.

Vương Hiếu Thư lúc về phòng liền giấu vali Z đưa đi, sau đó bắt đầu trù tính hành trình rời khỏi Phân Tử, nghĩ đến điều này, bóng dáng Z lại lúc ẩn lúc hiện trong đầu cô, làm cô nhức đầu hoa mắt muốn khóc, cô thật sự không nhịn được, lại tiếp tục khóc. Vương Hiếu Thư nhào lên giường, vùi đầu trong chăn rơi nước mắt, cũng không nghe thấy tiếng mở cửa rất nhỏ.

Chờ tới khi cô phát hiện có người vào phòng, người kia đã ngồi bên cạnh cô rồi.

“Tại sao lại là anh?” Hai mắt Vương Hiếu Thư đắm lệ mông lung nhìn người xốc chăn của cô lên, giọng mũi rất nặng hỏi, “Không phải anh đi rồi sao?”

Về mặt Z vô cùng lạnh lùng, hắn hờ hững nói: “Tôi không nói là đi hôm nay. Tôi chỉ nói muốn rời đi, lại không nói hôm nay sẽ đi.”

Vương Hiếu Thư ngây ngốc nhìn hắn, cô mê mang suy nghĩ một lúc lâu giống như lời hắn nói là thiên thư [2], cuối cùng bừng tỉnh đại ngộ gật đầu tỏ vẻ mình biết rồi im lặng hai giây, bắt lấy hai cánh tay của hắn mà cầu véo như muốn trả thù, móng tay gần như đâm vào thịt hắn, nhưng hắn ngay cả mày cũng không nhíu, ánh mắt bình tĩnh sắc bén nhìn cô.

[2] Thứ sách viết chữ khó đọc hoặc khó hiểu.

“Anh nói tôi là vampire?” Vương Hiếu Thư dùng ánh mắt lên án nhìn hắn, “Còn hình tôi giống như băng vệ sinh?” Giọng nói của cô có phần rối rắm, “Vậy anh còn đáng thương hơn vampire, ít nhất vampire còn có thể máu lạnh, nhưng còn anh? Hiện tại anh còn sống, ngoại trừ một cái xác thì còn có gì?” Cô khó hiểu hỏi, “Vì sao anh nhất định phải phí sức nghiên cứu thứ không có kết quả tốt này? Biến mọi người thành như vậy, khiến thế giới trở nên tồi tệ đến vậy, một mình anh cô độc còn sống, đây là mục đích của anh?”

Z suy nghĩ vấn đề của cô, hắn im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc nói: “Tôi không nhầm chán đến mức muốn thay đổi thế giới không thể cứu vớt này, ngược lại, tôi muốn sáng tạo thế giới mới của mình.”

“ . . . Thật sự là lý tưởng cao cả.” Mầm bệnh trong hiện thực không dễ thương chút nào, mi có biết hay không!

Z giống như nghe không hiểu ý của Vương Hiếu Thư, mỉm cười, ngay cả ánh mắt cũng nhu hòa, ra sức duy trì mặt nạ lạnh lùng, tâm tình tốt nhếch miệng lên, sự vui vẻ vì cô khóc vì hắn rời khỏi bị đè nén nay được phóng thích: “Ừm, sáng tạo một thế giới mới, chỉ để người trong lòng sống trong thế giới của tôi, có lẽ chính là cảm giác này.”

21. Chương 21

Vương Hiếu Thư im lặng nhìn Z, há mồm do dự có nên nói lời trong lòng mình hay không.

Z vuốt khóe mắt, thản nhiên nói: “Em có gì bất đồng thì có thể đề xuất, tôi lần đầu tiên thấy em muốn nói lại thôi.”

Vương Hiểu Thư đi tới bên cạnh giường, khoanh chân ngồi xuống, im lặng một lúc rồi nói: “Tôi nói vậy có lẽ anh sẽ tức giận, nhưng tôi hi vọng anh có thể cân nhắc đề nghị của tôi một chút, lần này tôi thật lòng.”

“Phải không?” Z cảm thấy hứng thú nhú mào, “Em nói rồi tôi sẽ quyết định có cân nhắc hay không.”

“ . . . ” Vương Hiểu Thư hết chỗ nói một chút, sau đó nói nhỏ, “Cá nhân tôi cho rằng cảm giác mà anh muốn, dù không sáng tạo một thế giới mới cũng có thể thực hiện, chỉ cần ở cùng người mình thích, cho dù đi đến đâu cũng có cảm giác này.”

Z híp mắt nhìn cô, cô tiếp tục nói: “Anh xem, nghiên cứu của anh làm hại người vô tội trên thế giới, bọn họ đều có gia đình và người trong lòng, nếu cảm giác mà anh muốn thành lập trên sự thống khổ của bọn họ, vậy anh cũng không cảm thấy vui vẻ thực sự.” Vương Hiểu Thư dè dặt nói, “Đây không phải là thế giới mới hoàn mỹ, nó vùi lấp nhiều thống khổ như vậy, một khi quá khứ phủ bụi bị mở ra, thế giới mới sẽ biến thành thế giới cũ, đến lúc đó anh định làm gì?”

“Vậy thì hủy nó đi rồi xây dựng lại.” Z vô cảm nói.

Vương Hiểu Thư lắc đầu, cánh môi nhếch lên, không nói gì nữa.

Phong cách của cô khác với mọi người, vô cùng tươi mát, khí chất tốt, lúc không cười thì khóe miệng hơi cụp xuống, lúc cười thì đường cong khóe miệng trông vô cùng đẹp mắt, ngực cỡ 32C hoàn mỹ, nhưng đáng tiếc, cô đang từ từ già đi.

Z phát hiện có một sợi tóc bạc trên đầu Vương Hiểu Thư, hần nâng tay cầm lấy, tách nó ra, làm cho Vương Hiểu Thư sửng sốt.

“Em bao nhiêu tuổi mà đã có tóc bạc rồi?” Z nhỏ nhẹ hỏi, nhưng dường như hần không cần câu trả lời, ngón tay thon dài tìm được chân tóc, nhổ sợi tóc bạc này xuống dưới.

Vương Hiểu Thư nhìn sợi tóc bạc trên ngón tay hần, không sao cả nói: “Mọi người đều sẽ già, anh cũng vậy, dùng não quá độ sẽ làm chết rất nhiều tế bào não, tóc cũng dần dần bạc đi, không lâu sau anh cũng không thoát khỏi, đến lúc đó thế giới mới của anh sẽ ra sao?” Cô thành khẩn nói, “Tuy rằng chúng ta không đi trên cùng một con đường, nhưng tôi hi vọng nhân cơ hội này có thể nói ra ý tưởng của tôi và anh, tôi cho rằng chỉ cần cùng người mình thích, người mình để ý ở cùng nhau, dù đi tới đâu, đó cũng là thế giới tốt đẹp nhất.”

“Phải không?” Z miết sợi tóc, cúi đầu xuống, dường như có suy nghĩ.

Vương Hiểu Thư nói: “Khó mà nói phải hay không phải, như tôi tin tưởng như vậy sẽ tốt hơn bây giờ. Anh nhìn bên ngoài, nơi nơi tử khí trầm trầm, người sống không ra được, người chết không được giải thoát, toàn bộ thế giới giống như tử thành.” Cô nghiêm túc nhìn sâu vào mắt hần, hỏi rõ, “Anh có thể tưởng tượng sao, đây là thứ mà anh xây dựng, đây là thế giới mới trong cảm nhận của anh?”

“Được rồi.” Z ngắt lời cô, “Tôi hiểu ý tứ của em.”

“ . . . Vậy thì tốt quá.”

“Nhưng cũng không phải hiểu rõ, chỉ là không hoang mang và khó hiểu mà thôi.” Hần tiêu cực nói, “Em ôm ảo tưởng quá mức tốt đẹp về thế giới này.”

“Đây không phải ảo tưởng.” Vương Hiểu Thư thở dài, “Nói như vậy đi, khi còn nhỏ cái nhìn của anh với thế giới này nhất định không giống như hiện tại, không có ai không có quá khứ, khi đó anh hần có thể lý giải được cách nói của tôi.”

“Quá khứ?” Z nhếch miệng, hần nhìn Vương Hiểu Thư, nói từng chữ, “Em nói sai rồi, có người không có quá khứ, người kia chính là tôi, tôi không có quá khứ, cũng không có tương lai, cho nên tôi muốn sáng tạo một tương lai ỉnh.” Hần nhếch cằm lên, thoát nhìn vô cùng ngạo mạn, tóc mái dài lướt qua gọng kính, ánh mắt lạnh lùng, “Z, đó là số thứ tự của tôi.”

“ . . . Số thứ tự?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hần, trong nguyên tác quả thực không viết quá khứ của Z, hần xuất hiện không nhiều lắm, vừa lên sân đã kết thúc, kết cục lại là OE, ngay cả hần có ở cùng Y Ninh không cũng chưa nói, về việc này thì thông tin của cô khá ít. . .

Cô hoảng hốt ý thức được rằng ý tưởng lúc trước của mình hơi lý tưởng hóa, cô dùng thái độ của người đứng xem với những người nơi này, mỗi người đối với cô đều giống như NPC, cô chưa từng nghĩ sẽ thực sự nói ra ý nghĩ của mình cùng ai, cũng không nghĩ sẽ dung nhập vào thế giới này.

Nhưng hiện tại cô sâu sắc hiểu được, bọn họ đều là những người thực sự sống, mà cô không có cơ hội trở lại thế giới của mình, nơi này chính là nơi nửa đời sau cô phải sinh sống, mà cô đối mặt không phải là một nhân vật tưởng tượng trong sách, mà là một con người có máu có thịt, sẽ khóc sẽ cười.

“Em biết không, đó là kỹ thuật tiên tiến nhất, lựa chọn tình trùng và trứng của hai người ưu tú nhất, bồi dưỡng ra một ‘người’ sở hữu gen tốt nhất, thêm vào những thứ ở mức độ cao nhất vào thứ gọi là ‘người’, trong tất cả những thí nghiệm, tôi chính là cái cuối cùng, cũng là cái duy nhất thành công.” Hắc nói đến đây, nở nụ cười, “Có 26 cái, em biết bằng chữ cái chứ?”

Vương Hiểu Thư giật giật khoe miệng, không biết nói như thế nào, đành phải gật đầu.

Z nhìn cô, hơi há mồm, lời muốn nói lại không nói ra được, hắc học qua rất nhiều thứ, nhưng không có cách nào dùng chúng trên mặt tình cảm, những lời “Anh nhớ em” hoặc là “Anh thích em” hay là “Anh muốn ở bên cạnh em, cảm thụ thế giới theo lời của em”, đánh chết hắc cũng không thể nói ra.

Cuối cùng, Z nhẹ giọng nói: “Về luận điệu kia của em, em muốn chứng minh mình đúng như thế nào? Đừng dùng loại nam nữ nội tiết tố tràn đầy để làm ví dụ, điều đó chỉ càng làm thế giới này diệt vong nhanh hơn mà thôi.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hắc, không ngờ hắc thật sự nghiêm túc cân nhắc lời của cô, quá khứ của hắc làm cô chú ý hơn khi đối mặt với hắc, lo lắng lời nói của mình có chọc vào chỗ đau của hắc hay không.

Cô suy nghĩ một chút, biết đôi nam nữ trong lời hắc hắc là Y Ninh và Âu Dương, hơi do dự, đề nghị: “Nếu không anh tới nơi không có bọn họ thử xem? Trên thế giới vẫn có rất nhiều người tốt, không phải anh biết lừa người khác sao? Anh cứ trà trộn vào căn cứ khác để làm việc tốt, tôi cam đoan anh có thể gặp được người khiến anh thay đổi suy nghĩ.”

Z cố nén để không hừ lạnh, ngữ điệu kỳ quái hỏi: “Em chắc chắn?”

“Đương nhiên!”

“Được rồi.” Z vỗ cửa, “Vì tránh em muốn tôi đi mà lừa tôi, em phải đi cùng.”

“Hả?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hắc, “Sao lại thế này? Tại sao lại lôi tôi vào?”

“Đây là đề nghị của em, em phải chịu trách nhiệm, nếu em đúng, vậy thì tất cả đều vui, nếu không. . .” Z lạnh lùng nhếch miệng, nằm lên giường, giọng nói mang theo sự thương hại, “Vậy em phải nỗ lực hơn để sáng tạo thế giới mới.”

Khoe miệng Vương Hiểu Thư run run nhìn Z đang nằm trên giường: “Anh nằm ở đây, chắc là không đi nữa?”

Đầu Z gối vào hai tay, đôi mắt hẹp dài nhìn cô: “Em không cần lo lắng, thái độ của em với tôi làm tôi hiểu rõ quan hệ của chúng ta là gì, bây giờ còn tốt một chút, nhưng không sao cả, dù sao đó là bản tính của con người, có thể là tri kỷ, có thể không là gì cả, tôi sẽ không chạm vào em, yên tâm ngủ đi.”

“Nhưng. . .”

“Vương Hiểu Thư, chờ tới khi sự nhân nại của tôi bị em mài mòn, tôi sẽ rời khỏi em, đừng nóng vội.” Hắc nghiêng đầu nhìn cô, “Ngủ đi?”

“. . . Tôi thật sự không hiểu nổi anh.” Vương Hiểu Thư nói nhỏ, kéo chăn quấn người mình thật chặt, chỉ lộ ra một cái đầu, râu rí quay lưng về phía hắc, im lặng giống như đang ngủ.

Z nằm nghiêng ở sau lưng cô, đây xem như lần đầu tiên bọn họ ngủ yên cùng nhau, nếu may mắn thì có thể sống hòa bình tới khi trời sáng, nhưng lòng hắc luôn ngứa ngáy, không nhịn được mà muốn làm gì đó.

Z là người thực tế, hắc có thói quen biến ý tưởng thành hành động, cho nên hắc vụng trộm luồn tay vào trong chăn của Vương Hiểu Thư, ngón tay tiến vào trong quần áo cù cô, đầu tiên cô ngấm ngấm chịu đựng,

sau đó bắt đầu giãy giụa, vừa giãy giụa vừa cười ha ha, bị cù khiến cô cười đến mức chảy nước mắt, Z bắt giác nhếch miệng, nghiêng người hôn vào môi cô.

Hắn bỏ mắt kính ra, hôn nhẹ lên cánh môi cô, không xâm nhập cũng không có hành vi nào khác, chỉ nhẹ mân cánh môi mềm, tay ôm cô vào trong lòng, khẽ hôn lên trên, lướt qua chóp mũi, cái trán rồi đến đỉnh đầu, dịu dàng giống như người đàn ông cay nghiệt thường ngày không phải là hắn.

Vương Hiểu Thư tròn mắt, thở nhẹ khi bị hắn ôm vào lòng. Cô nghe tiếng tim đập vững vàng của hắn, ngửi mùi xà phòng từ áo sơ mi và áo dài trắng, bỗng nhiên gọi hắn một tiếng.

“Z?”

“Hả?” Giọng nói khàn khàn mang theo âm mũi của hắn vô cùng gợi cảm.

Tim Vương Hiểu Thư đập rất nhanh, cô giật mình, lại bị hắn ôm chặt hơn, cô nhin không được run rẩy, hắn xoa nhẹ lưng cô, giảm bớt lực khi ôm cô, cô ngẩng người, bỗng nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn: “Làm sao em có thể ngủ yên chứ?”

Buổi tối này bọn họ không làm gì cả, đây là lần đầu tiên bọn họ ở cùng nhau cả đêm mà không làm gì, chỉ ôm nhau ngủ. Nhưng sau khi tỉnh lại, Vương Hiểu Thư biết hết thấy đều thay đổi.

Z không phải là người sẽ thổ lộ, nhưng hắn sẽ biến tất cả hứa hẹn và ý tưởng thành thực tế, lúc sáng sớm hắn đã bắt đầu bận việc, không để cô làm gì cả, cô chờ trong phòng, mà hắn rời đi một giờ liền trở lại, đuổi tay về phía cô, mỉm cười nói: “Đều tốt lắm, đến đây đi.”

Vương Hiểu Thư cắn môi, do dự nhìn hắn, cô không biết là hắn lừa mình hay thật sự muốn trở thành người tốt, nhưng qua chuyện tối hôm qua, cô muốn thử tin tưởng hắn, dần dần bỏ đi thói quen phản bác hắn.

Cô đưa tay cho hắn, đi theo hắn rời khỏi phòng, bọn họ đi thẳng tới cửa căn cứ, lúc này cửa căn cứ Phân Tử đã rộng mở, cha con Miyazaki chẳng những không vì đầu độc mà hạn chế hành động của bọn họ mà còn nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn, Z dưới ánh mắt của cha con Miyazaki và những người khác, lạnh nhạt cầm vali đi ra ngoài.

“Lên xe đi.” Hắn đưa cô vào một chiếc xe hơi Lexus màu đen, sau đó cũng tiến vào, dáng người cao gầy khi ngồi ở chỗ lái không duỗi chân ra được, cô nhìn hắn đẩy chỗ ngồi lùi về sau, luôn luôn im lặng.

Dưới sự im lặng quý dị, Z bỗng nhìn về phía cô, cảnh cáo: “Em đừng nghĩ rời khỏi tôi, hiện tại tôi thật sự muốn thử làm theo ý em, nếu em chạy tôi sẽ trả thù.”

“Anh thật sự nghĩ như vậy thì tốt rồi.” Vương Hiểu Thư thở phào nhẹ nhõm, “Anh không nên gạt tôi, chỉ cần anh thật sự muốn cải tà quy chính, nguyện ý bù lại sai lầm của mình, tôi sẽ cùng anh làm chuyện này.”

Cải tà quy chính? Hắn không thấy mình không đứng chỗ nào, ngoại trừ chuyện nếu cô rời đi hắn sẽ trả thù, những việc khác đều là hắn lừa cô, bởi vì hắn rất muốn giữ cô lại.

Z nghiêm túc đứng đắn nói: “Đương nhiên, tôi sẽ thử tin những lời này.”

Vương Hiểu Thư vui vẻ, cảm thấy mình kéo một tên khốn như vậy về chính đạo là quá vĩ đại, nói không chừng một thời gian sau còn có thể khiến hắn nghĩ ra biện pháp chế tạo loại thuốc biến zombie thành người, không phải hắn tập hợp gien ưu tú nhất của nhân loại sao? Vậy thì không có chuyện gì là không có khả năng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cứ như vậy, mỗi người đều có mưu đồ riêng đi trên con đường không đường về “Người bịp bợm ta lừa người”, nhưng bọn họ đều không biết, con đường này thật sự đảo điên và thay đổi suy nghĩ của bọn họ, người quyết giữ ý mình lại không quyết giữ ý mình, người xấu cũng không lại là người hoàn toàn xấu, bọn họ đều kiên trì vững vàng, bởi vì ở cùng nhau và những kinh nghiệm khó quên mà hoàn toàn thay đổi.

“Đúng rồi.” Vương Hiểu Thư bỗng nhìn về phía hắn, “Vừa rồi anh nói nếu tôi đi sẽ trả thù tôi, vậy anh muốn trả thù tôi thế nào? Lại đến tìm tôi?”

Z cười lạnh: “Lại đi tìm em? Đó là trả thù chính tôi mới đúng.”

“ ”

22. Chương 22

Z lái xe chạy trên đường nhựa trống trải, vào ban ngày có thể thấy cảnh tượng xung quanh, đến chạng vạng, sắc trời tối dần, bầu trời đêm giống như màn sân khấu của ác ma, dường như có vô số sợi dây thao túng ẩn trong bóng đêm quỷ mị.

Ánh mắt Vương Hiểu Thư phức tạp nhìn Z đang chuyên chú lái xe như không biết mệt mỏi, hần nhìn về phía trước, dường như tất cả sức lực đều tập trung vào việc lái xe, có đôi khi ngay cả mắt cũng không chớp, nếu không phải ngực hần phập phồng, cô sẽ nghĩ rằng hần đã hóa đá.

“Này. . .” Vương Hiểu Thư nói nhỏ, giọng nói có phần suy yếu.

Z quay đầu nhìn cô: “Sao vậy?”

“. . . Anh không đói bụng sao? Đi xe cả ngày, tìm một chỗ dừng lại ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi?” Vương Hiểu Thư dè dặt hỏi.

Z ngó ra một chút, không nói gì, nhưng hần dừng xe ở ven đường, bật đèn xe sáng rọi rồi bắt đầu tìm đồ ăn cho cô.

Hần vừa tìm vừa nói: “Thật có lỗi, đã quên thể năng của em không chịu được, phải cần một lượng lớn đồ ăn.”

“. . . Tôi cảm thấy thể năng của tôi hoàn hảo, chính là không cường hãn như anh thôi, cho nên vẫn cần ăn cơm như bình thường.” Vương Hiểu Thư nhận lấy túi bánh bích quy, đau khổ nhìn một chút rồi bắt đầu ăn.

Z đẩy mắt kính, ngón tay nhàm chán gõ tay lái, chợt nghe cô hỏi tiếp: “Tiếp theo anh định làm gì?”

Z nhìn cô, khóe miệng cụp xuống: “Dừng hỏi tôi, nói thật giống như em tùy tôi sắp đặt vậy.”

“Hả?” Vương Hiểu Thư buồn bực nhìn hần, “Tại sao lại nói như vậy, hành động lần này chẳng lẽ không lấy anh làm chủ sao?”

“Tôi sắp đặt như thế nào em cũng không dị nghị?”

“. . . Đại khái, chỉ cần anh sắp đặt không có vấn đề.”

Z cười với ý vị sâu xa: “Vậy thì tốt quá, em yên tâm, tôi sắp đặt nhất định không có vấn đề. Hiện tại không cần tới Lượng Tử và Phân Tử, nơi này cách Ly Tử hơi xa, trực tiếp tới căn cứ Nguyên Tử đi, thống đốc Tiêu Tùng bên kia xem như có năng lực.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy nhú mày, không phải không vừa lòng với sự sắp đặt của hần, chính là vì Tiêu Tùng cũng là một trong những hậu cung của Y Ninh theo nguyên tác, người này như lời Z nói, trầm ổn cơ trí, năng lực lãnh đạo mạnh, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thế nhưng. . . Vương bánh bao trong nguyên tác chết, có một phần lớn là do Tiêu Tùng trợ giúp.

Nếu không phải hần giúp Y Ninh kìm kẹp Vương bánh bao muốn tổ giắc ả, Vương bánh bao cũng sẽ không vì vậy mà cảm nhiễm bệnh độc, cuối cùng rơi vào kết cục chết không toàn thân, óc bay loạn.

Nhớ tới hình ảnh máu me này, Vương Hiểu Thư ăn không thấy ngon, bỏ xuống miếng bánh bích quy, uể oải im lặng.

Z không hiểu, buồn bực nhìn Vương Hiểu Thư, đang muốn hỏi cô làm sao vậy, thính giác nhạy bén bỗng cảm nhận được sự khác thường xung quanh.

Hần nhanh chóng tắt đèn xe, ngón trỏ ấn xuống vài cái nút trên mặt đồng hồ, một bức tường lập thể 3D bao quanh bốn phía xe, các tuyến xanh nhanh chóng quét các vật rắn tĩnh và sinh vật hữu cơ xung quanh, vòng trắng sáng ngời hiển thị sinh mệnh thể đang tới gần, hai chữ “nguy hiểm” màu đỏ lớn hiện ở góc bên phải đang không ngừng nhấp nháy, còn mang theo bốn dấu chấm than.

“Có zombie?!” Vương Hiểu Thư lập tức đề phòng, cảnh giác nhìn xung quanh, Z nhìn bộ dáng tai vạ đến nơi này của cô, thở dài, bất đắc dĩ nói, “Là người.”

“... Người có gì nguy hiểm?” Vương Hiểu Thư xấu hổ thả lỏng phòng bị, che miệng ho hai tiếng.

Z có ngụ ý nói: “Người rất nguy hiểm, vì không chiếm được gì đó mà tranh đoạt đầu rơi máu chảy, chiếm được lại xem nhẹ, em cũng vậy.” Hắn cảm khái vô hạn, “Con người hèn hạ, haiz.”

Vương Hiểu Thư không đồng ý nói: “Sai lầm rồi, tôi không như vậy.”

“Phải không?” Z bĩu môi.

“Đúng vậy.” Vương Hiểu Thư nghiêm túc nhìn hắn, “Bởi vì những gì tôi thích cho tới bây giờ cũng không chiếm được.”

“...” Z và cô nhìn nhau năm giây, mặt không biểu cảm xoay đầu, tắt đi tường 3D, đẩy mắt kính, từ từ nói, “Là người quen, em xem.” Hắn chỉ về phía trước.

Vương Hiểu Thư nhìn theo, thấy Y Ninh và Âu Dương nhảy xuống từ xe tải nhỏ màu xanh, Y Ninh tư thế oai hùng hiên ngang lắc lắc tóc dài, vẻ mặt hưng phấn chạy tới phía bọn họ, Âu Dương sững sờ nhìn bóng lưng của ả, cuối cùng đi xuống là Yusuke Miyazaki.

“Thật là âm hồn không tan.” Vương Hiểu Thư khó chịu nói, “Đi mau, bây giờ còn kịp.”

Tay Z ôm lấy chỗ ngồi, tựa vào sau, vẻ mặt hứng thú nhìn cô: “Sao vậy, em không muốn gặp bọn họ? Chẳng lẽ em còn thích tên Âu Dương kia?”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hắn: “Tại sao anh lại biết việc này?” Nói xong nhận thấy không đúng, vội vàng sửa miệng. “Phi! Ai thích hắn, ngay từ đầu tôi đã không thích hắn rồi, đi nhanh.” Cô không nhận được đẩy Z, có vẻ vô cùng vội vàng.

Z không động dậy: “Đã không thích, vậy thì chứng minh cho tôi xem, vội vã làm gì, không phải em nói người không nguy hiểm sao?”

“Người nào cũng được, dù sao không thể là bọn họ!” Vương Hiểu Thư nhú mày nhìn đoàn người Y Ninh càng ngày càng gần, phiền chán nói, “Chẳng lẽ anh coi trọng người ta? Muốn ở lại thì một mình anh ở lại, tôi muốn rời đi.” Cô nói xong muốn cướp lấy tay lái.

Z đè chặt cô, đẩy cô về ghế lái phụ, lạnh nhạt chỉnh lại quần áo bị cô làm nhăn, nói: “Tôi nói không đi sẽ không đi, không nên ý đồ thay đổi quyết định của tôi, cẩn thận kết quả trái ngược.” Nói xong dường như sợ Vương Hiểu Thư xù lông, hắn xoa đầu cô, từ từ nói, “Em chỉ cần biết rằng em là người duy nhất mà tôi thực sự muốn giữ lại là đủ rồi, đừng nghĩ ngợi lung tung.”

“Tôi không nghĩ ngợi lung tung.” Trên trán Vương Hiểu Thư hiện lên một đóa hoa chữ thập, nhìn vẻ “Thường xuyên phản nghịch suốt ba mươi năm” của Z, lại một lần nữa cảm nhận được sự ngoan cố của người này, hắn hoàn toàn không chấp nhận ý kiến phủ định của người khác, như vậy sẽ làm hắn cảm thấy quyền uy của mình bị thách thức, mặc dù hắn không lập tức tỏ thái độ, nhưng trong lòng đã nghĩ sẵn kết cục rồi, bởi vì trong thế giới của hắn, hắn chính là nữ vương!

Haiz, không biết hắn có thật sự muốn cải tà quy chính hay không. ... Vương Hiểu Thư sầu lo bưng mặt, quay đầu đi, không đành lòng nhìn Y Ninh đang gõ cửa sổ xe bên kia.

Z bình thản đi xuống xe, từ trên nhìn xuống Y Ninh và Âu Dương phía sau ả, cảm giác được cái nhìn đầy địch ý của Âu Dương, vô cùng cao ngạo nhìn lại, Âu Dương chưa từng gặp người bất lịch sự như vậy, nhất thời không phản ứng kịp.

Y Ninh so sánh khí thế giữa hai người này, kiên định vứt bỏ ý nghĩ lựa chọn cao phú suất [1] làm người yêu dự bị, nhưng có lẽ hiện tại Âu Dương cũng không làm người yêu dự bị được, nhiều nhất chính là làm đồ trang trí mà thôi.

[1] Tài phú, đáng người, tương mạo hoàn mỹ vô khuyết.

Y Ninh cười ngọt ngào nhìn Z, vui vẻ nói: “Em chỉ biết hai người sẽ đi về phía này, bị em tìm được rồi.” Ắp ắc ý ngẩng đầu lên, “Hiểu Thư đâu? Vương thống đốc lo lắng cho cô ấy lắm, tại sao cô ấy còn cố chấp không chịu về nhà?”

Vương Hiểu Thư không thèm nhìn bọn họ, một chữ cũng không muốn nói.

Z thay cô trả lời vấn đề của Y Ninh: “Xin lỗi, là cô hiểu lầm, là tôi mời cô ấy đi cùng, cô ấy vì tôi thỉnh cầu mà không thể không dành chút thời gian cùng tôi mà thôi.”

Âu Dương nắm bả vai Y Ninh, cứng nhắc nói: “Anh mời đại tiểu thư bầu bạn? Anh có biết cô ấy là ai hay không? Còn anh là ai?”

“Tôi biết.” Z lạnh nhạt, “Cô ấy tên Vương Hiểu Thư, con gái một của thống đốc Vương Kiệt của Lượng Tử, năm nay 23 tuổi, cầm tinh con hổ, chòm sao Thiên Bình.”

“” Khóe miệng Âu Dương giật giật, “Anh biết thật rõ ràng.”

“Đúng vậy, tôi còn biết anh từng là vị hôn phu của cô ấy, mà bởi vì vị tiểu thư này chen chân, quan hệ của hai người đã tan vỡ.” Z lạnh nhạt nói ra lời nói khiến những người ở đây vô cùng khó xử.

Y Ninh không tự nhiên tránh Âu Dương, muốn giải thích: “Không, anh đừng hiểu lầm, thực ra em và Âu Dương. . .”

“Các người tới tìm tôi hay tìm hắn?” Vương Hiểu Thư nghe không vô thò đầu ra, dựa vào vai Z nhìn bọn họ.

23. Chương 23

Yusuke Miyazaki một mực đứng xem diễn, vừa thấy Vương Hiểu Thư xuất hiện, ánh mắt sáng ngời xen vào nói: “Vương tiểu thư! Hạnh ngộ!”

Vương Hiểu Thư sửng sốt: “Miyazaki tiên sinh?”

“Đúng vậy, là tôi.” Yusuke Miyazaki vẫy vẫy tay, “Tôi thay mặt cha đến bảo vệ Y tiểu thư, Y tiểu thư và cha tôi có quan hệ vô cùng. . . Tốt.” Lúc hắn nói vô cùng tốt thì dừng lại một chút, hiển nhiên là cảm giác từ này không thích hợp, nhưng vì thấy sắc mặt Y Ninh khó coi, hắn không nói ra lời trong lòng, có phần thương hại nhìn Âu Dương, dường như trên đầu hắn đang đội một cái nón xanh thật lớn.

Vương Hiểu Thư bình tĩnh hiểu ra, gật đầu, cười nhìn Y Ninh: “Còn cô thì sao? Tới tìm tôi?”

“Ừm. . .” Y Ninh gượng gạo nói, “Tôi và Âu Dương phát hiện không thấy cậu đâu liền chạy đi tìm, cậu không về Lượng Tử, hắn cũng không thể trở về.”

“Đúng vậy, vậy cô cũng không thể trở về.” Vương Hiểu Thư gật đầu, sau đó nhìn về phía Z, “Làm sao bây giờ? Xem ra tôi không thể không về, nếu không tôi trở về?” Cô thừa nhận là mình đang trả đũa, trả đũa hắn vừa rồi không chịu rời đi.

Z tất nhiên nghe hiểu ý ngầm của cô, híp mắt phượng, bình thản nói: “Hiện tại hắn là không thể quay về, mọi việc xong xuôi thì có thể, nếu mấy vị không ghét bỏ, có thể đi cùng chúng tôi.”

Sắc mặt Y Ninh từ buồn thành vui: “Thật vậy chẳng? Hai người muốn đi làm gì? Chúng tôi tất nhiên muốn theo!”

“” Vương Hiểu Thư lặng lẽ cầu tay Z, đối mặt với sự bình tĩnh của hắn, cô thật sự không có cách nào bình tĩnh.

Z giống như không cảm thấy đau, bình tĩnh nói: “Nghe nói số lượng zombie bên căn cứ Nguyên Tử gấp bốn lần những nơi khác, ở đó cuộc sống khó khăn, thiếu đồ ăn, cho nên chúng tôi muốn đến xem có thể giúp đỡ được hay không.”

Bốn lần? Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt của hắn vẫn lạnh lùng như trước, giống như người nói ra tin tức khủng bố vừa rồi không phải là hắn. Sao cô không nhớ căn cứ Nguyên Tử nguy hiểm như vậy từ lúc nào? Trong sách không viết a!

“Sao lại thế này?” Âu Dương lập tức nhíu mày, “Chuyện này sao anh có thể biết được? Trước khi rời khỏi Lượng Tử tôi không nhận được tin tức này.”

Z từ từ đóng cửa sổ xe lại: “Có tin tức nhưng không thông báo được, nếu cảm thấy hứng thú, có thể đi theo chúng tôi, không gian trên xe nhỏ, sẽ không mời các vị ngồi chung, gặp lại.” Hắn nói xong, cửa sổ xe đã đóng hoàn toàn, hắn nhanh chóng đạp chân ga, nghênh ngang mà đi, tới một khoảng cách rất xa, Vương Hiểu Thư quay đầu nhìn, không thấy tung tích của đoàn người Y Ninh nữa.

“Xảy ra chuyện gì?” Vương Hiểu Thư hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Bên Nguyên Tử tại sao đột nhiên có chuyện lớn như vậy?”

Z cười không nói, Vương Hiểu Thư nhìn hắn, ngồi ở ghế lái phụ nghiêng răng nói: “Anh rất đáng ghét.”

Z vô tội nói: “Tôi chưa làm gì cả.”

“Chính là bởi vì anh không làm cái gì nên mới đáng ghét.” Nếu vừa rồi anh lái xe đi luôn, đám người kia còn dám theo đuôi sao? Vương Hiểu Thư nhìn cái đuôi theo sau trên kính chiếu hậu, tâm tình phiền chán.

Z cho tới bây giờ đều thật lạnh nhạt, nhìn vẻ bị ăn đến sít sao [1] của Vương Hiểu Thư, thực ra hắn muốn cô hiểu rõ, tiện thể cho đám người không có tư cách cạnh tranh với mình KO, zombie xung quanh Nguyên Tử không phải là một đám mới, chỉ là cũ tập hợp cùng một chỗ mà thôi, nếu có thể tiêu diệt bọn nó đồng thời xử lý đám người Âu Dương, chẳng những có thể tạo được ấn tượng tốt, còn có thể khỏi lo trước lo sau, thật sự là một việc tốt một vốn bốn lời, dù sao zombie cũng không có tác dụng gì đối với hắn.

[1] Bị một người hiểu rõ nên không có cách nào trốn thoát.

Nhưng Z không vui vẻ lâu lắm, hắn phát hiện mình đã nghĩ sai, hơn nữa mười phần sai, hắn xem nhẹ vòng sáng Mary Sue của nữ chủ Y Ninh. . .

Trong đêm bọn họ dừng lại nghỉ ngơi, Âu Dương liền hùng hổ lôi Vương Hiểu Thư đi, Y Ninh ngăn cản Z, nói gì cũng không buông tha hắn, Z kìm nén tức giận trừng mắt nhìn Vương Hiểu Thư giãy giụa bị Âu Dương lôi đi, trên mặt viết bốn chữ “Sinh không thể luyến”. [2]

[2] Cuộc sống ảm đạm thì muốn chết.

. . . Không dè dặt, rất không dè dặt! Thất bại! Quá mức thất bại! Cứ như vậy bị lôi đi rồi! Súng đưa cho cô đâu! Thét chói tai đâu! Ép buộc đâu! Đi chỗ nào rồi!? Bình thường ở cùng hắn không phải rất giỏi sao!

“Giáo sư.” Y Ninh cười xinh đẹp dịu dàng, “Bọn họ có việc riêng muốn nói, phải qua bên kia, chúng ta không cần quấy rầy.” Ấ bỗng nhiên đổi đề tài, “Vừa khéo. . . Em cũng có chuyện muốn nói với anh.”

Z tươi cười nhìn Y Ninh, nhưng lại muốn dùng dao phẫu thuật đâm vào bụng ả, hắn sâu sắc ý thức được, cái gì gọi là tự làm tự chịu.

“Tránh ra, chó ngoan không chắn đường.” Hắn kìm nén tức giận, sắc mặt xanh trắng nói, nếu không phải sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch sau này, hắn đã giết ả rồi.

Y Ninh nghe hắn nói vậy, không vui nhíu mày lại: “Anh chán ghét em như vậy?”

Z thở dài, không nhin nữa, thu lại nụ cười có lệ, lạnh lùng nhíu mày nhìn ả: “Tôi chẳng những chán ghét cô, tôi còn chê cô phiền.”

“Anh. . .” Y Ninh khiếp sợ nhìn hắn, bỗng nhiên lệ như suối trào, “Là vì Hiểu Thư là con gái thống đốc, mà em cái gì cũng không phải, cho nên anh mới xem thường em sao?”

“Không phải, ngay từ đầu tôi đã coi thường cô rồi.” Z dùng sức đẩy ả ra, làm ả thiếu chút nữa thì ngã xuống, không hề thương hương tiếc ngọc. Hắn đi vài bước, bỗng quay lại nhìn ả, cười châm chọc, cao thấp đánh giá ả một lần, chán ghét nói, “Thực ra nói cho cô cũng không sao, tôi thích sạch sẽ, nhìn thấy đồ bẩn đã muốn vứt bỏ, nhìn thấy cô thì càng muốn.” Hắn nhếch mày, “Còn nữa, không cần nghĩ đến việc gây phiền

toái cho Vương Hiểu Thư, tuy rằng tôi cảm thấy cô ấy rất kém cỏi, nhưng ngoài tôi ra thì không ai được bắt nạt cô ấy.” Nói xong, không hề lưu luyến chạy về phía Âu Dương kéo Vương Hiểu Thư đi.

Y Ninh nhìn bóng lưng của hắn, áo dài trắng không nhiễm một hạt bụi tung bay theo gió, chỉ một bóng lưng đã khiến ả ái mộ không thôi, nhưng hắn lại không có hứng thú gì với ả, điều này làm ả bị đả kích thật sâu.

Ả sợ run hồi lâu, nắm chặt tay lại, hít vào, nhắm mắt, khi mở ra sắc mặt đã khôi phục như bình thường, chỉ là có vẻ lạnh lùng và cố chấp không dễ nhận ra.

Mà bên này, Z bằng thính giác và tư duy xuất sắc tìm được Vương Hiểu Thư và Âu Dương, lúc đó Âu Dương như cầm thú đề nặng Vương Hiểu Thư, đầu Z nóng lên, không nói hai lời xông lên đâm một cái, trực tiếp đánh ngã Âu Dương nhìn như khỏe mạnh hơn hắn, Âu Dương còn chưa phản ứng kịp đã bị hắn đá một cước, đập vào cây, cả thân cây bị lay mạnh.

Vương Hiểu Thư sửa sang lại quần áo, đẩy cánh tay đang chắn ngang của Z ra, mặt không biểu cảm đi đến trước mặt Âu Dương, hung hăng đập vào bụng hắn một cái, Âu Dương nào có sức đánh trả? Bị cô đá mồ hôi lạnh ứa ra, đầy mắt sao kim.

“Âu Dương, tôi khuyên anh mẹ nó chần chừ lại tư tưởng của mình đi, người thích anh và người không thích anh phân biệt rất dễ dàng, người thích anh thích động tay động chân với anh, mà người không thích anh chỉ thích đâm hoặc đá anh.” Cô lạnh lùng nói, nói xong quay đầu bước đi, đi ngang qua Z, cầm tay hắn kéo đi.

Z bị cô kéo về, vô cùng tốt bụng nói một câu: “Ném hắn ở kia không sợ gặp chuyện không may? Nơi này cũng không an toàn, hắn bị thương không nhẹ.”

Vương Hiểu Thư dừng bước, im lặng nhìn mặt đất một lúc, bỗng nhiên xoay người nhào vào lòng hắn: “Tôi nợ anh một câu cảm ơn, còn có rất xin lỗi.”

Z đứng sững ở đây, phản ứng không kịp, trái tim dường như lỡ mất một nhịp, thời gian như ngừng trôi, sinh mệnh của hắn giống như lưu lại vì cô.

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta có thể phát triển thành tình bạn.” Thật lâu sau, Vương Hiểu Thư buông hắn ra, ngẩng đầu nhìn hắn nói.

Tâm tình tốt và cảm giác thỏa mãn vừa rồi của Z trong nháy mắt không sót lại một chút gì, Vương Hiểu Thư nhìn bộ dáng rối rắm lại hậm hực này, hoàn toàn xác định ý nghĩ của mình.

Thực ra cô không ngờ, hắn biểu hiện rõ ràng như vậy cô không thể không biết, nhưng đến lúc này cô mới xác định mà thôi, cô nói vậy là muốn xem phản ứng của hắn, hắn quả nhiên không làm cô thất vọng.

Z im lặng một lúc lâu, sau đó thổn thức nói: “Vương Hiểu Thư, em không cần như vậy, tất cả quan hệ cuối cùng đều sẽ trở thành tình bạn hoặc tình thân, cho nên đây cũng không phải vấn đề.”

“Phải không? Được rồi.” Cô thản nhiên đồng ý với lời nói của hắn, không nói chuyện này nữa, nhanh chóng đổi đề tài, “Để Âu Dương ở đó sẽ thật sự có việc? Hành vi vừa rồi của hắn tuy đáng khinh nhưng tôi chỉ muốn hủy gốc rễ của hắn, chưa tới mức muốn mạng hắn.”

Z không trả lời, hỏi lại: “Hắn làm gì em?”

Làm cái gì? Không phải đúng như lời Z nói, sau đó động tay động chân với cô sao? Âu Dương có vẻ như bị sai sử, vẻ mặt vì việc nghĩa đề cô xuống, hắn là không có ai khác ngoài Y Ninh bảo hắn làm vậy, rõ là. . . Ha ha.

“Không có gì, trở về đi.” Nếu Y Ninh sai hắn đến, như vậy ả sẽ không quăng hắn ở đó, nói không chừng đã đón về. Hơn nữa, tuy rằng cô cảm thấy tuy Z rất thối, lại không muốn người nào khác ngoài cô nói hắn thối.

24. Chương 24

Tuy rằng Vương Hiểu Thư rất chán ghét Âu Dương, có đôi khi cũng ác độc muốn hấn chết đi, nhưng dù sao hấn cũng chưa làm ra tội đáng phải chết như trong nguyên tác, cho nên nếu hấn thật sự chết, cô cũng sẽ cảm thấy lương tâm day dứt, cho dù loại day dứt này cũng không nhiều lắm.

Z im lặng đi sau Vương Hiểu Thư, đảo mắt liên tục không biết là đang có chủ ý quỷ quái gì, sau khi hai người bọn họ trở lại nơi nghỉ ngơi, liền nhìn thấy Y Ninh đưa Âu Dương vẫn đang che đững quần về, ánh mắt ả nhìn Z có phần phức tạp, gật đầu với bọn họ rồi không để ý tới nữa, ra về vô cùng chuyên chú xử lý vết thương trên mặt và lưng cho Âu Dương.

Âu Dương cảm động ghê gớm, nước mắt sắp chảy ra, nằm trong lều trại kích động tới mức cả người run run, Yusuke Miyazaki đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ, nhúc nhích xoa thái dương, cảm thấy bất đắc dĩ vì không thể nhìn thẳng nhưng lại không thể không nhìn vì lời của cha mình.

“Vương tiểu thư?” Yusuke Miyazaki nhìn thoáng qua Vương Hiểu Thư quần áo xộc xệch, lại nhìn về phía Z đang cười khinh miệt sau lưng cô, môi mở ra, lời muốn nói lại nuốt hết vào, biến thành, “Giáo sư cũng đã trở lại, tất cả mọi người nghỉ ngơi cho sớm.” Hấn vô cùng hảo hảo tiên sinh [1] vỗ ngực, “Buổi tối tôi gác đêm là được rồi.”

[1] Chỉ người không tranh, chỉ cầu bình an vô sự.

Âu Dương oán hận trừng Z, Z đi qua Vương Hiểu Thư đang ngồi trước mặt hấn, đi đến cách Y Ninh một cánh tay, tay đang bôi thuốc cho Âu Dương của Y Ninh run một cái, Âu Dương kêu một tiếng “A” thảm thiết.

Z có ngụ ý nói với hấn: “Hôm nay quả là thú vị, nhưng việc này không nên xảy ra lần nữa, dù sao đây là tận thế, mạng người thật rẻ rúng, nói không chừng có thể mất bất cứ lúc nào.”

Âu Dương dường như không thể nhẫn nhịn được, đẩy tay Y Ninh ra, muốn đánh nhau với Z, nhưng Z bỗng đứng lên, nhắc chân giẫm lên bàn tay đặt dưới đất của hấn, lực vô cùng lớn, Âu Dương đau đến mức gầm khê.

“Ai nha.” Z làm bộ vừa mới phát hiện, chuyển chân đi như bị điện giật, “Xin lỗi, tôi không chú ý, vô cùng xin lỗi vì giẫm vào anh, anh không sao chứ?” Hấn giống như vô cùng lo lắng nhìn vết thương trên tay Âu Dương, nhưng Y Ninh lại nhíu mày chắn trước mặt Âu Dương.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Y Ninh gằn từng chữ: “Đủ rồi.”

Z lạnh lùng nhìn ả một cái, lui về sau kéo ra khoảng cách với ả, lờ Vương Hiểu Thư đang xem diễn mà toàn thân thư thái đi. Hai người lên xe Lexus, nhưng lại ngồi ở ghế sau.

“Hết giận chưa?” Z hỏi.

Vương Hiểu Thư vui vẻ nói: “Ừm, đúng vậy, cảm ơn vì giúp tôi hả giận.”

Z hơi sững sốt, xấu hổ quay đầu đi, hừ một tiếng rồi nói: “Tôi đâu giúp em hả giận, tôi chỉ nói những gì tôi muốn nói mà thôi, không liên quan tới ai cả, em đừng tự mình đa tình.”

“Được.” Vương Hiểu Thư biết nghe lời phải, mỉm cười nhìn hấn, tay không tự giác xoa gò má trắng nõn mịn màng của hấn, lúc kịp phản ứng thì đã sờ soạng hai lần.

Cô kinh sợ, lập tức rút tay lại, lùi về sau, khẩn trương nhìn phản ứng của hấn.

Z nâng tay chạm vào nơi cô vừa xoa, không nhìn cô, chỉ nói: “Chỗ này cách Nguyên Tử rất gần, hiện tại ở bên kia rất nguy hiểm, bằng tình trạng hiện tại chắc chắn em không đến được, chúng ta nghĩ biện pháp.” Hấn nói xong, lấy một chiếc vali xách tay ở dưới chỗ ngồi, mở ra rồi ấn vài nút, vali xách tay liền biến thành một bàn làm việc đơn giản, hơn nữa còn có công cụ đầy đủ.

Vương Hiểu Thư hâm mộ nhìn thao tác của hấn trên dụng cụ cao cấp, quả là vừa có tính lừa gạt vừa thực dụng.

Z nhìn cô nói: “Nếu em muốn học tôi có thể dạy em, vốn dĩ bằng chỉ số thông minh của em chắc cũng phải học thật lâu, nhưng trước tiên có thể dùng thử xem.”

Vương Hiểu Thư xem nhẹ lời hấn nhận xét về chỉ số thông minh của mình, nghiêm túc hỏi: “Mở ra như thế nào? Đây là vali xách tay ở Phân Tử sao? Hấn là có mật mã phải không?”

Z gật đầu: “Có mật mã, mật mã là. . .” Hấn mở miệng, không nói nữa.

“Sao vậy?” Vương Hiểu Thư nghi hoặc nhìn hấn.

Z cúi đầu, đóng nó lại rồi mở ra lần nữa, lúc đưa vào mật mã thì động tác chậm lại: “Tự xem.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy lập tức chăm chú nhìn chữ hấn ấn xuống, mật mã lần lượt là ba chữ mẫu: W, X, S.

Vương Hiểu Thư hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn hấn cúi đầu xuống, mắt kính của hấn hơi trượt xuống, tóc mái thật dài che mắt hấn, nhìn theo mặt nghiêng, đuôi mắt của hấn có độ cong vô cùng xinh đẹp.

Nhưng mà, việc sau đó mới thực sự khiến cô kinh ngạc, làn da trắng nõn bất thường của hấn nổi lên sắc đỏ vô cùng rõ ràng, hấn bỗng nhiên nhìn cô, đẩy mắt kính, đôi mắt thâm quầng không chớp lấy một cái nhìn cô.

Hấn há miệng một lúc lâu mới nói một câu: “Gì chứ, nhìn chăm chăm như vậy là muốn tôi hôn em sao?”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, nhìn về bên kia, ba giây sau bỗng quay lại, ma xui quỷ khiến hôn lên môi hấn, làm Z bỗng ngây ngẩn.

. . . Hừ, một bộ như gặp quỷ là làm sao, chiêu thuật phòng the trong đầu cô cũng không phải hấn có thể so sánh, nhưng mỗi lần đều là bị ép buộc nên mới không có tâm tình làm mà thôi. . . Đúng vậy, là mà thôi!

“Khụ.” Z che miệng ho một tiếng, một lần nữa dời mắt về phía máy vi tính, “Tôi suy nghĩ một chút, nếu trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy xác suất thành công dạy em xạ kích không cao, đoán chừng đến lúc đó em cũng không dám, nhưng một chuyến này nhất định phải đi, cho nên. . .”

“Cho nên như thế nào?” Vương Hiểu Thư nghi hoặc nói.

Z lấy ra một cái hòm vuông nhỏ dưới đáy vali, lấy ống nghiệm được đặt cẩn thận từ trong ra, trong hòm tràn ngập làn khí mát lạnh: “Ống thứ này có thể trùng tổ lại gien trong cơ thể em, cho em có được một năng lực đặc biệt.”

Vương Hiểu Thư tròn to mắt nhìn chăm chăm chất lỏng màu xanh trong ống nghiệm: “Là năng lực gì? Chẳng lẽ có thể tay không phá hoại?”

Khóe miệng Z giật giật, nói: “Điện, điện cao thế, zombie dựa vào trung khu thần kinh, mà điện không nhìn cơ bắp không nhìn các loại phòng ngự, có thể trực tiếp công kích khu thần kinh, hơn nữa trong người zombie có hơi nước có thể dẫn điện, nếu em có thể điều khiển được điện cao thế, vậy thì dù bệnh độc dị biến, dung dịch không có hiệu quả với bọn chúng nữa, em cũng không cần phải lo lắng.”

Ừm. . . Đúng, điều này cho thấy vì sao tường phòng hộ của mỗi tòa căn cứ đều có vòng điện cao thế. Ánh mắt Vương Hiểu Thư nhìn Z mang theo sự sùng bái, khiến lòng Z trào ra cảm giác thỏa mãn mãnh liệt, ham muốn chiếm hữu và tư chất bảo mẫu càng tăng mạnh.

“Vậy phải sử dụng điện như thế nào? Có thể phát điện sao?” Vương Hiểu Thư tò mò chỉ vào ống nghiệm.

Z nói một cách thành khẩn: “Cho nên nói, em không thể hoàn toàn phủ định thí nghiệm của tôi không có tác dụng, thứ này được chế tạo nhờ kết quả thí nghiệm.” Hấn đắc ý nói, “Dị năng, thứ này là dị năng, dị năng phát điện, dòng điện sinh vật, an toàn tin cậy.” Về đây mạnh tiêu thụ này của hấn vô cùng chân thành, chỉ không nói “Quả thực là lương phẩm thiết yếu khi đi du lịch” mà thôi.

“Tuy rằng không biết tại sao lại thế, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.” Vương Hiểu Thư muốn cầm lấy ống nghiệm, nhưng Z tránh đi, xem ra không muốn đưa cho cô dễ dàng như vậy.

“Tôi biết mà.” Vương Hiểu Thư thở dài, “Nói đi, anh muốn thế nào mới bằng lòng cho tôi?”

Z híp mắt cười, lông mày như trắng lưỡi liềm: “Tại sao em tin rằng tôi sẽ không lừa em?”

Vương Hiểu Thư rầu rĩ nói: “Tôi đã quyết định thử tin tưởng anh sẽ thay đổi, nhưng tín nhiệm của tôi chỉ có một lần, nếu anh cô phụ nó, vậy thì đừng trách tôi không tin anh nữa.”

Con người của Z hơi lóe lên, lập tức khôi phục như bình thường, mỉm cười nói: “Đương nhiên, làm sao có thể chứ, tôi tuyệt đối sẽ không cô phụ sự tín nhiệm của em.” Hắn bổ sung thêm, “Thuốc này sau khi uống lên sẽ không có ảnh hưởng gì xấu, chỉ có một tác dụng phụ.”

“Là cái gì?”

“Cảm thấy đói rất nhanh.”

“ . . . ” Khóe miệng Vương Hiểu Thư run run, “Thật sự là tác dụng phụ kỳ quái, nếu không có vấn đề khác thì cho tôi đi.” Cô lại muốn nhận lấy, nhưng Z vẫn không đưa cho cô.

Cô nghi hoặc nhìn Z, Z ghen hồi lâu mới phun ra một câu: “Em lại hôn tôi một chút.”

Vương Hiểu Thư lúng túng nhìn hắn, đỏ mặt quay đầu đi, nhỏ giọng nói: “Này. . . Tôi. . . Anh. . .” Cô ảo não, hắn yêu cầu trắng trợn như vậy làm cô cảm thấy sững sốt, còn nhìn thẳng vào cô như vậy khiến cô không nói tiếp được. . . Vương Hiểu Thư rối rắm nói. “Anh trực tiếp đưa cho tôi đi, tôi biết anh không phải là người hẹp hòi nếu tôi không làm theo thì anh sẽ không cho.”

Z tự kiểm điểm một lát, nghiêm túc gật đầu: “Tôi là.”

Vương Hiểu Thư không ngờ hắn lại trả lời như vậy, không kịp phản ứng, ngồi khoanh chân ngăn người nhìn hắn, khiến Z ngứa gáy trong lòng, vội vàng uy hiếp: “Em suy nghĩ kĩ đi, nếu bây giờ em không hôn, năm phút sau sẽ phải làm gấp đôi, nếu không hôn hai cái, vậy thì phải hôn sáu cái!”

Vương Hiểu Thư cảm thấy buồn cười trước kiểu “uy hiếp” này của hắn, không nói lời thừa, học theo bộ dáng của Z xoa đầu hắn, tóc đen của hắn hỗn độn mà mềm mại, cô cúi xuống, in một cái hôn lên môi hắn, sau đó muốn rời đi, lại bị hắn kéo vào trong lòng, hôn thật sâu.

25. Chương 25

Cánh môi hắn vuốt ve của cô, nhiệt độ môi của hai người đều ột cách kỳ lạ, cánh tay hắn vòng qua phần eo mảnh khảnh của cô, tiếng thở dốc ngày càng nặng, hắn bắt buộc mình phải dừng lại, buông cô ra và kéo khoảng cách giữa hai người, im lặng đưa thuốc cho cô.

“Uống đi, uống xong xem có phản ứng lạ nào không.” Hắn làm bộ trấn định nói.

Vương Hiểu Thư ý vị sâu xa nhìn xuống phía bụng hắn, hắn kéo áo dài trắng che lên rồi xoay người, dáng ngồi vô cùng mất tự nhiên, mắt nhìn phía trước: “Nhanh chút, đã rất muộn rồi.”

“Ừm.” Vương Hiểu Thư gật đầu, cũng không phân tâm nữa, mở nắp ống nghiệm ra, nén thở uống một hơi cạn sạch thuốc trong ống nghiệm, chất lỏng mát lạnh như bạc hà từ yết hầu tiến vào cơ thể, cô cảm thấy hơi lạnh chậm rãi khuếch tán từ trong ra ngoài, khoảng hai mươi giây sau, buồng tim bên trái bỗng nhói lên, cô kêu đau một tiếng, đầu đầy mồ hôi lạnh tựa vào ghế trước, thở dồn dập.

Z nhíu mày nhìn phản ứng của cô, lấy kính một mắt từ trong vali rồi thay, nắm cầm cô để cô há miệng, kéo cô vào trong lòng rồi kiểm tra thân thể của cô, Vương Hiểu Thư cảm thấy cơn đau này dần dần biến mất theo từng động tác của hắn, thay vào đó là cả người tê tê và tay chân lạnh lẽo.

Z cầm tay cô rồi hà hơi vào, vỗ về: “Đây là bình thường, không cần lo lắng, cho tới bây giờ đều không có phản ứng lạ nào.”

“Ừm. . .” Vương Hiểu Thư suy yếu tựa vào trong lòng hắn, đau đón nhúu mày.

Z có phần đứng ngồi không yên, nhưng vẫn bày ra vẻ trấn định như không có chuyện gì làm khó được hần, cứng nhắc giảng giải cho cô sau này sử dụng dị năng như thế nào: “Loại điện cao thế này em có thể tự chủ khống chế, cũng giống như bản năng của con người, em cứ khống chế nó giống như khống chế chân tay của mình để điều khiển nó phục vụ cho em.”

Vương Hiểu Thư mù mờ gật đầu, lý trí dần dần mất đi, nhưng trái tim đau nhói làm cô tỉnh táo, cô hét lên một tiếng, âm thanh này làm Yusuke Miyazaki đang gác đêm bên ngoài và Y Ninh cùng Âu Dương đang “Tâm linh giao chiến” trợn mắt há mồm.

. . . Sao lại thế này, hai người làm gì ở trong xe? Sẽ không là. . .

Bọn họ vừa có ý nghĩ này, một giây sau bỗng nghe thấy tiếng rên rỉ của Z, vì thế tự động bỏ não chuyện xảy ra ở trong xe, xác nhận ý nghĩ phù phiếm của bản thân.

Vậy thì sự thực là gì?

Sự thực chính là. . .

Vương Hiểu Thư bị đau đón giày vò đến tột đỉnh, cầm áo dài trắng của Z, lắc hần liên tục, Z bị cô cọ vào đến khó chịu, rơi vào đường cùng đành phải nói: “Nếu không thì em cắn cánh tay của tôi đi.” Hần đưa tay đến bên miệng Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư khó xử nhìn hần, dường như không đành lòng hạ miệng, Z bị vẻ nước mắt lưng tròng và ánh mắt chịu đựng của cô làm vừa hối hận vừa đau lòng, hạ quyết tâm đặt cổ tay vào miệng cô.

Vương Hiểu Thư tuy rằng đau nhưng vẫn còn ý thức, không thể nhẫn tâm hạ miệng, chỉ ngậm nhẹ, dùng sức vô cùng nhỏ, Z bất đắc dĩ nói: “Em làm vậy thì có tác dụng gì, khí lực của em khi nào thì nhỏ yếu như vậy, xuất toàn bộ sức mạnh ra cho tôi!”

Vương Hiểu Thư đáng thương nhìn Z, trái tim pha lê rơi vỡ nát, đẩy cổ tay Z ra rồi nhào vào lòng hần, cách áo sơ mi cản một viên sỏi ra trên ngực hần. . .

Vì thế, đây là lai lịch tiếng rên rỉ của Z, có thể nói là. . . Tự làm tự chịu X 2.

“Em đúng là xuất toàn bộ sức mạnh a. . .” Z đỡ khóc đỡ cười ôm lấy Vương Hiểu Thư đã kiệt sức, đầy đầu cô là mồ hôi, tóc đen ngang vai dán trên chiếc cổ trắng nõn, nhìn qua vừa mềm mại vừa đáng yêu.

“Z. . .” Cô khẽ nói, giọng nhỏ như muỗi kêu, “Kết thúc chưa?” Cô từ từ hỏi.

Z thở phào nhẹ nhõm: “Ừm, kết thúc, em chỉ cần ngủ một giấc, khi tỉnh dậy sẽ không giống trước kia nữa.”

Vương Hiểu Thư vuốt cằm, chần chờ một chút, do dự nói: “Nhưng mà. . .”

“Làm sao?” Z cúi người tới gần môi cô, vành tai như ngọc kề sát môi cô, như vậy có thể nghe được càng rõ.

Vương Hiểu Thư ngửi mùi hương thuộc về Z, vô cùng yên tâm, cô biết người đàn ông này đối với cô rất tốt, cô rất cao hứng, trong lòng cũng biết đây là cảm giác gì, nhưng hần lại không nói gì cả, điều đó làm cô hơi khó xử, cô cũng không thể chủ động được. Haiz, quên đi, việc này nói sau, hiện tại quan trọng là. . .

“Tôi rất đói. . .” Vương Hiểu Thư bắt măn nói.

Người Z cứng lại một chút, ngồi thẳng nói: “Hiện tại em không ăn được thức ăn nén, không tốt cho sức khỏe, ăn chút đồ nóng. . . Em chờ.” Hần muốn đặt cô lên ghế trước, muốn đi tìm đồ ăn cho cô, nhưng Vương Hiểu Thư ngăn hần lại.

Hần nghi hoặc nhìn cô, cô nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thở dài, nói: “Thôi, tuy rằng rất đói, nhưng bên ngoài vừa tối vừa lạnh.”

Z ngẩn ra, kinh ngạc nhìn cô, cô đây là. . . Quan tâm hần? Ánh mắt hần phức tạp nhìn cô, không phản đối ý kiến của cô, ở lại trông cô. Thứ nhất là vì hần lo lắng để cô ở đây một mình, thứ hai là. . . Hần luyện tiếu rời đi, đây là lần đầu tiên không khí giữa bọn họ tốt như vậy, làm cho người ta khó có thể dứt bỏ.

Cứ như vậy, Z ngồi ôm Vương Hiểu Thư dần dần ngủ say suốt một đêm, ngày hôm sau cả người đau nhức, vậy mà hần vẫn hưng phấn lôi Vương Hiểu Thư ra ngoài để thử nghiệm dị năng, vừa xuống xe lại thấy đám

người Y Ninh với vẻ mặt quý dị, hần không nhìn, hoàn toàn không tò mò vì sao ánh mắt bọn họ nhìn hần và cô lại kì quái như vậy.

Nhưng Vương Hiểu Thư lại để ý, đi hơi chậm, nhưng tuy cô tò mò, lại không nói làm rõ chuyện này rồi mới đi thí nghiệm, điều này khiến Z cảm thấy vô cùng sung sướng, bởi vì biểu hiện của cô rất tốt, cho nên hần quyết định thưởng cho cô.

“Em muốn biết?” Hần hỏi cô, cũng không cần cô trả lời, nói thẳng, “Ở đây chờ, tôi đi hỏi hộ em.” Hần bỏ tay Vương Hiểu Thư ra, đi vài bước tới trước mặt Yusuke Miyazaki, tùy tiện nói vài câu liền đưa Yusuke Miyazaki tới nơi tất cả mọi người nhìn không thấy, bí mật gặp riêng hần.

“Hình như hôm nay mọi người đều có tâm sự?” Z hỏi bóng gió.

Yusuke Miyazaki hiển nhiên nghe hiểu ý của hần, tuy rằng không hiểu sao trong lòng có phần không thoải mái, nhưng vẫn rất nhã nhặn nói: “Vương Hiểu Thư là một cô gái tốt, giáo sư thật có phúc, hai người thật xứng đôi.” Hần còn giơ ngón tay cái lên.

Lời này thật sự rất dễ nghe, Z như mở cờ trong bụng, nhưng vẫn duy trì vẻ tự kiêu: “Vương Hiểu Thư xứng với tôi? Mới là lạ, cô ấy gốc như vậy, bộ dạng lại khó coi.”

Yusuke Miyazaki hơi sững sốt, không đồng ý nói: “Không phải đâu, Vương tiểu thư có đôi mắt thật đẹp.”

Đúng vậy đúng vậy! Vừa đen vừa sáng, thật mê người! Z giữ vững nụ cười thập phần ngạo mạn, ai biết Yusuke Miyazaki lại nói tiếp một câu, dường như là sợ hần nghe xong câu nói trước sẽ không hài lòng mà có ấn tượng không tốt với Phân Tử, cho nên liền phụ họa cho kẻ khẩu thị tâm phi như Z: “Nhưng đúng là có hơi gốc.” Vẻ mặt hần rất nghiêm túc.

Z nắm chặt quyền, trừng Yusuke Miyazaki, kiềm chế hỏi: “Cái gì gọi là có hơi gốc? Cô ấy gốc chỗ nào? Anh nói với tôi, tôi giải thích cho anh!”

Yusuke Miyazaki không hiểu nhìn Z, hoàn toàn bị sự thay đổi của Z làm cho choáng váng, lẫn lộn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hần gặp người khó nắm bắt đến thế, quả nhiên không hổ là nhà khoa học có thể giải trừ độc tính của loại bom kia! Yusuke Miyazaki càng thêm sùng bái Z, nếu người như vậy ở cùng Vương Hiểu Thư, quả là một chuyện tốt!

26. Chương 26

Sau khi rời khỏi phạm vi Phân Tử, cảnh vật xung quanh và thời tiết đều tốt hơn một chút, tuy rằng trong tận thế, sinh tồn đã biến thành một vấn đề có tính lịch sử, nhưng nhìn bầu trời xanh thẳm, tâm tình sẽ khá hơn một chút.

Vương Hiểu Thư nhàm chán ôm hai tay đợi Z, thường thường nhìn xung quanh xem hần đã trở lại hay chưa, lần thứ bảy cô ngẩng đầu lên thì thấy Y Ninh đang đi tới, khẽ nhíu mày.

“Hiểu Thư.” Y Ninh tỏ vẻ cười mở mồm cười với cô, Vương Hiểu Thư cũng cười nhìn ả, chẳng qua nụ cười này vô cùng có lệ, chỉ cong môi một cái để tượng trưng, sau đó liền khôi phục vẻ mặt không biểu cảm, Y Ninh nhất thời có phần xấu hổ.

Nghĩ đến tối qua ả lại để Âu Dương làm loại chuyện này, Vương Hiểu Thư liền không có cách nào hòa nhã với ả, thậm chí cũng không muốn duy trì vẻ hài hòa bên ngoài nữa.

Nếu không phải vì cô đột nhiên rời khỏi Lượng Tử làm tình tiết không tiếp tục phát triển, hiện tại chỉ sợ Y Ninh đã nắm giữ phần lớn thực quyền ở Lượng Tử, mà Vương bánh bao cũng sắp bị ả và Âu Dương ép buộc đến mức hắc hóa và đàn áp.

Y Ninh dù gì cũng là nữ chủ trong nguyên tác, từ góc độ của ả, “chân ái” của ả và Âu Dương là vô cùng cảm động, tuy rằng người trong lòng ả khá nhiều, nhưng mỗi một người đều là chân ái, nữ chính thật văn đều là như vậy, bác ái tới mức phản khoa học.

Tuy rằng Y Ninh là tiểu tam thượng vị, nhưng Vương bánh bao bởi vì căn bã nam Âu Dương mà từng làm qua một số chuyện đần độn sau khi hắc hóa, đây là kịch tình cần. . . Ví dụ như, Vương bánh bao muốn giết Y Ninh, cố ý dẫn zombie tới trước mặt Y Ninh để tạo nguy hiểm tính mạng cho ả.

Nhưng nói đi thì nói lại, bánh bao thủy chung là bánh bao, Vương Hiểu Thư trong nguyên tác cho đến cuối cùng cũng không thể làm ra chuyện xấu tới mức kinh thiên địa khiếp quỷ thần, không bao lâu cô đã bị Y Ninh và Âu Dương giày vò tới mức mất đi niềm tin, muốn bình nứt không sợ bể nói kế hoạch của Âu Dương và Y Ninh cho Vương Kiệt, tiếc rằng khi cô có cơ hội nói ra lại bởi vì Âu Dương mà không hạ được quyết tâm, chờ đến khi ngoan tâm thì không còn kịp nữa rồi.

Ý đồ của Vương bánh bao bị Y Ninh phát hiện, Y Ninh vội vàng chinh phục thế giới liên giao nhiệm vụ giải quyết cô cho vị thống đốc Tiêu Tùng tài giỏi của Nguyên Tử trong hậu cung, Tiêu Tùng không làm nhục sứ mệnh của nữ vương, tiêm bệnh độc H+ cho Vương bánh bao, Vương bánh bao sau khi biến thành zombie liền bị người cha vì đại nghĩa diệt thân đuổi ra khỏi Lượng Tử, cuối cùng. . . Ha ha, không nói đến cũng được.

Y Ninh tất nhiên không biết chỉ trong chốc lát Vương Hiểu Thư đã nghĩ nhiều như vậy, ả cũng không biết Vương Hiểu Thư đã không còn là Vương Hiểu Thư kia ngoại trừ vỏ ngoài, mà bên trong thì đã thay đổi tâm.

Ả thấy thái độ của đối phương không tốt, cũng không ra vẻ thân mật nữa, dè dặt quan sát biểu cảm của cô, nói bóng nói gió hỏi: “Hiểu Thư, tối hôm qua cô và giáo sư ở trong xe ngựa người cả đêm, hai người. . . Làm cái gì?”

Wương Hiểu Thư buồn bực nhìn ả: “Vì sao tôi phải nói cho cô?”

“. . . Chúng ta không phải là bằng hữu sao?” Y Ninh giả ngu nói.

Wương Hiểu Thư bị ả chọc cười, bất đắc dĩ nói: “Đến nước này cô còn ra vẻ trước mặt tôi làm gì? Coi tôi là đồ gốc sao?”

Hai mắt Y Ninh cong cong: “Đương nhiên, tôi luôn kiên trì hơn cô, ở bất cứ phương diện nào.”

“Cô có thể nói cụ thể cô kiên trì ở phương diện nào sao? Vì sao tôi hoàn toàn không nhớ rõ? Tôi nhớ không rõ, có phải là tôi quá rộng lượng rồi không? Ngượng ngùng, tôi không tức giận chút nào cả.” Vương Hiểu Thư thành khẩn nói.

Y Ninh nói sang chuyện khác: “Tôi sẽ không cãi nhau với cô, tôi cũng sẽ không bởi vì chuyện tối hôm qua mà rời đi, cô cuối cùng sẽ phải về Lượng Tử, tôi đã nói tôi và Âu Dương sẽ tách ra, cô không cần hoài nghi tính chân thật của việc này.”

“Đồ bị người ta sử dụng qua tôi đều không thích.” Vương Hiểu Thư lạnh lùng cự tuyệt, “Hơn nữa thống đốc Lượng Tử là cha tôi, tôi có muốn trở về hay không, muốn trở về như thế nào thì có thể nói thẳng với hắn, tuy Âu Dương có khả năng, nhưng nếu hắn không phải vị hôn phu của tôi, hắn ở Lượng Tử cũng chẳng là gì cả.”

“May mắn hắn là vị hôn phu của cô.” Y Ninh không hề gì nói.

Wương Hiểu Thư lắc đầu: “Không, từ khi hắn bắt đầu thích cô thì đã không phải nữa.”

Y Ninh khó hiểu nhìn cô: “Tôi không tin, cô thực sự không thích hắn nữa? Hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, trải qua nhiều chuyện như vậy, tại sao cô có thể bỗng chốc không thích hắn?”

Wương Hiểu Thư không biết nên giải thích với ả thế nào, đưa ra một lí do vụn vặt: “Cô đã quên câu hỏi đầu tiên của mình sao?”

Y Ninh ngó ra: “. . . Cái gì?”

“Bởi vì giáo sư a.” Vương Hiểu Thư nghiêm túc nói, “Không phải rất rõ ràng sao? Không phải cô hỏi tôi hôm qua tôi và hấn làm gì ở trong xe sao? Cái nên làm chúng tôi đều làm, đáp án này cô vừa lòng chứ?”

Y Ninh vô cùng khiếp sợ nhìn cô: “Cô. . . Hiểu Thư, làm sao cô có thể biến thành như vậy? Trước kia cô không phải như thế, cô còn chưa kết hôn, làm sao có thể. . . Không, không được, tôi phải báo cho thống đốc!”

Ả nói xong định xoay người rời đi, lúc quay người lại bị một người chắn tầm nhìn, ánh mắt ả từ áo sơ mi trắng của người này nhìn lên trên, đôi mắt bị tóc mái che khuất của Z đang chăm chọc nhìn ả, giọng nói trầm thấp dễ nghe, lại có vẻ âm trầm đáng sợ: “Y tiểu thư vội như vậy là muốn đi đâu?”

Mặt Y Ninh cứng lại một chút, sau đó lập tức mỉm cười: “Không có gì, chỉ là muốn nói với mọi người sắp khởi hành mà thôi, thời gian không còn sớm, nếu không đi thì sẽ không đến được thành phố tiếp theo trước khi trời tối.”

“Phải không?” Z tiếc hận nhếch miệng, “Vậy thì tiếc quá, vốn định mời Y tiểu thư cùng đi xem biểu diễn với chúng ta.”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, ngoài ý muốn nhìn Z, không biết hấn muốn làm cái gì, Z trấn an nhìn lại cô một cái, tuy rằng hoài nghi nhưng cô cũng không phản bác hấn.

Y Ninh do dự nhìn Z: “Biểu diễn? Ở nơi này, ở thời đại này, nơi nào sẽ có biểu diễn?”

Z không nhanh không chậm giơ cổ tay lên, giống như lơ đãng chỉnh lại đồng hồ, ấn nhẹ xuống một cái nút bạc trên dây đồng hồ kim loại, ánh sáng chiếu từ đầu đến chân Y Ninh, đèn flash màu xanh chiếu vào con người xám ngắt của ả, đó là một màu xanh vô cùng kì dị, con người của ả lóe lên, giống như mất đi ý thức, cứng ngắc đứng tại chỗ.

“Đi theo chúng ta.” Z lạnh nhạt nói bốn chữ, nhấc chân đi về phía Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư nhìn hấn tới gần, Y Ninh đi theo sau hấn, giống như con rối gỗ không có tư tưởng, tứ chi cứng đờ mặt không biểu cảm.

“Sao lại thế này.” Vương Hiểu Thư kinh ngạc hỏi.

Z kéo tay cô, thần bí nói: “Một lát sau em sẽ biết, tôi đoán rằng cũng sắp phát huy công dụng.”

Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, vô cùng không tự nhiên đi theo Z tới một rừng cây ẩn khuất, rời khỏi vùng đất có độc ở Phân Tử, rừng cây sum suê hơn một chút, ít nhất có thể ngăn trở một số ánh mắt rình coi.

Z vẻ mặt chờ mong lôi cô đến phía trước, hai tay đặt lên vai cô, xoay người nhìn thẳng vào cô, giải thích: “Hiện tại ở đây không tìm được đối tượng thí nghiệm tốt, dị năng của em khá đặc biệt, phản ứng ở thể rắn không rõ ràng, cho nên, em thí nghiệm ở trên người cô ta đi.” Hấn không quay đầu lại, vỗ tay phát ra tiếng, Y Ninh mất đi ý thức liền tiến lên một bước.

Vương Hiểu Thư há to mồm nhìn Y Ninh không khác gì người máy, không thể tin được hỏi: “Cô ta làm sao có thể biến thành như vậy? Từ lúc nào mà anh. . .?”

Nhớ tới lần đó làm trở ngại chứ không giúp được gì, Z cảm thấy xấu hổ nếu nói ra, rõ ràng xem nhẹ vấn đề này: “Trong cơ thể cô ta có bệnh độc mà tôi mới chế tạo, em cứ việc thí nghiệm dị năng của mình trên người cô ta là được, cô ta sẽ không chết.” Nói xong, giống như sợ cô sẽ không tin, không biết từ đâu lấy ra một con dao mổ, đâm một cái vào bụng Y Ninh, mắt Y Ninh cũng không nháy lấy một cái.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn bụng ả: “. . . Vậy mà không đổ máu?”

“Cô ta hiện tại giống người được tiêm bệnh độc H+, dựa vào trung khu thần kinh, ở dưới tình huống đặc biệt mới có thể có ý thức và hành động tự chủ giống người bình thường, mà muốn có loại hiệu quả này. . .” Hấn hất cằm lên, “Phải dựa vào tôi.”

Vương Hiểu Thư mím môi, khó xử nhìn hấn: “Cô ta nhìn chăm chăm vào tôi, tôi. . .”

“Vậy thì để cô ta nhắm mắt lại.” Hấn nói xong, Y Ninh nhắm mắt ngay lập tức.

Vương Hiểu Thư cứng lưỡi nhìn, hần tiếp tục nói: “Còn không được? Vậy thì che kín mặt cô ta.” Hần lấy ra một chiếc khăn tay kẻ ca rô từ trong túi áo sơ mi, che lên mặt Y Ninh, “Hiện tại được rồi, em cứ xem cô ta là zombie.”

Vương Hiểu Thư cố gắng tự thuyết phục mình đó là zombie, không chắc chắn hỏi: “Tôi dùng trên người cô ta, cô ta thật sự không làm sao cả?”

Ai biết được? Bệnh độc mới tuy là bản tăng cấp của H+, nhưng kết quả thí nghiệm của tiến hóa đặc biệt hần còn chưa kịp về phòng thí nghiệm xem, nghĩ thầm có thể nhân cơ hội này nhìn xem, hần sẽ nói hần kỳ thực không biết Y Ninh có chết hay không sao?

“Đương nhiên.” Z nghiêm túc đảm bảo.

Vương Hiểu Thư thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.” Cô cười cười, đặt tay lên vai Y Ninh, cố gắng nhớ lại phương thức hôn qua Z dạy mình, tập trung dòng điện vào trong lòng bàn tay, trên trán chảy ra mồ hôi tinh mịn, thoát nhìn có vẻ khó khăn.

Vương Hiểu Thư thoát khỏi trạng thái tập trung tinh thần, thở hổn hển nhìn Z: “Như thế nào?”

Z dùng tay áo của áo dài trắng lau đi mồ hôi trên trán cô, một tay kia lấy ra một chiếc súng lục mini màu bạc từ đằng sau lưng: “Dùng cái này thử xem, trực tiếp tiếp xúc với zombie sẽ tăng độ nguy hiểm, hiện tại em còn chưa quen, chơi viễn trình thì tốt hơn.”

. . . Chơi viễn trình? Anh cho là chơi game online sao? Vậy thì chức nghiệp của anh là gì? Vú em? DPS? [1] Hình như không phải, anh là BOSS.

[1] Vú em: mục sư, DPS: damage per second, tức là champs gây damage từ từ, đa số là champs gắn tag fighter, carry.

Vương Hiểu Thư cầm súng lục, lên đạn dưới sự chỉ đạo của Z, thử truyền ý nghĩ vừa rồi vào trong tay một lần nữa, cũng là vào khẩu súng này.

Hệ thần kinh của cô giống như tự động lưu trữ sau khi thể nghiệm một lần, lần thứ hai tiến hành trình tự này thì dễ dàng hơn rất nhiều, cô cảm thấy tay cầm súng hơi tê, theo bản năng bóp cò, viên đạn lập tức bắn ra, xuyên qua bả vai Y Ninh, trực tiếp bắn vào thân cây sau lưng ả, người Y Ninh run lên, ngã xuống phía sau, mà cái cây bị súng bắn cũng đổ xuống, gãy từ phần rễ sâu trong mặt đất, lá cây khô héo bốc lên khói đen, bị thiêu sạch.

Vương Hiểu Thư cảm thấy căng thẳng, hoàn toàn không ngờ mình lại có lực phá hoại mạnh đến thế, nhìn Y Ninh ngã trên mặt đất không có ý thức, tuy rằng bả vai đối phương không đổ máu, nhưng hai mắt ả nhắm lại, nằm dưới đất không hề nhúc nhích.

“Cô ta làm sao vậy?” Vương Hiểu Thư nắm chặt súng, nhìn về phía Z, “Sẽ không chết chứ?”

Ngón trỏ thon dài của Z vượt qua cánh môi, đẩy mắt kính: “Không chết.” Có lẽ.

27. Chương 27

“Cô ta làm sao vậy?” Vương Hiểu Thư chần chừ hỏi.

“Em đợi chút.” Z ngồi xuống cạnh Y Ninh, lấy một lọ thuốc từ trong túi áo dài trắng, mở nắp lấy ra hai viên thuốc con nhộng, mở miệng Y Ninh ra rồi ném vào trong, sau đó khép miệng rồi đẩy cằm ả, Y Ninh liền nuốt thuốc xuống.

Ba giây sau, người Y Ninh khẽ nhúc nhích, mê mang mở mắt ra, nhưng vẫn là bộ dáng ngây ngốc.

“. . . Còn chưa khôi phục sao?” Vương Hiểu Thư ngồi bên cạnh Z, hai người giống như đang nghiên cứu hóa thạch khủng long.

Z kéo dài giọng, mũi nhọn bức người nói: “Tin tưởng tôi, quyết định của tôi đều chính xác.”

“” Ba chữ phía trước còn có thể làm được, lời phía sau, ha ha, cô giữ lại ý kiến.

Dưới ánh mắt nghi ngờ của Vương Hiểu Thư, Z chứng minh thực lực của chính mình, hấn lại khởi động đồng hồ giống như lúc chiếu vào mắt Y Ninh, nhưng lần này là ánh sáng hồng chứ không phải ánh sáng xanh, sau khi bị ánh sáng này chiếu vào, đồng tử của Y Ninh bỗng co rút lại, Z lập tức kéo Vương Hiểu Thư lui về sau vài bước, một bộ không liên quan đến mình nhìn ả.

Tay chân Y Ninh giật giật, có phần hoảng hốt, ả mê mang ngồi dậy, đau đớn đè lại bả vai, mày nhíu lại vì không hiểu sao không có miệng vết thương và máu nhưng bả vai lại đau đến thế.

Vương Hiểu Thư thấy ả như vậy, chợt dạ quay đầu đi.

“Hai người cũng ở đây?” Y Ninh thấy Z và Vương Hiểu Thư đứng ở một bên, nhanh chóng khôi phục bộ dáng chói lọi bình thường, cho dù đứng ở cực diện không có lợi cho bản thân, ả cũng không có vẻ chật vật, dung mạo đẹp đẽ thật rạng rỡ dưới ánh sáng mặt trời.

Vương Hiểu Thư không khỏi cảm khái, quả nhiên là nữ chủ, tướng mạo không phải đẹp bình thường, một đôi mắt hoa đào nhìn người khác giống như đưa tình ẩn tình, ánh mắt này ít nhất là bốn dấu cộng, chỉ có cấp bậc như Z mới có thể chịu đựng được.

Nhưng nói đi thì nói lại, Y Ninh như vậy hẳn cũng không thích, vì sao hẳn lại có phần kính trọng ả chứ?

Vương Hiểu Thư theo bản năng nhìn về phía Z, Z đang tùy ý trả lời nghi vấn của Y Ninh, nói hai ba câu rồi đuổi ả đi, kéo cô về nơi tạm nghỉ, lên xe của bọn họ, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nơi này cách căn cứ Nguyên Tử một ngày hành trình, hiện tại nếu bắt đầu đi thì có thể tới một thành phố trước ban đêm, tìm một ít đồ ăn ở nơi đó rồi nghỉ ngơi một chút, trời sáng lại đi tiếp.

Trong lòng Vương Hiểu Thư có suy nghĩ, trên đường vô cùng yên tĩnh, Z sợ cô đói, chuẩn bị cho cô một ít đồ ăn, đây là thứ mà những người trên chiếc xe tải nhỏ đằng sau muốn nhất, bọn họ không mang đủ đồ ăn, bởi vì bọn họ không ngờ chuyến đi này lại dài như vậy, còn phải đi tới căn cứ Nguyên Tử tràn ngập nguy cơ, phần đồ ăn cho năm người làm gánh nặng của bọn họ vô cùng trầm trọng.

Vương Hiểu Thư hơi đau đầu, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ trước sự rối rắm lại ngượng ngùng nếu hỏi thẳng đối phương, cô băn khoăn suốt dọc đường còn Z thì chuyên tâm lái xe và phân tích lộ tuyến, tuy rằng để ý đến sự không thích hợp của cô, nhưng chỉ cần không phải bởi vì mình, hẳn sẽ không quá lo lắng, bởi vì chỉ cần không phải vấn đề của hẳn, hẳn tuyệt đối có thể giải quyết.

Vương Hiểu Thư đại khái là “gắng sức” trên tinh thần quá mạnh, cho nên cứ suy nghĩ rồi ngủ quên mất, cô nghiêng đầu về phía cửa sổ xe bên kia, cái trán thường đụng vào kính xe, khiến Z đang chuyên chú lái xe không thể tập trung được, hẳn bất đắc dĩ buông máy hướng dẫn, ôm cô vào trong lòng, một tay cầm tay lái một tay đặt máy hướng dẫn trên xe, khởi động chế độ tự lái.

Hắn không dám dùng trước mặt cô, sợ có ngày nào đó cô muốn chạy trốn, vậy thì sẽ làm cô trốn càng thuận lợi hơn.

Hắn có thể dễ dàng tìm được một kẻ mù đường muốn chạy trốn, nhưng nếu cô biết chút năng này, ha ha, khó khăn sẽ gia tăng, hơn nữa trái tim không kiên định của cô sẽ càng rục rịch hơn, cho nên. . . Tuyệt đối không thể tiết lộ.

Z vừa ôm cô vừa lái xe dẫn đường, lúc chạng vạng tối đúng giờ đến thành phố cách căn cứ Nguyên Tử không đến 100km. Hấn dừng xe lại, tắt đi chế độ lái tự động, động tác nhỏ làm Vương Hiểu Thư tỉnh lại.

“Ầm ỉ đến em sao?” Z vừa đánh máy hướng dẫn vừa nhìn cô.

Vương Hiểu Thư vẫn tựa vào lòng hẳn không nhúc nhích, rầu rĩ đưa mắt quan sát hẳn, hẳn không gấp gáp chút nào, để cô dựa vào trong lòng mình, dường như còn cảm thấy thích thú.

“Mất anh thâm quầng thật nghiêm trọng, hôm nay nghỉ ngơi một chút đi.” Sau một lúc lâu, Vương Hiểu Thư chỉ nghẹn ra một câu như vậy, sau đó đứng lên, mở cửa xuống xe.

Z bất ngờ nhìn bóng lưng của cô, mày nhíu lại suy tư một phen, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, biến hóa một cách kì diệu.

Vương Hiểu Thư xuống xe liền thấy đám người Y Ninh chậm rãi tiến tới, Yusuke Miyazaki đi trước bọn họ, mỉm cười gật đầu nhìn cô: “Vương tiểu thư.”

“Miyazaki tiên sinh có thể gọi tôi là Vương Hiểu Thư.” Vương Hiểu Thư dụi dụi vành mắt, lười biếng ngáp một cái.

Y Ninh nhìn bộ dáng vừa tỉnh ngủ của cô, nhớ tới mình ngồi ở trong xe tải tâm tình phiền chán vì bị Âu Dương dây dưa không ngừng, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, cảm thấy không thoải mái, sự ghen tị khó nói thành lời chiếm lĩnh đầu óc của ả, ả vuốt tóc bên tai, dùng diện mạo tốt nhất để đối mặt với Z đang đi tới, hiển nhiên là còn chưa buông tha cho hắn.

Z ngay cả một cái liếc mắt cũng không thưởng cho ả, nói thẳng: “Nơi này cách căn cứ Nguyên Tử 97.84 km, đi với tốc độ 100km/h thì không đến một giờ sẽ đến nơi, chúng ta nghỉ ngơi trước, sáng mai lại đi. Mọi người tự tiện, tôi và Hiểu Thư đi trước.” Hắn nói xong liền kéo Vương Hiểu Thư đi, không hề lo lắng bọn họ sẽ cự tuyệt, hoặc là, bọn họ cự tuyệt hắn cũng không để ý?

Vương Hiểu Thư bị hắn kéo vào một ngõ nhỏ, đi đến một căn nhà nhỏ hai tầng cũ kỹ. Trong nhà tối đen, có vẻ âm trầm dưới sắc trời u ám, trong sân nhà có một cây đào khô héo, bên cạnh thân cây là một chiếc đu dây, xích đu nhẹ nhàng đung đưa trong gió, thấy thế nào cũng cảm giác thật quý quái.

“Đừng nói rằng đêm nay chúng ta sẽ ngủ ở đây. . .” Vương Hiểu Thư cầu xin nhìn Z.

Z không thương tiếc nói: “Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây.”

“Không thể nào?” Vương Hiểu Thư đau khổ nói, “Trông thật âm u.”

“Nơi nhìn có vẻ rất nguy hiểm thường là nơi an toàn nhất, cũng giống như con người, người ăn nói cay nghiệt cũng không vô tình như bọn họ biểu hiện, ngược lại người thực sự tâm lãnh tình bạc thì đều khoác áo từ bi, miệng nam mô, bụng dao găm.”

Vương Hiểu Thư há mồm, nhìn bóng lưng cao gầy của hắn mà không nói được lời nào, đành phải theo hắn vào căn nhà tối đen như mực.

Bên trong căn nhà không khủng bố như bề ngoài, chỉ là quá tối, nhất thời cô cũng không thấy rõ, đi chưa được mấy bước liền va vào một người quen thuộc, cô trực tiếp ôm eo hắn từ phía sau, eo nhỏ và bả vai dày rộng làm hắn có vẻ vô cùng đáng tin, hai tay cô đặt trước bụng hắn, có thể cảm giác được cơ bụng.

Z ngẩn ra, cả người cứng ngắc rồi nhanh chóng buông lỏng, hắn để cô ôm, do dự một chút rồi nói: “Sợ như vậy sao, nghỉ ngơi trên xe cũng được, lúc còn nhỏ tôi ở đây một thời gian, nhưng qua hai mấy năm, nơi này cũng đã thay đổi.”

“Đã hai mươi mấy năm, biến hóa cũng đúng.” Vương Hiểu Thư nói nhỏ sau lưng hắn, “Khi đó anh cũng không lớn, chẳng lẽ là ở. . .” Phòng thí nghiệm? Cô chưa nói ra ba chữ kia, là thí nghiệm thể hắn là chuyện mà hắn kiêng kỵ.

Nhưng Z cũng không yếu ớt như cô tưởng, thật thản nhiên nói: “Đúng vậy, nhưng là ở dưới đất, ở dưới chỗ này.”

“Ừm.” Vương Hiểu Thư nhìn mặt đất lát ván gỗ, dừng lại một chút, thừa dịp chung quanh yên tĩnh mà tối tăm, tăng thêm can đảm hỏi vấn đề khiến cô phiền não suốt một đường, “Vì sao anh đối với tôi tốt như vậy?”

“” Z ngẩn người, có phần không biết trả lời như thế nào, trong đầu nhanh chóng tổ hợp ra vài câu trả lời, nhưng mỗi một câu đều không phải là lời hắn muốn nói.

Vương Hiểu Thư thấy hắn không nói, nói tiếp: “Anh không nên đối với tôi tốt như vậy, tôi rất dễ cảm động, nếu thích anh thì xong đời rồi.”

Z nghe cô nói như vậy, giống như tìm được điểm đột phá, đứng im ở chỗ này, đối mặt với bóng tối, suy tư về biểu cảm của cô khi tựa vào lưng hắn, chậm rãi nói: “Sao vậy, em không muốn thích tôi?”

“Cũng không phải.” Vương Hiểu Thư thở dài, “Thích thì thích, tôi sẽ không suy nghĩ về lí do không nên thích, nhưng mà. . . Cảm thấy hậu quả nếu thích anh sẽ rất gay go.” Nếu có thể không thích thì cứ không thích đi, dù sao nghĩ về việc thích Z đã thấy đáng sợ, nhưng đáng tiếc, dường như đã không còn kịp, hình như cô đã thích hẳn rồi.

Z hẳn là nghe ra ý ngầm của cô, cầm tay cô đặt lên eo hẳn, tay cô không ngoan ngoãn vuốt ve khuy áo của hẳn, đầu gối của hẳn động đậy, cúi đầu nói: “VẬY em thích tôi đi.”

Wương Hiểu Thư ngẩn ra, ngờ ngác hỏi: “Anh nói cái gì?”

“Em cô độc trên thế giới này, chỉ cần chuyện này không nghiêm trọng đến mức khiến em phải trả giá bằng sinh mệnh, vậy nó cũng không khó như em tưởng tượng.” Hẳn trả lời vấn đề trước của cô.

Wương Hiểu Thư suy nghĩ một chút, dè dặt hỏi: “VẬY anh tin tưởng loại tình cảm này sao? Tôi là nói, tình cảm giữa nam và nữ.”

Theo đạo lý, người như Z rõ ràng là loại thấy ai cũng không thích, bạn vĩnh viễn sẽ không tin hẳn thích một người, chuyện này quả thực còn khó hơn lên trời.

Z bỗng xoay người nhìn cô, cô khẩn trương ngẩng đầu lên nhìn hẳn, nhưng bóng tối khiến cô không thấy rõ vẻ mặt của hẳn, cô tự an ủi đối phương cũng không thấy rõ cô, không sao cả, nhưng cô không biết rằng, mắt kính của Z cũng không phải loại bình thường, hơn nữa dù không đeo kính, thị lực của hẳn cũng tốt hơn người bình thường.

Z nói rõ đáp án của hẳn cho Vương Hiểu Thư: “Tôi tin tưởng có tình yêu, người khác không tin nhưng tôi tin, nếu không phải giải thích việc này như thế nào?” Ngón tay thon dài của hẳn chỉ giữa hai người.

“VẬY. . .” Dường như Vương Hiểu Thư muốn nói gì đó nhưng lại nghẹn lời, do dự một lúc, giống như đánh cược nói, “VẬY anh có thích tôi không?”

Z khẽ cắn môi, tuy rằng hẳn không thích nói ra, cũng không muốn thừa nhận, nhưng hẳn biết nếu hiện tại phủ nhận thì tiếp theo sẽ càng tệ hơn, cho nên tuy rất gượng gạo, nhưng hẳn vẫn nói một chữ: “CÓ.”

Wương Hiểu Thư ngớ ra, tuy cô cũng đoán được, nhưng cô vẫn cảm thấy mình rất tự kỷ, hiện tại lấy được đáp án từ đối phương, cô ngược lại không biết phản ứng thế nào.

Đúng vậy, người có vẻ sẽ không thích bất cứ ai, một khi xúc động, lửa gần rơm của hẳn sẽ thiêu đốt mãnh liệt trong chốc lát, ánh lửa chói lọi đến mức bạn không nhìn thấy những người khác nữa.

“Nhưng vì sao lại là tôi, có nhiều cô gái tốt hơn tôi, anh không thích họ mà lại thích tôi. . .” Vương Hiểu Thư buồn vui đan xen, cúi đầu nói, không hề hy vọng xa vời rằng Z sẽ đáp lại vấn đề phù phiếm của cô, nhưng không ngờ Z lại trả lời.

Nhắc tới cũng phải, từ khi biết hẳn, lời nói của hẳn cho tới bây giờ đều không nằm trong dự kiến của cô, cũng vì vậy mà cô ngày càng cảm thấy tò mò về hẳn, ngày càng ý lại, ngày càng không rời được.

Hẳn dùng giọng điệu vô cùng hợp lý nói: “Bởi vì nhiều cô gái xinh đẹp hơn cũng không tốt bằng em, nhiều cô gái tốt hơn cũng không xinh đẹp bằng em.”

Wương Hiểu Thư tròn to mắt nhìn hẳn, con ngươi xinh đẹp lờ lờ sáng lên trong bóng đêm, Z nâng tay xoa mặt cô, cuối cùng dừng trên má cô, nói một câu không biết là tự thuyết phục mình hay thuyết phục cô: “Em xem, đôi mắt của em giống như nước suối đầy sao, bên trong chỉ có hình ảnh của tôi, ở đó lưu động gọn sóng đẹp mắt.”

Đúng vậy, cảm động sắp khóc, khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, kéo tay hẳn lau khóe mắt, tỏ vẻ trấn định nói: “VẬY thì quá tệ rồi, một khi xác định chuyện này sẽ mất đi tự do.” Cô đỏ mặt đi ra ngoài, muốn dùng gối đem để hạ nhiệt.

Z đi theo cô, vừa đi vừa cười lạnh nói: “Wương Hiểu Thư, năm nay em đã 23 tuổi, vậy mà còn muốn tự do? Tôi cho em cảnh em có thể bay lên sao?” Hẳn cảnh cáo nói, “Em chết tâm đi, tôi có thể cho em hết thấy, nhưng không thể cho em tự do.” Hẳn quả thực hận thấu hai từ “tự do” làm hẳn sứt đầu mẻ trán.

Vương Hiểu Thư giả bộ thật khiếp sợ, dường như vô cùng hối hận nói: “Tôi rút lại lời mới nói, chúng ta vào nhà thôi!”

Z kéo cô đến cạnh xích đu, bắt cô phải ngồi xuống, nhanh chóng đẩy cô lên cao, nghe Vương Hiểu Thư thét chói tai, hần nhếch miệng cười tà ác, cười vô cùng vui vẻ.

“Anh rất đáng giận, lại có thể trả đũa! Thật sự là nghe không nổi một câu phản đối!”

Hắn kéo Vương Hiểu Thư về phía mình, ngăn xích đu lại, ôm lấy cổ cô, tới gần tai cô, nhỏ giọng uy nghiêm nói: “Tôi sẽ không tỏ vẻ bao dung hiểu chuyện, hiện tại tôi không muốn nghe gì ngoài năm chữ ‘theo tôi ở cùng tôi’, cẩn thận ngấm lại dường như tôi cũng chỉ có thể làm khó dễ, em muốn hay không, nói.”

Nói đến đây hắn dừng một chút, dường như là sợ giọng điệu không đủ mãnh liệt, không đủ làm cô rung động, không đủ chặt chẽ, tiến thêm một bước, hạ giọng xuống, gần như thì thầm mà bổ sung thêm: “Đừng nghĩ ngày mai, cũng đừng lo lắng vĩnh viễn.”

28. Chương 28

Đừng lo lắng vĩnh viễn? Nói vậy cũng đúng, tại tận thế ai có thể ở cùng nhau vĩnh viễn? Một ngày trước còn gặp mặt nói chưa chắc, ngày hôm sau đã xa cách vĩnh viễn, không ai biết vừa nói gặp lại sau đó sẽ không bao giờ thấy nữa, nhưng. . . Dù vậy, nếu thật sự ở cùng nhau, tận đáy lòng sẽ vẫn nghĩ vĩnh viễn không xa rời.

Vương Hiểu Thư cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, hai tay nắm dây xích đu, khuôn mặt thanh tú trắng nõn nay ửng đỏ, nhưng cô không nói gì cả, chỉ cúi đầu ngồi ở chỗ này, đôi chân thon dài chạm đất, lưu lại dấu vết dưới đó.

Z ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn qua cổ áo thủy thủ rộng rãi, thứ nhấp nhô như ẩn như hiện phát dục vô cùng tốt, hần nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, hai tay không tự chủ vòng qua phần eo mảnh khảnh, ngón tay thon dài chui vào chiếc áo rộng rãi, đẩy ra nút thắt nội y, nhẹ nhàng vuốt ve hạt hồng trên đôi gò bồng trắng nõn.

Vương Hiểu Thư cứng người, vội buông tay xuống để tránh cái ôm của hắn, nhưng hắn ôm cô vô cùng chặt, lưng của cô dán vào ngực hắn, hần hôn vành tai cô, đầu lưỡi lướt qua tai cô, hơi thở nặng nề đè nén rõ ràng mà mê hoặc, cô nắm thật chặt cánh tay hắn đặt trên eo mình, nhắm mắt lại, khó chịu ngẩng đầu lên khẽ rên một tiếng.

“Bộ quần áo này không tốt.” Giọng Z khàn khàn nói bên tai cô, “Đổi bộ khác đi.”

. . . Lúc này sao lại lôi chuyện thay quần áo ra? Vương Hiểu Thư ngớ ra một lúc, khóe miệng run run, kéo tay hắn muốn đứng lên, nhưng hắn bỗng ôm ngang cô lên, hần ngồi trên xích đu, cô bị hần đặt ở trên hai chân.

Chân Vương Hiểu Thư vắt qua hai chân thon dài của Z, hai tay bầu vú vai hần, hần kéo cô về phía mình, làn môi lạnh dán vào cánh môi mềm mại của cô, từ từ hôn sâu.

Một tay kia của Z cũng không nhàn rỗi, hần vén lên chiếc áo rộng rãi của Vương Hiểu Thư, cô đè tay xuống chống đối, lui người về sau nhìn hần, cắn môi nói: “Ở chỗ này không tốt lắm đâu. . . Hơn nữa. . .” Cô nhìn lướt qua xích đu có vẻ không chắc chắn, ý nghĩ không muốn làm chuyện đó ở đây được biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Z hít sâu một cái, ngón tay khẽ động, kẹp lấy chỗ lồi ra trên ngực cô qua vải bông, cảm nhận sâu sắc sự hưng phấn của cô: “Em đã muốn như vậy, tôi đang lấy lòng em.” Hắn cúi đầu chôn ở ngực cô, vén áo lên hôn vào phần mềm mại trắng nõn, hạt anh đào hơi nhô lên bị hần ngậm trong miệng, Vương Hiểu Thư nhũu mảy, hô hấp ngày càng dồn dập, không tự chủ được mà rên rỉ.

Thanh âm thường thường phản đối mình nay trở nên cấm kỵ và miễn cảm như vậy làm đầu óc Z nóng lên. Thân thể hắn biến hóa rõ ràng, vốn không muốn làm thật sự nhưng nay lại đổi ý.

Vương Hiểu Thư giạng chân ngồi trên đùi Z, đầu Z vùi ở ngực cô, hai người dán vào nhau, cô có thể cảm thấy chỗ kia của hắn không thể kìm nén được nữa.

Khu tam giác trùng hợp khiến cô dần mất cân bằng dưới sự ma sát và kích thích ở vùng ngực, cô cảm thấy như bị tra tấn, sự chống đối vốn không kiên định nay biến mất gần như không còn, chính cô cũng không nhận ra động tác của mình đã bắt đầu hòa theo hắn.

Đây không phải là lần đầu bọn họ làm chuyện này, nhưng đây là lần đầu tiên Vương Hiểu Thư không rất kháng cự hắn, còn mơ hồ mang theo cảm xúc chờ mong.

Điều này khiến Z có phản rung động, hắn cởi áo cô để qua một bên, thân thể mảnh khảnh trắng nõn của cô lộ trong không khí, dường như hơi run rẩy.

Hắn nhìn cô, cô cúi thấp đầu, cánh tay che ngực, áo ngực màu trắng không theo quy tắc che đi bộ phận tư mật.

Z kéo tay cô ra, lấy áo ngực đi, nhìn nơi lưu lại dấu vết ái muội, hầu kết khê nhúc nhích, ngón tay linh hoạt vuốt ở trên, Vương Hiểu Thư tựa vào người hắn thở dốc, cả người khô nóng, lại bị gió mát thổi qua mà hơi lạnh.

Cô mâu thuẫn nhỏ giọng nói: “Đừng. . . Đừng như vậy. . . Rất ngứa. . . Ừm. . .”

Z thuận theo bỏ qua phía trên của cô, lại cầm tay cô đặt xuống dưới. Vương Hiểu Thư và hắn bốn mắt nhìn nhau, hai người nhìn đối phương qua mắt kính thật dày, trong trời đêm như tràn ngập thứ làm người ta mê muội.

Tóc mái của hắn phất qua mi tâm [1] của cô, cảm giác ngứa ngáy và xúc cảm xa lạ trên tay làm cô khê cắn môi.

[1] Vùng giữa hai lông mày.

Z cầm tay cô cởi thắt lưng, giống như sợ cô lui bước, nhanh chóng dắt cô vào nơi ngoại trừ bọn họ ra thì sẽ không bao giờ có người tiến vào.

Trước khi biết Z, tuy rằng Vương Hiểu Thư không có kinh nghiệm thực chiến nhưng đã xem qua, hiểu biết tuyệt đối nhiều hơn những cô gái bình thường. Cô tất nhiên biết mình đang nắm cái gì, dù sao thương phẩm mà cô từng tiếp xúc đều rất kì lạ, mặc dù là tiêu thụ trên mạng nhưng cũng cần tri thức chuyên nghiệp.

Hơn nữa, những cô gái ở thế kỷ 21, đại bộ phận đều là nữ hán tử [2], có khi cô còn biết nhiều hơn Z.

[2] Những cô gái có bề ngoài phụ nữ nhưng tính cách đàn ông.

“Tôi. . .” Z há miệng, cánh môi mỏng manh không có chút huyết sắc, nhưng trên đó còn lưu lại thứ trơn bóng của cô, Vương Hiểu Thư nhìn cánh môi của Z, bên tai là tiếng nói khàn khàn trầm thấp của hắn, “Tôi. . .”

Không hiểu vì sao hắn cứ “tôi” hồi lâu, không lưu loát nắm tay cô vuốt ve chỗ miễn cảm nhất của phái nam, một tay kia chậm rãi xoa mặt cô, ngón tay xẹt qua cánh môi cô, đè nhẹ lên lúm đồng tiền nhọt của cô.

Tay còn lại của Vương Hiểu Thư nắm cái tay làm loạn trên mặt mình của Z, ngón tay thon dài của hắn bị cô nắm lấy, gần như kìm sát với môi cô, chỉ có một khe hở nhỏ.

Cô há mồm ngậm chặt ngón tay hắn theo bản năng, người hắn cứng đờ, thứ trong tay cô dường như càng biến hóa rõ ràng.

Như là hòa với sự thay đổi của hắn, thân thể cô cũng từ từ xảy ra biến hóa. Cô nắm lấy hắn, di chuyển lên xuống theo cách thức trong trí nhớ, cái đùi trắng nõn mềm mại lúi về phía sau đầu gối hắn, tạo đủ không gian.

Nói thật, tuy không phải lần đầu làm chuyện này với Z, nhưng đây là lần đầu Vương Hiểu Thư có tâm tình hưởng thụ, cô rất muốn xem nơi đó của hắn như thế nào, có phải cũng lạnh lẽo giống như người hắn hay không.

Cô tò mò cúi đầu xuống, muốn cẩn thận đánh giá tiểu huynh đệ dưới quần tây màu đen, nhưng Z lại kéo cánh tay đang nắm phía dưới của cô lên, nắm cầm cô, ngăn cô lại.

“Muốn làm gì?” Hắn cắn răng hỏi cô, gắt gao nhìn cô, bởi vì mặc dù hắn nắm cầm cô, cái tay bị hắn kéo đi lại vẫn duy trì tần suất di động như trước.

Hắn chỉ cảm thấy dưới bụng có một ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt, con người đen bình tĩnh thường ngày bỗng nổi lên sắc thái tình dục.

Vương Hiểu Thư thấy hắn then thùng, không khỏi kinh ngạc, bỗng muốn đùa giỡn hắn, cắn cắn ngón tay trong miệng, lui về phía sau, nghiêng đầu nói một chữ: “Muốn.”

Z ngẩn ra một lúc, mê mang nhìn cô, giấy lát sau bỗng hiểu ra, sắc mặt cứng ngắc quay đầu nhìn về phía khác, khuôn mặt tuấn nhã trắng nõn ứng đỏ một cách ái muội trong bóng đêm khiến Vương Hiểu Thư cười không khép miệng được.

Z ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt trợn trắng. Vương Hiểu Thư tò mò nhìn hắn, vẫn duy trì động tác phía dưới, quan sát biểu cảm ngày càng nghiêm trọng của hắn, nghe thấy hắn khàn giọng nói: “Không có gì buồn cười hết, người phải có dự vọng mới có thể vui vẻ, được thỏa mãn dự vọng so với thành công bất cứ chuyện gì càng dễ dàng làm người ta mất đi lý trí.”

“Phải không?” Vương Hiểu Thư nhìn vẻ mặt căng thẳng của hắn, nhẹ giọng hỏi một vấn đề không liên quan tới lời nói của hắn, “Có cảm giác sao?”

“...” Thực ra Z đã không nghe rõ ràng cô nói cái gì, tiếng tim đập của hắn đã át đi tiếng nói của cô, nhưng trạng thái này hẳn là cô mới đúng, thật không khoa học.

Z muốn lấy lại quyền chủ động, cho nên cố nén phản ứng của thân thể, bức bách mình phải bình tĩnh, nói: “Không có.”

“Không thể nào?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhíu mày, rõ ràng nơi đó đã “kéo cò”, vậy mà không có cảm giác?

“Không phải có vấn đề gì chứ?” Vương Hiểu Thư có phần quan tâm quá mức, điều này từng làm cho cô ăn không ít mệt, hiện tại cũng vậy.

Cô chậm rãi lui về phía sau, cúi người ngồi xổm xuống chỗ hai đầu gối của hắn, hai tay đặt lên chân hắn, khẩn trương mà chờ mong đẩy ra quần áo cản tầm mắt của cô, nơi riêng tư nhất của phái nam bị cô nhìn không sót một chút gì.

“...”

Vương Hiểu Thư đỏ mặt, nhưng cô không thể rời mắt đi, cô mở to mắt nhìn chăm chăm nơi đặc biệt ấy, thấy Z dường như không vui, sau khi nhịp tim ổn định lại, cô tiếp tục cầm nó giống như vừa rồi.

“Ha ha, lính mới, thông cảm nhiều hơn.” Vương Hiểu Thư ngượng ngùng cười, liếc qua sắc mặt tối sầm của hắn rồi không dám nhìn nữa. Tay cô vuốt ve thứ đó của hắn, tầm mắt dừng trên cơ bụng xinh đẹp, quan sát kỹ càng da thịt trắng nõn ở bắp đùi hắn.

Thân mình của Z không hề kém phái nữ như cô, cho dù là vẻ ngoài hay xúc cảm, cũng không biết cô nên vui hay nên buồn.

“Đủ.” Sự tự chủ của Z cuối cùng cũng hỏng mất, hắn lần đầu tiên giờ cờ hàng khi giảng co với người khác, nhưng lại giờ một cách cam tâm tình nguyện.

Hắn kéo Vương Hiểu Thư lại, nhấc váy của cô lên, kéo xuống quần lót làm trở ngại việc làm dục đi hạ thân trưởng đau của hắn, ôm lấy eo cô, đặt cô lên người mình.

“A. . .” Vương Hiểu Thư nhú mồm, nghe âm thanh kì quái mình phát ra mà ngượng ngùng không thôi, cô mím môi không muốn lên tiếng nữa để tránh đám người Y Ninh cách nơi này không xa chú ý, nhưng. . . Dường như Z cố ý làm cô khó xử, cô không mở miệng hẳn liền cố ý hôn cô, dùng thân thể khiến cô không ngừng rên rỉ, “Đừng. . . Đừng để người khác nghe thấy. . . Rất ngượng ngùng. . .”

Làm cô then thùng chính là mục đích của Z, hẳn ác liệt gia tăng sức lực, tốc độ nhanh hơn, cô nhin đau không được mà oán trách: “Đau. . . Đau quá. . . Không được, đi ra ngoài trước! Không được!”

Z cố nén cảm giác kích động này, chậm dần tốc độ, kéo dài thời gian, hôn môi cô, bên tai là tiếng rên rỉ nghẹn ngào, hẳn không rõ mình muốn mãi mãi tiếp tục như vậy, hay tiếp tục cho đến khi đầu rơi máu chảy.

Hắn muốn rất nhiều, muốn thực hiện hết thấy lý tưởng của mình, lại khát vọng sự ngây thơ của cô, nội tâm của hắn cấm kỵ mà đè nén, lại hi vọng cô có thể mãi mãi đơn thuần và dự hoặc như hiện tại, hẳn đang rục rịch, lại muốn nói mà thôi.

Thậm chí đôi khi hắn sẽ cảm thấy sợ hãi, sợ hãi vì không biết, rõ ràng hắn hiểu cô như vậy, vì sao hắn lại có cảm giác này?

Có lẽ. . . Là sợ hãi mất đi.

Nếu biết sẽ như vậy, lúc trước không để ý cô, trực tiếp rời khỏi nhà xưởng thì tốt rồi, nếu tỏ vẻ như không phát hiện thì tốt rồi, hoặc giết chết luôn cũng được, dù sao cũng sẽ có người khác thích cô, ví dụ như Yusuke Miyazaki. Tất cả đều tốt hơn tình huống hiện tại, bởi vì như vậy hắn có thể mãi mãi tỉnh táo, mãi mãi đi trên con đường này mà không do dự.

Cẩn thận ngấm lại, có thể bình tĩnh mà đối diện hết thấy mọi người, có lẽ là vì chưa từng muốn bảo hộ gì đó.

29. Chương 29

Đây nhất định là một đêm không ngủ, có lẽ bởi vì lần đầu tiên Vương Hiểu Thư chủ động và phối hợp, Z dường như có phần đòi hỏi quá độ.

Khi hắn buông tha cô, mặt trời đã nhô lên ở chân trời, mà cổ họng của cô cũng đã khàn khàn.

Vương Hiểu Thư mệt mỏi tựa vào lòng hắn, mặc vào quần áo mà hắn đã giúp cô tẩy sạch, hắn nói bên tai cô: “Đi theo, tôi giúp em sửa sang lại một chút.”

Vương Hiểu Thư ngơ ngác nhìn hắn: “Đi đâu?” Nhìn cô có vẻ mệt mỏi kiệt sức.

Z ôm cô lên, đi vào căn nhà tối như mực, giẫm lên ván gỗ đi tới lầu hai, xoay đèn bàn khắc gỗ bên cạnh tủ quần áo nhìn trống vô cùng cũ kỹ, một loạt phím ấn và một cái nút phân biệt vân tay bắn ra từ chỗ điều khiển, Z nhanh chóng ấn vài cái, đặt ngón trỏ tay phải lên cái nút, một tiếng ầm ầm vang lên, bức tường nhìn trông vô cùng chắn chắn dần dần xảy ra biến hóa.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn mặt tường dần dần biến mất, thay vào đó là một đường hầm dốc thông xuống dưới giống thông đạo dưới đất của phòng thí nghiệm ở phụ cận Lượng Tử của Z như đúc.

Có thứ không tốt đẹp bỗng hiện lên trong đầu cô, người Vương Hiểu Thư cứng lại.

Z thấy được, nhìn cô một cái, chậm rãi nói: “Người ở nơi này đều đã rời khỏi.”

Hắn chỉ nói một câu như vậy, cũng không nói rời đi là những thí nghiệm thể cấp bậc khác hẳn, hoặc là nhân viên nghiên cứu, hay là người bị tiêm H+.

Vương Hiểu Thư thở phào nhẹ nhõm, gạt bỏ những chuyện đã từng xảy ra ra khỏi đầu, càng kiên định muốn Z làm nhiều chuyện tốt để bù lại những việc ác hắn từng làm, ít nhất như vậy có thể an ủi lương tâm của cô một chút.

Đương nhiên, nếu hắn có thể chế tạo thuốc để zombie khôi phục bình thường, cô sẽ càng vui vẻ.

Z ôm Vương Hiểu Thư đi vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất, trải qua vài cánh cửa thủy tinh có mật mã, bọn họ đứng ở một căn phòng bày đầy dụng cụ thí nghiệm cao cấp.

Vương Hiểu Thư đứng xuống dưới, nhìn gian phòng không nhỏ này một lần, cuối cùng nhìn Z với ánh mắt nghi hoặc.

Z đẩy mắt kính, nói: “Đây là phòng trước đây của tôi.” Hắn chỉ vào dụng cụ bịt kín thủy tinh, “Đây chính là nơi mà 26 thí nghiệm thể từng ở.”

Vương Hiểu Thư nhìn vào một cái lồng, có phần hiểu ra thứ giam giữ zombie dị biến thiết kế dựa vào cái gì. Dường như nhân vật phản diện và nhân vật nguy hiểm đều được đãi ngộ như nhau, cho tới bây giờ đều là bị nhốt ở trong thứ gì đó. Hơn nữa, loại dụng cụ này giống như sẽ không bao giờ cũ kỹ và hư hao, mặc dù đã hai mấy năm trôi qua, gian phòng thí nghiệm này vẫn giống như mới.

“Trời sắp sáng rồi.” Vương Hiểu Thư chán nản nói sang chuyện khác.

Z thuận theo, chuyển đề tài, chỉ vào một cánh cửa: “Bên kia là phòng tắm, tôi đi tìm mấy bộ quần áo cho em, thuận tiện chuẩn bị chút đồ, em tắm rửa trước đi.” Hắn xoay người rời đi, dáng người cao gầy biến mất trong hành lang.

Vương Hiểu Thư vuốt nhẹ cánh tay, cảm thấy chỉ cần hắn vừa rời đi, cô liền mất tự nhiên và chột dạ.

Mang theo loại dự cảm xấu này, Vương Hiểu Thư thư thái tắm nước nóng. Cô vô cùng tò mò tại sao trong tận thế mà nơi này vẫn duy trì trạng thái hoàn hảo như vậy, nhưng cô lại nghĩ tới người sở hữu của nơi này, sự tò mò bỗng không còn sót lại một chút nào.

Đúng lúc cô tắm rửa xong thì Z về tới đây, hình như hắn cũng rửa mặt qua, sợi tóc trên trán còn ướt át, trong áo dài trắng không nhiễm một hạt bụi là đồ phòng hộ cao cấp.

Đồ phòng hộ này nhìn không có gì khác áo sơ mi và quần dài mà hắn thường mặc, chỉ bó sát một chút mà thôi. Bên hông hắn đeo bao súng, mơ hồ có thể thấy được súng lục màu bạc tinh xảo, nhìn xuống dưới, giày bó màu đen làm hắn trông càng cao gầy và già dặn hơn.

“Thay xong quần áo thì chúng ta rời đi.” Z đưa cho Vương Hiểu Thư bộ quần áo cùng kiểu dáng mà hắn mặc, nhưng số đo nhỏ hơn nhiều, thiết kế cũng thích hợp với hình thể nữ tính hơn.

Vương Hiểu Thư gật đầu, nhận lấy rồi vào phòng tắm thay, lau khô tóc đen rồi đi ra.

Z nhìn bộ dáng của cô, hơi nhú mày, ánh mắt lóe lên không biết là đang nghĩ gì, hắn xoay người dẫn cô đến một căn phòng, mở ra tủ đứng dựa vào tường, để cho cô lựa chọn đôi giày phù hợp.

Vương Hiểu Thư nhìn ngăn tủ đầy đồng phục, mắt mở to, nhanh chóng tìm số đo thích hợp với mình, đi giày vào, không nói một lời tới bên cạnh Z.

Cô vừa ra ngoài, cảm thấy không khí xung quanh đục ngầu hơn nhiều, Vương Hiểu Thư nhịn thở một lát, sau mười giây mới thả lỏng.

“Trời đã sáng a.” Z tiếc nuối nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, có vẻ không biết nói gì, giọng thật nhỏ hơn nữa đọc từng chữ không rõ. Vương Hiểu Thư không nghe rõ, dường như hắn cũng không muốn để cô biết hắn nói gì, cũng không giải thích mà đưa cô ra ngoài.

Vương Hiểu Thư muốn đuổi theo hỏi xem hắn vừa nói gì, nhưng không ngờ hai người vừa ra khỏi nhà, liền thấy trong sân vốn yên tĩnh không một bóng người lại xuất hiện một người.

Người nọ mặc váy trắng bằng vải bố, có một đầu tóc đen dài đến eo, đang ngồi chơi xích đu.

Nghe được tiếng bước chân từ sau truyền đến, người kia quay đầu, khuôn mặt non nớt khoảng 15 16 tuổi của cô lạnh như băng, ánh mắt âm trầm nhìn Vương Hiểu Thư và Z thật chăm chú.

Nếu không phải trời đã sáng, Vương Hiểu Thư sẽ nghĩ rằng mình gặp quỷ, cũng không biết là bởi vì Z ở bên cạnh cô, hay bởi vì có dị năng mà lòng càng thêm yên ổn.

Cô cảm thấy mình không nhát gan như trước kia, bị một cô gái có cách trang điểm và biểu cảm thật “quỷ” như vậy nhìn chăm chăm, cô lại không lui bước và e ngại.

“Cuối cùng hai người cũng ra.” Thiếu nữ ý tứ sâu xa nhìn bọn họ, “Tôi còn nghĩ hai người muốn tiếp tục làm chuyện vừa rồi ở bên trong chứ.”

“ . . . ” Vương Hiểu Thư không thể tin được nhìn thiếu nữ, “Cô nhìn thấy?”

Thiếu nữ hừ lạnh một tiếng: “Tôi vẫn luôn ở đây, muốn không thấy cũng khó.”

Vương Hiểu Thư nhìn về phía Z, ánh mắt lên án và vẻ mặt hối hận làm Z hiểu rõ có lẽ về sau cô sẽ không bao giờ chủ động giống như tối hôm qua nữa: “Có một người ở gần đây mà anh không phát hiện sao?” Cô hoài nghi hỏi.

Z há mồm, ánh mắt chuyển về phía khác, không có lương tâm nói dối: “Không phát hiện.”

Lần này không có tác dụng, Vương Hiểu Thư cười nhạt nhìn hắn, tiểu cô nương trực tiếp thay cô tỏ vẻ khinh thường Z: “Đừng giả vờ, từ lúc vào cửa anh đã biết tôi ở đây, chẳng qua anh không muốn mình bị quấy rầy, cho nên mới cố ý không nói.” Tiểu cô nương hết sức cảm khái nói, “Lúc làm chuyện đó với vị tiểu thư này anh nhìn tôi không dưới mười lần, khẳng định là đang rối rắm có nên bắt tôi lại hay không.”

. . . Không ngờ là hiện trường trực tiếp, Vương Hiểu Thư trợn mắt nhìn trời, quả nhiên thế giới này sẽ dạy dỗ người ta thành một kẻ thiếu tâm nhân từ đầu đến đuôi.

Z luôn không là người bị vây trong hoàn cảnh xấu, ngoại trừ đối mặt với Vương Hiểu Thư, giờ phút này cũng không ngoại lệ.

Lúc trước hắn luôn ngậm miệng không nói thực ra là muốn bớt việc, bởi vì nha đầu kia đi ra, Vương Hiểu Thư hiển nhiên muốn hỏi có chuyện gì xảy ra, cùng với tự mình giải thích, không bằng mượn miệng người khác mà nói, vậy cũng miễn đi khả năng cô nghi ngờ.

Thấy kế hoạch của mình cần phần kết, Z lấy mắt kính trong túi áo dài trắng ra, lau rồi đeo lên, nhìn tiểu cô nương kia từ trên xuống, ánh sáng trắng lóe trên thấu kính, thân phận của người này đã được xác nhận.

Mắt kính của Z không phải vì cận thị mới đeo, kính mắt của hắn đã được xử lý đặc thù, tương đương với một máy tính mini, có thể quét hình tất cả người mà hắn thấy, tìm ra tin tức liên quan từ kho số liệu khổng lồ, đây cũng là lý do vì sao hắn chưa từng gặp đám người Vương Hiểu Thư và Âu Dương mà chỉ nhìn một cái đã nhận ra bọn họ, lại hiểu rõ bọn họ như lòng bàn tay.

Giờ khắc này, bởi vì góc độ ban đêm không thích hợp và ánh sáng không đủ mà xem xét không rõ ràng nay đã đạt thành, khóe miệng Z nhếch lên, mở miệng nói với Vương Hiểu Thư: “Trước đây tôi nói với em về thống đốc Tiêu Tùng của Nguyên Tử, em còn nhớ rõ chứ?”

Vương Hiểu Thư không biết vì sao hắn bỗng nhiên nói vậy, không hiểu gật gật đầu.

Tiểu cô nương nghe thấy Z nhắc đến tên Tiêu Tùng, sắc mặt lập tức cứng lại, vẻ đắc ý và khoe khoang vừa rồi lập tức biến mất, biểu cảm khó coi lờm Z, nhỏ giọng hỏi: “Anh biết hắn?”

“Không.” Z phủ nhận.

“Quả nhiên lại một kẻ cố làm ra vẻ.” Tiểu cô nương thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn cố tỏ vẻ bình tĩnh.

Z cười nói: “Cô nói sai rồi, tôi không chỉ biết Tiêu Tùng, tôi biết tất cả mọi người.”

Tiểu cô nương nhìn dáng người cao ngất của Z, hắn tắm mình trong ánh mặt trời mỏng manh sáng sớm, toàn thân bao phủ một đám sương nhân nhật, tại góc độ nào đó, nhìn giống như tự mang theo ánh sáng nhu hòa. Khi hắn cười, đuôi mắt xếch lên, khóe miệng xinh đẹp nâng lên, mỗi một tác động đều khiến tiểu cô nương mới biết yêu xuân tâm nẩy mầm.

Nhưng mà, đây cũng không phải cô bé bình thường, mặc dù đối mặt với loại sắc dụ như vậy, cô vẫn giữ vững đạo phòng tuyến cuối cùng: “Anh nói dối.” Cô cũng không biết là đang tự thuyết phục mình hay chất vấn Z.

Z lại vô cùng lạnh nhạt, nhưng thời điểm hắn không lạnh nhạt cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay: “Tiêu Nhã Nhã, 15 tuổi, là em gái ruột của thống đốc Nguyên Tử Tiêu Tùng.” Hắn giới thiệu cho Vương Hiểu

Thư, “Tiêu Tùng vô cùng yêu mến muối muối này, gần như 24 giờ đều có người quản lý, cô ta có thể chạy được quả là kỳ tích.” Hân dùng giọng điệu cảm thán nói.

Vương Hiểu Thư bưng tỉnh hiểu ra, gật gật đầu: “Đúng vậy.”

Lại nói tiếp, Tiêu Tùng còn để ý người nào ngoại trừ Y Ninh, vậy chính là muối muối của hân.

Đặt ở hiện đại, Tiêu Tùng chính là muối khổng điển hình, thực ra hân còn có một muối muối, nhưng không phải cùng cha cùng mẹ, cho nên cảm tình không sâu như vậy. Nhưng Tiêu Nhã Nhã và hân cùng lớn lên từ nhỏ, sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm sâu sắc đến mức không bình thường.

Trong nguyên tác, Y Ninh bắt Tiêu Nhã Nhã rồi mới được Tiêu Tùng yêu mến, mà Vương bánh bao chỉ là một cái bánh bao, mặc cho Tiêu Nhã Nhã chèn ép thế nào cũng không đánh trả, dè dặt bảo trì tổ chất mà con gái của một thống đốc nên có, người ta sẽ thích cô mới là lạ.

Làm rõ người tới là ai, Vương Hiểu Thư không khỏi thở dài, quả nhiên vẫn không chạy thoát khỏi nhân vật trong tác phẩm, xem ra chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

“Anh!” Tiêu Nhã Nhã hiển nhiên bị Z kích thích, cô chạy khỏi xích đu, dường như muốn vọt tới trước mặt bọn họ, nhưng tới trước bọn họ một mét bỗng dừng lại, nắm chặt tay im lặng một lúc lâu, giống như đang suy nghĩ có tiến lên hay không.

Mà đúng lúc này, đám người Y Ninh đợi không thấy Vương Hiểu Thư và Z quay về liền tìm tới, người đầu tiên đi vào là Yusuke Miyazaki, hân nhìn một cái liền thấy Tiêu Nhã Nhã, sau đó là thấy Vương Hiểu Thư, tiếp theo là Z, cuối cùng ngờ ngàng một lát, lui về phía sau cung kính chào: “Rất xin lỗi, đã quấy rầy.” Nói xong, xoa người muốn chạy.

Âu Dương ngăn hân lại, không kiên nhẫn nhíu mày hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Yusuke Miyazaki nghiêm túc nói: “Quấy rầy người khác xử lý việc tư là không đúng, chúng ta hân nên để người ta có không gian riêng.”

Khóe miệng Âu Dương giật giật, không hề để lời nói của hân vào trong lòng, đi vào sân giống như chủ nhân, nghênh ngang đánh giá tòa nhà này, còn có cả một nam hai nàng đang giằng co.

Y Ninh đi bên cạnh Âu Dương, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Tiêu Nhã Nhã, hai tay đặt ở đằng sau, không biết đang tính toán cái gì, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Vương Hiểu Thư nhìn về phía Z, Z đi một bước dài tới trước, Tiêu Nhã Nhã sợ hãi như chuột thấy mèo, chạy nhanh như bay về phía cửa, mà Yusuke Miyazaki đứng ở cửa liền biến thành bia ngắm của cô, bị đụng lão đảo.

30. Chương 30

Z thần nhiên nhấc chân rời đi, Vương Hiểu Thư lập tức theo sau, mà Âu Dương đứng im tại chỗ giống như cố ý đối nghịch với hân, Y Ninh nhìn hân một cái, liếc mắt ra hiệu, lúc này hân mới không tình nguyện đi theo bọn họ.

Z kéo Tiêu Nhã Nhã va vào ngực Yusuke Miyazaki ra, cầm cánh tay cô, từ trên nhìn xuống, cô ngẩng đầu thấy con người đen lạnh lẽo của hân, cả người khẽ run, bộ dáng này không khỏi làm Vương Hiểu Thư nhớ tới lần đầu tiên gặp Z.

“Mang tôi đi tìm anh trai cô, hân chẳng những sẽ không trách tội cô trốn ra, còn có thể thưởng cho cô.” Z từng bước lừa tiểu hài tử.

Tiêu Nhã Nhã nghi ngờ nói: “Anh tìm anh trai tôi làm gì? Anh có thể tiến vào nơi này, chắc chắn không phải là người tốt!”

Vương Hiểu Thư hiểu được thâm ý của cô, tòa nhà này từng là nơi đặt thí nghiệm thể, một khi chuyện này sáng tỏ, có khả năng sẽ làm lộ thân phận của Z, như vậy kế hoạch “Người tốt làm việc tốt” của bọn họ cũng sẽ như chế độ xã hội chủ nghĩa. [1]

[1] Nói về sự sụp đổ và tan rã.

Z hiển nhiên sẽ không để kế hoạch “Đường tán gái” của mình chết từ trong trứng nước, trực tiếp dùng băng dính y tế bịt miệng Tiêu Nhã Nhã, mắt Tiêu Nhã Nhã trừng lớn nhìn hắn, vẻ mặt lên án và uất ức, cô giãy giụa liên tục, chưa từng có một ai dám đối đãi với cô như vậy.

Đúng rồi, cô là muội muội mà Tiêu Tùng thương yêu nhất, mà Tiêu Tùng là thống đốc Nguyên Tử, Nguyên Tử là căn cứ lớn thứ hai sau Lượng Tử, Tiêu Nhã Nhã ở Nguyên Tử chính là ngàn vạn sủng ái tại một thân, mặc dù ở tận thế nhưng cũng không phải ăn bao nhiêu khổ, có lẽ ngay cả hoảng sợ cũng ít.

Bất mãn với hành vi này của Z và cả người tràn ngập hơi thở “Ông đây chính là chúa cứu thế” chính là Âu Dương, dường như hắn muốn cứu Tiêu Nhã Nhã khỏi “Nanh vuốt ma quỷ” của Z, nhưng hắn thất bại, bởi vì Z lập tức rút súng bên hông ra rồi đặt giữa trán hắn.

Cả người Âu Dương cứng đờ, Tiêu Nhã Nhã không dám làm loạn nữa, Y Ninh muốn tiến lên giúp đỡ, Vương Hiểu Thư chắn trước mặt ả để tránh Z bị ả đánh lén hoặc bị ăn đậu hủ.

Y Ninh hít mắt, ánh mắt đắm chiêu nhìn Vương Hiểu Thư chăm chú, cái nhìn này làm Vương Hiểu Thư cảm thấy rất không thoải mái, cô không thèm nhìn Y Ninh, rồi lực chú ý lên người Z và Tiêu Nhã Nhã.

Z vô cùng hài lòng khi thấy Vương Hiểu Thư bảo vệ hắn theo bản năng, thái độ đối với Tiêu Nhã Nhã cũng ôn hòa hơn.

“Cô phải học nghe lời.” Hắn nói xong câu đó với cô rồi nhìn về phía Âu Dương, “Về phần anh.” Hắn “Chậc” một tiếng, vóc người cao làm hắn nhìn trông thật oai nghiêm, khi giằng co thì càng lộ rõ ưu thế.

Hắn gần như từ trên nhìn xuống Âu Dương, cười như không cười nói: “Anh kích động như vậy, chẳng lẽ là coi trọng hòn ngọc quý trên tay thống đốc Nguyên Tử?”

Lời nói mang theo sự châm chọc khiêu khích khiến người có chủ nghĩa đại nam tử như Âu Dương không nhịn được, đôi mắt xanh biếc trừng Z, hai nắm đấm chặt lại không dám nhúc nhích, bởi vì họng súng đen kìa đang đặt trước trán hắn, chỉ cần nhúc nhích một chút có lẽ mạng hắn cũng không còn nữa.

“Tôi đã cảm thấy anh không bình thường, anh ra tay nặng như vậy đối với một cô gái tay không tác sát, rốt cuộc anh là loại người nào?” Âu Dương cũng là người có kiên thức, hắn nhìn cây súng một lát, chân mày cau lại, “Loại vũ khí này tôi chưa từng thấy qua, anh đừng nói với tôi là anh tự thiết kế.”

Z nhìn hắn giống như nhìn kẻ ngốc: “Không phải tôi thiết kế, chẳng lẽ là anh sao?” Hắn dùng họng súng đập vào mi tâm Âu Dương, Âu Dương sợ tới mức cho rằng hắn nổ súng, hét lên một tiếng rồi che đầu gối xuống, trông vô cùng chật vật, mặt trong mặt ngoài đều mất hết.

Y Ninh thất vọng nhìn Âu Dương đang ngồi run rẩy dưới đất, không hiểu vì sao người đàn ông này có thể ngu ngốc đến như vậy, người đàn ông anh tuần xuất sắc trước kia chẳng lẽ là người khác giả trang?

Y Ninh không khỏi so sánh giữa Z và Âu Dương, càng kiên định muốn bắt lấy trái tim của Z.

Dựa vào cái gì Vương Hiểu Thư có thể được hắn coi trọng mà mình lại không được? Y Ninh mím môi nhìn chằm chằm Vương Hiểu Thư, ánh mắt âm u.

Vương Hiểu Thư nhìn lại ả, con mắt lạnh lùng chớp một cái rồi không nhìn ả nữa, cúi xuống giúp Z chế trụ cổ tay luôn làm loạn của Tiêu Nhã Nhã.

Nói thật ra, đối với tiểu cô nương nhìn hiện trường trực tiếp của cô và Z, không chừng còn thấy được nơi nào đó của hắn, cô thật sự không thể tính được.

Đứa trẻ này cũng thật lạnh nhạt, có thể kiên trì lâu như vậy mà không lên tiếng, xem thứ hoạt sắc sinh hương như vậy, rõ là. . . Quên đi.

Tiêu Nhã Nhã dường như cảm nhận được oán niệm đến từ Vương Hiểu Thư, quay đầu nhìn cô, trong chớp mắt, giữa hai người có một bước đầu hiểu biết về đối phương.

“Tôi hi vọng anh có thể xem lại mình.” Âu Dương lúc này đã khôi phục vẻ trang B [2], ra vẻ bình tĩnh nhìn Z, “Cô ấy còn nhỏ, cho dù như thế nào anh cũng không thể thô lỗ như vậy!”

[2] Hành vi khoe khoang hoặc lừa gạt để lấy hư vinh tự thỏa mãn bản thân.

Có lẽ là Z vô cùng khinh thường Âu Dương, lười tranh cãi cùng hắn. Hắn dùng súng vỗ vỗ mặt Tiêu Nhã Nhã, dùng ánh mắt uy hiếp cô không nên nói lung tung, ngoan ngoãn đi theo, sau đó đi luôn mà không quay đầu lại.

Tiêu Nhã Nhã thật sự bị dọa, không phản kháng nữa, ngoan ngoãn để Vương Hiểu Thư kéo đi.

Y Ninh không phản đối, đuổi theo Z, Yusuke Miyazaki cũng đi theo ả, thực hiện nhiệm vụ của cha hắn, chẳng qua vẻ mặt có phần không tình nguyện và ghét bỏ.

Âu Dương một mình đứng trong sân, lúc phản ứng kịp thì đã bị bỏ lại, hắn sợ sệt một lát, trong lòng có mấy chục ý nghĩa nhưng không có kết luận, đành phải theo mọi người rời khỏi đây.

Lúc trở lại nơi nghỉ ngơi, Z lấy còng tay trên xe còng tay Tiêu Nhã Nhã lại. Mắt to của Tiêu Nhã Nhã đỏ bừng, uất ức nhìn chăm chăm Z, Z hoàn toàn không để ý đến cô, không có phản ứng gì, vì thế cô lại nhìn về phía Vương Hiểu Thư.

Vương Hiểu Thư vẫn đang rối rắm rối cuộc Tiêu Nhã Nhã thấy bao nhiêu, thấy cô nhìn chăm chăm mình, không chế không nổi mà nghĩ đôi mắt to đỏ rực này có khả năng đã nhìn nơi riêng tư của Z, cái nhìn xúc động này là sao, tam quan [3] nay vụn vụn triệt để!

[3] Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Tiêu Nhã Nhã cảm thấy tuyệt vọng, cô không mang theo hi vọng chuyển mắt sang người thứ ba, người duy nhất nói chuyện thay cô, cũng chính là Âu Dương.

Âu Dương bị ánh mắt mềm mại nhìn, chính nghĩa lại bùng nổ, cố nén bản năng kháng cự và sợ hãi quát Z: “Đủ chưa? Cô ấy còn nhỏ, lại không thể làm cái gì, cô ấy đã không từ chối, vậy thì thả cô ấy đi. Anh là đàn ông, không thể tự ngấm lại lại hành vi của mình sao?!”

Z vốn đang định giao nhiệm vụ cho Tiêu Nhã Nhã, chính là để cô làm người dẫn đường và kết nối, dẫn bọn họ đến chỗ Tiêu Tùng, trực tiếp tiến vào trung tâm Nguyên Tử.

Nhưng lời nói của Âu Dương làm hắn bỗng có ý tưởng trực tiếp xử lý nhóm người này ở đây là một ý kiến hay.

“Vì sao tôi phải ngấm lại?” Z lạnh lùng nhìn Âu Dương, “Cô ta dám lén chạy tới đây thì phải chuẩn bị bị người tới bắt, tôi cũng không phải anh trai cô ta, lại không phải cha cô ta, anh bảo tôi ngấm lại cái gì? Ngấm lại có thể được tiền tài và thời gian sao, nếu được thì tôi làm, không thì im lặng cho tôi.”

“Anh! . . .” Âu Dương cực kỳ tức giận, muốn tranh chấp với Z, nhưng hắn phát hiện mình không nói lại Z, há hốc mồm nhưng không phun ra một chữ, tức giận đến mức đỏ cả hốc mắt, gân xanh trên trán nổi lên, “Anh đừng vội mừng! Đừng cho rằng tôi sợ anh!” Cuối cùng hắn phải nói ra lời uy hiếp để cứu vãn, “Không cần tiêu cô nương này tôi cũng có thể đưa mọi người tới Nguyên Tử! Hiện tại các người chỉ cần đi theo tôi là được, anh đừng cản trở!” Hắn rất ngạo mạn xoay người đi đến phía xe tải nhỏ, nhưng không có ai đi theo hắn.

Âu Dương nghi hoặc xoay người, chỉ thấy tất cả mọi người im lặng nhìn hắn, tâm tình gần như hồng mắt trở nên táo bạo: “Còn đứng ở đây làm gì! Không muốn đi Nguyên Tử sao! Nếu không nhúc nhích thì quay về đi!”

Z cũng không quản Tiêu Nhã Nhã, để cho Vương Hiểu Thư trông coi, khoanh tay nhìn Âu Dương, khinh thường nói: “Tôi muốn hỏi một chút, anh có biết hay không, bởi vì zombie vây thành, cửa căn cứ Nguyên Tử đã phong bế, hiện tại lối vào thực sự của căn cứ vẫn là một ẩn số, bọn họ không nói cho bất cứ một căn cứ nào.”

“Vì sao?” Yusuke Miyazaki không hiểu, xen vào hỏi.

Z nói đều đều: “Vì sao? Có lẽ là bọn họ cảm thấy zombie bỗng tụ tập ở quanh căn cứ Nguyên Tử là có người cố ý phá rối.”

Y Ninh nghe câu ấy, ánh mắt lóe lên, xoay đầu, không nhìn Âu Dương muốn được ả ủng hộ nữa.

Âu Dương bị ả lạnh nhạt, theo bản năng nhìn Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư vẫn đang nhìn Z, Z còn nắm tay cô, hai người mặc đồ giống nhau, dưới ánh mắt trời, bọn họ giống như một đôi đẹp nhất.

Âu Dương bùng nổ, hẳn thật sự không nhịn được, xông lên muốn đánh nhau cùng Z, lại bị ba thuộc hạ của mình ngăn lại, hẳn không cam lòng trừng Z: “Vì sao tôi phải nghe anh? Tôi mới là đội trưởng ở Lượng Tử, mà anh là cái gì?!”

Thái độ xấu xí của Âu Dương càng phụ trợ sự hoàn mỹ của Z, Âu Dương lúc này giống như một con chó điên, mà Z vẫn đang mỉm cười, khí chất mạnh mẽ mà ổn định, sự chênh lệch này so với định thắng thua còn thú vị hơn.

Z khinh miệt mà thản nhiên nói: “Anh là đang tìm chết biết không? Từ trước tới nay tôi chỉ đi đường tắt, chuyện tôi quyết định đều là chính xác nhất, anh không lãng phí thời gian của tôi thì sẽ chết sao? Tôi khuyên anh nên sớm buông tha ảo tưởng không thực tế này đi, bởi vì lấy chỉ số thông minh của anh thì cả đời cũng không thực hiện được, người tầm thường.”

Đúng vậy, nếu không phải Vương Hiểu Thư vẫn đang đứng cạnh hẳn, hẳn còn phải giả bộ muốn làm người tốt thì hẳn đã lấy dao phẫu thuật đâm chết tên dần dộn này rồi. Hẳn cảm thấy thực xin lỗi bản thân, hẳn vốn cho là Vương Hiểu Thư đã đủ tri độn, cũng không ngờ trên thế giới lại có người ngu xuẩn đến trình độ này như Âu Dương, chính hẳn cũng cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Trong cuộc sống luôn có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, là không thể lựa chọn, nhưng ngu xuẩn là tự tìm.

31. Chương 31

Yusuke Miyazaki lo lắng nhìn hai người đàn ông sắp đánh nhau, tư tâm nghĩ nếu thực sự đánh thì hẳn giúp một bên cũng không nên, cha hẳn bảo hẳn đến bảo vệ Y Ninh, Y Ninh xem như ở bên Âu Dương, nhưng giáo sư tiên sinh lại là đại ân nhân của Phân Tử, lựa chọn thật khó. . . Cho nên không cần đánh nhau, bạo lực nhất thời cả nhà hỏa táng. . . Không, là bạo lực là nhất thời, tình thương là vĩnh viễn! Thế giới này là thế giới tình thương, không phải là thế giới bạo lực a!

“Ừm, thực ra chúng ta có thể khởi hành rồi!” Yusuke Miyazaki mạnh dạn nói sang chuyện khác.

Z và Âu Dương vốn đang giằng co bỗng chốc nhìn về phía hẳn, Âu Dương rõ ràng là đụng phải bậc thang vào cửa, cho nên tuy kiêu ngạo nhưng vẫn phối hợp, nhưng Z lại bất đồng, ánh mắt Z lúc này nhìn có vẻ. . . Có sát khí!

Yusuke Miyazaki ngỡ ngàng một lát, nâng chân phải lên nhẹ nhàng lùi về sau một bước, cười ha ha: “Tôi không có ý kiến gì, hai người tiếp tục, tiếp tục. . .”

“Nói đúng rồi.” Z một mặt với biểu cảm trẻ nhỏ dễ dạy, “Không can thiệp chuyện của nhau là nguyên tắc lớn nhất giữa người với người.” Nói xong, hẳn lập tức nhìn về phía Âu Dương, “Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng, lần sau xảy ra chuyện không thoả mái như thế này nữa tôi sẽ trực tiếp giết anh.” Hẳn giống như sợ mọi người không tin, nhấn mạnh, “Đây không phải là uy hiếp.” Nói xong, quay đầu lên xe.

Vương Hiểu Thư nhìn lướt qua Âu Dương đang trợn mắt há mồm, vẻ mặt thản nhiên đưa Tiêu Nhã Nhã đến ghế sau, mình cũng ngồi ở sau.

Cô đóng kỹ cửa, ngẩng đầu lên liền thấy Z một tay chống tay lái quay đầu nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Cô nghi hoặc hỏi.

Z ghen lời, câu cảm ơn cô khó nói giống như lời thổ lộ, hẳn rất muốn bình tĩnh nói những lời này với cô giống như những người khác, hẳn biết cô thích nghe, cũng sẽ cảm thấy vui vẻ, nhưng dù hẳn nghĩ như thế nào cũng không thể làm được. Không phải vì tự tôn cũng không phải vì những điều gì khác, chỉ là bởi vì hẳn luôn luôn tự mình đối mặt hết thảy, không có cha mẹ không có bạn bè, hẳn chưa từng thử làm qua việc này, hẳn rất bối rối.

Lời muốn nói cuối cùng đều nuốt vào trong lòng, thật giống như nếu nói ra sẽ không nhận được mà hốc mắt nóng lên, muốn nói ra, lại không biết nói như thế nào.

“Không có gì.” Z quay lại, mặt không biểu cảm lái xe.

Vương Hiểu Thư đắm chiều nhìn hẳn, Tiêu Nhã Nhã ngồi bên cạnh cô quan sát hành động của hai người, mắt to chuyển qua lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi xe chạy một đoạn đường, Z bỗng quay đầu nói câu “Cám ơn em đã đứng về phía tôi” với Vương Hiểu Thư rồi lại quay đầu lái xe tiếp, quá trình này không vượt qua ba giây, đợi Vương Hiểu Thư phản ứng kịp thì hẳn đã khôi phục nguyên trạng.

Tiêu Nhã Nhã nhiều chuyện nhìn chằm chằm Vương Hiểu Thư, tuy rằng miệng bị bịt bằng dính, nhưng ánh mắt của cô lại không kiêng nể gì, Z thấy một màn này trong kính chiếu hậu, neho mắt ấn xuống một cái nút, chỗ cô ngồi lập tức xuất hiện một cái lồng sắt.

Tiêu Nhã Nhã kinh ngạc thấy cái lồng nhốt chặt mình lại, hốc mắt đỏ lên giống như sắp khóc, Z hoàn toàn không có lòng thương hương tiếc ngọc, bật cái lồng lên rồi dừng xe, quay đầu nói với Vương Hiểu Thư: “Ngồi cạnh tôi.”

Vương Hiểu Thư vẫn đang đắm chìm trong việc hẳn đột nhiên nói cảm ơn, nghe hẳn nói như vậy, ngoan ngoãn lên ghé lái phụ, ngồi ổn định rồi mới dần dần hồi thần, ánh mắt đắm chiều nhìn Z.

Z tận lực không nhìn ánh mắt kỳ quái của cô, lái xe tiến vào khu nguy hiểm: “Chúng ta đã tiến vào phạm vi căn cứ Nguyên Tử, hiện tại vô cùng nguy hiểm, em phải tập trung một chút.” Hẳn dùng cách này để rời đi lực chú ý của cô với mình.

Vương Hiểu Thư nghe vậy lập tức nghiêm túc lên, gật gật đầu, kiểm tra súng bên hông, thắt hết khuy áo trên áo sơ mi của đồ phòng hộ màu trắng, khẩn trương quan sát tình huống bên ngoài.

Lời của Z đều là thật, nơi này chính là phạm vi của căn cứ Nguyên Tử, hơn nữa cũng rất nguy hiểm, nhưng bọn họ chỉ cần ở trong xe không ra, tỉ lệ gặp chuyện không may cũng không cao, hẳn đối với năng lực của mình vẫn rất tin tưởng.

“Tiêu tiểu thư.” Z vừa lái xe vừa nói với Tiêu Nhã Nhã, “Chỉ đường cho tôi.”

Tiêu Nhã Nhã nhìn chằm chằm vào ảnh ngược của Z trong kính chiếu hậu, dường như đang suy nghĩ có nói thật hay không.

Z từ từ nói: “Cô có thể nói với tôi phương hướng không đúng, dù sao chúng ta xảy ra chuyện, cô cũng không thể chỉ lo thân mình.”

Tiêu Nhã Nhã nhú mày, giống như nghĩ ra, nhanh chóng chỉ vào bảng dính ngoài miệng.

Z cự tuyệt: “Nói chuyện với cô thật ảm ỉ, dùng tay chỉ đi.”

“ ” Trên trán của Tiêu Nhã Nhã nở ra một đóa hoa chữ thập nhỏ, cứng ngắc chỉ về hướng bên trái.

Z đi về hướng mà Tiêu Nhã Nhã chỉ, nhưng dù sao cô cũng rời khỏi Nguyên Tử một thời gian, không hiểu biết rõ tình huống xung quanh, cô trốn đúng vào lúc Nguyên Tử đang vội vàng thay cửa căn cứ, cô chỉ nhớ rõ phương hướng, cũng không rõ nơi đó có an toàn hay không, hoặc đã được xây dựng xong.

Z lái xe dẫn trước chiếc xe tải xanh của đám người Y Ninh, cảnh tượng xung quanh ngày càng trông trải, cây cối cũng ngày càng thưa thớt, theo sắc trời dần dần tối xuống, bọn họ tiến vào một quảng trường không rõ ranh giới, xem ra trước đây hẳn là sân bay, bởi vì cách đó không xa còn có hai chiếc máy bay cũ kỹ.

Tiêu Nhã Nhã thấy hai chiếc máy bay này bỗng ồn ào, Z bị cô phiền không chịu được, liền để Vương Hiểu Thư cởi băng dính của cô ra.

Băng dính vừa xé mở, Tiêu Nhã Nhã lớn tiếng nói: “Dừng xe!”

“Làm sao vậy?” Vương Hiểu Thư hỏi.

Tiêu Nhã Nhã thở hổn hển nói: “Nhị ca của tôi ở đây!”

“Nhị ca?” Cầm đầu căn cứ Nguyên Tử là Tiêu Tùng, hẳn có hai em gái và một em trai, ngoại trừ Tiêu Nhã Nhã thì những người khác đều là cùng cha khác mẹ, cha hẳn chết vì bệnh độc H+, các mẹ hẳn cũng không có một ai sống sót, mà lão nhị chính là, “Tiêu Trà?”

“Đúng.” Tiêu Nhã Nhã nói không ngừng, “Các người đưa tôi về, nhị ca sẽ cảm tạ các người, các người đừng sợ, đi xuống tìm hắn đi, hắn ở ngay trong máy bay.” Cô chỉ vào một chiếc máy bay màu trắng khá mới cách đó không xa.

Ngón tay thon dài của Z gõ gõ tay lái, dường như đang suy nghĩ có nên tin tưởng cô hay không, Tiêu Nhã Nhã sợ hãi không tin, lại nói: “Thật sự, không tin các người có thể đi, tiếp tục nhốt tôi ở đây!”

Z cười lạnh: “Như thế là tốt nhất, cô có thể an toàn ở trong này, mà chúng ta toàn quân bị diệt.”

“ ” Tiêu Nhã Nhã hơi sững sốt, đỏ mặt quay đầu đi, im lặng.

Z nhíu mày, thật sự bị hắn nói đúng? Vừa lừa gạt đã bị phát hiện, thật sự không biết nên vui hay nên buồn.

Bên Z và Vương Hiểu Thư không bởi vì Tiêu Nhã Nhã lừa gạt mà mắc câu, đám người đi theo sau bởi vì bọn họ dừng lại mà xuống xe, nhân nhả bước tới xe Lexus, gõ vào cửa sổ xe.

“Mở cửa, dừng lại làm gì? Đến nơi?” Âu Dương gõ cửa sổ bên phía Vương Hiểu Thư, mà Y Ninh đứng ở bên Z, Yusuke Miyazaki đương nhiên đi theo Y Ninh.

Vương Hiểu Thư lạnh lùng nhìn khuôn mặt trông là thấy ngán ngoài cửa sổ, không thèm đáp lại hắn, bắt động ngồi ở ghế lái phụ, giống như không nghe thấy gì.

Z hạ kính xe xuống, nói với Yusuke Miyazaki: “Quay lại xe đi, còn chưa tới.”

Y Ninh bị hắn tận lực không nhìn nên không nhìn được, mở miệng tự tiện cứ: “Tôi có thể ngồi đằng sau trông coi cô ấy.” Ấy chỉ vào Tiêu Nhã Nhã.

Không hiểu vì sao Tiêu Nhã Nhã lại nói: “Ai muốn cô trông coi tôi? Đây, Bạch đại ca, tôi không lừa anh, tôi nghe lời được chứ? Anh để cô ta cách xa tôi một chút.”

“ ” Bạch đại ca? Vương Hiểu Thư bị xưng hô của cô lôi [1] một mặt máu, cố nén cười nhìn Z, Z mặt không biểu cảm nhìn cửa xe, cắn răng nói. “Gọi tôi là giáo sư.”

[1] Ngoài dự đoán làm người ta vô cùng khiếp sợ.

“Bạch đại ca nghe khá thân thiết, ca ca nói thấy phái nam thì nên tán dương như vậy.” Tiêu Nhã Nhã không bị thuyết phục.

Z trực tiếp gi súng vào đầu cô, khuôn mặt tuần nhả từ chớp mũi lên trên đều tối đen như mực: “Cô nói lại lần nữa.”

“Rất xin lỗi. . . ” Tiêu Nhã Nhã hoảng sợ lui về sau, “Tôi, tôi không dám, thật sự không dám nữa!”

Z lạnh nhạt rút súng lại, xấu hổ lườm Vương Hiểu Thư một cái, thấy cô cười, đôi mắt xinh đẹp cong cong, trong lòng không nói rõ là mất mặt nhiều hơn hay vui vẻ nhiều hơn.

Hắn thở dài khởi động xe lần nữa, nhưng chiếc máy bay vốn yên tĩnh ở phía trước bỗng lắc lư vài cái, sau đó đổ về phía trước.

32. Chương 32

“Sao lại thế này?” Vương Hiểu Thư nhíu mày nhìn về phía trước, máy bay đổ xuống, trong làn khói đường như có gì đó đang di chuyển, cô híp híp mắt, rùng mình, “Có zombie!”

“Ai nha.” Z cũng không lo lắng, ngược lại vẻ mặt vui mừng, “Thật không tệ, nha đầu kia nên ăn chút khổ mới được.” Z nhìn về phía Vương Hiểu Thư, đề nghị, “Ném cô ta xuống có được không?”

Vương Hiểu Thư phân lực chú ý từ số lượng zombie rất nhiều phía trước cho hắn: “Anh nói thật?”

Z không nhìn Tiêu Nhã Nhã bởi vì lời nói của hắn mà bắt đầu thét chói tai, nhe răng cười: “Chọc em chơi.” Hắn nói xong lời này liền ngừng cười, lùi xe về phía sau, muốn rời khỏi nơi này, đổi một con đường khác.

Nhưng có câu nói rất đúng, không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đội hữu giống như heo.

Âu Dương thấy phía trước có nhiều zombie xuất hiện, chẳng những không nhanh chóng quay về trên xe lái xe chạy lấy người, ngược lại cầm vũ khí xông tới phía trước, như là muốn chứng minh trên phương diện nào đây hắn vẫn mạnh hơn Z, chính diện công kích zombie.

“... ” Z mở to hai mắt nhìn Âu Dương xông pha chiến đấu như không muốn sống nữa, không còn gì để nói, “Đời này có thể gặp được người như hắn, thật sự làm tôi. . . Mở mang tầm mắt.”

Vương Hiểu Thư nhìn thuộc hạ của Âu Dương bởi vì sự lỗ mãng của Âu Dương mà không thể không tiến lên giúp hắn, chết lặng gặt đầu: “Tán thành.”

Tiêu Nhã Nhã do dự một lát, nói: “+ Tự thân chứng nhận.”

Vương Hiểu Thư nhìn cô một cái, cô lập tức lùi về sau bày ra vẻ không liên quan đến mình, Vương Hiểu Thư thở dài, cố gắng không nghĩ “Rốt cuộc cô ta có nhìn thấy chim to của Z hay không!?” nữa, nói với Z: “Muốn đi xuống hỗ trợ sao?”

Z ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Em thấy tùy vào tôi lựa chọn sao?”

Vương Hiểu Thư nhìn theo hướng Z nhìn, thì ra Y Ninh đã rất nữ vương cầm súng lên hỗ trợ, rất nhiều zombie vây quanh bọn họ, Yusuke Miyazaki đứng ở cạnh xe tải nhìn bọn họ, vẻ mặt mê mang vô tội như “Tân thủ đi ngang qua tổ đội hưởng chút kinh nghiệm”.

“Em định làm gì?” Z phân tích tình huống chiến đấu trước mắt cho Vương Hiểu Thư, “Nếu tính cả Yusuke Miyazaki, tình huống bên ngoài đại khái là 6:20. Đương nhiên, nếu chúng ta cũng đi xuống, tỉ lệ tuyệt đối không phải là 8:20, mà là 1:0.”

“Vì sao?” Vương Hiểu Thư nghi hoặc hỏi,

Z đẩy mắt kính, bình thần nói: “Bởi vì nếu tôi là 1, đồng zombie này rất nhanh sẽ biến thành 0.” [1]

[1] Cũng có nghĩa là 1 là công, 0 là thụ. (lời giải thích của tác giả)

Chỉ có hắn là như DPS sao. . . Khinh thường phạm nhân như bọn họ đến bao nhiêu a QAQ [2]

[2] DPS: Gây sát thương lớn trong thời gian ngắn. QAQ: Mặt khóc.

Vương Hiểu Thư dè dặt khóe miệng đang giật giật không ngừng, cup mắt suy tư một chút, dựa vào chỗ ngồi nhìn về phía mũi xe: “Anh quyết định đi.”

Cô không muốn quan tâm, thực ra cô hi vọng Y Ninh và Âu Dương đều chết hết, như vậy liền không có gì uy hiếp đến cô, nhưng lương tâm cô lại cảm thấy bọn họ chưa làm ra tội gì hắn phải chết, nếu làm vậy thì có phần tàn nhẫn. Hai loại ý tưởng giao chiến kịch liệt trong lòng cô, phần trước tỉ lệ cao hơn phần sau, con người đều ích kỷ như vậy sao?

Làm sao Z có thể không biết cô đang nghĩ gì? Tất nhiên hắn tán thành quay đầu rồi đi, Yusuke Miyazaki xem như người vô tội nhất trong nhóm người này, nhưng hắn đứng bên cạnh xe, trực tiếp lên xe rồi đi cũng được, bị bao vây chỉ có Y Ninh và Âu Dương cùng với ba thuộc hạ của bọn họ, nhưng nếu hắn thật sự mang cô đi, mấy người kia nếu chết thật, không biết Vương Hiểu Thư có oán hận hắn hay không?

Rất khó nói, hắn là một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng, nằm cũng trúng đạn, áp lực thật lớn.

“Quên đi.” Z thở dài, cởi áo dài trắng, bỏ kính ra, thay bằng kính một mắt để nhắm bắn, nói với Vương Hiểu Thư, “Em ở trên xe chờ, đừng tới gần cô ta.” Hắn chỉ vào Tiêu Nhã Nhã.

Tiêu Nhã Nhã yên lặng núp ở góc xó, vẻ mặt vô tội.

“Anh muốn đi làm gì?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc hỏi.

Z vuốt tóc mái hỗn độn, tóc đen phủ trên mắt kính của hắn, bên mắt phượng không đeo kính có đường cong tuyệt đẹp mà mê người: “Cứu người, cứu không được thì giết zombie.” Hắn âm trầm nhẹ rằng, “Không phải em bảo tôi làm nhiều chuyện tốt sao? Tôi đây là đang chuộc tội, lúc còn trẻ quá kiêu ngạo, đi qua chỗ nào thì người chết chỗ đấy.”

“” Vương Hiểu Thư sững sờ nhìn Z xuống xe mà không quay đầu lại, sau đó xe tự động đóng lại, bóng dáng cao ngất của hắn nhanh chóng gia nhập vào chiến đấu, zombie vẫn kiên kị dung dịch, Z đi tới, bọn nó đều tránh ra, hắn thành công tiến vào vòng vây, gia nhập đám người Y Ninh.

Yusuke Miyazaki thấy Z cũng lên, cũng không hưởng kinh nghiệm nữa, cầm vũ khí xông tới, đi theo sau Z nhặt trang bị.

Ánh mắt Vương Hiểu Thư phức tạp nhìn bóng dáng mặc đồ trắng đi giày đen của Z, tóc đen của hắn bay trong gió, thân mình cao gầy có động tác nhạy bén mà mau lẹ, tuy nhìn qua có hơi gầy, không khỏe mạnh như những người khác nhưng công kích của hắn mạnh nhất cũng hữu hiệu nhất.

Có hắn gia nhập chiến đấu, hết thấy đều phát triển theo hướng tốt, Y Ninh đứng sau Z, bảo hộ phía sau hắn, Vương Hiểu Thư nhìn cảm thấy gai mắt, nhưng sợ nếu đi xuống thì Tiêu Nhã Nhã sẽ giở trò quỷ, nhất thời do dự nên làm thế nào.

Trong lúc cô đang chần chừ, phía trước bỗng có người làm động tác nhỏ. Âu Dương biết tình thế chuyển biến tốt đẹp, bọn họ hẳn có thể thành công đào thoát nên không chuyên tâm công kích nữa, ngược lại ngáng chân Z.

Hắn thường rời hỏa lực của mình về bên Z, cố ý lau súng cướp cò giao phong với Z, những người khác đều chuyên tâm đối phó zombie, không phát hiện hành vi xấu xa của hắn, ngoại trừ người bị hại Z và Vương Hiểu Thư ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê.

“Nằm mán!” [3] Vương Hiểu Thư không nhịn được nữa, cầm súng đá văng cửa xe, nhắm vào zombie bị Âu Dương đưa đến phía sau Z, viên đạn nhanh chóng bay ra, súng lục có chức năng tự động tập trung mục tiêu chuẩn xác bắn đạn vào đầu zombie, óc zombie văng vào mặt và người Âu Dương, mà Z nhanh chóng né tránh, đồ phòng hộ màu trắng vẫn không nhiễm một hạt bụi.

[3] Nằm mán: Lờ đi cửa miệng trong tình thế ác liệt.

Âu Dương đứng tại chỗ, ngỡ ngàng nhìn về phía Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư trừng hắn, cầm súng tới gần, tất nhiên cô đã bôi dung dịch vào, may mà bệnh độc của zombie vẫn chưa dị biến, cho nên cô rất thuận lợi gia nhập chiến đấu, gạt Y Ninh sang một bên, phòng thủ phía sau Z.

Y Ninh ngạc nhiên nhìn cô, cô lạnh nhạt nói: “Người đàn ông của tôi thì tôi trông coi, không cần cô quản.”

Z đã hoàn toàn mất tập trung, bị lời của Vương Hiểu Thư cảm động đến rối tinh rối mù, ngay cả zombie cũng không quản, xoay người muốn tâm sự với cô, Vương Hiểu Thư cứng nhắc bắn zombie phía sau hắn, mất tự nhiên nói: “Làm chính sự trước!”

Z không nghe lời của cô, đôi mắt cong cong, cúi đầu dịu dàng nhìn cô, giống như một giây sau sẽ hôn lên môi cô, không để zombie vào mắt.

Y Ninh im lặng nhìn một màn này, bỗng thấy Âu Dương đứng gần Vương Hiểu Thư, Âu Dương lão đảo ngả về phía Vương Hiểu Thư, Vương Hiểu Thư rung mình, lập tức nghiêng người né tránh, zombie có bệnh độc H+ ở phía sau sinh ra phản ứng hóa học với dung dịch trên người cô, nhanh chóng quay về hướng ngược lại, cũng là phương hướng mà Âu Dương nhào tới.

Vì thế, một màn làm người ta không biết nói gì xuất hiện.

Âu Dương bị zombie không hề có nhân tính ôm chặt, một ngụm cắn vào cổ, mặt hắn đầy óc và máu của zombie vừa bị bắn nổ đầu, mùi hôi của zombie và mùi máu của hắn tràn ngập không khí.

Vương Hiểu Thư hơi sửng sốt, rất nhanh phản ứng kịp, nhanh chóng bắn một phát súng vào zombie đang cắn cổ Âu Dương, Âu Dương xụi lơ ngã trên đất, mắt nhìn chằm chằm Y Ninh, vẻ mặt ngạc nhiên và tuyệt vọng.

33. Chương 33

Y Ninh kinh ngạc, ả vốn không biết có dung dịch này, vốn định đẩy Âu Dương để Vương Hiểu Thư lùi về bên zombie, nhưng hiện thực lại mở ra một trò đùa cho ả.

“Âu Dương!” Ả đứng thét chói tai tại chỗ, cũng không dám tiến lên nhìn hắn lần cuối cùng, sau khi zombie bị bắn đầu ngã xuống, những zombie khác tiếp tục vây quanh Âu Dương, bọn chúng vốn không có suy nghĩ cũng không có cảm giác, đối khác làm bọn chúng phát cuồng, đạo nghĩa không chùn bước mà bổ nhào vào người sống duy nhất ngã dưới đất.

Z mắt lạnh nhìn Y Ninh, đôi mắt xinh đẹp của ả rơi lệ, ả che miệng giống như khóc không thành tiếng, dường như bị đá kích mạnh.

Vương Hiểu Thư bắn vào đầu zombie, số lượng zombie quá nhiều, viên đạn của cô không đủ dùng, sau khi bắn hết đạn, cô trở mắt nhìn Âu Dương bị bao phủ trong mùi hôi hám, dường như cuối cùng hắn nhìn về phía cô, trong mắt tràn ngập hối hận và áy náy, có lẽ nếu có cơ hội, hắn sẽ nói xin lỗi cô.

“Đội trưởng!” Ba thuộc hạ của Âu Dương cũng có tình nghĩa, bọn họ xông lên tạm thời ngăn cản zombie, Yusuke Miyazaki giúp đỡ kéo Âu Dương đã hấp hối ra, diện mạo của Âu Dương đã không còn thấy rõ nữa.

Mấy người xử lý đám zombie còn thừa lại không nhiều lắm, thấy xung quanh khôi phục yên tĩnh, liền tới xem Âu Dương.

Z đi qua, ngồi xuống nhìn vết thương của hắn, lạnh nhạt nói ra ba chữ: “Không thể cứu.” Hắn đứng lên xoay người, đi đến bên cạnh Vương Hiểu Thư, che mắt cô lại, “Đừng nhìn.”

Vương Hiểu Thư nắm tay hắn, đẩy ra khỏi mắt, nhưng không buông tay mà vẫn nắm lấy, cố gắng giữ bình tĩnh: “Không, tôi muốn xem, tôi phải học cách trưởng thành, học nhận rõ thế giới này, học hiểu ra, một khi gặp phải lựa chọn sinh tử, sẽ không có gì là không bỏ xuống được.”

Có đôi khi bạn chỉ cần im lặng nhìn im lặng học, thừa nhận sự ngu xuẩn và lý tưởng hóa của chính mình, thừa nhận mình từng phạm lỗi từng mất mặt, đây không phải là buông tha cũng không phải không có tự tôn, đây là trưởng thành.

Nơi này là một quảng trường nhìn không thấy ranh giới, bầu trời là màu xanh nhạt, ánh mặt trời không khác gì ở hiện đại hòa bình mà cô từng sống. Nơi này vốn nên có trời sao xán lạn và bình minh xinh đẹp nhất, đó là bộ dáng mà thế giới nên có, nhưng thế giới biến hóa lại lãng quên nơi này.

“Tôi hi vọng anh thật sự quyết định muốn thay đổi, dù sao hiện tại chúng ta khó có thể thoát tội.” Vương Hiểu Thư khép hờ mắt, mắt mấp mí nói lời mà chỉ cô và Z có thể nghe hiểu, lúc này cô không dùng “Anh” hoặc là “Tôi”, mà là “Chúng ta”.

Z bỗng cảm giác giữa bọn họ có thứ gì đó, mà nó do chính hắn tạo ra, tuy hắn không chủ động truyền bá, nhưng bắt nguồn là từ hắn, hơn nữa cho đến nay hắn không cảm thấy mình có gì không đúng hoặc thật tình muốn hối cải.

Mặc dù lúc này, hắn cũng không cảm thấy khó chịu hay day dứt vì Âu Dương chết, nhưng hắn lại bị cảm xúc của cô cảm nhiễm, bắt đầu nhìn kỹ xem bầu trời có gì khác trước đây, có nên đi tiếp con đường mà hắn chọn hay không.

Từ nhỏ hắn chỉ biết tự chịu đựng tổn thương, cho dù người khác và thế giới như thế nào hắn cũng sẽ không thể khóc, bởi vì không có ai sẽ đau lòng. Hiện tại rốt cuộc hắn cũng có người này, hắn thực sự không muốn mất đi, hơn nữa lại là tự tay vứt bỏ.

Đa số tội phạm cường gian đều sinh hoạt tình dục không điều độ, kẻ trộm cũng bởi vì kinh tế túng quẫn, tội phạm giết người không phải bị buộc bắt đắc dĩ hoặc bị đả kích mạnh cũng sẽ không giết người vô cớ, ai cũng không phải không có nguyên nhân mới hại người hoặc làm chuyện xấu, nhưng khó nói cũng bởi vì vậy, tội ác nên được tha thứ sao?

Không hẳn.

Từ trước tới nay hắn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bởi vì người chỉ trích hắn không phải là cô, hắn không quan tâm bọn họ nói gì, đối đãi với hắn như thế nào, nhưng Vương Hiểu Thư thì khác. Cho dù ngoài miệng hắn trách mắng cô ghét bỏ cô, nhưng lại không thể kìm nén khi nhìn thấy cô.

“Chúng ta đi thôi.” Vương Hiểu Thư nhét súng vào bao, nhìn có vẻ mệt mỏi, bóng lưng của cô có phần suy sụp, hoàn toàn không có tinh thần như trước kia, Z nhận không được mà suy nghĩ miên man, cô phản ứng mạnh như vậy, chẳng lẽ trong lòng còn có Âu Dương?

Thực ra trong lòng Vương Hiểu Thư làm gì có Âu Dương. Ngay từ đầu cô đã không thêm đếm xỉa tới hắn, cô chỉ là đang lo lắng chuyện của Z.

Âu Dương chết làm khái niệm mơ hồ của cô với bệnh độc H+ trở nên rõ ràng hơn, zombie bị cô bắn nổ đầu, khi cô chết lặng bóp cò súng, trong lòng luôn nghĩ tới Z.

Cô nên giúp hắn như thế nào để hắn mới có thể quang minh chính đại ở cùng cô, bọn họ mới có thể yên tâm ở cùng nhau? Nếu dùng hết sức lực mà cả đời vẫn không đạt được mục đích này, có phải cô nên buông tha nó hay không, cùng hắn sa đọa?

Vương Hiểu Thư bỗng nhớ tới cha mình, hốc mắt cô chua xót, nước mắt rơi xuống. Cô nhớ cuộc sống đơn giản trước đây, lại không bỏ xuống được người không nên thích trong tận thế đầy áp lực này, cô chỉ cảm thấy có người đang lôi kéo thân thể cô, muốn hung bạo xé cô thành hai nửa.

Z nhận ra được sự mâu thuẫn của cô, lại nghĩ thành bởi vì trong lòng còn nhớ Âu Dương, cho nên vì hắn chết mà trách móc mình, vì Âu Dương mà thương tâm khổ sở, không muốn quan tâm hắn.

Z mờ mịt ngồi trên ghế lái, nhìn Yusuke Miyazaki bắn nổ đầu Âu Dương đã biến dị dù bị đám người Y Ninh ngăn cản, lại nhìn Vương Hiểu Thư đang chớp mắt nghĩ ngợi, buồn bực nghĩ, hắn rõ ràng là làm việc theo tâm tư của cô, vì sao kết quả vẫn là chọc cô chán ghét?

Trên thực tế, cảm tình chính là thứ như vậy, khi bạn quá để ý một người, thần kinh sẽ buộc chặt, sợ nói bậy hay làm gì sai, mỗi một biểu cảm mỗi một động tác của đối phương đều sẽ bị phân tích vô số lần, cho dù nghi ngờ hay không cam lòng cũng không có dũng khí mở miệng muốn giải thích hoặc chất vấn, chỉ có thể làm như không hiểu, do đó dẫn tới rất nhiều hiểu lầm không cần thiết.

Tình yêu, vốn chính là thứ mâu thuẫn như vậy, hiểu lầm lẫn nhau, lại lý giải lẫn nhau, an ủi lẫn nhau.

“Thu phục rồi.” Yusuke Miyazaki đi ngang qua xe Lexus, báo tình huống cho Z, “Thi thể của Âu Dương đã xử lý xong, không xảy ra biến dị.” Hắn thở dài, giọng điệu bi thương khổ sở, “Tuy rằng hắn hơi lỗ mãng, nhưng cũng là hảo hán.”

Khóe miệng Z giật giật, gật đầu có lệ.

Yusuke Miyazaki phấn chấn lên, cười với hắn: “Giáo sư tiên sinh tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chẳng những giúp Phân Tử đại ân, đối phó zombie cũng là dễ như trở bàn tay, có thể quen biết anh quả là một chuyện tốt, tôi rất vui vẻ!”

“ ” Z nhếch mày, kinh ngạc hỏi, “Có vẻ như tôi đã cống hiến cho nhân loại?”

Yusuke Miyazaki tình lý đương nhiên nói: “Đó là hiển nhiên! Sớm hay muộn cũng có một ngày toàn bộ nhân loại đều sẽ cảm tạ anh! Tôi tin rằng anh có năng lực để được tôn trọng!”

Vương Hiểu Thư nghe hần nói như vậy, nhin không được che mặt quay đầu đi, thực sự không biết nếu có một ngày Yusuke Miyazaki biết người hần sùng bái như đại thần chính là Mr.Z, hần sẽ đối mặt với sự dằn dặt của mình như thế nào, cô có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của hần.

Z cũng thấy kỳ quái, hần cố gắng cho nhân loại sao? Thật là đáng sợ, người gánh vác nhiều kỳ vọng đều không có kết cục tốt, xem 25 thí nghiệm thể trước hần sẽ biết, mỗi một lần đều từ hi vọng thành thất vọng, cuối cùng bị tiêu hủy, vứt bỏ, phải biết rằng trèo cao thì ngã đau.

“Được rồi, nơi này cũng không an toàn, trước hết không tán gẫu nữa, tôi còn phải đi an ủi Y tiểu thư.” Yusuke Miyazaki thở dài, nói cáo biệt rồi chạy tới phía xe tải xanh.

Tiêu Nhã Nhã luôn nhìn hần như nhìn kẻ ngốc, lúc này trông thật không bình thường.

Vương Hiểu Thư nghiêng mắt nhìn Z, Z mất tự nhiên không nhìn cô, không biết đang tức giận cái gì, trông có vẻ rất khó đỡ.

Vương Hiểu Thư thấy vậy, dứt bỏ sự rối rắm trong lòng, nghĩ vẫn là đi một bước tính một bước, đợi đến lúc không thể không lựa chọn thì nói sau, hiện tại mọi người ở chung hòa thuận đi, tại sao phải lãng phí chút thời gian quý giá này chứ?

Vì thế, Vương Hiểu Thư chủ động nói đùa với Z, làm dịu không khí: “Biểu hiện vừa rồi của tôi như thế nào? Bắn súng chuẩn như vậy, không hề khẩn trương, quả thực là thiên tài, tôi thật sự bội phục chính mình.” Cô thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười chờ Z nói móc mình, nhưng đối phương lại không có phản ứng.

Cô buồn bực nhìn hần, tuy rằng loại biểu hiện của mình có xu thế phát triển theo hướng M, nhưng cô vẫn bất đắc dĩ nói: “Anh đang nghĩ cái gì? Mau khích lệ tôi đi.”

Z thấy cô như vậy, cũng không thể không quan tâm cô, nhưng vừa nghĩ tới việc cô vì Âu Dương chết mà trách móc hần, hần liền cảm thấy không thoải mái, cho nên giọng điệu cũng không tốt: “Tôi cũng rất bội phục mình.” Hần héch mặt, nửa phần trên của khuôn mặt tuần tú tối đen.

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Z hừ nhẹ, quay đầu đi: “Tôi bội phục sự nhẫn nại của mình.”

34. Chương 34

Mục đích của Vương Hiểu Thư là dỗ dành Z, cho nên tuy hần ăn nói cay nghiệt, cô cũng không tức giận, vô cùng rộng lượng tha thứ cho sự vô lễ của hần, khéo miệng nhếch lên như đang vui vẻ vì điều gì đó.

Z thật sự không hiểu nổi cô, trong lòng rối rắm và phiền chán, lại không đành lòng trách móc nặng nề, vì thế quay đầu trầm giọng nói với Tiêu Nhã Nhã: “Tiêu tiểu thư, hiện tại cô muốn nói với tôi đường đi chính xác sao?”

Tiêu Nhã Nhã bị vẻ mặt như muốn ăn thịt người của hần làm sợ run, vội nói: “Chính, chính là con đường này, anh lùi về sau một chút, thấy khúc rẽ thì rẽ trái là đến nơi. . .”

Z hừ lạnh, quay đầu khởi động xe, vừa lái xe vừa như lơ đãng hỏi Vương Hiểu Thư: “Vừa rồi là Y Ninh đẩy em phải không?”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, cúi đầu xuống nhìn ngón tay: “Anh nhìn thấy?”

“Đương nhiên.” Z nhìn chiếc xe trên kính chiếu hậu, nhếch miệng châm chọc, “Động tác lớn như vậy, nhìn không thấy cũng chỉ có Yusuke Miyazaki đưa lưng về phía cô ta.”

“Đúng vậy.” Vương Hiểu Thư ngẩng đầu nhìn phía trước, thở dài, “Vậy anh cảm thấy tôi phải làm gì?”

Z vô cùng nghe lời, đề nghị: “Tôi cảm thấy nếu em có thể một phát bắn chết cô ta, việc khiến em phiền lòng sẽ bớt đi một nửa.”

Vương Hiểu Thư nhìn mặt nghiêng của hắn, không trả lời ngay, chờ xe chạy vào con đường chính xác, cô nhìn lướt qua Tiêu Nhã Nhã đang nghe lén, Tiêu Nhã Nhã lập tức bưng kín lỗ tai, trên mặt hiện vẻ “Phi lễ chứ nghe”.

Vì thế cô lại nhìn về phía Z, nhỏ giọng nói: “Lúc đó tôi cũng có ý nghĩ này, nhưng trong trường hợp như vậy, nếu tôi có thể nổ súng bắn chết cô ta, ba thuộc hạ của Âu Dương và Yusuke Miyazaki cũng không cho phép.”

“Có tôi ở đây em sợ gì?” Đàn ông đều là niệu tính, chim cứng lòng mềm, chim mềm lòng cứng, Z mặt người dạ thú mặc quần áo lúc chim mềm luôn có vẻ cay nghiệt, ai cũng nhìn ra hắn ghét bỏ Vương Hiểu Thư, nhưng chỉ có hắn mới biết hắn sợ cô rời khỏi mình đến mức nào.

[1] Niệu tính: Một người rất có cá tính, làm việc theo cách đặc biệt.

“Hai đầu bốn, còn có zombie chưa xử lý xong, phần thắng không đủ cao, tôi không muốn mạo hiểm.” Vương Hiểu Thư xoa xoa mặt, “Nếu anh bởi vì chuyện này mà bị thương, tôi sẽ phải đền bù.”

Lời nói khó nghe của Z bị lời này của cô chặn lại, hắn há mồm, cuối cùng chỉ nói: “Chuyện này tôi đến làm, em không cần quản.”

“Anh làm?” Vương Hiểu Thư đến gần hắn, nhỏ giọng để tránh Tiêu Nhã Nhã nghe lén, “Anh định xuống tay thế nào?”

Z cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy, thân thể miễn cưỡng có sự khác thường, hắn chăm chú nhìn về phía trước, trầm giọng nói: “Tôi làm thế nào em cũng đừng quản, tóm lại chuyện này tôi sẽ đòi công bằng giúp em.” Hắn nghiêng đầu nhìn cô, cánh môi chạm qua môi cô, Vương Hiểu Thư nhanh chóng lùi về chỗ ngồi, ngón tay vuốt ve cánh môi nhìn hắn, hắn hừ nhẹ nói, “Em nên nghĩ báo đáp tôi như thế nào đi.”

Vương Hiểu Thư chảy mồ hôi: “Âu Dương đã chết, bên ba tôi hắn là không có tin tức của tôi, chỉ sợ ba sẽ lo lắng, có một số chuyện quan trọng tôi cần phải nói cho ba, anh có biện pháp để tôi liên lạc với ba một chút không?”

Z không ngờ được, nhìn cô: “Đây là lần đầu tiên em chủ động muốn liên lạc với cha mình, tôi còn nghĩ rằng hai người không có tình cảm giữa cha và con gái.”

“...” Đúng là không có tình cảm, vừa nhắc tới chữ cha cô lại không nhịn được mà nhớ tới Vương ba ba, cho nên trừ khi bắt đắc dĩ, Vương Hiểu Thư sẽ không quan tâm chuyện này, “Dù sao Âu Dương đã chết.” Cô thở dài.

Vị hôn phu thanh mai trúc mã của Vương bánh bao đã chết, bên Vương Kiệt cần có câu trả lời thỏa đáng, nếu bị Y Ninh ác nhân cáo trạng trước thì hỏng rồi.

Z nghe cô miệng đầy Âu Dương liền tức giận, hắn bồng đập phanh, dừng xe lại rồi mở cửa đi xuống.

Vương Hiểu Thư sững sờ nhìn động tác lưu loát như mây bay nước chảy của hắn, chỉ chớp lát thấy cửa xe phía sau cũng bị mở ra, Tiêu Nhã Nhã bị hắn mang xuống xe, kéo về phía Yusuke Miyazaki.

Lát sau, hắn quay lại xe, nhưng không ngồi trên ghế lái mà đi tới vị trí bên cạnh: “Xuống dưới.” Hắn nhìn cô chăm chăm, “Em lái.”

“Tôi?” Vương Hiểu Thư chỉ vào mình.

“Đúng, em lái, tôi mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, em chỉ cần đi theo xe của Yusuke Miyazaki là được rồi.” Hắn nhìn lướt qua xe tải xanh, ý tứ thật rõ ràng. Vương Hiểu Thư nhìn đôi mắt thâm quầng của hắn, nghe lời ngồi lên ghế lái, cô đóng cửa xe lại, nhìn Z khoanh tay nhắm mắt, do dự nói: “Tôi lái xe không tốt lắm, anh đừng ngủ rất sâu, nếu không...”

Z bồng mở mắt ra, lạnh lùng nhìn cô: “Vương Hiểu Thư, giấc ngủ không tốt gây ảnh hưởng xấu cho đàn ông, em đang làm giảm tỉ lệ trưởng thành tinh trùng của tôi, em biết không?”

... Ai bảo mi mặt nóng dán mông lạnh, ăn con dao này đi!

Vương Hiểu Thư bất mãn quay đầu khởi động xe, kéo dài giọng nói: “Vậy anh ngủ ngon, làm mộng đẹp.”

Z ghen ghét, hằn hơi hối hận vì vừa rồi nói như vậy, nhưng hấn không thể nói ra lời nói yếu thế, cuối cùng vẫn là tự hấn giận chính mình, Vương Hiểu Thư lại như không có việc gì, tập trung tinh thần lái xe, sợ đi sai đường bị hấn mắng.

Z ngẩng đầu nhìn trời, tựa vào phía trước chỗ ngồi, thở dài, không biết rốt cuộc mình đang chán ghét cái gì, tạm thời tính trên đầu toàn bộ thế giới vậy.

Cứ như vậy, bởi vì lái xe, hơn nữa lại chở một kẻ hay bắt bẻ, Vương Hiểu Thư không dám phân tâm suy nghĩ miên man, một lòng một dạ đặt ở việc lái xe, trong xe vô cùng yên tĩnh.

Z suy nghĩ tỉ mỉ từng bước trừ bỏ Y Ninh, sau đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Hấn sẽ không buông phòng bị trước mặt người sống, nhưng nếu người này là Vương Hiểu Thư, vậy thì lại là một chuyện khác.

Suy nghĩ của Z có phần hỗn loạn, hấn là do mệt nhọc quá độ, hấn dần dần ngủ say, đầu vừa lạnh vừa nhức, vô cùng mệt.

Hấn giống như đang nằm mơ, không biết có phải do trước khi ngủ nói từ “Tình trùng” hay không, hấn mơ thấy mình có con trai. . .

Nhưng trong mộng hấn lại không vì vậy mà vui vẻ, bởi vì. . . Hấn và con trai bị mẹ của đứa nhỏ từ bỏ.

Mẹ đứa nhỏ không thể nghi ngờ là Vương Hiểu Thư, cô rời khỏi hấn và con trai của bọn họ, hấn và đứa nhỏ đứng ngây ngốc nhìn bóng lưng của cô, đứa nhỏ khóc hỏi hấn: “Ba ba, vì sao mẹ không cần chúng ta? Con không phải con ruột của ba mẹ sao? Vì sao mẹ lại vứt bỏ chúng ta?”

Z hổ thẹn khi thấy con trai khóc thút thít, hốc mắt nóng lên cũng bắt đầu khóc, bộ dáng này ngay cả chính hấn nhìn cũng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, đây chắc chắn là nằm mơ.

Hấn còn nghe thấy chính mình nói: “Con trai, ba ba. . . Ba ba thực xin lỗi con!”

.

Z choàng tỉnh, đầu đầy mồ hôi lạnh, thở hổn hển, một chiếc khăn tay trắng tinh được đưa tới, hấn nhìn lại, là ánh mắt lo lắng của Vương Hiểu Thư.

“Tỉnh ngủ rồi hả? Tiêu Nhã Nhã đưa chúng ta vào Nguyên Tử, anh vẫn ngủ, tôi cũng không nhẫn tâm đánh thức anh, anh muốn đi gặp Tiêu Tùng sao?” Cô dịu dàng hỏi.

Z nghĩ lại mà sợ nhìn cô, quả là xứng đáng, ai bảo mi thích cô ấy, xứng đáng! Đau lòng sao, sợ hãi sao, tìm một cơ hội móc tim và gan ra rồi gột rửa đi.

“Không gặp.” Z mặt không biểu cảm nhận lấy khăn, suy nghĩ một lát rồi nói, “Bọn Y Ninh ở đâu?”

Không hiểu sao Vương Hiểu Thư nghe thấy tên này liền thấy khó chịu, cô mím môi nói: “Lúc này hấn là đang ăn cơm cùng Tiêu Tùng.”

“Vì sao em không đi.” Hấn nhìn cô.

“Bởi vì anh ở đây.” Vương Hiểu Thư tình lý đương nhiên nói.

Những lời này thật sự rất dễ nghe, sắc mặt Z so với lúc trước tốt hơn nhiều, nhưng ông trời dường như muốn đối nghịch với hấn, tâm tình của hấn mới tốt hơn một chút, đã có người chọc giận hấn rồi.

“Vương tiểu thư có ở đây không?”

Giọng nam trong vắt dễ nghe giống như một ly trà nhạt vang lên, Vương Hiểu Thư mở cửa xe ra nhìn, có một người đàn ông gầy yếu mặc đồng phục áo xanh khuy đồng đứng đó không xa, kiểu dáng đồng phục này gần giống như quân phục của vệ quân nước Đức, nhưng lại không giống hoàn toàn, cổ tay áo và cổ bẻ có đường viền màu đỏ sậm, nổi bật lên vẻ tuấn lãng, anh vĩ bất phàm của hấn, đối lập với khí chất âm nhu của Z.

Là Tiêu Trà, nhị ca của Tiêu Nhã Nhã, em trai của Tiêu Tùng, phó thống đốc của căn cứ Nguyên Tử.

Tiêu Trà có một đầu tóc đen mềm mại xõa xuống, hấn tiến lên vài bước, mỉm cười nói với Vương Hiểu Thư: “Vương tiểu thư, vừa rồi chúng ta đã gặp mặt, cô còn nhớ rõ tôi chứ?”

“Đương nhiên, Tiêu phó thống đốc.” Vương Hiểu Thư gật đầu, “Có chuyện gì sao?”

Tiêu Trà nhìn lướt qua phía trong xe, nắm chắc góc độ vô cùng tốt, vừa không làm người khác cảm thấy vô lễ, lại có thể cho thấy mình muốn nhìn rõ, nhưng đối diện với con người đen sâu thẳm dưới tóc mái của Z, hấn bỗng cảm thấy đối phương có địch ý mãnh liệt với mình..

Tiêu Trà hơi ngần ra, nói: “Là như vậy, tôi được gia huynh ủy thác, đến mời cô và giáo sư tiên sinh cùng dùng bữa tối.”

Vương Hiểu Thư còn chưa trả lời hấn, Z đã mở miệng, hấn bình thản cự tuyệt: “Không cần, lời mời của Tiêu thống đốc chúng tôi xin nhận, nhưng chúng tôi có chút việc phải làm, sẽ không đi qua quấy rầy.”

Vương Hiểu Thư dựa vào phía trước chỗ ngồi để nhường tầm nhìn cho Z, Z ngồi vắt chân, nghiêng đầu lạnh nhạt nhìn Tiêu Trà, Tiêu Trà kinh ngạc nhìn hấn, khe khẽ nói: “Được.” Giọng nói của hấn thật nhu hòa và ổn định, “Hai vị là khách quý, xong việc nếu đối bụng có thể tìm người chuẩn bị thức ăn khuya ở căn cứ, chúc hai vị suôn sẻ.” Hấn rất lễ pháp xoa người chào hỏi, sau đó rời đi, đôi chân và phần lưng thẳng được đồng phục bao lấy, anh tuần làm người ta không thể rời mắt.

Z nhìn ánh mắt tán thưởng không hề che giấu của Vương Hiểu Thư, lườm một cái rồi mở cửa xuống xe, nhìn cô trầm giọng nói câu “Tôi đi có việc” rồi nhấc chân đi.

Vương Hiểu Thư nhìn bóng lưng lạnh lùng của hấn, không biết mình làm gì sai, nhin không được cảm khái một câu: “Đây đã không còn là giai đoạn hai rồi. Đây là giai đoạn cuối của bệnh vương tử.”

Thính giác của Z vô cùng nhạy bén. Quyết định một mình xử lý Y Ninh của hấn bỗng thay đổi, mặt không biểu cảm quay lại xe, kéo Vương Hiểu Thư vào hành lang che khuất.

Ngữ khí của hấn bình tĩnh, không nghe ra có gì không đúng, nhưng câu hỏi lại làm cô luống cuống: “Em vừa rồi nói tôi có bệnh vương tử?”

Vương Hiểu Thư vội vàng muốn phủ nhận, nhưng Z vốn không cần câu trả lời của cô, hỏi tiếp: “Em thấy qua vương tử dễ tiện như vậy sao?”

Vương Hiểu Thư nghẹn lời, bất đắc dĩ tới cực điểm, nói thẳng: “Rốt cuộc là anh bị sao vậy? Chỗ nào tôi làm không tốt anh có thể nói với tôi, tôi sửa là được, đừng kỳ quái như vậy được không? Chúng ta chung sống hòa bình được không?”

Chung sống hòa bình? Đương nhiên là được, Z đang muốn nói ra ý nghĩ của mình, Vương Hiểu Thư bỗng khẩn cấp bổ sung thêm: “Nhưng mà phải nói trước, cái nhìn của chúng ta có phần khác biệt, cho nên đừng thuyết phục ai thay đổi ai.”

Z từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt ngưng trọng, trầm giọng nói: “Tốt lắm, quyết định như vậy.”

Vương Hiểu Thư bỗng hiểu ra mình nói lỡ lời, cảm xúc bất đắc dĩ và vô lực làm cô có phần tuyệt vọng, gấp đến độ hận không thể ôm đầu khóc rống. Yêu quả nhiên là một việc hao tổn tâm trí!!! Cô kêu rên một tiếng, nghe có vẻ vô cùng thê thảm.

Z dịu lại cảm xúc, trong lòng có ngàn vạn con aplaca chạy qua, nhưng bề ngoài lại là vẻ bình tĩnh ôn hòa, hấn đi qua ôm cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, cứng ngắc tựa vào trong lòng hấn, cảm nhận được hơi thở không có tính xâm lược trên người hấn, cảm thấy ấm áp, sau đó. . . Sau đó không bị ép làm gì cả.

Con người Z tràn ngập mâu thuẫn, có đôi khi hấn sẽ làm bạn cảm thấy tình thương của hấn vô cùng thấp, nhưng có lúc lại làm bạn cảm thấy, tình thương của hấn cũng cao kinh người như chỉ số thông minh.

Mà sự thật là gì? Rốt cuộc Z nghĩ như thế nào?

Lúc này, hắn cúi đầu ôm Vương Hiểu Thư, lúm đồng tiền như hoa. Phía cuối hành lang là bóng dáng vội vàng rời đi của Tiêu Trà và Yusuke Miyazaki, nhìn như bọn họ vì quấy rầy mà cảm thấy vô cùng có lỗi và xấu hổ.

Hiện tại Z cười giống như mưa xuân không tiếng động trong thung lũng ở Giang Nam, dỗ ngọt Vương Hiểu Thư mà cô thì không hề hay biết. Cô ôm lấy eo hắn, không hề biết hắn vừa giải quyết hai kẻ có khả năng trở thành tình địch của mình.

Trong lòng hắn có một danh sách, viết tên những người cần trừ bỏ, bọn họ hoặc là trêu chọc hắn, hoặc là trêu chọc Vương Hiểu Thư, hắn sẽ từ từ trừ bỏ từng người trên danh sách, giống như lúc trước trừ bỏ nhân viên nghiên cứu.

Hắn chính là người ngoan độc như vậy, đây là nội tâm của hắn. Lòng dạ nếu có thể hình dung bằng địa điểm, vậy thì người như Yusuke Miyazaki chính là một cái giếng, mà trong lòng Z, ít nhất có thể đặt hai tòa thành chết.

35. Chương 35

Vương Hiểu Thư và Z nhìn như đã khôi phục bình thường tiến vào khu dân cư Nguyên Tử, cô đang vô cùng chăm chú quan sát hoàn cảnh nơi này, suy nghĩ về việc Y Ninh sẽ ở chỗ nào, Z bỗng dừng bước lại.

Vương Hiểu Thư ngăn người nhìn hắn: “Sao vậy?” Cô nhìn khu nhà nhỏ bốn mặt tiền gần đó, suy đoán, “Chẳng lẽ Y Ninh sẽ ở đây?”

Z nhìn khu nhà, gật đầu, xem như trả lời vấn đề của cô.

Vương Hiểu Thư có phần tò mò và lo lắng không yên, hỏi: “Bọn họ đã sắp xếp xong phòng sao? Không phải anh vẫn ngủ à, tại sao lại biết cô ta ở đây?”

“Bởi vì tôi đặt máy theo dõi trong hành lý của cô ta.” Z trả lời vấn đề của cô theo bản năng, nói xong mới nhận ra giọng điệu của cô khác thường, chua chát, vì vậy cúi đầu nhìn cô, chỉ thấy vẻ mặt Vương Hiểu Thư cứng nhắc nói một chữ, “Ừm.”

Z không hiểu vì sao cô lại như vậy, đành phải làm bộ khinh miệt mở ra laptop trong tay, bật hệ thống không gian ba chiều kết nối với máy theo dõi, kiểm tra trong khu nhà có người hay không, đáp án là không có, an toàn.

Vương Hiểu Thư đã thấy hệ thống này, hiện tại nhìn xem cũng hiểu, sau khi biết bên trong không có người, tâm tư cũng không đặt tại đây nữa, do dự hỏi: “Anh đặt máy theo dõi vào hành lý của cô ta khi nào?”

Z chứng kiến vẻ mâu thuẫn của Vương Hiểu Thư, bình tĩnh hiểu ra cô đang ghen, trong lòng hắn bỗng có một chủ ý tuyệt hảo, nghĩ đến hiệu quả sau khi làm vậy, hắn mở cờ trong bụng, trên mặt lại là vẻ coi thường toàn bộ thế giới như trước, duy trì tôn nghiêm của bệnh vương tử tự cho là đúng: “Đương nhiên là ở thời điểm thích hợp nhất.”

Hắn cố ý nói mơ hồ làm Vương Hiểu Thư hiểu lầm, Vương Hiểu Thư cũng không phụ nguyện vọng của hắn mà hiểu lầm, cô vốn biết Y Ninh có chấp niệm sâu sắc với Z, mà trong nguyên tác tuy không nói rõ cuối cùng Z và Y Ninh có cùng một chỗ hay không, nhưng. . . Nhưng dù gì hắn cũng là mục tiêu của nữ chính, chẳng lẽ không ngăn được liên hệ giữa bọn họ?

Vương Hiểu Thư tự bỏ não rất nhiều yêu hận tình thù, nhìn Z với vẻ mặt thương tâm, tội nghiệp “Ừm” một tiếng rồi buồn rầu bước lên bậc thang tòa nhà, mở ra cánh cửa không khóa, nói câu “Tôi đi vào trước” rồi bước đi.

Z thấy cô tin thật, ngoại trừ có chút thích thì càng cảm thấy sốt ruột, hắn vội vàng theo sau, dịch cửa phòng giống như lúc trước, bước nhanh đuổi theo cô lên lầu hai.

Vương Hiểu Thư vẫn rất thông minh, cô chỉ nhìn một lần liền nhớ rõ căn phòng trong hình ảnh mô phỏng, cũng là nơi Y Ninh đặt hành lý.

Vương Hiểu Thư mở cửa phòng, sau khi vào thì thấy một rương hành lý gỉ sét đặt bên giường, phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, tuy rằng kém với thời hòa bình, nhưng cũng là phí một phen tâm tư.

Người Nguyên Tử chăm sóc thật toàn diện a, Vương Hiểu Thư nghiêng rằng, quay đầu nhìn kẻ theo đuôi, mắt hững hờ: “Hiện tại làm gì bây giờ?”

Z săn sóc toàn diện nhìn cô nói hành động kế tiếp: “Ở đây chờ, đợi cô ta trở lại thì ra tay.”

“ . . . Cứ như vậy?” Cô còn tưởng rằng theo phong cách của hắn, sẽ lưu lại gì đó rồi rời đi luôn, thủ pháp người gây án ở lại hiện trường, rõ là. . . Kém cỏi ngoài ý muốn.

Nhìn bộ dáng kỳ quái và ghét bỏ của Vương Hiểu Thư, Z đi lên xoa đầu cô, giọng điệu dịu dàng hiềm thấy: “Ghen tị?” Thực ra hắn đoán được ý nghĩ của cô, nhưng hắn cảm thấy ra tay trực tiếp thì càng trực quan [1], cũng càng làm cô không có đường lui, kéo gần khoảng cách giữa cô và hắn.

[1] Trực giác nhận thức.

Trong cơ thể Y Ninh có bệnh độc kiểu mới, số liệu thí nghiệm tuy được truyền tự động trong hai ngày nay, nhưng hắn vẫn không có thời gian nhìn, không thể xác định loại thuốc mới kia có phản ứng dị biến nào không, để tránh có thêm phiền toái, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Vương Hiểu Thư bị hắn hỏi, tai đỏ bừng, cắn răng nói: “Không có.” Cô nói xong liền bắt đầu tìm chỗ trốn, cuối cùng chọn trúng tủ đứng cạnh giường, “Chúng ta trốn ở trong này?” Cô chỉ chỉ.

Z nhíu mày, xem ra không hài lòng lắm, Vương Hiểu Thư nói tiếp: “Dù sao cô ta trở về phải sắp xếp lại quần áo, đây cũng là chuyện sau khi trở về, chẳng lẽ chúng ta không ra tay đúng lúc cô ta về sao?”

Z hơi kinh ngạc nhìn cô, có vẻ vô cùng ngoài ý muốn: “Không ngờ em lại vội vã muốn cô ta chết như vậy.”

“ . . . Đây. . . Ừm. . . ”

“Lúc trước Âu Dương chết nhìn em có vẻ vô cùng đau lòng.” Z nghĩ tới việc này liền cảm thấy cả người không thoải mái, giọng điệu so với Vương Hiểu Thư còn chua hơn, “Cũng đúng, dù sao cũng là vị hôn phu thanh mai trúc mã, đã chết thì phải khổ sở một phen.”

Khóe mắt Vương Hiểu Thư giật giật: “Cái gì chứ, không phải như anh nói, từ trước đến giờ tôi chưa từng thích đồ bị người khác dùng qua, hơn nữa anh có thấy ai nhặt T tránh thai (BCS) của người khác dùng rồi dùng lại chưa?”

Nói xong lời này, Vương Hiểu Thư thấy Z nở nụ cười, điều này khiến cô bỗng hiểu ra vừa rồi hắn cố ý chọc giận để cô hiểu lầm, nhưng dù biết hắn cố ý, cô vẫn cảm giác trái tim bị bóp chặt, sau đó không tự chủ mà khổ sở, vẻ mặt mất mát không kìm nén được.

Z biết mình đùa quá mức, vươn tay ôm cô vào lòng, vỗ về nói: “Em nói trốn trong tủ thì trốn trong tủ, hiện tại chúng ta đi vào.” Hắn nói xong, giống như sợ Vương Hiểu Thư không tin, mở tủ rồi đẩy móc áo sang hai bên, cùng cô đứng vào, nghiêm túc đóng cánh tủ lại.

Trong không gian bịt kín, cô nam quả nữ, không khí cũng nhiễm lên hương vị ái muội.

Vương Hiểu Thư tựa vào trong lòng Z, đầu cô gối lên ngực hắn, con ngươi đen nhìn xoáy tóc trên đỉnh đầu cô, hắn nói khẽ: “Về sau không bao giờ đùa vậy với em nữa.”

“Không trách anh.” Vương Hiểu Thư vui vào ngực hắn nói, “Đều là do tôi quá ngu ngốc mới tin lời nói dối trắng trợn như vậy, tôi không giận anh, chỉ là hơi chán ghét mình. . . Quên đi, không chán ghét. . . Không, vẫn là chán ghét.”

Z cảm nhận được sự quan tâm của Vương Hiểu Thư giành cho hắn, tâm tình vô cùng tốt, nhưng lại cảm thấy trả giá quá lớn, dù sao nhìn cô thương tâm buồn bã lại phải cố thờ ơ thật sự là một thử thách.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng về sau không nên hù dọa cô như thế nữa, đang định nói chút gì hoặc là “làm” chút gì để đền bù, tiếng mở cửa bỗng vang lên.

Hai người gần quên mục đích của mình bỗng hoàn hồn, im lặng nhìn ra bên ngoài qua khe tủ, chỉ thấy bóng dáng mơ hồ của Y Ninh và Yusuke Miyazaki từ từ đi vào phòng, Yusuke Miyazaki ở phía trước, Y Ninh ở đằng sau, Y Ninh chờ hần vào phòng, dựa vào cửa, hai tay đặt phía sau, đóng chặt cửa lại.

“Hả?” Yusuke Miyazaki quay lại, thấy một màn như vậy, hơi sững sờ, “Y tiểu thư làm gì vậy?” Hần vội vã tiến lên, “Cô đã an toàn tới, tôi phải trở về.”

“Trở về?” Y Ninh cười, “Về đâu? Không phải anh phụng mệnh đến bảo vệ tôi sao?”

Sắc mặt Yusuke Miyazaki cứng đờ: “Tôi có thể ở cách vách hoặc là tầng dưới, căn cứ Nguyên Tử canh phòng sâm nghiêm, tuy rằng xung quanh không rất an toàn nhưng hần là không có việc gì.”

“Phải không?” Y Ninh có vẻ không rất tin tưởng, một bộ nghĩ lại mà sợ, “Nhưng mà hôm nay. . . Âu Dương chết làm tôi rất buồn bã, tôi rất sợ hãi.” Ầ nhào vào lòng Yusuke Miyazaki, “Tôi sợ rằng nếu có một ngày mình cũng biến thành như vậy, anh cũng bắn tôi giống như hôm nay bắn hần. . .”

Yusuke Miyazaki đẩy Y Ninh ra như bị giật điện, xấu hổ quay đầu nói: “Y tiểu thư tự trọng, Âu Dương tiên sinh chết tôi cũng rất buồn bã, nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, sự lỗ mãng của hần tạo thành kết quả này, đây là chuyện thực mọi người phải thừa nhận.” Hần dừng lại một chút, nói tiếp, “Hơn nữa, Tiêu thống đốc đã đồng ý hợp tác với Phân Tử, cha tôi sẽ nhanh chóng dẫn người tới trợ giúp Nguyên Tử, có hần ở đây cô có thể yên tâm, hần sẽ không bạc đãi người phụ nữ của mình.” Hần nói vô cùng nghiêm túc.

Y Ninh nghe hần nói về mình như vậy, sắc mặt quý dị, im lặng một lát, nói: “Thực ra Yusuke, anh hiểu lắm, tôi và cha anh cũng không có. . .”

“Đã rất muộn rồi, tôi nên đi ra ngoài, Y tiểu thư là khuê nữ, tôi ở nơi này quá lâu sẽ ảnh hưởng tới danh dự của cô.” Yusuke Miyazaki ngắt lời của Y Ninh, nhắc chân bước đi, không cho ả chút mặt mũi.

Y Ninh đứng tại chỗ, nhìn Yusuke Miyazaki nghênh ngang rời đi, cả người toát ra hơi thở tàn độc, ả nắm chặt tay, dậm mạnh vào giường, sau đó trằm chằm lên, nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Vương Hiểu Thư tìm đập nhanh ngẩng đầu nhìn Z, Z dùng ánh mắt ý bảo cô chờ một chút, Vương Hiểu Thư mặc dù không rõ nhưng vẫn nghiêm túc chờ.

Không lâu sau, có lẽ là vì trong phòng rất yên tĩnh, Y Ninh cảm thấy nhàm chán, nhưng ả không đi sắp xếp quần áo mà cởi áo khoác và sơ mi, chỉ mặc nội y nằm trên giường, ả nhẹ nhàng vỗ về dáng người đẹp đẽ của mình, con người khép hờ như đang tưởng tượng gì đó.

. . . Vương Hiểu Thư cảm thấy, Y Ninh không vì Âu Dương chết mà thương tâm, nếu không vừa rồi tại sao cô ta lại nói như vậy với Yusuke Miyazaki? Hơn nữa hiện tại cô ta đang làm gì? Dục vọng không được thỏa mãn đến mức này sao? Trong phòng còn có hai người này! Cô không nhìn thấy không có nghĩa là chúng tôi không tồn tại!

Vương Hiểu Thư xấu hổ nhìn Z, Z cũng thật ngạc nhiên, hơn nữa còn ngạc nhiên hơn cô, kinh ngạc nhìn Y Ninh trình diễn tuồng gọi cảm qua khe tủ, Vương Hiểu Thư liền nổi giận, hung hăng cẩu eo hần một cái, Z nhú mày, cúi đầu nhìn cô.

Vương Hiểu Thư dùng ánh mắt cảnh cáo hần thành thật một chút, Z hơi há mồm, muốn hỏi vì sao, cuối cùng không nói gì mà gơ tay ra hiệu.

Vương Hiểu Thư khó hiểu nhìn hần, hần gơ ba số, là 3. 2. 1, cô đang nghĩ đây là ý gì, chợt nghe tiếng cửa phòng bị gõ vang.

“Y tiểu thư, tôi đến.” Là giọng nói xa lạ của một người đàn ông, nhưng Vương Hiểu Thư có thể nhận ra được, bởi cô từng gặp hần, là. . . Tiêu Tùng!

Y Ninh vội vàng ngồi dậy, kéo chăn trằm lên, cũng không mặc quần áo, liền nói: “Tiêu thống đốc, mời vào.”

Tiêu Tùng mở cửa, nhìn thấy một màn này, không khỏi kinh ngạc, diện mạo có bấy phần tương tự với Tiêu Trà không thể không anh tuấn, nhưng nhìn từ góc độ nào cũng có vẻ âm nhu đến bất thường.

“Y tiểu thư đi ngủ rồi sao? Xem ra tôi đã đến chậm, lần sau tôi sẽ đến sớm một chút.” Hần lập tức quay đầu rời đi, Y Ninh ngay cả chăn cũng không quấn, trực tiếp chân trần đuổi theo.

36. Chương 36

Vương Hiểu Thư vô cùng khiếp sợ nhìn một màn này, Z không nói gì, lập tức kéo cô ra khỏi tủ, dưới cái nhìn không thể tin được của cô, dắt cô đi theo Y Ninh và Tiêu Tùng, lúc này Y Ninh và Tiêu Tùng đã biến mất nhưng ở căn phòng cuối lầu hai lại có tiếng người thở dốc và tiếng đi lại, Vương Hiểu Thư bỗng hiểu ra họ đang làm gì trong đó, mặt nóng như sắp bị thiêu cháy.

Z không coi ai ra gì, kéo Vương Hiểu Thư rời đi từ cửa chính, cũng không thấy Yusuke Miyazaki canh giữ ở lầu một, xem ra lúc Tiêu Tùng đến thì hắn đã đi rồi.

Vương Hiểu Thư vừa đi cùng Z vừa suy nghĩ, cho đến khi hai người về tới căn phòng Tiêu Trà sắp xếp cho họ, cô mới thở hắt ra, cảm khái vô hạn: “Vừa có trò hay a. . .”

“Ừm.” Z nhếch miệng, “Đúng vậy, đáng người của cô ta đẹp hơn em.”

“. . . .” Vương Hiểu Thư nhìn về phía Z, vẻ mặt âm u, “Anh nói cái gì?”

Làm sao Z có thể sợ uy hiếp? Từ nhỏ hắn đã sinh hoạt trong hoàn cảnh nguy hiểm mà cô không thể nghĩ tới, vì thế hắn rất có khí phách lặp lại lời hắn vừa nói một lần nữa, cuối cùng còn sợ cô nghe không hiểu, thân thiết nói, “Từ nào không hiểu, tôi có thể giải thích cho em.”

Vương Hiểu Thư cắn môi, nổi giận dưng dưng đi về phía Z, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, trực tiếp đẩy hắn vào tường, hạ giọng nói: “Tất cả tôi đều hiểu, nhưng tôi không tán thành.”

“Hả?” Z nhú mày, mắt phượng xinh đẹp bị che dưới mắt kính, Vương Hiểu Thư lấy kính của hắn, vuốt tóc mái trở ngại tầm mắt sang một bên, nhìn khuôn mặt mi thanh mục tú của hắn, cười lạnh, “Đáng người không phải là điều quan trọng để quyết định biểu hiện trên giường của một người phụ nữ, anh không biết sao?”

“. . . .” Lần đầu tiên Z nghe thấy Vương Hiểu Thư nói lời bực tức như vậy, nào biết rằng Vương Hiểu Thư chỉ là không có tâm tư cho việc không đứng đắn, hiện tại có cơ hội, cô đương nhiên sẽ không để ý giờ trò lưu manh cùng người đàn ông đã thăng thấn thành khải với mình vài lần, “Có thể khiến hai người vui vẻ nhất không phải là mặt ngoài, mà là kỹ thuật.” Cô nhếch miệng, “Anh biết từ kỹ thuật chứ? Từ nào không hiểu, tôi có thể giải thích cho anh.”

“. . . Tất cả đều hiểu, cảm ơn em.” Z cứng ngắc muốn đẩy cô ra, nhưng Vương Hiểu Thư lại cương quyết ngăn trở động tác của hắn, hắn hít thở, đối diện với ánh mắt xinh đẹp của cô, trong lòng rung động, “Sao vậy?” Hắn khẽ hỏi.

“Không có gì.” Biểu cảm của Vương Hiểu Thư nhìn trông rồi rầm lại hung dữ, “Chỉ là cảm thấy anh nói cũng không hoàn toàn sai, có những điểm của tôi quả thật không bằng người khác, nhưng những thứ trời sinh này lại không thể lựa chọn, chỉ có thể dựa vào nỗ lực sau này.”

Z nghe cô nói như vậy, không khỏi nói lời sâu xa: “Nếu vứt bỏ nhân tố trời sinh là chỉ số thông minh, em cũng không nhất định làm được hơn người khác. Đương nhiên, người khác ở đây tuyệt đối không phải là nội tiết tố tiểu thư.”

“. . . .” Vương Hiểu Thư bị hắn làm tức giận đến méo miệng, hung tợn lườm hắn, hai tay bỗng cởi thắt lưng của hắn ra, thủ pháp vô cùng thuần thục, lúc hắn phản ứng kịp thì tay cô đã cảm nơi riêng tư của hắn, ánh mắt Z nhìn cô bỗng thay đổi.

“Đúng vậy, tôi nhất định không làm được hơn người khác, dù sao cũng không phải sở trường của tôi, có ý kiến gì sao?” Cô nói xong còn sợ không đủ hình tượng, rất phối hợp chơi đùa một chút.

Z nhú chặt mày, trầm giọng đe dọa nói: “Vương Hiểu Thư, đầu óc nóng lên thì đừng liều lĩnh, em có biết mình đang làm gì hay không?”

Vương Hiểu Thư nhìn Z một cái, nhớ kỹ khuôn mặt tuần nhả của hắn, thu vào hơi thở cà lơ phất phơ vừa rồi, nhưng động tác lại không ngừng, chẳng những một tay vỗ về nơi riêng tư của hắn, một tay kia còn bắt đầu cởi áo dài trắng.

Cô kéo áo dài trắng của Z xuống, nhào vào trong lòng hắn, hắn tựa vào tường, một tay cô khiêu khích hắn, một tay bắt đầu cởi khuy áo sơ mi, từ cổ áo cởi xuống ba nút thắt rồi không kiên nhẫn cởi xuống nữa, trực tiếp kéo xuống.

Z bất đắc dĩ cởi khuy áo giúp cô, để mặc cô thô lỗ lột áo sơ mi của hắn rồi ném lên giường, thở nhẹ nói: “Em thật sự?”

Vương Hiểu Thư cảm thấy thứ trong tay ngày càng lớn, ngày càng cứng rắn, phía dưới như trống rỗng, sau khi kéo áo sơ mi, tay cô liền vuốt ve trên phần bụng có đường cong duyên dáng của hắn, cuối cùng dừng ở hai khối lồi ra trước ngực, nhìn chòng chọc quầng vú màu anh đào, nhanh chóng nói: “Vừa rồi không phải anh nhìn người ta rất hăng say sao, mắt cũng không rời ra được, tôi là đang thỏa mãn anh, tôi đối với anh rất tốt, mau cảm ơn tôi đi.” Cô nói xong liền hôn lên nơi mình nhìn chằm chằm, Z đè nén rên rỉ một tiếng, nhú mày nhìn cô, thở phào một cái, nói, “Cảm ơn em? Tại sao tôi lại cảm thấy em nên cảm ơn tôi?”

Vương Hiểu Thư hừ nhẹ, đầu lưỡi lướt qua phần gồ lên của hắn, Z bị dần vật ngắc đầu lên, hầu kết chuyển động, giọng nói trầm thấp mà gợi cảm: “Được rồi, tôi thua.”

Hai tay Vương Hiểu Thư cởi quần hắn ra, hai tay ôm cổ hắn, đá rơi giày xuống rồi giẫm lên chân hắn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, hô hấp hỗn loạn nói: “Nếu thua thì nói mau.”

Z ôm eo cô, đè cô kề sát vào người mình, muốn hôn cô, nhưng cô cự tuyệt: “Mau nói, đêm nay anh cũng thật lợi hại, nói muốn đòi công bằng giúp tôi, cuối cùng lại không làm gì cả, muốn ăn không trả tiền? Không có cửa đâu.”

“Hiểu Thư.” Z mím môi, vừa kháng cự vừa tình nguyện, mâu thuẫn nói, “Cảm ơn, cảm ơn.”

Vương Hiểu Thư nháy mắt mấy cái, sau đó nở nụ cười, hôn hắn: “Thật ngoan, bình thường anh thật khó trị, không phải là đàn ông sao.” Chìm cứng lòng mềm!!!

Z ôm ngang cô lên, sải hai bước rồi ngã xuống giường, hai người lăn hai lần trên giường lớn, góc độ biến thành Vương Hiểu Thư ở dưới Z ở trên. Z thật vừa lòng với tư thế này, nhưng Vương Hiểu Thư lại cố dùng sức áp hắn ở dưới.

Cô kề vào tai Z, hôn vành tai của hắn: “Lúc trước tôi không nói đùa, có căn cứ khoa học, không phải anh thích nghiên cứu sao, anh liền nghiên cứu một chút xem tôi nói có đúng hay không.” Cô nói chậm rãi, mang theo hương vị quyến rũ, “Nhìn xem rốt cuộc là đáng người quan trọng hay kỹ thuật quan trọng.”

“ ”

Z kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Vương Hiểu Thư dần dần trở nên quyến rũ, cô cọ vào eo hắn, triển lãm tri thức lý luận phong phú của mình với hắn. Tuy rằng thực hành có hơi khó khăn, nhưng cô xem ra cũng có năng lực phân tích, sau vài lần sẽ tốt hơn nhiều.

Vương Hiểu Thư nằm sấp vào bụng dưới của Z, nắm nơi đó của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, dưới ánh nhìn chăm chú say mê của hắn, cúi đầu ngậm chặt nơi đó, cả người Z đều cứng ngắc, nâng người lên muốn ngồi dậy, Vương Hiểu Thư híp mắt dùng đầu lưỡi liếm phần đỉnh, Z thở dốc nặng nề, nghe lời nằm xuống, cánh tay thật dài che trên mắt hắn, nhìn không rõ biểu cảm của hắn là gì.

Vương Hiểu Thư thấy vậy, không khỏi đắc ý, kết quả này chính là kinh nghiệm quý báu từ phim và tiểu thuyết mà cô học được, nay đều dùng trên người hắn, cô chỉ cảm thấy thứ trong miệng ngày càng thoát khỏi khống chế của cô, dường như còn nhảy lên một cái.

Vương Hiểu Thư từ từ rút lui, cánh môi trơn bóng, khoe miệng có thứ sáng lấp lánh, nhưng cô lại không thấy bất cứ điều gì, trước kia cô còn có chút mâu thuẫn, nhưng nếu đối tượng là người mình vô cùng để ý hơn nữa còn yêu sạch sẽ hơn mình, vậy cũng không có gì.

“Thế nào?” Cô nằm sấp, kề vào tai hắn, chờ mong hỏi.

Z rời cánh tay, mắt phượng đỏ bừng nhìn cô chăm chăm, cắn răng hỏi: “Học từ đâu?”

Vương Hiểu Thư ngẩn ra, Z liền đè cô ở phía dưới, cởi hết quần áo của hai người, trong tiếng rên của cô, tiến nhập vào con đường đã ướt át từ lâu: “Nói.” Hắn kim nén cơn giận phun ra một chữ.

Vương Hiểu Thư không chịu nổi, rên rỉ trả lời: “Đừng, a. . . Ừm. . . Nhẹ chút. . .” Cô vừa bực mình vừa buồn cười, “Từ mạng, xem trên mạng. . . A. . . Ha. . . Anh đừng như vậy. . .” Cô nhin không được lấy tay ngăn hắn, nhưng hắn không giảm bớt lực đạo và tốc độ, cô nghe tiếng làn da tiếp xúc, đỏ mặt nhìn hắn, “Chậm một chút. . . Xin anh đấy. . .”

Một tay Z nâng cô lên nhích lại gần mình, dán vào người cô không ngừng động tác, tiếng rên rỉ của cô liên tiếp không ngừng, hắn chỉ cảm thấy lần này so với những lần trước đây thì càng làm người ta khó có thể chống cự mà vô hạn trầm luân: “Thì ra em thích xem thứ này.” Hắn thở hổn hển cười, “Còn biết nhiều như vậy.” Đường như còn ngại không đủ để Vương Hiểu Thư xấu hổ, bổ sung thêm. “Xem ra là tôi xem nhẹ em.”

Vương Hiểu Thư bị hắn đẩy vào, “A” một tiếng hét lên, tay cô xẹt qua sau lưng hắn, lưu lại vết cào áy muội, con người nhấm chặt, nhả mảy, biểu cảm vô cùng tiêu hồn: “Ừm a. . . Ha. . .”

“Thế nào?” Hắn học ngữ điệu vừa rồi của cô, chế nhạo hỏi, “Thích không?”

Vương Hiểu Thư khó khăn “ừ” một tiếng, kiêu mị mà lại dễ nghe: “Tôi, tôi. . .”

“Em làm sao?” Hắn nhìn cô không chuyển mắt.

“Tôi sai lầm rồi!” Vương Hiểu Thư cầu xin tha thứ, “Đừng, đừng như vậy. . . Chậm một chút. . . A! . .”

“Em còn chưa trả lời vấn đề của tôi.” Hắn lật người cô lại, để cô kê sát vào mình.

Vương Hiểu Thư vô lực tựa vào trong lòng hắn, mờ mịt nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, thở hổn hển phun ra hai chữ: “Rất thích. . .”

Z vuốt tóc cô, hôn lên khóe môi cô, thấp giọng nói: “Tôi cũng thích em.”

“. . . .” Vương Hiểu Thư ngẩn ra, ngây ngốc nhìn hắn, không tin hỏi, “Anh nói cái gì? Có thể nói lại lần nữa hay không?”

“Tôi nói có thích ngồi cầu bập bênh không?” Z nói sang chuyện khác.

Vương Hiểu Thư ngu ngốc gật đầu, nhưng thực tế cô đã không còn sức để lắc đầu nữa.

Z nhận được câu trả lời khẳng định của cô, động tác chậm dần, từ từ nằm xuống, đỡ lấy eo cô, nở nụ cười: “Vậy thì em làm đi.”

Vương Hiểu Thư hơi sững sốt, lập tức hiểu được, phía dưới trướng phát đau, lại khát vọng càng nhiều, bản năng theo yêu cầu của hắn mà từ từ lên xuống, nước đọng chảy ra trong lúc ra vào là chứng minh cho tình cảm mãnh liệt của hai người, gò má đỏ bừng và vóc dáng xinh đẹp của cô làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, nhất là phần ngực còn đong đưa theo động tác lên xuống của cô.

Z thở hắt ra, tiếng than khó nhin phát ra từ yết hầu, giọng nam gợi cảm khàn khàn truyền vào tai Vương Hiểu Thư, cô cảm thấy cả người như bị điện giật, cô không nhớ rõ tốc độ này nhưng khi khoái cảm như ở trên mây dâng lên, hết thấy đều khôi phục bình tĩnh, chất lỏng ẩm áp chảy xuôi trong cơ thể cô, cô nghe thấy hắn nói vô cùng nhỏ:

“Làm không tệ, không uống phí tôi thích em.”

.

Loại lý do này thật sự làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng, dường như là phụ nữ thì đều có thể? Hơn nữa được khích lệ trong việc này. . . Thật sự làm cô không cao hứng nổi.

Vương Hiểu Thư mệt mỏi nhắm hai mắt tỏ vẻ kháng nghị: “Anh đang khen tôi thật sao?”

Z rất miễn cảm trước cảm xúc của con người, làm sao lại không biết cô không vui? Hắn giống như khinh thường lại giống như bất đắc dĩ nói: “Em lớn như vậy mà còn không rõ một đạo lý sao, người nhìn rất phóng

đăng phần lớn đều không thực sự phóng đăng, mà người luôn luôn tuyên dương điểm mấu chốt của mình mới là phóng đăng, ví dụ như nội tiết tố tiểu thư.”

“Hơn nữa.” Hân dừng lại một chút, hạ giọng nói lời lẽ chí lý, “Yêu không phải là cùng ai cũng có thể làm được.”

37. Chương 37

Thực ra Yusuke Miyazaki biết Tiêu Tùng muốn làm gì, nhưng hân cũng không ngại, cũng có thể nói là hân chỉ cần Y Ninh còn sống là đủ rồi, hân vốn không quan tâm ả đang làm cái gì, chỉ cần không uy hiếp đến sự an toàn của Phân Tử, ả muốn làm gì thì làm.

Tiêu Tùng nhờ Yusuke Miyazaki tìm giúp Tiêu Nhã Nhã, Yusuke Miyazaki thuận theo đi tìm, tuy rằng hân dù gì cũng là con trai thống đốc Phân Tử, nhưng mà. . . Ha ha, ở lại đây còn không bằng đi ra ngoài, thật sự là phiền toái, cha hân tìm dạng đàn bà nào không tìm lại coi trọng một vị tiểu thư khó nhằn như vậy, hi vọng hân nhanh nhanh quay đầu là bờ.

Yusuke Miyazaki vừa thở dài vừa tìm Tiêu Nhã Nhã, lúc này Tiêu Nhã Nhã đang nhận giáo dục ở chỗ Tiêu Trà. Tiêu Trà vừa bắt đầu đi vừa đau lòng nhìn cô em gái đang tội nghiệp nhìn hân, biểu cảm này của Tiêu Nhã Nhã giống như con mèo nhỏ, làm bạn biết rõ cô phạm sai lầm nhưng lại không đành lòng chỉ trích, Tiêu Trà vốn mềm lòng, bị ánh mắt này của cô nhìn vào, những lời trách cứ không thể thốt ra được.

“Lần sau. . .” Tiêu Trà vỗ trán thở dài, “Lần sau không được như vậy nữa, biết chưa?”

Tiêu Nhã Nhã mở cở trong bụng nhưng không dám thể hiện ra, vẫn nức nở nói: “Đã biết, nhị ca.”

“Được rồi.” Tiêu Trà xoa đầu cô, dịu dàng nói, “Đi nghỉ ngơi đi, tuy rằng đại ca giao chuyện dạy dỗ em cho anh, nhưng có lẽ sẽ tới tìm em, em chuẩn bị tâm lý đi.”

Vừa nghe đến Tiêu Tùng, vẻ mặt của Tiêu Nhã Nhã bỗng cứng nhắc, cô nhìn trần nhà, gật đầu: “Đã biết.” Do dự một chút, hỏi, “Tối nay anh ấy ăn cơm xong rồi rời đi, đi đâu vậy?” Cô cười cười, “Đại ca không có mắng em ngay lập tức, làm em được sung ái mà lo sợ.”

Tiêu Trà nhíu mày suy tư: “Hình như là đi gặp Y Ninh tiểu thư.”

“Đi gặp cô ta sao?!” Tiêu Nhã Nhã ngạc nhiên nhìn hân.

Tiêu Trà nghi hoặc hỏi: “Đúng vậy, làm sao thế?”

“Bọn họ ở đâu?” Tiêu Nhã Nhã vội vàng hỏi.

Tiêu Trà không hiểu nhưng vẫn nói chỗ ở của Y Ninh uội muội, chỉ thấy Tiêu Nhã Nhã nghe xong liền xoay người chạy đi, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi.

Mặt Tiêu Trà lộ vẻ suy tư, một tay chống đầu suy nghĩ.

Khi Yusuke Miyazaki đến, Tiêu Nhã Nhã vừa rời đi không bao lâu, hân nói mục đích mình tới cho Tiêu Trà, Tiêu Trà liền nói việc này cho hân. Hân trừng mắt nhìn, im lặng một lúc, nói việc mình gặp được trên đường đến Nguyên Tử cho Tiêu Trà.

Mà ngay tại lúc hai người trao đổi việc này, Tiêu Nhã Nhã chạy vội đến chỗ của Y Ninh, lúc này Z và Vương Hiểu Thư đã rời đi một lát, Tiêu Nhã Nhã đẩy cửa chạy lên lầu với tốc độ nhanh nhất, tập trung nghe động tĩnh của lầu hai, nhanh chóng mà chuẩn xác tìm được phòng của bọn họ, một cước đạp ra cửa phòng không được đóng kỹ, Y Ninh và Tiêu Tùng trong phòng bỗng ngó ra.

Y Ninh quần áo không chỉnh tề, phần trên xích lõa, quần lót khó có thể che đậy. Quần áo của Tiêu Tùng vẫn chỉnh tề nhưng thắt lưng đã cởi bỏ, hơn nữa quần rõ ràng đã bị động vào.

Tiêu Nhã Nhã tức giận công tâm, trừng mắt nhìn Tiêu Tùng, từ vẻ mặt không biểu cảm cho đến đuôi lông mày run run, sau đó tất cả nếp nhăn tập trung ở giữa hai mày, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh băng đến cực điểm làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

“Nhã Nhã?. . . Sao em lại tới đây?” Tiêu Tùng vội vàng tới nghênh đón, Tiêu Nhã Nhã không thèm nhìn hắn, đẩy hắn sang một bên, đi về phía Y Ninh.

“Là cô quyến rũ anh ấy.” Tiêu Nhã Nhã cười mà như không nói.

Vẻ mặt Y Ninh thản nhiên, cánh tay che bộ ngực phát dục vô cùng tốt, Tiêu Nhã Nhã nhìn rõ, cúi đầu nhìn xuống nơi bình thường của mình, hốc mắt nóng lên như sắp khóc.

Tiêu Tùng thấy cô như vậy, đau lòng đến bên cạnh muốn ôm cô, muốn giải thích nhưng lại không biết nói như thế nào, mà cô cũng không để cho hắn tới gần.

Trước đây, Tiêu Tùng hoàn toàn không ngờ rằng sự tình sẽ đến mức này.

Y Ninh viết giấy hẹn hắn hi vọng có thể nói chuyện ở một nơi yên tĩnh, cho nên hắn mới bảo Yusuke Miyazaki đi. Hắn vốn định nói xong thì sẽ tìm Tiêu Nhã Nhã nói về việc cô lén lút đi ra ngoài, cho nên mới để Yusuke Miyazaki đi trước, nhưng hắn không ngờ lại tự đào hố chôn mình. Hắn chỉ cần nhắc phía mình mà không dự đoán được chuyện xấu của Y Ninh.

Y Ninh rất xinh đẹp, điều này cũng không đáng trách, thân thể của ả là điều mà mỗi người đàn ông đều tha thiết ước mơ, kẻ đối với thân thể trần trụi của ả mà không có hứng thú không có thay đổi bất thường chính là thánh phụ phổ độ chúng sinh, thân là một người đàn ông bình thường, hắn nhất thời không kìm nén được.

Y Ninh đuổi theo hắn, đẩy hắn vào phòng, chủ động dán lên, trong đầu của hắn đầy hình ảnh của Tiêu Nhã Nhã. Nhưng Nhã Nhã là em gái của hắn, là em gái ruột, loại tình cảm hổ thẹn của hắn vĩnh viễn đều không thể nói ra, hắn chỉ hơi biểu hiện ra một chút mà đã dọa cô chạy ra khỏi căn cứ, nếu để cô biết nội tâm của hắn, cô không bị hù chết mới là lạ.

Hắn không muốn để muối muối. . . và người yêu quan trọng nhất đời hắn khổ sở, cho nên hắn vận vẹo nghĩ rằng nếu như vậy thì ai cũng không sao cả, có thịt béo đưa lên cửa, nào có đạo lý không ăn?

Hơn nữa, mục đích Y Ninh tìm hắn không chỉ là để làm chuyện này, ả còn có mục đích khác, mà mục đích này liên quan tới an nguy của Nguyên Tử.

Ả cầm nơi đó của hắn, hôn vành tai của hắn, thở hổn hển kiêu mị nói: “Anh rất tò mò vì sao zombie đột nhiên lại tụ tập ở đây phải không?” Thân thể của ả không ngừng cọ xát trên người hắn, cọ đến mức khắp nơi vang ánh lửa.

Tiêu Tùng cố giữ bình tĩnh nói: “Y tiểu thư có cao kiến gì?”

“Nói không chừng là trò quỷ của Phân Tử?” ả cười nói, “Anh thấy Yusuke Miyazaki ân cần như vậy, là vì cái gì? Hắn chủ động đề xuất để cha của hắn dẫn người đến viện trợ Nguyên Tử, vậy cũng quá tốt bụng rồi?” Y Ninh ý vị sâu xa nói, “Anh cũng đừng quên hoàn cảnh của Phân Tử kém đến mức nào, bọn họ đã sút đầu mẻ trán, chống đỡ không được lâu nữa, mà Nguyên Tử lại gần Phân Tử như vậy, nếu muốn xuống tay, Nguyên Tử là lựa chọn tốt nhất. Trong tận thế, giữa người với người làm gì có cảm tình chân thành tha thiết như vậy?”

Tiêu Tùng nhíu mày suy tư lời của ả, dè dặt nói: “Vậy cô nói với tôi việc này là vì sao?”

Y Ninh tất nhiên sẽ không nói ra thân phận của mình, tuy ả và thống đốc Giải An Quân của Ly Tử cũng không có quan hệ thân thuộc, nhưng Giải An Quân lại là ân nhân cứu mạng của ả, lúc hắn vẫn là một đứa trẻ liền nuôi một đám cô nhi bọn họ, dạy bọn họ đọc sách viết chữ tập võ, là chút âm áp duy nhất của người không cha không mẹ nhận hết cực khổ trong tận thế như ả, cho dù dồn hết tính mạng ả cũng muốn báo đáp hắn một cách tương xứng.

Mục tiêu lớn nhất đời này của Y Ninh, ngoại trừ thống nhất bốn căn cứ lớn, nhét Z vào hậu cung, cũng không có gì khác.

“Bởi vì. . .” Y Ninh mềm giọng tựa vào trong lòng hắn, nhắc chân kẹp lên eo hắn, nhắm mắt tưởng tượng người ôm ả là người đàn ông thường xuyên mặc áo dài trắng đối với ả hờ hững, ả nở nụ cười, “Một cô gái yếu đuối như em, còn có lí do gì? Nếu muốn tìm nguyên nhân, có lẽ là. . . Thống đốc Phân Tử là kẻ háo sắc, em cần một ván cầu để thoát khỏi bọn họ, mà hình như em đối với anh vừa thấy đã yêu.”

.

Em muốn hại một người, làm hắn yêu em, làm hắn không rời khỏi em, sau đó xúi giục hắn, mọi việc đều nghe theo hắn, đợi đến lúc hắn ngang ngược không kiêng nể gì thì đả kích hắn, hắn nhất định sẽ thất bại thảm hại trên cả thể xác và tinh thần.

Y Ninh mở mắt, trong đầu vang lên lời nói dịu dàng của Giải An Quân, phía dưới bị xâm nhập, ả nhú mào, vuốt ve tóc đen mềm mại của Tiêu Tùng, tưởng tượng hắn là Z, cảm giác khó chịu và kháng cự bỗng biến mất.

Thực ra Tiêu Tùng cũng không tin tưởng Y Ninh hoàn toàn, hắn vốn là tâm tư kín đáo, không thể chỉ nghe lời nói một phía của ả. Hắn tiếp thụ đề nghị của Yusuke Miyazaki, để Phân Tử đến Nguyên Tử giúp đỡ phá vòng vây cũng là có tâm tư khác. Tuy rằng cũng suy xét về lời nhắc nhở của Y Ninh, nhưng dù sao Phân Tử cũng không lớn bằng Nguyên Tử, không phải còn có zombie ở bên ngoài sao? Dù sao cũng tai họa Phân Tử, hắn có gì mà không làm?

Hai người ai cũng có mưu đồ riêng, làm chuyện linh hồn và thể xác hợp nhất mà chỉ hai người yêu nhau mới làm, lại không ngờ sẽ có một đoạn nhạc đệm là Tiêu Nhã Nhã.

Tiêu Nhã Nhã thấy Y Ninh im lặng không nói gì, nghĩ là ả ngẫm thừa nhận, nhưng dù như vậy, cô càng hận là Tiêu Tùng, bởi vì cô biết nếu Tiêu Tùng không đồng ý, Y Ninh ép buộc hắn cũng không được.

Đôi mắt đỏ đỏ của Tiêu Nhã Nhã nhìn Tiêu Tùng, nắm chặt tay, Tiêu Tùng cứng ngắc đứng ở đây, muốn nâng tay lên lau nước mắt cho cô, nhưng thấy ánh mắt thất vọng và chất vấn của cô thì cúi đầu im lặng.

“Đúng là anh trai tốt của tôi.” Tiêu Nhã Nhã giận quá thành cười, gật đầu liên tục, “Trong lúc rời đi tôi đã tự khuyên mình rất nhiều lần, quên đi quên đi, nhưng một chút tác dụng của không có, cho nên tôi mới trở lại cùng bọn họ, nhưng còn anh. . .” Cô hít vào một hơi, quay đầu bước đi, “Hai người tiếp tục, coi như tôi chưa tới.”

Tiêu Tùng sững sờ tại chỗ như bị sét đánh, lúc phản ứng kịp thì đuổi theo cô ngay lập tức, Y Ninh một mình đứng ở đây, cười châm chọc nhìn bóng lưng của bọn họ, lộ ngực đứng ở nơi này, nghĩ rằng đêm nay sẽ không có ai đến nữa.

Vừa khéo chính là, thật sự có người đến.

Tiêu Trà sắp đặt xong chỗ ở cho Yusuke Miyazaki, liền tới chỗ của Tiêu Tùng để chờ hắn, nhưng đợi hồi lâu vẫn không thấy Tiêu Tùng trở về. Hắn hơi lo lắng, lại đến chỗ của Tiêu Nhã Nhã, cũng không thấy tung tích của Tiêu Nhã Nhã.

Tiêu Trà rơi vào đường cùng, áp chế lo lắng tới chỗ ở của Y Ninh, hắn gõ gõ cửa dưới lầu, không có ai đáp lại, hắn bỗng nghĩ đến khả năng tệ nhất, có phải đã xảy ra chuyện hay không? Chẳng lẽ có gián điệp? Hay là có zombie tiến vào?

Tiêu Trà xông vào, lầu một bình yên vô sự, vì thế hắn nhanh chóng bước lên lầu hai, bỗng thấy vóc dáng quyến rũ của Y Ninh.

Tiêu Trà quay người lại, dáng người cao to mặc quân phục đứng dưới ánh trăng như có đám sương nhàn nhạt vờn quanh.

Y Ninh hơi sững sốt một lát, sau đó lại bất đắc dĩ cười, ả gọi hắn: “Tiêu phó thống đốc?”

Tiêu Trà cứng ngắc đứng tại chỗ, mặt đen kịt.

Người thường ngày ôn hòa rất khó tức giận, nhưng một khi tức giận thì là cực độ. Tiêu Trà và Tiêu Tùng quan hệ rất tốt, tuy không phải cùng một mẹ, nhưng so với muội muội Tiêu Sanh thì quan hệ tốt hơn rất

nhiều. Về chuyện của Tiêu Tùng và Tiêu Nhã Nhã, hắn cũng biết một chút, hiện tại nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng đã đoán được bảy tám phần.

Tiêu Trà quay lưng về phía Y Ninh, nói: “Y tiểu thư, tôi không quan tâm mục đích của cô là gì, nhưng nếu cô muốn thương tổn người nhà của tôi và căn cứ, tôi khuyên cô nên chết tâm đi.” Hắn vừa nói vừa mặt không biểu cảm cởi nút áo quân phục, quay lưng ném áo vào người Y Ninh một cách chính xác, sau đó mới quay lại lạnh lùng nói, “Nguyên Tử không chào đón người có ý đồ bất lương, Y tiểu thư là một cô gái, tôi nghĩ cô có lòng tự trọng, lần này không truy cứu, đừng để tôi thấy lần sau.” Hắn nói xong liền đi xuống lầu, lúc đi tới cửa, giọng nói lạnh như băng có ý cảnh cáo lại vang lên, “Nhớ kỹ lời nói của tôi, gạo nấu thành cơm cũng đừng đắc ý vênh váo, nhiều khi cơm chín cũng mục nát trong canh.”

Y Ninh giật mình kinh ngạc, ả không ngờ rằng người ôn hòa như vậy lại nói ra lời ngoan độc hơn bất cứ ai.

Mà trong lúc bọn họ gây sức ép túi bụi, Z và Vương Hiểu Thư vẫn đắm chìm trong thế giới của hai người, trong nháy mắt, Vương Hiểu Thư bỗng cảm thấy cứ như vậy cũng không tồi, quân hắn làm gì thế giới quân zombie của hắn thế nào, hai người tìm một nơi không người thấy rồi sinh sống cũng được. . . Nhưng. . .

Vương Hiểu Thư thở dài, bỏ ra cánh tay che trên mắt, trời đã sáng rồi.

Trời đã sáng, có một số việc không thể xem nhẹ, ví dụ như vấn đề mặt thể không phải cứ cố gắng không nhìn liền thực sự không tồn tại, bạn ra ngoài không nhìn thấy bất cứ ai, không có cửa hàng không có giao thông, thời khắc đều phải lo lắng có phải nửa đêm mình sẽ bị zombie ăn óc hay không. . .

Vương Hiểu Thư nhìn bên cạnh, nơi đó trống trơn, hơi lạnh một chút, xem ra người đã rời khỏi một lúc, Z đi đâu rồi?

Trong lúc cô đang suy tư, cửa phòng liền bị mở ra, Z chỉ mặc đồ phòng hộ màu trắng, từ từ đi đến, không có áo dài trắng, dáng người cao ngất với đường cong của hắn lộ ra, Vương Hiểu Thư nhìn, neho mắt lại, nhớ tới xúc cảm làm người ta máu nóng sục sôi tới qua. . . Đợi chút, hình như không phù hợp, đây không phải là tâm tính mà đàn ông mới có sao!

“Tỉnh rồi thì đứng lên đi.” Z giơ tay nhìn đồng hồ, “Đã đến giữa trưa, em phải dậy ăn cơm, thân thể của em lúc này cần một lượng lớn dinh dưỡng.”

Vương Hiểu Thư bĩu môi, không tình nguyện nói: “Tôi không muốn đứng lên.”

“Vì sao?” Z xem ra cần một lời giải thích hợp lý.

Vương Hiểu Thư nói mà không suy nghĩ: “Bởi vì tôi bị cảm.” Cô cố ý sput sput mũi nói, “A, hình như là sốt nhẹ.” Cô sờ sờ trán, giả bộ bệnh, “Rất mệt mỏi.”

Z là ai? Sao có thể không nhìn ra cô đang giả bộ? Hắn băng quơ nói: “Vương Hiểu Thư, em biết không, lúc tôi còn đang đọc sách, biết một người, hắn cảm mạo phát sốt, sau đó. . .” Hắn cố ý không nói hết, chờ Vương Hiểu Thư hỏi.

Vương Hiểu Thư tò mò: “Sau đó như thế nào?”

Z âm trầm nhếch miệng, ngồi lên giường: “Sau đó hắn đã chết.”

“. . . Cám ơn, tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi.” Vương Hiểu Thư lập tức ngồi dậy.

38. Chương 38

Vương Hiểu Thư vừa ngồi dậy liền bị Z bắt ăn cơm, không biết hắn lấy đồ ăn từ đâu, Vương Hiểu Thư nhìn mà sững sốt, chẳng lẽ cái bụng của hắn là túi Doreamon? (_ |||)

“Này. . .” Cô chần chừ nhìn hấn, hấn đẩy đẩy mắt kính, ngồi vắt chân, chống tay dựa vào bên cạnh, tóc mái dài phủ trên trán, hỗn độn nhưng lại đẹp một cách không tưởng tượng được, “Người của Nguyên Tử chuẩn bị, thế nào, có được không?”

Vương Hiểu Thư gật đầu, bắt đầu yên tâm vui vẻ ăn cơm, Z ngồi đối diện nhìn cô chăm chăm, không ăn cũng không đi, vô cùng kì quái.

“Anh không ăn sao?” Cô mất tự nhiên hỏi.

Z chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Em có biết hiện tại là mấy giờ không? 12 giờ, lúc này cơm trưa cũng đã ăn xong rồi.”

“ . . .” Vương Hiểu Thư nheo mắt, cười khê, ý vị sâu xa nói, “Đúng vậy, đều do tôi, nhưng mà tối hôm qua bị chó cắn một cái, thật sự là đau không dậy nổi, không có cách nào, anh thứ lỗi.”

Z ghen lời, vẫn không rời mắt, nhưng nửa phần trên mặt lại tối như mực, ánh mắt nheo với đường cong xinh đẹp, nhìn chòng chọc làm Vương Hiểu Thư ăn cơm không biết vị, cuối cùng buông đũa xuống, tỏ vẻ đã ăn no.

“Phải ăn hết.” Z cười ác liệt dặn dò, “Thừa một hạt cũng không được.”

Vương Hiểu Thư nhìn bàn thức ăn dành cho hai người, khó xử nói: “Đây là phần dành cho hai người chúng ta? Anh không ăn sao? Thế này nhiều quá. . .”

“Gạo trong tận thế vô cùng quý giá, không ai ngại nhiều cả.” Z mất tự nhiên quay đầu đi, nhỏ giọng thờ ơ nói, “Tôi không đói bụng, em ăn đi.” Nói xong lại cảm thấy quá lạnh lùng, bỏ thêm từ “nhé” ở sau.

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hấn một lát, ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Khóe miệng Z giật giật, đứng dậy đi đến tủ đầu giường, cầm vali xách tay, bắt đầu khởi động này nọ, đến lúc Vương Hiểu Thư gắng gượng ăn xong cơm, hấn đã chuẩn bị tốt.

“Hiện tại em có thể tiến vào hệ thống theo dõi điện tử của Lượng Tử.” Z cảm khái nói, “Lượng Tử cũng không hổ là căn cứ lớn nhất, không ngờ có loại thiết bị miễn cưỡng xem như vừa mắt này, vừa rồi tôi đã thí nghiệm, hiện tại cha em đang ở trong phòng theo dõi.”

Vương Hiểu Thư “Ừm” một tiếng, không có cảm xúc gì nói: “Đúng là lúc này hấn đang ở phòng theo dõi để tuần tra giữa trưa.”

Z nhìn cô với ánh mắt lấp liếm tìm tòi, không hé răng. Dưới sự chèo giục của hấn, cô bắt được liên lạc với Vương Kiệt, hấn im lặng nhìn cô chăm chú, cô đang ngập ngừng giải thích tình huống hiện tại với người đàn ông trung niên xuất hiện trên màn hình máy tính.

Vương Hiểu Thư nói những điểm khả nghi của Y Ninh cho Vương Kiệt, đồng thời báo cáo tình hình của bốn đại căn cứ lớn, bao gồm Phân Tử đã có được thuốc giải độc tố của thổ nhưỡng và không khí và việc Y Ninh đã đánh chủ ý lên Nguyên Tử và Phân Tử.

Quan trọng nhất là Âu Dương đã chết, ba thuộc hạ cũ của hấn xem như trung thành tận tâm với Y Ninh, hoàn toàn không để mắt tới “đại tiểu thư” trên danh nghĩa là cô, lý do hợp lí duy nhất, chính là bọn họ vốn là người của Y Ninh.

Z lạnh nhạt nghe hết thấy, không kinh ngạc một chút nào, bất kể là thân phận của Y Ninh hay là chuyện như lời cô nói, hoặc là hấn không thèm để ý, hoặc là hấn đã biết.

Vương Kiệt từ kinh ngạc khi thấy Vương Hiểu Thư chuyển đến trấn định lại, hấn suy tư một chút, nghiêm túc gật đầu: “Ta đã biết, vậy khi nào thì con trở về?” Hấn thở dài, “Ba ba rất lo cho con, lần này con đi lâu như vậy mà không có tin tức.”

“Ta. . .” Vương Hiểu Thư nhìn Z ngồi phía trước, phía hấn ngồi thuộc về góc chết của camera, Vương Kiệt không nhìn thấy được.

Z thấy sự do dự của Vương Hiểu Thư, hấn không nhìn cô nữa, dường như không định xen vào sự lựa chọn của cô.

Vương Hiểu Thư chần chừ một lát, từ từ nói: “Bây giờ con không biết, phải đợi xử lý xong việc trong này, có lẽ. . .”

Vương Kiệt nhíu mày, nắm tay suy tư thật lâu, nói: “Ta đi đón con.”

“Hả?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc phát ra một tiếng nghi vấn.

Khuôn mặt kém xa Vương ba ba của Vương Kiệt lúc này lại rất giống Vương ba ba, lời nói làm Vương Hiểu Thư cảm động: “Con là con gái duy nhất của ba ba, ta đã mất đi mẹ con, không thể lại mất đi con.”

. . . Nếu trong nguyên tác Vương Hiểu Thư không bị Tiêu Tùng tiêm bệnh độc H+, có lẽ Vương Kiệt sẽ không tàn nhẫn vứt bỏ cô.

Dù sao cũng là con gái của mình, hễ dữ không ăn thịt con, mặc dù Vương Kiệt có đôi lúc chú tâm vào chuyện vụn vặt và dối trá, nhưng đối với con gái thì cũng có vài phần thật lòng. Có lẽ, cảm tình của bọn họ giống như Hùng Bá và U Nhược trong Phong Vân. [1]

[1] Hùng Bá: một thể hệ kiên hùng, U Nhược: con gái của Hùng Bá trong phim Phong Vân.

“Không cần ba ba, con sẽ liên lạc với ba sau, con ở lại đây thì có thể nói cho ba tình hình mới bất cứ lúc nào.” Vương Hiểu Thư vội nói, thở dài.

Dường như Vương Kiệt rất quan tâm đến việc này, bưng miệng suy nghĩ, nói: “Cũng được, nhưng cũng phải có thời gian chứ, khi nào con trở về?”

Vương Hiểu Thư không biết trả lời thế nào, nói thẳng: “Có người đến đây, tạm thời cứ như vậy, lúc khác lại liên hệ, ba, gặp lại sau.”

“Khi nào thì con trở về?” Vương Kiệt sốt ruột hỏi.

Vương Hiểu Thư xấu hổ và buồn bã nhỏ giọng lặp lại câu “Gặp lại sau” rồi nhanh chóng tắt máy tính, cô quay lưng lại lau nước mắt, không biết câu gặp lại sau kia là nói cho Vương Kiệt nghe, hay là nói cho Vương ba ba ở một thời không khác.

Thực ra cô không có cảm giác an toàn, nhưng Z luôn ở bên cạnh làm cô dùng toàn tâm để ứng đối hắc, không rảnh bận tâm nhiều như vậy mà thôi. Cuộc sống tại tận thế cũng không dễ dàng, nếu không tự mình trải qua, tuyệt đối sẽ không hiểu loại cảm giác không thấy bất cứ thứ gì quen thuộc này.

Nếu chỉ một mình cô, muốn thoát khỏi vận mệnh hắc phải chết không thể nghi ngờ, vậy thì sau khi rời khỏi Lượng Tử, có lẽ ngay cả cơm ăn cô cũng phải tranh giành, nếu không tranh được thì sẽ bị đói, nếu không gặp được Z. . . Cuộc sống sẽ không dễ dàng gì.

Tên khốn khiếp tội đáng chết vạn lần trong mắt người khác, lại là chỗ dựa duy nhất của cô trong tận thế.

“Nghĩ gì vậy?” Câu hỏi của Z cắt ngang dòng suy nghĩ của Vương Hiểu Thư, cô phục hồi tinh thần, bỗng nhận ra không biết mình nhào vào trong lòng hắc từ lúc nào, hắc vỗ nhẹ lưng cô, cô tựa vào trong lòng hắc, ánh mắt nhìn cổ áo sơ mi trắng của hắc, nói khẽ, “Muốn sống thật lâu, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng muốn kéo dài hơi tàn, dù không có tự tôn cũng muốn sống, cho đến khi tôi không thể không chết.”

“Em luôn có ý tưởng này, hắc không phải là cảm xúc có sau khi tán gẫu với ba em.” Z bình luận.

Vương Hiểu Thư không trả lời, nói sang chuyện khác: “Nói mới nhớ, không biết khi nào ba sẽ tới, anh cũng nghe thấy, hắc nói muốn tới đón tôi, đến lúc đó làm sao bây giờ?” Cô nhìn hắc, cố ý nói, “Cho dù hắc không tới đón tôi, cuối cùng cũng có một ngày tôi phải trở về, đến lúc đó anh định làm gì bây giờ?”

Z không hề nghi ngờ nói: “Đi cùng em.” Nói xong, ngay cả hắc cũng ngây người.

Vương Hiểu Thư im lặng nhìn hắc thật lâu, nở nụ cười, cười vô cùng vui vẻ, đùa nói: “Đến lúc đó tôi nên giới thiệu anh với ba như thế nào, để hắc gọi anh là giáo sư?”

“Giáo sư không được sao?” Z vẫn xấu hổ, cứng ngắc đáp lại.

Vương Hiểu Thư ý vị sâu xa nói: “Anh không biết giáo sư đồng âm với kêu thú [2] sao?” Cô viết hai chữ này vào trong lòng bàn tay hắc.

[2] Kẻ không ở trường đại học, có hứng thú đặc biệt với nữ sinh đại học, ở chỗ không người thích đẩy ngã nữ sinh đại học đáng yêu.

Z im lặng nhìn lòng bàn tay thật lâu, ngẩng đầu lên nhìn cô, trịnh trọng nói: “Về sau gọi tôi là tiến sĩ.”

Đường như hắn cảm thấy câu trước “Đi cùng em” thật mất mặt, cố gắng cứu vãn nói: “Em đừng cho rằng tôi sẽ không rời khỏi em, chẳng qua là do kế hoạch ‘cảm nhận’ lúc trước mà em đưa ra, em phải chịu trách nhiệm đến cùng, làm người phải giữ lời.”

Vương Hiểu Thư gật đầu liên tục: “Được được được, anh muốn rời khỏi tôi thì rời, anh chỉ sợ bị đá mà thôi.”

“Đừng nằm mơ, tôi lớn như vậy còn chưa từng bị ai đá.” Z đứng dậy, đi ra ngoài.

Vương Hiểu Thư chống tay trên giường, cười ha ha nhìn bóng lưng của hắn: “Anh cũng đừng nằm mơ, anh lớn như vậy mà mới yêu đương lần đầu.”

39. Chương 39

Z giống như không nghe thấy lời của cô, mở cửa nhìn bầu trời bên ngoài, nói một câu: “Trời đầy mây rồi.”

Vương Hiểu Thư nhảy xuống giường, chạy đến nhìn trời cùng hắn: “Sắp đổ mưa.” Cô còn chưa nói xong, từng giọt mưa lớn như hạt đậu bỗng rơi xuống, Z nhìn cô một cái với vẻ “Em thật sự là quạ đen”, Vương Hiểu Thư xoa xoa mặt, học bộ dáng của hắn nói sang chuyện khác, “Lại nói tiếp, quen biết anh lâu như vậy, tôi còn không biết anh thích cái gì, đừng có nói là anh thích nghiên cứu.”

Vương Hiểu Thư chủ động tìm hiểu hắn, điều này khiến Z vô cùng vui vẻ, hắn hiền hòa nói: “Tôi thích trời đầy mây.” Hắn nhìn về phía bầu trời, “Lần đầu tiên gặp em chính là trời đầy mây, tôi thích tiếng nước mưa đánh vào lá cây và cảm giác nước mưa đánh vào người, tôi còn thích mùi của sách vở mới đóng và cả tiếng tay gõ vào máy móc và bàn phím.” Hắn nói đến đây, cúi đầu nhìn về phía Vương Hiểu Thư đang ngẩng đầu nghiêm túc nghe, ánh mắt cô nhìn hắn thật chuyên chú, đôi mắt xinh đẹp như hồ nước rải đầy sao, hắn bổ sung một câu trong lòng, còn có em.

Những gì Vương Hiểu Thư nói hắn đều nhớ kỹ, nghĩ sau này sẽ có tác dụng, mà vào lúc này, hắn đột nhiên hỏi cô: “Vì sao em không để cha đến đón mình về? Lượng Tử không có Âu Dương và Y Ninh, hắn là nơi em nên đi nhất hiện tại.”

Vương Hiểu Thư há mồm, do dự hồi lâu mới nói: “Không sao cả, dù sao sớm muộn gì thì tôi cũng trở về.”

“Thật ra hiện tại em có thể trở về, em có biết dù em đi thật sự, tôi cũng sẽ không thật sự trả thù em.” Z rời mắt nhìn màn mưa, xa xa trông thấy Tiêu Trà và Tiêu Nhã Nhã cầm ô đi về phía này, nhúu mày lại.

Vương Hiểu Thư không chú ý tới một màn này, suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ được một câu ngắn để trả lời hắn: “Không sao cả, hiện tại anh rất quan trọng.”

Z kinh ngạc nhìn về phía cô, trong mắt mang theo cảm xúc phức tạp mà bình thường sẽ không biểu lộ, trong lòng có loại cảm xúc rằng hắn làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy vì cô đều đáng giá.

Lúc này tâm tình của Vương Hiểu Thư cũng không bình tĩnh, tim của cô đập rất nhanh, lặng lẽ nhìn trời cầu nguyện hãy tha thứ vì cô không kim chế được. . .

Khi Tiêu Trà và Tiêu Nhã Nhã đi tới, thấy Z và Vương Hiểu Thư đang thâm tình nhìn nhau.

Tiêu Trà biết Z và Vương Hiểu Thư là tình lữ, phòng của bọn họ là hắn an bài, hắn thấy bọn họ “Giúp nhau lúc hoạn nạn” như thế, có phần tò mò trên người cô gái này có thứ gì khiến người đàn ông chán ghét tất cả mọi thứ thích.

“Vương tiểu thư, giáo sư tiên sinh, chào hai vị.” Tiêu Trà giờ ô che màu đen, che toàn bộ cho Tiêu Nhã Nhã bên cạnh, bả vai của mình lại bị nước mưa xối ướt đầm, quần phục ướt đầm đìa.

Vương Hiểu Thư gật đầu với hần, Z không chịu để ý hần, Tiêu Trà cũng không để bụng, tiếp tục nói: “Là thế này, buổi chiều chúng tôi muốn ra ngoài khảo sát một chuyến, tôi hi vọng giáo sư tiên sinh. . .”

“Gọi tôi tiến sĩ.” Z bỗng đánh gãy yêu cầu của hần.

Tuy rằng Tiêu Trà không rõ vì sao hần bỗng yêu cầu như vậy, nhưng vẫn sửa lại xưng hô: “Được, tiến sĩ, nhưng có phải kêu cả họ ngài thì mới lễ phép hơn không? Đây chỉ là suy nghĩ cá nhân của tôi, nếu có chỗ thất lễ, xin hãy bỏ qua.”

Tiêu Trà cố tình nói lời khách sáo với Z, hần muốn hiểu biết người được xem như thần thoại trong miệng Yusuke Miyazaki hơn. Hần không dám tiếp cận với Z, làm Z biết được bí mật của Nguyên Tử, hần chỉ cần làm khảo sát và điều tra, người trước vừa bắt đầu, người sau đã thất bại.

Hần không tra được tin tức gì về Z, điều này ở trong tận thể vừa hợp lý vừa kỳ quái.

“Tôi sao?” Tiêu Trà vừa lộ ra đuôi hồ ly thì Z đã nhìn ra, hần nói như gió xuân ấm áp, “Tôi họ Trương, gọi tôi là Trương tiến sĩ, Dr. Trương.”

Tiêu Trà nhú mày, gật đầu: “Trương tiến sĩ.”

Vương Hiểu Thư mờ mịt nhìn phía trước, trong lòng muốn đáp lại lời nói vừa rồi của Z, hoàn toàn không muốn phản bác ý tưởng của hần, cũng không muốn mình có thể làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn vì hần, điểm mấu chốt đâu?

“Trương tiến sĩ, anh có thể đi cùng chúng tôi không?” Tiêu Nhã Nhã bỗng chen miệng nói.

Z nhìn Tiêu Nhã Nhã một cái, không để ý cô, Tiêu Nhã Nhã vô cùng xấu hổ, Tiêu Trà giải vây nói: “Nếu Trương tiến sĩ đồng ý đi khảo sát cùng chúng tôi, Nguyên Tử nhất định sẽ rất cảm kích Trương tiến sĩ, Miyazaki tiên sinh đã nói, Trương tiến sĩ rất có kinh nghiệm đối phó zombie.” Năng lực mạnh đến mức làm hần không nhận được mà nghĩ đến tên đầu sỏ sáng lập tận thế.

Nghĩ đến đây, Tiêu Trà không khỏi nhìn Z vài lần, cảm giác trong lòng càng thêm kì dị.

Z miễn cảm nhận thấy được, còn chưa mở miệng, Vương Hiểu Thư liền trả lời thay hần: “Anh ấy không đi.” Cô tiến lên trước một bước, “Tôi đi.”

Tiêu Trà kinh ngạc nhìn cô gái mảnh khảnh với mái tóc ngắn ngang vai, vóc người của cô không thấp, nhưng bởi vì Z bên cạnh rất cao nên cô trông có vẻ lùn đi, ánh mắt cô nhìn hần thật kiên định và bướng bỉnh, giống như không cho phép bất cứ ai cự tuyệt.

Một tay Z kéo Vương Hiểu Thư về: “Hiện tại em cần nghỉ ngơi.” Hần nói lời chỉ có cô và hần mới có thể nghe hiểu, Vương Hiểu Thư tất nhiên hiểu rõ hần nói đi năng kia còn cần làm dịu.

Vương Hiểu Thư có phần không cam lòng, nhưng Z lại biểu lộ sự lo lắng rất rõ ràng, Tiêu Nhã Nhã và Tiêu Trà nhìn xem cũng cảm thấy hâm mộ.

Tình cảm trong tận thể đều thật trân quý, nhất là cảm tình chân chính.

“Chuyện em cảm thấy nguy hiểm tôi sẽ không làm, nơi em cảm thấy nguy hiểm tôi sẽ không đi, yên tâm.” Hần quay đầu nói với Tiêu Trà: “Đi thôi.” Nói xong liền nhấc chân đi vào màn mưa, hoàn toàn không cần che ô.

Tiêu Trà vội vàng đưa ô cho hần, lại bị hần ngăn cản, hần không nhìn Tiêu Trà, nói thẳng: “Đưa cho em gái của anh đi, anh dắt theo cô ấy, vậy thì chúng tôi nơi cần đi rất an toàn.”

Tiêu Trà kinh ngạc vì sự miễn tuệ của Z, nhanh chóng rời ô về phía Tiêu Nhã Nhã, lau đi nước mưa rơi trên đầu cô, mang theo Z cùng đi khảo sát.

Vương Hiểu Thư nhìn bóng lưng của Z và huynh muội Tiêu Trà, tuy rằng rất muốn đi cùng hần, nhưng cô cũng biết nếu cô đi thì càng thêm phiền, tuy sẽ không có nguy hiểm gì, nhưng. . . Vẫn nên nghe theo hần đi.

Thực ra cô rất muốn trở thành một người ưu tú, có thể tự lập trong tận thế, không cần phải dựa vào người khác.

Z cho cô khả năng này, cô không muốn đánh mất, lời nói của hắn cô nguyện ý nghe theo, như vậy ít nhất về sau sẽ không gây phiền toái cho hắn, hơn nữa ngộ nhờ cô và hắn tách ra, cô cũng không đến mức bó tay bó chân.

Mặc dù có lúc cô thật trì độn, nhưng cô cũng không ngốc, heo không suy nghĩ, ăn ngủ đều không cần phải nghĩ, mỗi ngày đều vui vẻ là vì cuối cùng bọn nó sẽ bị giết rồi ăn thịt.

Tuy Vương Hiểu Thư không hi vọng xa vời rằng mình có thể biến thành nữ vương trong một đêm, nhưng ít ra cô cũng không muốn biến thành heo.

Nếu Z biết chí hướng vĩ đại lúc này của cô, nhất định sẽ cảm thấy rất vui mừng.

Có lẽ hắn sẽ dán một cái bùa “Ai dám dẫm kích chí hướng của cô gái này, lão tử sẽ giết chết các ngươi” lên trán cô để khích lệ.

Tiêu Trà và Z một đường đi tới, vòng qua khu dân cư thì bắt đầu ngồi xe thay đi bộ, điều này cũng làm hắn có cơ hội và thời gian để nói chuyện.

Tiêu Trà quyết định lấy đề tài đơn giản mà thân thiết để làm lời dạo đầu, cho nên hắn hỏi: “Trương tiến sĩ và Vương Tiểu Thư thoát nhìn cũng không lớn tuổi, quả là tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Z không để ý hắn, thật giống như không nghe thấy.

Tiêu Trà cũng không cảm thấy xấu hổ, dưới ánh mắt ghét bỏ của Tiêu Nhã Nhã, bặm riết không tha nói tiếp: “Trời mưa to thật, không biết có ảnh hưởng tới khảo sát hôm nay hay không.”

Tiếp tục không nhìn.

“Không biết Trương tiến sĩ có thích động vật nhỏ hay không? Tôi nuôi một con chó nhỏ, nó thật may mắn còn sống qua cơn ác mộng kia, nếu Trương tiến sĩ thích động vật nhỏ, có thời gian có thể đến chỗ tôi nhìn xem.”

Không nhìn X2.

“Trương tiến sĩ có từng nuôi động vật chưa?” Tiêu Trà ôn hòa cười hỏi, nụ cười như tấm gió xuân giống như chưa từng bị Z cự tuyệt.

Z bị đề tài này gợi lên chút hứng thú, trả lời vấn đề của hắn, nhưng vẫn không nhìn hắn: “Tôi nuôi rồi.”

“A?” Tiêu Trà và Tiêu Nhã Nhã đều hơi kinh ngạc, hắn nhìn lướt qua tài xế, nhẹ giọng hỏi, “Không biết Trương tiến sĩ từng nuôi con gì?”

Hai mắt Z cong cong, nhưng tóc mái che khuất mắt hắn, trừ chính hắn thì không có ai biết: “Tôi từng nuôi một con mèo cái, nó vô cùng phóng đảng, cho dù được tôi nâng niu trong lòng bàn tay nhưng vẫn thường xuyên quấy rầy con mèo đực khác, hơn nữa nó vô cùng nhỏ yếu, đồng mèo chó xung quanh đều có thể ăn hiếp nó, tôi rất sợ nó sẽ chết mất, mỗi ngày đều đi theo nó, thời khắc đều có dự cảm nên nhặt xác cho nó.”

“Nhưng mà. . .” Z đổi đề tài, “Luôn có một vài thứ ngay từ đầu sẽ không quen, chỉ khi nào quen rồi, anh sẽ không muốn mất đi cảm giác này. ” Ví dụ như một người nào đấy.

Tiêu Trà nghe vậy, nở nụ cười, nheo mắt nhìn Z, hảo cảm với Z tăng gấp bội.

Người đàn ông thật lòng thích một cô gái, có lẽ không xấu đến mức nào, người đàn ông như vậy tin tưởng vào tình yêu, hơn nữa có được phẩm chất này.

Tiêu Trà ôn hòa cười nói: “Trương tiến sĩ, tuy rằng nói như vậy có hơi quá mức, nhưng khen một cô gái thì phải khen trước mặt, nếu không sẽ không ai có thể nói giúp cho anh.”

40. Chương 40

“Tôi không khen ai cả.” Z thề thốt phủ nhận, lúc này xe đã dừng lại, hiện tại đã đến khu đất cần khảo sát.

Tiêu Trà xuống xe trước, vòng lại định mở cửa cho Z, nhưng lúc đi tới thì hắn đã không thấy Z nữa.

“Hả?” Tiêu Trà sững sốt, Tiêu Nhã Nhã đứng bên cạnh túm túm tay áo của hắn, chỉ về hướng tường vây, Tiêu Trà nhìn qua, cong mắt cười, xoa đầu cô, “Vẫn là Nhã Nhã nhãn lực tốt.”

Tiêu Nhã Nhã thẩm thía nói: “Nhị ca, không phải em chưa nói với anh, cận thị thì mau đeo kính, không đeo kính cũng không thể làm mất anh to hơn đâu.”

Trên khuôn mặt thanh tú của Tiêu Trà thoáng qua vẻ xấu hổ, nắm tay cô đi về phía Z, nhỏ giọng nói: “Nhưng anh cảm thấy mình đeo kính trông thật ngốc.”

“Không ngốc.” Tiêu Nhã Nhã nhìn hắn, lại nhìn Z ở phía xa, dè dặt nói, “Tuy rằng anh đeo kính trông không đẹp mắt bằng hắn, nhưng cũng là đẹp mắt.”

Tiêu Trà nhìn về phương hướng mà Tiêu Nhã Nhã chỉ, Z đứng ở trước cửa lớn, binh lính mặc đồ phòng hộ đeo mặt nạ ngăn cả Z, tất cả đều dùng vẻ trưng cầu ý kiến nhìn về phía hắn.

Tiêu Trà khẽ gật đầu, cho binh lính câu trả lời khẳng định, binh lính lập tức nhường đường, mở cổng ra.

Z không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, không nói nhiều lời, trực tiếp đi ra ngoài. Cái đầu của hắn rất cao, cho dù so với binh lính cường tráng nhất Nguyên Tử cũng là riêng một ngọn cờ. Thế nhưng hắn lại hơi gầy, làm cho người ta cảm thấy không có cảm giác an toàn, không đáng tin cậy.

Nhưng Tiêu Trà rất nhanh phủ định ý nghĩ trông mặt mà bắt hình dong của hắn, bởi vì xét từ thái độ và động tác của Z, đều rất chuyên nghiệp. Cho dù bên ngoài không phải khu bị hủy diệt nặng, nhưng vẫn là nơi rất nguy hiểm, chỉ là so với những nơi khác thì an toàn hơn một chút mà thôi.

Sau khi tiến vào khu khảo sát, Z liền hành động một mình, thân hình cao lớn của hắn bước nhanh qua hàng lang, dường như không hề lo lắng binh lính phía sau sẽ không theo kịp, hoàn toàn không sợ đột nhiên có zombie chạy tới tập kích hắn, tạm thời thì không sao, nhưng cứ mãi như vậy, càng về sau càng có khuynh hướng muốn bỏ lại binh lính phía sau làm binh lính đi theo có chút không vui.

“Phó thống đốc, Trương tiến sĩ này quá kiêu ngạo rồi, không sợ chúng ta thực sự bỏ lại hắn sao? Hắn là đến giúp chúng ta hay đến cản trở?” Người đàn ông cao lớn có râu quai nón lớn tiếng hỏi.

Đuôi lông mày dài nhỏ của Tiêu Trà nhếch lên, nhìn về phía Z bỗng dừng lại ở trước, chỉ thấy đối phương nghiêng người nhìn một tòa nhà xưởng bỏ hoang, từ xa nhìn lại kính mắt không gọng như lóe lên ánh sáng trắng.

Ngay khi ánh sáng trắng biến mất, cửa sắt cũ nát sắp đổ của nhà xưởng bị phá mở, đám zombie dày đặc từ bóng râm đi ra, mặt chúng đầy máu và da thịt bị bong ra, quanh thân tràn ngập mùi máu tươi và tanh tưởi, đám người Tiêu Trà chỉ hơi tới gần đã cảm thấy dạ dày co thắt, thiếu chút nữa thì nôn ra, mà Z đứng gần zombie như vậy lại giống như hoàn toàn không có cảm giác.

“Bé ngoan.” Z đẩy mắt kính, lui về phía sau vài bước, đi đến chân tường, nước mưa đánh vào ô che màu đen của hắn thành từng dòng chảy xuống, rơi lạch cách lạch cách vào bùn đất, giống như tiếng của đồng hồ thời xưa.

Đây cũng là một cách tính thời gian, Z đếm thầm đến 20, phía sau zombie liền xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, là một người, một cô gái. . . Một cô gái xinh đẹp.

“Y tiểu thư?!” Tiêu Trà ngạc nhiên nhìn Y Ninh đứng sau zombie, trong mắt Y Ninh có ánh xanh quỷ dị, mặc đơn bạc đứng trong mưa, một tay cầm kiếm dài nhỏ một tay cầm súng, mặt không biểu cảm tập kích zombie.

“Quả là âm hồn không tiêu tan.” Tiêu Nhã Nhã bị zombie làm sợ hãi, đứng ở đằng sau Tiêu Trà không dám nhìn, nhưng nghe Tiêu Trà nhắc tới Y Ninh liền thò đầu ra, quan sát một chút, thấy đúng là ả, nhin không được cảm khái một câu.

Tuy Tiêu Trà không thích Y Ninh, nhưng Y Ninh đột nhiên xuất hiện ở đây, còn tập kích zombie, quả là vô cùng quý dị. Hắn biết về sự tồn tại của đám zombie này, mà mục đích lần này của hắn là đo lường thực lực và lai lịch của Z, nhìn xem rốt cuộc bọn họ có thể sử dụng hay không.

Sự xuất hiện của Y Ninh đã làm xáo trộn kế hoạch của hắn, mà hắn cũng rất khó hiểu, bí mật này tại sao ả lại biết được.

Quả nhiên, thời điểm cần vững tâm thì phải vững tâm, lời cha dạy hắn vẫn không nhớ kỹ hoàn toàn.

Tiêu Trà giao Tiêu Nhã Nhã cho binh lính phía sau, rút ra súng bên hông, ném ô che xuống, xông lên sóng vai cùng Z: “Trương tiến sĩ, anh quay về đội ngũ trước, nơi này có tôi. . .”

Lời của hắn còn chưa nói xong đã bị ánh mắt của Z ngăn lại, có lẽ một số người lúc làm việc không thích người khác hoa tay múa chân, Z đi lên trước ba bước, kéo khoảng cách với Tiêu Trà, một tay giơ súng, híp mắt nhắm vào Y Ninh cách đó không xa, lạnh giọng nói: “Cô ta đột nhiên xuất hiện ở đây, hành tung quý dị, hơn nữa biểu hiện kỳ quái, hắn là trúng bệnh độc đặc biệt, trừ bỏ trước thì tốt hơn.”

Tiêu Trà nghe xong lời này, hơi sửng sốt, nhanh chóng phản ứng kịp, đuổi tới ngăn cản: “Vậy không tốt lắm đâu, dù sao Y tiểu thư vẫn là khách nhân, Miyazaki tiên sinh có trách nhiệm với an toàn của cô ấy, nếu cô ấy chết. . .” Bên Phân Tử có khó xử Nguyên Tử hay không.

“Câm miệng.” Z quay đầu lạnh lùng nhìn Tiêu Trà, bên người thiếu Vương Hiểu Thư làm khí chất của hắn thay đổi rất nhiều, bớt nóng nảy và ôn hòa, hơn bảy phần cay nghiệt và bi quan, trong con người đen nhánh mang theo vẻ tức tối, một bộ “Chít chít như đàn bà, người dám nói không được lão tử liền giết chết người”. . .

Tiêu Trà khẽ nhú mày, tay nắm chặt súng, có phần do dự.

Ngay từ đầu Z đã không đặt hắn vào trong mắt, giơ súng lên bóp cò, viên đạn xuyên qua màn mưa bắn về phía Y Ninh, trong lúc đó xuyên qua bốn đầu zombie cản đường, thành công bắn trúng nửa tim bên trái của Y Ninh.

Thân thể của Y Ninh dừng lại, vẻ mặt đại ra vài giây, vũ khí trong tay rơi xuống, ngã về phía sau.

Tiêu Trà khiếp sợ nhìn, lập tức chạy lên, tuy tốc độ nổ súng không nhanh như Z, nhưng cũng là loại cực kỳ phát triển so với người bình thường, ngay cả Z cũng không thể không ghé mắt vì thương pháp và cách tính toán tốc độ tinh chuẩn của hắn, vài zombie chắn trước bị tiêu diệt, hắn tỉnh táo mà nhanh chóng kéo Y Ninh bị ngã vào bùn đất ra, cố sức chạy về trong màn mưa.

Binh lính căn cứ Nguyên Tử thấy vậy, lấy vũ khí ra hỗ trợ, Z âm trầm nhìn kẻ phá hư chuyện tốt của hắn, tay nắm súng hơi ngứa, hơi giơ lên nhắm ngay Tiêu Trà, bằng góc độ kia là có thể xuyên qua ngực Tiêu Trà, cũng thuận tiện cho Y Ninh một đao.

Tuy là viên đạn đặc chế, nhưng có nước mưa cản trở và đã quét qua bốn zombie, Z không xác định Y Ninh còn sống hay không. Hắn suy nghĩ một chút, ngón trở chân chừa ở cò súng khoảng ba giây, quyết đoán bóp cò.

“Bang” ——

Lại là một tiếng súng vang lên, viên đạn phiếm ánh xanh cực nhanh bay ra, Tiêu Nhã Nhã ở trong khu an toàn phát hiện sự tồn tại của nó, thất thần vọt vào đàn zombie nguy hiểm, hô to “Nhị ca cẩn thận!” Trực tiếp nhào về phía hắn, thành công làm Tiêu Trà tránh thoát viên đạn, nhưng. . . Viên đạn này bắn trúng cô.

Tiêu Trà kinh ngạc nhìn Tiêu Nhã Nhã ngã vào người hắn, máu ầm ập chảy vào mặt hắn, khuôn mặt vốn ôn hòa lúc này trông có vẻ vô cùng dữ tợn, hắn nhìn Y Ninh còn có hơi thở trong lòng hắn, lại nhìn muội muội vì cứu mình mà sống chết không rõ, lần đầu tiên cảm nhận được hàm nghĩa của hai chữ “hối hận”.

“Nhã Nhã. . .” Hắn khàn giọng nói hai chữ, sợ hãi ôm lấy thân thể của Tiêu Nhã Nhã, hốc mắt hồng hồng nhìn cô, nước mưa nhanh chóng cọ rửa máu trên mặt hắn, trong hơi thở của hắn tràn ngập mùi máu của cô, trong mắt chảy ra chất lỏng ầm ập, phân không rõ là nước mưa hay là nước mắt.

Binh lính Nguyên Tử thanh lý hết đồng zombie, tất cả đều vây quanh Tiêu Trà, cảnh giác nhìn xung quanh, phòng ngừa lại có nguy hiểm. Tiêu Trà ôm Tiêu Nhã Nhã đứng tại chỗ, Y Ninh sống chết không rõ bị vùi dưới đất, không khí vô cùng trầm lặng.

Z tạo thành hết thảy lại không có chút áy náy nào, hắn đứng suy nghĩ, bày ra hơn mười phương án để giải quyết một loạt sự tình kế tiếp, con người hẹp dài tối đen, ai cũng không nhìn ra hắn đang nghĩ gì.

Mà đúng lúc này, một người ngoài ý muốn xuất hiện ở đây, đánh vỡ thời gian giống như ngưng trệ.

“Sao lại thế này?” Vương Hiểu Thư cầm súng, chạy nhanh tới, cô nhìn Tiêu Nhã Nhã cả người là máu và Tiêu Trà, lại nhìn xem tất cả binh lính Nguyên Tử đang ngây ngẩn, không nhận được nhắc nhở, “Còn thất thần làm gì! Mau mang cô ấy về căn cứ!”

Tiêu Trà hồi thần, ánh mắt nhìn Vương Hiểu Thư thật phức tạp, có lẽ là vẫn còn nghĩ tới chuyện vừa rồi, cho nên làm người ta cảm thấy rất kỳ quái.

Vương Hiểu Thư mất tự nhiên gạt đầu với hắn rồi chạy về phía Z, Tiêu Trà khôi phục bình tĩnh, không hiểu nhìn Z, trong lòng tuy hoài nghi nhưng cũng không nói ra, dù sao chuyện gì cũng cần có chứng cứ, hắn phải đợi lấy được viên đạn ra rồi mới nói.

Nhìn Z không hề lo lắng chút nào, trên thực tế hắn đã cắt đứt tất cả nhân tố có khả năng đẩy hết trách nhiệm lên người hắn, nhất là về viên đạn.

Đó là súng và đạn mà hắn đặc chế, viên đạn sau khi tiếp xúc nhân thể sẽ bị phân giải giống như thuốc, chờ Tiêu Trà mang Tiêu Nhã Nhã về lấy đạn ra, viên đạn này đã biến mất không còn bóng dáng, cũng lưu lại di chứng nghiêm trọng cho người trúng đạn.

Cho nên, dù Y Ninh không chết, sau khi tỉnh lại cũng không khá hơn chết là bao.

Nhưng đáng thương là Tiêu Nhã Nhã, cũng không có cách nào, ai bảo cô xông lên? Tự mình đi chịu chết, xứng đáng.

“Anh không sao chứ?” Vương Hiểu Thư nâng tay che nước mưa, nhíu mày nhìn Z cả người ẩm ướt, “Tại sao anh không mang ô?”

Z chậm rãi giơ lên cái ô bị xem nhẹ, che trên đầu cô, lạnh nhạt đẩy lại vấn đề: “Không phải em cũng không mang sao?” Hắn giữ chặt cổ tay cô, cùng người Nguyên Tử về căn cứ, nói khẽ rất nhanh, “Thấy cái tượng đất được nâng lên không, đó là nội tiết tố tiểu thư. Cho dù lần này cô ta không chết, cũng không có năng lực tạo uy hiếp gì cho em.” Nói xong lời này, khoe miệng hắn nhếch lên, hàm răng chính tề trắng bóng như lóe hàn quang.

Vương Hiểu Thư sợ run cả người, nhìn lướt qua tượng đất hoàn toàn không nhìn ra là ai, thấp giọng hỏi: “Tại sao Tiêu Nhã Nhã lại bị thương?”

“Tự tìm.” Từ biểu cảm của Z nhìn không ra cái gì không đúng, “Có người đánh lên Tiêu Trà, cô ta chạy lên đỡ đạn, thật là ngu xuẩn.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy, hơi ngẩn người, bỗng cảm thấy bội phục cô gái nhỏ mới 15 16 kia, vô cùng cảm khái nói: “Cô ấy không ngu xuẩn, là thiện lương.”

“Thiện lương mà cần đền bằng mạng mình, tôi không hi vọng sẽ xuất hiện trên người em.” Z không cười, lạnh lùng nói.

Vương Hiểu Thư nhìn khuôn mặt vô cùng lạnh nhạt của hắn, im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu tình huống hiện tại đổi thành anh và tôi, tôi vẫn sẽ ôm lấy anh.”

“...” Z dừng bước cúi đầu nhìn cô, mấp máy môi, bình thản nói, “Giả thiết của em không thể thành lập, bởi vì tôi sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra.”

Vương Hiểu Thư nhắc chân đi về phía trước, cười cười nói: “Không ai có thể đoán trước chuyện ngày mai, trước đây anh có bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm việc tốt không? Đừng rất bảo thủ, làm mọi việc hết sức là được rồi, đừng làm cuộc sống của chúng ta lưu lại tiếc nuối.”

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã về căn cứ Nguyên Tử, tin tức Tiêu Nhã Nhã bị thương truyền vào tại Tiêu Tùng, Tiêu Tùng liền bỏ xuống mọi chuyện chạy vội ra ngoài, vừa khéo đụng phải đám người Tiêu Trà.

Tiêu Tùng không nói hai lời, đoạt lấy Tiêu Nhã Nhã từ trong lòng Tiêu Trà, ôm cô chạy tới phòng y tế, Tiêu Trà áy náy cúi đầu đứng tại chỗ, tóc mái ướt sũng che khuất mắt hần, nhìn hần trông thật tuyệt vọng.

Lực chú ý của Yusuke Miyazaki bị tượng đất mà binh lính mang tới hấp dẫn, hần mờ mịt nhìn binh lính, giống như đang hỏi: nằm máng, đây là. . . ai?

Z và Vương Hiểu Thư mất thấy toàn bộ quá trình, tâm tình Vương Hiểu Thư thật rối rắm, dường như cảm thấy có nhiều chỗ không đúng, nhưng lại nói không rõ là chỗ nào, hoặc là, trực giác chuẩn xác muốn nói cho cô một ít tin tức, nhưng cô lại kháng cự.

Mọi người rời khỏi, Z và Vương Hiểu Thư về chỗ của bọn họ, Z không bị thương, Vương Hiểu Thư cũng không, cho nên bọn họ không cần tới phòng y tế, chỉ cần trở về tắm rửa thay quần áo là được.

Z và Vương Hiểu Thư sóng vai đi tới, vẫn luôn không nói chuyện, sự im lặng của hần kết thúc khi bước vào phòng.

Hần nói: “Tôi không thích làm hết sức, lúc tôi làm hết sức tức là tôi đã làm một chuyện rất khó cứu lại, chỉ mong tôi sẽ không đi đến bước này.”

Đối với Vương Hiểu Thư, nhiều lời của Z khó hiểu giống như mật mã, nếu cô muốn hiểu rõ, phải ra sức đoán ra sức suy xét, lúc này cũng không ngoại lệ. Thế nhưng, cho dù cô hiểu hay không, cô ý thức được tâm tính của mình đã có thay đổi.

Con người cũng thật ích kỷ, khi không thích hần làm chuyện tốt cũng là chuyện xấu, lúc thích thì hần làm chuyện xấu cũng đáng tha thứ.

Con người luôn khiển trách người khác, khoan dung với bản thân, vĩnh viễn đầu không chạy khỏi vòng luẩn quẩn này.

Z đi vào phòng tắm, Vương Hiểu Thư tất nhiên sẽ không chủ động tắm uyên ương cùng hần, cho nên đứng ở ngoài, lẳng lặng chờ.

Z nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô qua khe hở cửa phòng tắm, im lặng hai giây rồi đóng cửa lại.

Không sao cả, từ từ sẽ đến, hần có rất nhiều thời gian để lãng phí trên người cô.

41. Chương 41

Vương Hiểu Thư chưa kịp tắm rửa, bởi vì hình như Nguyên Tử xảy ra việc lớn, chờ đến khi Z đi ra thì Tiêu Trà đã phát lệnh triệu tập mọi người đến phòng họp. Cô đành phải thu về bước chân tiến vào phòng tắm, rửa mặt và lau đầu rồi ra cửa.

Z cúi đầu nhìn cô, lặng lẽ che trước người cô để chắn gió giúp cô, đặt bàn tay hơi lạnh của cô vào túi áo, dùng nhiệt độ cơ thể mình để sưởi ấm cho cô. Vương Hiểu Thư ngẩng đầu nhìn hần, hần nắm cầm cô để cô cúi xuống khiến cô ngẩn ra.

Hai người đi không bao lâu liền tới phòng họp của Nguyên Tử, người ở đây cũng không nhiều, chủ yếu là vài nhân vật quan trọng của Nguyên Tử, cùng với đám người Yusuke Miyazaki. Tiêu Nhã Nhã và Y Ninh có lẽ là vì vết thương quá nặng cho nên không tới tham dự, nhưng Tiêu Tùng, thân là thống đốc Nguyên Tử, hội nghị trọng yếu như vậy cũng không thấy bóng dáng, không khỏi có vẻ rất không xứng chức.

“Chào hai vị.” Tiêu Trà mặt không biểu cảm, gật đầu chào hỏi Z và Vương Hiểu Thư, ánh mắt nhìn Z thật phức tạp, đôi môi trắng bệch nhếch lên, chào hỏi xong rồi ngồi phịch xuống ghế.

Chủ trì hội nghị không thể nghi ngờ là Tiêu Trà, hai tay hấn chống trên bàn, nhìn chăm chăm mặt bàn, từ từ nói: “Gấp rút gọi mọi người tới là có chút việc muốn xử lý, hiện tại Nhã Nhã và Y tiểu thư đang dưỡng thương, có đại ca chăm sóc, cho nên các vị không cần lo lắng, tuy hai người bị thương rất nặng, nhưng cũng không có nguy hiểm tính mạng.” Hấn bỗng nhìn về phía Z, “Hi vọng lần sau Trương tiến sĩ đừng cố chấp như vậy nữa.”

Z hoàn toàn không cho hấn mặt mũi, trực tiếp phản bác hấn trước mặt mọi người: “Tôi là tôi, anh quản được sao?” Con người hẹp dãi khinh miệt nhìn Tiêu Trà, hai chân đè lên nhau, một tay xoay xoay bút trên mặt bàn, khí chất trầm ổn lạnh nhạt, không nóng không vội.

Tiêu Trà hơi ngẩn ra, suy nghĩ một lát, chậm nói: “Thật có lỗi, có lẽ cách dùng từ của tôi có vấn đề, nhưng nơi này dù sao cũng là Nguyên Tử, hi vọng Trương tiến sĩ thu liễm một chút.”

Tất nhiên là Z sẽ không thu liễm, hấn muốn nói gì đó, nhưng Vương Hiểu Thư bỗng cầm lấy bàn tay đang xoay bút của hấn, lời của Z vừa ra khỏi miệng, đổi thành một câu: “Ha ha, hiện tại ngoại trừ làm người tốt thì tôi cũng không thể làm gì khác.”

“Trương tiến sĩ vẫn biết nói đạo lý.” Tiêu Trà cười miễn cưỡng, gạt đầu với Vương Hiểu Thư, “Cám ơn.”

Cám ơn? Nói đạo lý? Thích nói đạo lý vậy thì một ngày nào đó hấn sẽ nói chút đạo lý với Tiêu Trà, đạo lý là thế này: 1. Đến hỏi mẹ người đi, 2. Nằm mắng ông người, 3. Diệt mười tám đời tổ tông nhà người. . . Z ôn hòa nhìn Tiêu Trà một cái, thay đổi một tay khác, tiếp tục xoay bút, lần này hấn không ngừng dùng bút làm ra tư thế nổ súng, chỉa về phía Tiêu Trà.

Tiêu Trà cảm nhận được ác ý nồng đậm của Z, nhưng hấn cũng không thể nói được gì, hấn hoài nghi Z là người đánh lén, nhưng hấn không tìm thấy chứng cứ, quân y không tìm được viên đạn trong thân thể Y Ninh và Tiêu Nhã Nhã, hơn nữa cho dù bọn họ có thể bảo vệ được tính mạng, nhưng rõ ràng đã có sự thay đổi trong cơ thể, đang từ từ thoát ly khống chế của bọn họ.

Tiêu Trà không dám trêu chọc Z, một khi hấn làm như vậy, Z sẽ trở mặt với hấn, nhưng nếu Z không phải người đánh lén hấn, hấn chẳng những mất đi cơ hội cứu Tiêu Nhã Nhã, còn có thêm một kẻ địch mạnh mẽ, huống hồ hiện tại Nguyên Tử còn có việc cần Z.

Tiêu Trà suy nghĩ tường tận, cười chân thành, giọng nói êm dịu: “Trương tiến sĩ, là như vậy, tôi cần anh và Vương tiểu thư bớt chút thời gian đi qua một chuyến, là vì khu zombie chúng ta khảo sát lúc trước đã xảy ra biến dị.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hấn: “Biến dị?”

“Đúng vậy.” Tiêu Trà nhú mày, nắm tay nói, “Không biết vì sao, tất cả zombie bị chúng ta bắn chết đều sống lại, đây là chuyện chưa từng xảy ra.”

Z bình tĩnh nghe Tiêu Trà trần thuật, sắc mặt vẫn như bình thường, nhưng trong lòng hấn thì đã mắng Tiêu Trà mấy lần. Tên ngu xuẩn không quyết đoán lại không có chỉ số thông minh, hấn phải ở chỗ này dây dưa với bọn họ thật là lãng phí thời gian, nhưng mà. . . Hấn nhìn Vương Hiểu Thư, lại thấy hơi không cam lòng. Hấn lãng phí nhiều thời gian trên người cô như vậy, không đòi về thì thật phí phạm.

“Anh định làm thế nào, Tiêu phó thống đốc?” Về mặt Yusuke Miyazaki sầu lo hỏi, trông giống như đang giả bộ.

Tiêu Trà nhìn rõ, thở dài, có ngụ ý nhìn Z: “Tôi còn chưa nghĩ được biện pháp tốt, ngoại trừ phân tán chúng ra để diệt trừ, cũng không biết việc này có xảy ra lần nữa hay không.”

Yusuke Miyazaki không hề nhận ra mình biến thành người đàm phán thay Tiêu Trà, quay đầu nhìn Z với vẻ chờ mong: “Giáo sư, anh nhất định có cách!”

Động tác xoay bút của Z dừng lại, nhìn hấn, gần từng chữ nói: “Gọi tôi tiến sĩ.”

“ . . . ” Yusuke Miyazaki ngỡ ngàng một lát, nói, “Ừ, tiến sĩ. . . ”

“Được rồi.” Z đứng lên, nói với Tiêu Trà, “Việc đã nói xong thì tôi đi trước, cô ấy đi về còn chưa tắm rửa, mất mưa không thay quần áo thì sẽ bị cảm, xin lỗi, không tiếp được nữa.” Nói xong, hấn không đợi Tiêu

Trà đáp lại mà kéo Vương Hiểu Thư đi, Vương Hiểu Thư bị hất lùi ra ngoài, một đường đi theo hất về chỗ ở, từ đầu đến cuối đều không nói gì.

Nhưng mà, cô càng không hỏi gì, Z lại càng không thoải mái.

“Em không có gì muốn hỏi tôi sao?” Hấn cúi kính mở miệng.

Vương Hiểu Thư đang lấy quần áo tắm, buồn bực nhìn về phía hấn: “Hỏi cái gì?”

Đương nhiên là hỏi rốt cuộc là ai đánh lén Tiêu Trà, còn có. . . Z trầm giọng nói: “Hỏi tôi vì sao không giúp Tiêu Trà.”

Vương Hiểu Thư nhìn hấn một lát, nói: “Từ trước đến giờ tôi cũng không hi vọng xa vời anh có thể biến thành Lôi Phong ngay lập tức, hơn nữa nhắc đến chuyện zombie, tuy anh là người trong nghề, nhưng vẫn rất nguy hiểm.” Cô cầm quần áo vào phòng tắm, “Không giúp thì không giúp, không sao cả.”

Z nhìn cô như không có việc đi vào phòng tắm, lại không có cách nào bình tĩnh như lúc trước.

Càng là người bạn để ý, lại càng dễ dàng chạm vào điểm mẫn cảm của bạn, trước kia hấn chưa bao giờ cảm thấy Vương Hiểu Thư nói có lý, hiện tại thì có chút rồi.

Sự kiện lần này đáng nhẽ phải là Tiêu Trà xin giúp đỡ → Z giúp đỡ, nhưng Z lại cự tuyệt, Tiêu Trà không có cách nào, đành phải xử lý theo biện pháp khẩn cấp, chuyên tâm tìm cách chữa khỏi vết thương của Tiêu Nhã Nhã.

Tiêu Nhã Nhã và Y Ninh nằm trên giường bốn năm ngày, hoàn toàn không có dấu hiệu thanh tỉnh, nhưng tình trạng của thân thể lại hoàn toàn bình thường, ngoại trừ hơi suy yếu thì không có vấn đề gì khác, điều này làm cho quân y có phần sửt đầu mẻ trán.

“Thật sự không có cách nào?” Tiêu Tùng nhếch nhác ngồi cạnh giường nhìn quân y, “Rốt cuộc Nhã Nhã gặp chuyện gì, vì sao còn chưa tỉnh, đã là ngày thứ năm rồi!”

Quân y khó xử nói: “Thống đốc, tôi rất xin lỗi, nhưng tôi thật sự không có cách nào, tất cả các chỉ số sinh mệnh của tiểu thư đều bình thường.”

“Bình thường bình thường! Hiện tại em ấy còn chưa tỉnh chính là không bình thường!” Tiêu Tùng bỗng đứng lên, đột nhiên hỏi, “Y Ninh đâu? Cô ta tỉnh chưa?”

Quân y hơi nhú mày: “Tình huống của cô ấy tốt hơn một chút, có dấu hiệu tỉnh lại.”

Tiêu Tùng hận đến nghiến răng: “Nhã Nhã bất tỉnh, cô ta lại tỉnh?”

“Là có dấu hiệu tỉnh lại, còn chưa tỉnh.” Tiêu Trà luôn luôn im lặng sửa lại.

Tiêu Tùng lạnh lùng nhìn hấn, trong ánh mắt không che giấu được sự tức giận, Tiêu Trà biết hấn trách mình, bởi vì nếu không vì hấn thì Nhã Nhã cũng sẽ không bị thương, cho nên hấn không nói gì, im lặng nhận lấy sự oán hận của đại ca.

Tiêu Tùng thở dài, đang muốn nói gì, bỗng có người đến báo thống đốc Giải An Quân của căn cứ Ly Tử phát thư tín tới, hình như là đối phương nghe nói về bệnh tình của Tiêu Nhã Nhã, có cách để giúp cô khôi phục sức khỏe.

“Còn thất thần làm gì? Mau đi mời!” Tiêu Tùng vội đi ra ngoài, đi tới cửa bỗng quay lại, “Em đi thì hơn, anh trông Nhã Nhã, nếu em ấy không thấy anh thì sẽ đau lòng.” Hấn buồn bã quay về, cúi đầu nhìn Tiêu Nhã Nhã đang ngủ say.

Tiêu Trà hơi do dự, nhưng vẫn không phản bác, đi theo binh lính truyền tin, thay đổi quân phục, cạo râu, lấy tư thái tao nhã đối thoại qua video với Giải An Quân, ước định thời gian gặp mặt.

Thu hoạch ngoài ý muốn này làm Tiêu Trà an tâm hơn một chút, dù sao đại sự hạng nhất hiện tại của Nguyên Tử là Tiêu Nhã Nhã bị thương, nếu Nhã Nhã có thể khôi phục, vậy thì dù vấn đề zombie khó khăn đến mức nào, hấn cũng sẽ không mệt mỏi như hiện tại, cho dù Nguyên Tử bị chiếm đóng, bọn họ cũng có thể đi tới nơi khác để xây dựng lại căn cứ, nhưng nếu mất đi mọi người thì sẽ mất đi thật sự.

Tiêu Trà nghĩ hết thấy theo hướng tốt, nhưng ông trời dường như muốn làm khó hắn, bày ra từng vấn đề nan giải.

Vấn đề lớn nhất, đó là Giải An Quân.

Giải An Quân vừa tới Nguyên Tử, đối mặt với Z và Vương Hiểu Thư, sự tình liền phát triển theo một hướng quỷ dị.

Giải An Quân là người trẻ tuổi như Z, khí chất của hai người rất giống nhau, nhưng Giải An Quân vô cùng gầy yếu, gầy yếu đến mức ngực như dán vào lưng, sắc mặt tái nhợt, môi không có chút máu, một trận gió nhẹ thổi qua là có thể làm hắn ho khan vài tiếng.

. . . Người như vậy có thể cứu chữa Tiêu Nhã Nhã sao? Trong nguyên tác Giải An Quân chỉ được nhắc tới tên, một lần lên sân khấu duy nhất cũng chỉ là giao quyền quản lý căn cứ cho Y Ninh ở kết cục, sau đó đi ở ẩn cùng một cô gái.

Cô gái này hiện tại đang đứng bên cạnh hắn, là một cô gái tầm bằng tuổi Y Ninh, diện mạo tuy không xinh đẹp như Y Ninh, nhưng rất thanh nhã, mặc chiếc váy màu trà, khí chất bình ổn như mưa nhỏ tháng năm ở Giang Nam.

“Xin chào, Giải thống đốc.” Tiêu Trà nhiệt tình bắt tay với Giải An Quân, hai tay luôn đặt ở sau người của Giải An Quân vươn ra bắt tay với hắn, ở giữa cách một tầng găng tay màu trắng.

“Thân thể của tôi không tốt lắm, thứ lỗi.” Giải An Quân nói khẽ giải thích, diện mạo tinh tế làn da trắng nõn, giống như bước ra từ trong tranh, “Vị này là Nhạc Đào Lương, là tiểu muội của tôi.” Hắn dịu dàng nhìn thiếu nữ kia, “Tiểu Nhạc, chào Tiêu phó thống đốc đi.”

Nhạc Đào Lương nhu thuận nhìn về phía Tiêu Trà: “Chào Tiêu phó thống đốc.”

Tiêu Trà cười ôn hòa: “Nhạc tiểu thư không cần đa lễ, tôi cũng không biết Giải thống đốc còn có một muội muội?”

Giải An Quân chưa xót nhí nhảnh môi: “Không, Tiểu Nhạc không phải em gái ruột của tôi, em ấy là một trong những đứa nhỏ mà tôi thu dưỡng lúc trẻ, bọn họ chỉ nhỏ hơn tôi mấy tuổi, cho nên đều gọi tôi là đại ca.”

“Đại ca?” Một giọng nói lạnh như băng với ý vị sâu xa bỗng chen vào, nhấn mạnh hai chữ này.

Giải An Quân phân chút sự chú ý đến người hắn cố gắng xem nhẹ nhưng lại không có cách nào làm bộ như không nhìn thấy, ánh mắt lóe lên một chút, chớp mắt lại, thân thể hơi giật giật, Nhạc Đào Lương bên cạnh lập tức đỡ hắn.

“Anh không sao.” Giải An Quân trấn an vỗ vỗ tay Nhạc Đào Lương, gật đầu với người vừa nói chen vào - cũng là Z.

Z đứng cách đó không xa, ánh mắt dừng ở trên người Giải An Quân khiến hắn co người một chút, giống như Z là sát thủ vô cùng đáng sợ, tùy thời đều muốn lấy mạng hắn.

Vương Hiểu Thư im lặng nhìn hết thấy, trong lòng có hơi nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, đứng ở bên cạnh Z.

“Không tốt rồi!” Binh lính Nguyên Tử vọt vào phòng khách có bầu không khí kì lạ, chặt vật cao giọng báo, “Không tốt rồi! Báo cáo phó thống đốc bang, zombie ở khu khảo sát lại dị biến, hơn nửa số lượng đang gia tăng liên tục! Binh lính thủ vệ sắp không chống đỡ được!”

42. Chương 42

“Cái gì?” Tiêu Trà vô cùng khiếp sợ, chân chừ một lát rồi rời đi, đi được nửa đường thì dừng lại, quay đầu xấu hổ và bất đắc dĩ nhìn Z, kiên trì nói, “Nếu Trương tiến sĩ không có việc gì quan trọng, có thể. . .”

“Không thể.” Z vô tình đánh gãy lời nói của hắn, “Cần cứ vào tính toán và điều tra khoa học của tôi, tốc độ công kích của zombie sau khi biến dị là khoảng 6m/s, theo định lý động lượng thì $F = 2\text{kg} \cdot (6\text{m/s}) / (10\text{ms}) = 1.2\text{kN}$, dựa theo lực độ của loại công kích này, anh cảm thấy có thể dùng hết biện pháp để ngăn cản sao? Còn chưa nói hiện tại chúng biến dị cả về tốc độ, có lẽ anh đánh chết một đợt, làn sóng tiếp theo sẽ lại tới.” Z ác liệt nhếch miệng, mắt kính lóe qua ánh sáng trí tuệ, hắn bắt động ngồi trên ghế, hai chân đề lên nhau một cách thanh thoi.

Tiêu Trà hơi hoảng hốt, không nghe rõ lời nói của hắn, Vương Hiểu Thư cũng mờ mịt nhìn hắn, Z không kiên nhẫn giải thích: “Nói đơn giản chính là mỗi 10ms sẽ có một người thể trọng như Tiêu phó thống đốc áp đảo và cắn xé nhóm binh lính của anh, tôi nói như vậy đã rõ chưa?”

Người ở đây ngoại trừ Giải An Quân và Nhạc Đào Lương đều bình tĩnh hiểu ra gập đầu, Z khinh thường lườm Giải An Quân, Giải An Quân rời mắt không đối diện với hắn, trong đầu hiện lên cảnh tượng ác mộng trong ban đêm mười mấy năm trước.

Hết thấy giống như mới xảy ra hôm qua, hắn vẫn nhớ rõ ràng, chính mình hấp hối cứu Nhạc Đào Lương bị áp dưới thi thể, đồng dạng mệnh không lâu khỏi sự giết hại tàn nhẫn khủng bố của Z.

Một hồi giết hại này là chứng minh cho sự rời đi của Z, là tai họa có tính hủy diệt với phòng thí nghiệm, là tận thế của thể thí nghiệm thất bại như bọn họ, ngoại trừ hắn và Nhạc Đào Lương, không một ai còn sống sót.

Nếu không phải lúc đó hắn và Nhạc Đào Lương bị thi thể ngăn trở, gắng gượng vượt qua màn lửa đang bốc cháy điên cuồng, hiện tại bọn họ cũng đã mất đi sinh mệnh.

Hắn không hề muốn nhớ lại chuyện cũ, điều này khiến cho thân thể vì thí nghiệm thất bại mà hoàn toàn mất đi hệ thống miễn dịch của hắn càng thêm yếu ớt, khiến Nhạc Đào Lương tuổi trẻ vì sợ hãi quá độ mà mất đi trí nhớ. . . Thế nhưng hắn vẫn tới đây, gặp được người hắn vốn cho rằng sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa cũng tuyệt đối không muốn gặp lại.

Trước đó nghe thấy tin tức Y Ninh truyền tới liền cảm thấy người này không đơn giản, nhưng Giải An Quân không hề ngờ rằng, người không có chút tình cảm nào trong ấn tượng của hắn sẽ thích một cô gái, còn vì cô gái này mà thay đổi nhiều như vậy, làm những chuyện hắn vốn khinh thường.

Tuy rằng Tiêu Trà rất nóng vội, nhưng trong tình huống nguy hiểm không có biện pháp giải quyết, dù hắn nôn nóng cũng vô dụng. Hắn quay lại, về chỗ ngồi trong phòng họp, hai tay chống cằm suy tư nên làm gì.

Z nhìn lướt qua hắn, mặt không biểu cảm kéo ghế của Vương Hiểu Thư về bên của hắn một chút, lại chuyển ánh mắt lạnh như băng qua Giải An Quân và Nhạc Đào Lương đang định ngồi bên cạnh Vương Hiểu Thư, hai người lập tức biết điều ngồi đối diện, vừa khéo mặt đối mặt với Z và Vương Hiểu Thư.

Không khí bây giờ thật kì lạ, Tiêu Trà không mở miệng người khác cũng không mở miệng. Yusuke Miyazaki ngồi cùng Giải An Quân, chỗ ngồi bên kia đều kín hết, nhưng bên Z và Vương Hiểu Thư thì chỉ có bọn họ, bởi vậy có thể thấy được khí tràng cự người ngoài ngàn dặm của Z khủng bố đến mức nào. Vương Hiểu Thư bất đắc dĩ nhìn hắn, hắn nhìn lại cô, bỗng nhiên ý vị sâu xa nhếch miệng.

“Hiện tại mọi người có biện pháp tốt nào không?” Tiêu Trà chau đầu mở miệng, ấn huyết thái dương, nhắm mắt hỏi.

Những người ngồi đối diện Vương Hiểu Thư bắt đầu nghĩ biện pháp giúp Tiêu Trà, nhưng người thực sự có biện pháp thì lại làm chuyện không nên làm ở đây và vào lúc này.

Z bỗng kéo ghế của Vương Hiểu Thư tới sát hắn, hai người gập gao kề bên, một tay hắn chống trên bàn, một tay kia duỗi xuống dưới bàn, một đường lướt qua bắp đùi mềm mại tinh tế của cô, trượt vào giữa hai chân cô, di chuyển về chỗ khóa kéo dưới quần.

Vương Hiểu Thư giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn, vẻ mặt hắn lạnh nhạt giống như đang suy nghĩ biện pháp giúp Tiêu Trà, tay lại không chịu thua, kéo khóa quần của cô, đưa ngón tay vào mà không hề báo trước.

“A. . .” Vương Hiểu Thư thở khê một tiếng, tốc độ của hắn quá nhanh, chờ khi cô hồi thần muốn ngăn cản hắn thì hắn đã thành công, tay cô vô lực nắm cổ tay hắn, hắn cúi đầu nhìn cô, trong đôi mắt hẹp dài mang

theo sắc thái tối tăm, cô nao nao, buông lỏng tay khiến hấn càng đi sâu vào, đẩy quần lót sang một bên, trêu chọc nơi gồ lên tại bộ vị riêng tư mãi cảm nhất của phái nữ.

Một tiếng rên khẽ lúc trước cũng không làm người khác chú ý, bọn họ đều đang nghĩ biện pháp, vậy thì hoàn hảo.

Nhưng động tác của Z ngày càng quá đáng, Vương Hiểu Thư khó xử che miệng tựa vào bàn, không muốn để người khác nhìn thấy biểu cảm gian nan của cô, hoặc là phát ra âm thanh khiến người ta nghi hoặc.

Nhưng là. . . Cho dù cô cố hết sức nhẫn nại, vẫn bị thủ pháp ngày càng thành thạo của Z trêu chọc, cúi đầu kêu “A. . .” một tiếng, nếu không cúi đầu, biểu cảm khó chịu rồi rầm thật dễ dàng làm người khác hoài nghi.

Tiêu Trà nghe được sự khác thường từ phía cô, nghi hoặc nhìn lại: “Vương tiểu thư, cô có chuyện gì muốn nói sao?”

Vương Hiểu Thư che miệng nắm lấy tay đặt trên bàn của Z, nắm thật chặt, vẻ mặt âm trầm.

Tiêu Trà càng không hiểu: “Vương Hiểu Thư có phải không thoải mái hay không? Tôi gọi quân y khám cho cô?”

“Không.” Vương Hiểu Thư phát ra một câu phủ nhận ngắn ngủi, hít sâu một hơi bắt buộc mình phải bình tĩnh, mỉm cười với hấn, đang định giải thích, ngón tay của Z bỗng thâm nhập vào thông đạo phía dưới, Vương Hiểu Thư biến sắc, chau mày cắn môi.

“Em không sao chứ?” Z tỏ vẻ kinh ngạc cúi đầu nhìn cô, ngăn trở tầm mắt của Tiêu Trà, mắt phượng sau thấu kính lóe lên vẻ thỏa mãn, trong lòng có loại khoái cảm biến thái và rung động, đối với người của Nguyên Tử cũng hòa ái ba phần, “Cô ấy không có việc gì, mọi người tiếp tục, nếu thật sự không có biện pháp gì, tôi đi xem cùng mọi người cũng được.” Hấn nói chậm dần, dán vào tai Vương Hiểu Thư.

Tiêu Trà nghe hấn nói vậy thì vô cùng vui sướng, hấn kích động thiếu chút nữa thì đứng lên, Z không mẫn không nhạt nhìn hấn, hấn liền bị đá kích lùi về chỗ ngồi: “Nếu Trương tiến sĩ có thể đi theo chúng tôi thì tốt rồi!”

Yusuke Miyazaki vui vẻ phụ họa: “Đúng vậy a, nếu Trương tiến sĩ ra mặt, tất cả mọi vấn đề đều được giải quyết nhanh chóng!”

Giải An Quân lộ vẻ suy tư nhìn chằm chằm Z, câu trả lời của Z vô cùng quan trọng đối với hấn, bởi vì nó ảnh hưởng trực tiếp tới kế hoạch của hấn, thân thể hấn rất yếu ớt, cảm mạo phát sốt đơn giản cũng có thể lấy mạng của hấn, vì cuộc sống của những người sống sót ở căn cứ Ly Tử phía xa và sự an toàn của Y Ninh và Tiểu Nhạc, hấn phải đánh đòn phủ đầu trước khi Z ra tay, nếu không hấn sẽ không hề có lực đánh trả.

“A. . .” Vương Hiểu Thư thống khổ nằm sấp trên bàn, cúi đầu thở dốc khe khẽ, tuy cô cố nén tiếng than nhẹ, vẫn có một chút ái muội lọt qua kẽ răng phát ra rồi.

Z trừng mắt nhìn trần nhà, một loại khoái cảm kỳ diệu từ đầu ngón tay truyền khắp toàn thân, tay còn lại của hấn đẩy mắt kính, giống như vô cùng lo lắng nói: “Hình như Hiểu Thư đang rất khó chịu, cô ấy hẳn là cảm lạnh phát sốt, hiện tại sợ là tôi không có thời gian.”

“Anh trai tôi có thể chăm sóc Vương tiểu thư.” Tiêu Trà kích động nói, “Hoàn toàn không cần lo lắng sẽ có vấn đề, Trương tiến sĩ, xin hãy tin tưởng lời hứa của tôi.” Hấn nói vô cùng chân thành.

Giải An Quân nhìn ra Z đang đùa bỡn Tiêu Trà, che miệng ho hai tiếng, nói: “Thực ra tôi cũng có biện pháp, nhưng không biết có được hay không, nếu Trương tiến sĩ không có thời gian, tôi có thể đi một chuyến cùng Tiêu phó thống đốc.”

Hai mắt Tiêu Trà sáng lên: “Thật sự?”

“Tất nhiên.” Giải An Quân khiêm tốn cup mắt, không đáp lại ánh nhìn chăm chú thâm trầm của Z, tìm đập nhanh hơn mỗi một lần suốt mười mấy năm qua, hấn giống như quay về phòng thí nghiệm kia, về bên trong ác mộng, vô hạn khói mù che trên đỉnh đầu hấn, đợt mưa to này, chỉ quần đi hấn và Nhạc Đào Lương. . .

Cũng là. . . X and Y. . .

43. Chương 43

Z vui vẻ đưa tiễn đám người Giải An Quân và Tiêu Trà rời đi với sự trào phúng và miệt thị, trong phòng hội nghị trống trơn chỉ còn hần và Vương Hiểu Thư.

Hai má Vương Hiểu Thư đỏ bừng, ghé vào trên bàn, vừa rồi vì để bọn họ không phát hiện khác thường, Z tạm thời thu tay, lúc này cô mới có thể tạm nghỉ, kìm nén tức giận bất mãn lườm hần, nhưng cô vừa quay sang định nói đã bị hần hôn môi, cả người bị đẩy lên bàn phòng học, khóa quần vốn không kéo khóa lại bị kéo xuống, chiếc quần phòng hộ rộng rãi vì vậy mà tụt xuống.

Vương Hiểu Thư ra sức phản kháng, Z đặt hai tay cô lên bàn, đứng thẳng giữa hai chân cô, sau đó chậm rãi cúi xuống, nhỏ giọng dịu dàng nói: “Hiểu Thư, chúng ta làm đi.”

Không biết vì sao, hần luôn có dự cảm xấu, cảm giác sẽ có chuyện xảy ra, không biết có phải vì Giải An Quân xuất hiện hay không, hần luôn cảm thấy dục niệm bị đè nén nay đang rục rịch, thối quết tâm hần, hần giống như sắp biến thành con người ban đầu của mình, mà cô cũng vì vậy mà sẽ rời xa hần.

Giống như chỉ có giữ lấy cô, mới có thể an ủi tâm tình lúc này của hần.

Trên thực tế, lo lắng của hần hoàn toàn hợp lý, thân là một thành viên trong 26 thể thí nghiệm, tuy Giải An Quân có sức khỏe kém đến mức có thể đi đời nhà ma bất cứ lúc nào, chỉ số thông minh lại cao kinh người, gần như sánh ngang với Z, nếu không cũng không thể chạy đi trong khi nhiều người tử vong như vậy, còn thuận tiện cứu một người.

Z đoán rằng lần này hần rời đi cùng Tiêu Trà chắc chắn sẽ phải làm gì đó, nhưng hần không ngăn cản, nói không nên lời là vì khinh thường hoặc tính toán tương kế tựu kế, luôn luôn suy nghĩ làm hần cảm thấy mệt nhọc, hần muốn nhanh chóng rời khỏi đây, đương nhiên, trước đó hần sẽ xử lý sạch sẽ tất cả mọi người ở nơi này, bao gồm hai kẻ đáng nhẽ phải chết.

“Anh quá tùy hứng rồi.” Vương Hiểu Thư bắt đầu dĩ ngồi dậy, đẩy hần ra, “Trường hợp này, làm sao anh có thể. . .” Cô cắn môi, vành mắt hồng hồng, tuy rằng rất giận hần, nhưng trong đáy lòng lại có một loại khát vọng khó nói.

“Tôi tùy hứng?” Z cười khê một tiếng, ôm eo cô, để cô dính sát vào người mình, một tay kia lại xâm nhập thông đạo tư mật của cô, khảy lộng vào sâu ra cạn, quân lính của Vương Hiểu Thư nhanh chóng tan rã, hần rút tay về, gờ ngón trở sáng lấp lánh cho cô xem, “Không phải em cũng rất thích sao?” Hần sung sướng hỏi.

Vương Hiểu Thư xấu hổ và giận dữ, đỏ mặt trừng hần, bàn tay tiến vào trong quần hần như muốn trả thù, dấn vào phần bụng với đường cong duyên dáng của hần, cầm thật chặt thứ chứa đầy dục vọng, lạnh lùng nói: “Tôi thấy hưởng thụ nhất là anh mới đúng.”

Z than nhẹ một tiếng, tận lực biểu đạt sự vui thích của hần, giống như cố ý kêu cho cô nghe, vì vậy mà cô ngừng người, sau đó ánh mắt dần dần nhu hòa, trở nên bất đắc dĩ và vô lực, đây là dấu hiệu thỏa hiệp.

“Đúng là tôi rất hưởng thụ.” Z nói rõ tình hình thực tế, vừa nói vừa chơi đùa bầu ngực mềm mại của cô cách áo sơ mi, “Hiện tại nhìn bộ dáng này của em, nơi đó liền cứng rắn phát đau.”

“Anh đừng nói. . .” Vương Hiểu Thư từ bỏ định rút tay về, nhưng hần đè tay cô lại, “Đừng buông ra.” Hần thỉnh cầu nói, “Nắm nó, Hiểu Thư. Hiểu Thư.”

Hần liên tục gọi cô hai lần, cái tai vốn mềm của cô lại càng mềm hơn, với ngôn ngữ dụ dỗ và giọng nói gợi cảm khàn khàn của hần, dục vọng vốn bị trêu chọc của cô nay càng trở nên mãnh liệt, không thể vãn hồi.

“Cho tôi vào được không, ừm?” Z chậm rãi cúi người, Vương Hiểu Thư thuận thế ngã vào bàn, ánh sáng trong phòng hội nghị vô cùng tốt, người ở tầng lầu đối diện có thể nhìn thấy người bên trong đang làm gì qua kính thủy tinh, nhưng không có ai để ý tới điều này.

Vương Hiểu Thư thỏa hiệp ôm cổ hần, nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Z thở phào, đầu ngón tay xẹt qua thịt mềm nơi riêng tư của cô, chỗ có lông xù này làm hầu kết của hân không ngừng hoạt động, thở dốc tăng lên, khát vọng ngày càng nhiều, tâm tình lại tệ hơn: “Gặp phải em thật sự hỏng bét.” Hân gần như oán hận nói ra một câu như vậy, thân dưới tiến lên trước, đi vào trong cơ thể mềm mại của phái nữ, cô thỏa mãn rên rỉ một tiếng, tiếng cười khê phát ra từ cổ họng hân, “Bé ngoan. . .”

Thân thể cô tiếp nhận và hoan nghênh làm tâm tình của hân khá hơn một chút: “Biết vì sao tôi thích làm tình với em không?” Hân hôn vành tai cô, đầu lưỡi tiến vào lỗ tai cô, nhẹ nhàng liếm qua vành tai, thông đạo của cô càng kẹp chặt lấy hân.

“Ừm. . .” Cánh tay ôm cổ Z của Vương Hiểu Thư chậm rãi trượt xuống eo hân, vô ý thức di động xuống phía bụng, nhẹ nhàng vỗ về cơ bụng hoàn mỹ, nơi đó gần với bộ phận tư mật khiến cô vô cùng khát vọng, cô nhìn xuống nơi hai người kết hợp, nơi đó của hân ra vào không ngừng, thứ thô to đâm vào trong cô, một lần sâu hơn một lần, cô không ngừng rên rỉ, thân thể run run: “Nhẹ chút. . . Z, từ từ, tôi chịu không nổi. . . A! . . .”

“Trả lời vấn đề của tôi.” Hân hơi rút phía dưới ra, dừng lại động tác, thở dốc nhìn cô, cô bất mãn nhìn thẳng hân, cau mày nói: “Không. . . Không biết.”

“Không biết cũng không sao.” Z xoa xoa mặt cô, “Tôi có thể nói cho em.” Hân không vội tiến vào, chỉ dùng thứ cứng rắn chậm rãi vuốt ve chỗ gồ lên của cô, “Cảm giác khi làm tình với em thật thoải mái, giống như đang ở nhà.” Hân sợ cô không rõ, còn cố ý sửa chữa một chút, “Nhà mà có người ở.”

“Z. . .” Vương Hiểu Thư chỉ cảm thấy hạ thân vô cùng trống rỗng, cơ thể duyên dáng vạm vẹo, ánh mắt giãy giụa nhìn hân, “Anh. . .” Cô cắn môi, dường như xấu hổ không dám nói.

Z vẫn không đi vào, thấp giọng hỏi: “Tôi thế nào?”

“. . . Đương nhiên vậy.”

“Thế nào?” Hân cúi đầu hôn lên ngực cô, liếm láp chỗ đã cương cứng, quảng nhũ phần nộn bị chỉ bạc quần quanh, âm thanh tràn ngập hấp dẫn và ái muội phát ra.

“A. . .” Vương Hiểu Thư ôm đầu hân, khê cắn môi nói, “Đừng làm loạn, mau vào. . .”

Tay Z vuốt ve bầu ngực mềm mại của cô, tóc mái dài quét qua khiến ngực cô vô cùng ngứa ngáy, cô kéo hân đứng lên, hôn hôn môi của hân, giọng nói mang theo sự thỉnh cầu không dễ dàng phát giác: “Vào đi. . . Được chứ?”

Z xoa đầu cô: “Em không nhận ra sao?”

Wương Hiểu Thư mờ mịt một chút, cúi đầu “ừm” một tiếng.

Z nở nụ cười: “Không cảm thấy thân thể của em có nhiều chỗ không giống với những người phụ nữ khác sao?”

Wương Hiểu Thư nhú mày, hiện tại nói đến việc này, hân thật đúng là. . . “Chỗ nào không giống?” Cô cố nén sự phiền chán bởi vì không được thỏa mãn, để bản thân nhìn như không nóng vội đến vậy, nhưng dường như không có tác dụng.

“Từ khi em và tôi có lần đầu tiên, em đã không có nguyệt sự.” Z nhẹ nhàng nói một chuyện thực khiến người kinh ngạc, Vương Hiểu Thư hơi sửng sốt, lý trí đã trở lại năm phần, cô hoảng hốt nói lảm bảm, “Thật đúng là. . . Tôi cho rằng. . .” Là nội tiết tố mất cân đối. . .

“Tôi cho em uống thuốc.” Hân cắn môi của cô, “Nó sẽ không làm em mang thai.”

“. . .” Không biết vì sao, lời nói của hân làm Vương Hiểu Thư vô cùng đau lòng, giọng cô khàn khàn hỏi, “Anh không muốn chúng ta có một đứa trẻ?”

Z mất mát nhìn cô: “Cũng không phải tất cả đều đúng, tôi chỉ sợ, sợ tôi không thể có con, sợ em có con sẽ không thích tôi nữa.” Hân có chút ai oán, nhưng ánh mắt này lại mang theo vẻ âm trầm, “Tôi cần em yêu tôi, em phải luôn luôn yêu tôi, cho dù tôi ngoan cố không thay đổi, cho dù tôi khác với mọi người.” Hân

cầm nơi đó, hơi tiến vào một chút, mày cô lập tức nhú lại, hấn vừa lòng xoa xoa mặt cô, “Tôi hi vọng khi tôi còn sống, cuộc đời của tôi thật xán lạn trong mắt em.”

Vương Hiểu Thư hoàn toàn bị hấn khiêu khích làm dấy lên dự vọng, hoàn toàn vứt đi sự hổ thẹn, che miệng hấn không để hấn nói lời làm cụt hứng nữa, tay đỡ lấy nơi đó của hấn, không để hấn rời đi, tội nghiệp nói: “Đừng nói nữa được không, vào đi, đây là việc anh cần làm, vậy mà anh không cho tôi, sao anh có thể như vậy, nếu lát nữa bọn họ trở về thì làm gì bây giờ. . . Anh tiến vào.”

Nơi đó của Z bị lời nói của cô khiêu khích, hấn thở phào, chậm rãi tiến vào thân thể cô, cô hài lòng thở ra, bộ dáng này giống như mèo con thỏa mãn, tất cả đập vào mắt hấn, hấn vừa hoạt động vừa nói: “Khi tôi còn có thể đối tốt với em thì hãy hưởng thụ đi, chờ đến khi tôi không thể đối tốt với em được nữa, nhớ phải đối tốt với bản thân mình.”

Vương Hiểu Thư không rõ rốt cuộc là hấn làm sao, nghe không hiểu ý tứ của hấn, cô thừa nhận sự vui thích mà hấn cho cô, hấn than thở bên tai cô: “Có lẽ để lại một đứa nhỏ cũng tốt.”

“Hả?” Vương Hiểu Thư nhìn hấn với ánh mắt mê mang, hấn tăng nhanh tốc độ dưới thân, cô bị hấn tiến vào đến mức phải cầu xin tha thứ, “A a. . . Đừng. . . Quá nhanh rồi. . . A. . .”

“Đừng?” Hấn cười khê, “Đừng thật sao?”

Vương Hiểu Thư thô bạo cắn hấn một cái, biểu cảm vừa thống khổ vừa thoải mái: “Anh đáng giận!. . . Nhanh, nếu không thì. . .” Cô ôm chặt lấy hấn, hai chân kẹp chặt eo hấn, kiều mị rên rỉ, “Z. . . Z. . .” Cô gọi tên hấn, nhiệt tình mà trực tiếp.

Z nghe xong cảm thấy vô cùng rối rắm, vừa thỏa mãn vì cô biểu đạt dự vọng của mình, vừa cắn răng nói: “Đây là em tự tìm. . .” Quên đi, dù sao hấn cũng là người xấu, vì sao phải tỏ vẻ rộng lượng, hấn không chịu được nếu cô rời đi và phản bội mà thôi, hấn sẽ vì yêu sinh hận mà khiến hai bên tổn hại người chết ta sống, đã dám ở cùng với hấn thì phải trả giá lớn. . . Cho dù là cô, cũng không ngoại lệ.

44. Chương 44

Vấn đề về Giải An Quân, lúc đó Z không xử lý, nguyên nhân chủ yếu thực ra không phải là vì tính cách hấn có vấn đề, hấn không phải người tự đại ngạo mạn đến mức cho rằng trên thế giới này thật sự không có người nào có thể đánh bại mình, tuy rằng đó là sự thật.

Hấn không đi cùng, thứ nhất là vì không thể làm gì trước mặt Tiêu Trà, thứ hai là vì bệnh độc biến dị có khả năng liên quan tới viên đạn. Viên đạn hấn mới chế tạo là chích ngừa cho bệnh độc kiểu mới trong cơ thể Y Ninh, chúng nó ở cùng nhau phát sinh phản ứng sẽ khiến Y Ninh sống không bằng chết, nhưng nếu đặt cùng H+, cũng không biết sẽ thành dạng gì.

Hấn không quan tâm nhiều như vậy, thời gian không đủ, hơn nữa hấn cũng không để ý chết sống của những người khác, chỉ cần có thể trừ bỏ Y Ninh, có thêm vài người đệm lưng cũng không sao, dù gì từ trước tới nay hấn vẫn luôn hời hợt với loại chuyện này.

Nếu lần này hấn lại dùng viên đạn lần trước thì sẽ xảy ra vấn đề, vậy thì sẽ có nguy hiểm, hấn không thể vì đám người không liên quan đến mình mà đặt bản thân vào nguy hiểm, một Vương Hiểu Thư đã là cực hạn của hấn, tuyệt đối không thể tăng thêm.

Giải An Quân thật sự không để Z thất vọng, hấn giúp Tiêu Trà giải quyết vấn đề về zombie, sử dụng vũ khí vi sinh vật phóng ra từ bình phun được nghiên cứu ở Ly Tử, lực sát thương rõ rệt, nhưng di chứng, ha ha, Tiêu Trà hỏi, Giải An Quân lại không nói một chữ.

Tuy rằng Giải An Quân không làm rõ không có di chứng gì, nhưng Tiêu Trà vẫn cho phép hấn sử dụng loại vũ khí này, dù sao nguy nan phía trước làm hấn không thể do dự nhiều, dùng xong ít nhất có thể tranh thủ chút thời gian, không cần phải xử lý triệt để ngay lập tức.

Khi đoàn người hoàn thành nhiệm vụ đi về Nguyên Tử, Z và Vương Hiểu Thư khoan thai đi tới, khi đó Giải An Quân đang muốn tìm cơ hội nói ra lời mình đã chuẩn bị tốt, nhưng Z tới rất kịp thời, vừa không tham dự chiến đấu, cũng ngăn trở lời hắn định nói.

Vương Hiểu Thư đứng bên cạnh Z, ánh mắt Giải An Quân như có như không đặt trên người cô, suy tư một phen rồi rời cửa đột phá đến phía cô.

Z không nói gì lại gây cho đám người Giải An Quân cảm giác áp bách cường đại, hắn mỉm cười đi về cùng bọn họ, trong nụ cười có đao.

Có một số người dù nói gì cũng sẽ biến thành âm mưu quỷ kế trong mắt người khác, đây xem như là kỹ năng hạng nhất.

Giải An Quân hơi nôn nóng, hắn nhận được tín hiệu báo nguy từ Y Ninh liền đi không ngừng nghỉ tới đây, sơ sót đã là sai lầm thứ nhất, nếu để sai lầm này tiếp tục kéo dài, vậy hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn phải lập tức nghĩ cách loại bỏ Z, nếu không sẽ quá chậm.

Đêm đó, Z đưa cho Vương Hiểu Thư một chén nước, thuận tay cho cô hai viên thuốc, cô còn chưa hỏi, hắn liền trả lời trước: “Uống vào thì em có thể mang thai rồi.”

Bây giờ Vương Hiểu Thư ôm 12 vạn phần tín nhiệm với Z, tất nhiên sẽ không hoài nghi lời hắn nói, uống thuốc với tâm tình vô cùng tốt.

Cô càng tín nhiệm vô điều kiện như vậy, tâm tình Z lại càng kém, chờ cô uống thuốc xong thì đi ra ngoài, hôm nay hắn không mặc đồ phòng hộ, chỉ mặc quần tây màu đen và áo sơ mi trắng đơn giản, nhưng hắn lại thắt caravat cẩn thận, có phần không thể tưởng tượng, giống như hắn muốn cử hành nghi thức thật thần thánh nào đó.

Vương Hiểu Thư cảm thấy hắn hơi là lạ, nhưng sự tồn tại của hắn chính là việc quái lạ đầu tiên, cho nên cô cũng không nghĩ nhiều, đi theo hắn tới đại sảnh tổ chức yến hội của Nguyên Tử, đây là vì Tiêu Trà đột nhiên truyền tin tức tới, nói có chuyện quan trọng muốn tuyên bố.

“Anh nói xem người Nguyên Tử lại định làm gì?” Vương Hiểu Thư có phần chán ghét hỏi, “Nếu không chúng ta rời khỏi đây đi, không cần xen vào việc này nữa, chúng ta đi thôi, đi ngay lập tức.”

Z bỗng dừng bước, đôi mắt đen không hề chớp nhìn cô: “Em chắc chắn?” Nếu cô chắc chắn, như vậy sẽ tiết kiệm màn giết chóc hoa lệ sắp xảy ra.

Làm sao hắn có thể tới Hồng Môn Yến [1]? Trừ khi bữa tiệc này là vật trong bàn tay của hắn.

[1] Âm chỉ bữa tiệc mở ra để mượn cơ hội hại người.

Tất nhiên Giải An Quân có mưu mô gì đó, nhưng hắn không phải ngồi không, lúc trước hắn có thể lấy lực lượng một người để phá hủy toàn bộ phòng thí nghiệm, mai táng nhiều người như vậy trong biển lửa, vậy thì hiện tại hắn cũng có thể làm lại.

Huống chi, cho dù lúc này chỉ là lực lượng của chính hắn, cũng không có nghĩa là khi đó hắn vẫn chỉ có một “người”.

Vương Hiểu Thư suy nghĩ tường tận một lát, gật gật đầu: “Chúng ta đi thôi, tôi cảm thấy hơi rắc rối, nhưng ngày mai rồi đi sau, hôm nay đã quá muộn, phụ cận Nguyên Tử vốn không an toàn.”

“Nếu muốn đi thì đi bây giờ, bằng không cũng đừng nói đi nữa.” Z bác bỏ đề nghị của cô.

Vương Hiểu Thư sững sờ nhìn hắn, không hé răng, Z cho rằng cô hối hận, nhắc chân về phía đại sảnh yến hội, cúi đầu đùa nghịch máy tính cầm tay, một ít số liệu phức tạp hiện lên, Vương Hiểu Thư nhìn mà không hiểu.

Con đường nào cũng có kết thúc, có một số việc cũng cần phải đối mặt, Z và Vương Hiểu Thư đi không bao lâu liền tới nơi, đại sảnh yến hội của Nguyên Tử vô cùng lớn, giống như rạp chiếu phim bình thường, có chỗ

ngồi đặt san sát, có vũ đài lớn, màn sân khấu đỏ thẫm, đằng sau không biết che giấu cái gì, nhưng làm cho người ta có cảm giác không tốt.

“Tôi. . .” Trực giác miễn cảm của Vương Hiểu Thư lại tới, cô giữ chặt ống tay áo của Z, nhìn mấy người của Nguyên Tử và Giải An Quân ở trên vũ đài, lui về phía sau một bước, “Chúng ta rời đi.”

Z để cô lôi kéo, nhưng cửa lớn đại sảnh yển hội bỗng đóng lại, binh lính cao lớn cầm súng đứng thành hàng, vây lấy cửa lớn mà không hề có một chỗ sơ hở.

Điều này hiển nhiên là Giải An Quân an bày, vũ khí của binh lính thật đặc biệt, tất nhiên là xuất phẩm của Ly Tử, chỉ biết hấn sẽ không tay không mà đến.

Z khinh thường nhếch miệng, liếc mắt một cái đã nhớ kỹ nhân số đứng ở cửa.

Mười người, thật sự quá coi thường hấn, một đối mười? A.

“Trương tiến sĩ, Vương tiểu thư.” Giọng nói của Tiêu Tùng từ xa truyền tới, “Hai vị đã đến đây, cũng đừng vội vã đi, tới đây ôn chuyện được chứ?” Hấn dừng lại một chút, ý vị sâu xa nói, “Miyazaki tiên sinh, tôi nhớ rằng anh có rất nhiều lời muốn nói với Trương tiến sĩ?”

Wang Hiểu Thư quay đầu nhìn về phía trước, Yusuke Miyazaki đứng trong đám người cũng không dễ thấy, nhưng cô lại tìm thấy hấn rất dễ dàng, bởi vì chỉ có hấn là không cầm vũ khí.

Yusuke Miyazaki mâu thuẫn hơi nhếch môi, hấn phần nộ lại ầm nẫn nhìn Z, cuối cùng không nói lấy một chữ.

Tiêu Tùng khinh miệt lườm hấn, quân phục làm nổi bật lên thân hình cao ngất, hấn tiến lên hai bước, ủng quân nhân phát ra tiếng vang thanh thúy: “Trương tiến sĩ? A, tôi hấn nên đối xứng hô khác cho ngài, ví dụ như. . . Mr. Z?”

Dự cảm xấu của Vương Hiểu Thư đã được kiểm chứng, tuy rằng cô cảm thấy kinh ngạc, lại giống như đã đoán được cuối cùng sẽ có một ngày bị phát hiện, thở dài không biết là vì giải thoát hay vì chết lặng.

“Đừng phủ nhận vô nghĩa.” Tiêu Tùng kiêu ngạo nói, “Khoanh tay chịu trời đi.”

Z nhàn nhạt nhìn binh lính vây quanh, không hề có động tác, Tiêu Tùng thấy vậy thì càng đắc ý: “Chỉ cần anh phối hợp, nghe lời, tôi sẽ không để anh chết ngay lập tức, nếu không nghe lời, kết quả của anh và Vương tiểu thư chỉ có một.”

Tiêu Trà không đồng ý nói: “Vương tiểu thư chưa biết thân phận thật của hấn.”

“Không biết?” Tiêu Tùng nhíu mày, “Em cho rằng cô ta không biết sao? Đồ đàn bà ở cùng Z, tất nhiên cũng không phải thứ tốt.” Hấn cười lạnh bĩu môi, “Tiện nhân.”

Hai chữ “tiện nhân” giống như chạm vào chốt mở làm khí thế của Z thay đổi trong nháy mắt, những người xung quanh hấn dừng bước, kinh ngạc nhìn nhau, vô ý thức lui về phía sau, tất cả súng ống đều rơi xuống đất.

Khóe miệng Z hơi nhếch lên, chậm rãi rút tay ra khỏi túi áo dài trắng, nâng lên, triển lãm cái lọ nhỏ nhỏ. Nắp lọ mở ra, có mùi hương đặc biệt phát ra, binh lính xung quanh ngửi thấy mùi này đều mất đi sức lực, ý thức mơ hồ đứng im không nhúc nhích.

“Sao lại thế này!?” Tiêu Tùng nhanh chóng rút súng chìa về phía Z, “Đứng im không được nhúc nhích!”

“Mệnh lệnh có kết quả, phụ thuộc vào người đề xuất, nếu từ trong miệng anh nói ra.” Z nguy hiểm nhíu mày, “Chỉ biết khiến anh chết nhanh hơn.”

“Cho dù chính anh không sợ chết, vẫn nên lo lắng Vương tiểu thư ở bên cạnh đi.” Tiêu Trà chỉ ra chỗ đau của Z, hấn nhẹ giọng nói, “Nếu tôi không đoán sai, tất cả hành vi của anh đều gạt Vương tiểu thư, ví dụ như zombie dị biến là vì anh, Nhã Nhã bị thương cũng là vì anh, Y tiểu thư bị thương cũng vì anh.”

Wang Hiểu Thư sửng sốt, kinh ngạc nhìn Z, Z đứng ở chỗ này không nhúc nhích, không phản bác cũng không thừa nhận.

Tiêu Trà giống như cảm thấy vạch trần Z còn chưa đủ, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ rằng anh hứa hẹn gì đó với Vương tiểu thư, cô ấy mới đi theo anh, nhưng có vẻ như anh không thực hiện? Hành vi của anh chính là tiếp tục sự nghiệp tàn nhẫn của mình, tuy anh giúp Phân Tử chế ra thuốc giải độc, nhưng tai nạn này chính là anh tạo thành, hơn nữa ước nguyện ban đầu của anh chỉ sợ cho tới bây giờ cũng không phải thiện ý.”

Giải An Quân tiến lên một bước, xa xa nhìn Z: “Tiêu tiểu thư đã tỉnh lại, kế hoạch của anh đã bại lộ, không cần ngụy biện nữa.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn mọi việc, Z giống như không có việc gì tiếp tục đi về phía trước, nhưng lần này hắn nắm cổ tay cô, chẳng những không e ngại súng phía trước, còn quay đầu lại nói với Vương Hiểu Thư: “Không cần đoán, những lời bọn họ nói đều là thật, từ đầu tới cuối tôi đều không muốn thay đổi bản thân, tôi lừa em, thế giới dơ bẩn này nên bị hủy diệt.”

Hắn lại nhìn phía trước, con người đen giầu dưới tóc mái lờ lờ sáng lên, khóe miệng nhếch lên một độ cong quỷ dị, giọng điệu lạnh lạnh âm trầm, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi: “Đêm nay, để tôi đưa mọi người cùng đi gặp thượng đế.” Hắn nói xong vỗ tay phát ra tiếng, màn sân khấu đột nhiên hạ xuống, từng song sắt ngăn cản hàng trăm zombie đầy máu dần dần mọc lên.

Vương Hiểu Thư ngẩn người nhìn một màn trước mắt, trong đầu chỉ còn bốn chữ —— zombie ra khỏi lồng hấp.

Bọn họ là dao thót, người trên đài là cá thịt.

Z quay đầu, mỉm cười nhìn Vương Hiểu Thư, dịu dàng nói: “Tôi không muốn làm anh hùng, tôi chỉ muốn bảo vệ một mình em, làm kỹ sĩ của em mà thôi, em nguyện ý cùng khai sáng thế giới mới của chúng ta sao?”

45. Chương 45

Chờ mong và sợ hãi là từ cùng nghĩa trong một thời khắc nào đó, người phát thiệp mời thường băn khoăn, lo lắng nhiều hơn người được mời.

Tuy rằng Z không có biểu cảm gì, nhưng đôi mắt đen nhánh híp lại một cách lạnh lùng, giống như hồ sâu chứa đầy sự đau khổ và rối rắm, khuôn mặt được ánh sáng chiếu vào, giọng nói trầm thấp và khàn khàn tràn ngập sức quyến rũ nam tính: “Chắc, do dự sao.”

Hắn vươn tay nắm cổ tay cô đi về phía trước: “Em cho rằng tôi thật sự trưng cầu ý kiến của em sao? Tôi chỉ nói mà thôi, em đừng có tưởng thật. Tôi không muốn nghe em nói gì cả, tôi thích em, chỉ bằng một câu này, em phải đi cùng tôi.”

Trán Vương Hiểu Thư hiện lên ba tuyến đen, bị động bị hắn lôi kéo, cố nén sự tức giận vì biết được hắn vốn không muốn sửa chữa mà chỉ lừa cô, lẩm bẩm mà như có ý nói cho hắn nghe: “Mẹ nó, ngay cả tôi cũng lừa, thật sự là nhờ không đúng người, lão tử phí công đối tốt với anh như vậy, phí công thâm tâm đào phổi cho anh rồi!”

Z giống như không nghe thấy, cười nhạt nhìn về phía đám người Tiêu Tùng đang tránh né zombie, giống như xem một đám tôm tép nhả nhép, Vương Hiểu Thư không nhịn được nói: “Anh không nghe thấy tôi nói à? Có chút phản ứng được không?”

“Tùy em nói, về phần nghe cái gì là chuyện của tôi.” Z bình tĩnh lấy ra súng bên hông, thân người mặc áo dài trắng nhanh chóng tiến lên phía trước vài bước, một tay giơ súng nhắm, không chút do dự bóp cò.

Bang —— khói bốc lên từ gọng súng tối om, viên đạn phiếm ánh xanh đánh về phía Giải An Quân ở xa, nhưng dường như mỗi lần hắn muốn giết ai thì đều sẽ có chuyện ngoài ý muốn, lần trước là, lần này cũng là —— Nhạc Đào Lương đỡ đạn thay Giải An Quân.

“Tiểu Nhạc!” Mặt Giải An Quân tái nhợt, đỡ lấy Nhạc Đào Lương đang ngã xuống, Nhạc Đào Lương mất đi hơi thở ngay lập tức, viên đạn bắn một lỗ lớn trên ngực cô, máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, nhìn có vẻ như đã chết rồi.

“Hừ, đồ quỷ làm hỏng việc.” Z hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Vương Hiểu Thư đang sững sờ, ý vị sâu xa nói, “Thấy được sao, nếu em không nghe lời, kết cục của em cũng như vậy.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy, thật lâu vẫn không hoàn hồn, một hồi sau mới nói: “Đủ chưa, ăn nói ngoan độc rất vui về sao?”

Z cau mày, nặng nề nhìn cô, kéo cô đi về phía trước, zombie ra khỏi lồng hấp từ vũ đài đi xuống, đám người Tiêu Tùng bị vây trong góc đại sảnh yến hội, chỉ trông đợi vào vũ khí hữu hạn để chống cự.

Z mang theo Vương Hiểu Thư đi lên vũ đài, bước lên bậc thềm, màn sân khấu đỏ sẫm che khuất thân thể của bọn họ, từ chỗ cao nhìn xuống, đám người Tiêu Tùng giống như miếng thịt trên thớt.

“Người thắng điều vô dương oai, kẻ thua không màng sống chết, em cảm nhận được sao?” Z dấn vào tai Vương Hiểu Thư nói, thân thể như có ước số bạo ngược không chịu khống chế mà phóng thích ra bên ngoài, hần gần như không có cách nào khống chế bản thân, điều này làm cho hần cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vương Hiểu Thư trợn trắng mắt, nhìn đám người này bị bao vây, cô thật sự không cảm thấy có chút nào không tốt, không biết có phải vì ở lâu cùng Z mà trở nên lạnh lùng, dù sao từ lúc Tiêu Tùng nói cô là “Tiện nhân”, cô liền không có ý kiến gì nữa.

Z cười khê một tiếng, cũng không giận, không biết từ đâu lấy ra một cái micro, mở chốt mở thử âm thanh một chút: “Chào các vị.”

Dường như không vừa lòng về âm thanh, hần kéo dài giọng cười âm hiểm trước micro, giọng cười lạnh lạnh làm đám người Tiêu Tùng sắp hỏng mất càng thêm sợ hãi, nhưng bọn hần là đoàn đội hội tụ không ít thống đốc, Tiêu Trà miễn cưỡng trấn định lại, ở vòng phòng hộ cao giọng nói: “Z! Anh làm gì với binh lính của chúng tôi vậy!”

“Hừ sao? Lúc này còn có tâm tình quản người khác.” Z giống như nghĩ tới cái gì, lơ đãng lộ ra nụ cười tàn nhẫn, thản nhiên nói trước micro, “Tôi là người nhân từ, kẻ đáng chết vẫn còn sống.” Hần tùy ý ấn xuống nút bạc bên cạnh bậc thang, lồng giam giữ zombie lại rơi xuống, mặt đất phía sau vũ đài lên xuống luân phiên, vài lồng sắt lớn chậm rãi hiện lên trước mặt mọi người, bên trong giam giữ rất nhiều người mặc quân trang của Nguyên Tử.

Vương Hiểu Thư thấy vậy không khỏi bình tĩnh hiểu ra, thì ra người Nguyên Tử vốn mai phục ở đây, nhưng bị Z đổi thành zombie, rõ là. . .

“Hiện tại bọn họ đã là binh lính của tôi rồi.” Z ác liệt nhếch miệng, lạnh lùng tuyên cáo quyền sở hữu.

Viên đạn của đám người Tiêu Tùng đã bắn hết, thể lực của Giải An Quân chống đỡ không được dựa vào một bên, ôm chặt thân thể (thì thể?) của Nhạc Đào Lương, tay nắm chặt một cái lọ, mặt cứng ngắc không biết đang do dự cái gì.

“Có vũ khí cuối cùng thì dùng luôn đi.” Z nhàn nhã gõ lan can, thường thường lườm Vương Hiểu Thư không biết đang nghĩ gì một cái, bỗng nhiên đóng micro nói, “Thế nào, bọn họ sắp bị tôi đùa chết rồi.”

Vương Hiểu Thư cười nhạt lườm hần: “Trước khi anh làm lại không trưng cầu ý kiến của tôi, vì sao tôi phải nói với anh tôi đang nghĩ gì.”

“Đáp án của em tôi không hỏi cũng biết, cho nên tôi không cần trưng cầu ý kiến của em.”

“Anh thật sự hiểu rõ tôi?”

Hần nhẹ nhàng tựa vào tường, lạnh nhạt nói: “Hoàn hảo.”

Vương Hiểu Thư lạnh mặt nói: “Anh nói anh hiểu rõ tôi, nhưng anh không phải là tôi.” Cô nhếch môi cười, “Tôi cái gì cũng có thể nhận, nhưng điều kiện tiên quyết là mẹ nó phải nói với tôi!”

Lời của cô làm Z cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng thấy bộ dáng hung ác này của cô làm hắn cảm thấy vô cùng phiền chán, ước số bạo ngược trong thân thể càng không ngừng kêu gào giết hại, tra tấn, giam cầm, tất cả đều tràn ngập sự kích động ác ý.

Đúng lúc này, dưới vũ đài bỗng vang lên tiếng nổ mạnh, có người nổ một lỗ hổng từ bên ngoài, là Tiêu Nhã Nhã và Y Ninh mặc váy trắng, hai người đội mũ rộng vành kỳ quái, người cúi xuống, vội vàng kéo người bị vây ở sảnh yến hội ra ngoài.

“Muốn chết.” Khi nói chuyện Z giơ súng về phía Y Ninh, bóp cò, viên đạn xuyên qua sương khói vọt tới với tốc độ cực nhanh, Y Ninh nhờ người khác nhắc nhở mà miễn cưỡng tránh thoát, nhưng vẫn bị đạn xuyên qua bả vai, vô cùng đau đớn hét lên một tiếng, tuyệt vọng nhìn về phía Z.

“Thương pháp của anh tệ quá.” Vương Hiểu Thư cướp lấy khẩu súng từ trong tay hắn, nổ một phát súng dưới cái nhìn chăm chú của Z, người cô bắn là Tiêu Tùng, bởi vì tất cả mọi người đều rút khỏi sảnh yến hội, chỉ có Tiêu Tùng ở cuối.

Viên đạn bắn trúng ngực Tiêu Tùng, mặt Vương Hiểu Thư không có biểu cảm trả lại súng cho Z, lạnh lùng nói: “Có thể đi xuống rồi.”

“Đi xuống?” Z nhếch khóe miệng như đang vui vẻ, xoay xoay súng trong tay, thuận miệng hỏi.

“Đi xuống nhặt xác cho hắn.” Vương Hiểu Thư chỉ vào Tiêu Tùng ngã ở đó, zombie đã tới gần hắn, những người khác lại không có cách nào kéo hắn ra ngoài, cho dù viên đạn không bắn chết hắn, hắn cũng sẽ chết vì bị zombie cắn xé.

“Không cần là chúng ta.” Z nhìn lướt qua đám binh lính bị nhốt trong lồng, “Tôi đã nói rồi, hiện tại bọn họ là binh lính của tôi.” Hắn giống như cảm khái vô hạn, “Tôi bỗng cảm thấy có một số việc không cần dùng sức lực của chính mình, nuôi một ít phế vật vô dụng đi làm chuyện râu ria này cũng được.”

Wương Hiểu Thư không có cảm xúc gì nói: “Vậy anh đứng ở chỗ này đi, tôi muốn đi xuống.”

“Em phải đi?”

“Đúng vậy, cách xa tôi một chút.” Vương Hiểu Thư cố ý dọa唬 hắn, “Tôi không bao giờ muốn gặp anh nữa, ngay cả tôi mà anh cũng lừa.” Người đàn ông này thật đáng giận, không thể tha thứ hắn dễ dàng như vậy, nếu không về sau hắn sẽ càng tệ hơn, hoàn toàn không cần hoài nghi điểm này.

“Chắc, em cũng muốn trốn sao.” Z tới gần Vương Hiểu Thư, vẻ mặt quỷ dị nhìn chằm chằm cô.

Wương Hiểu lui về phía sau ở cầu thang hẹp: “Tôi bảo anh cách xa tôi một chút, không nghe thấy sao?”

“Nghe được.” Z càng tới gần cô, nâng tay thành thạo cởi caravat ra.

Wương Hiểu Thư bỗng có dự cảm xấu: “Vậy anh còn dựa vào gần. . .”

“Không biết em nghĩ thế nào.” Z kéo caravat xuống, lại cởi bỏ ba khuy áo sơ mi, lắc lắc caravat màu đen, bỗng cầm lấy hai tay cô, caravat dài vòng qua phía trên và phía dưới ngực cô, trói cổ tay cô ở sau lưng với cách thức kỳ lạ, lôi ra một cái đuôi thật dài, trói chặt cô theo ba đường —— bụng, dưới ngực, trên ngực.

“Tôi cảm thấy khi đứng bên cạnh em lại là xa nhất.” Hắn cười lạnh nói.

“Anh muốn làm gì?” Vương Hiểu Thư bị tư thế này của hắn dọa đến, phần ngực bị caravat đè nén càng thêm gợn cảm, cô đỏ mặt lúng túng nói, “Vừa rồi là tôi chọc anh chơi, anh sẽ không tưởng thật chứ?”

“Tại sao tôi cảm thấy bây giờ em mới là chọc tôi chơi?” Z không tin tưởng cô chút nào, nhưng ai ngờ lần này là cô nói thật.

Wương Hiểu Thư vô cùng hối hận, nếu biết sớm thì đã thỏa hiệp đàn ông hoàng tử tế rồi, nói nhiều như vậy làm gì, cô gái, tên của cô là già mồm cái lão!

“Anh thả tôi ra trước, tôi thật sự. . .” Vương Hiểu Thư còn chưa nói xong, Z chỉ bằng cái đầu cao cao đã dễ dàng treo cô lên xà nhà trên đỉnh vũ đài, độ cao của bậc thang vô cùng thích hợp, cô bay vút lên không, hô hấp có phần khó khăn.

“Đừng nóng vội, sẽ làm em thoải mái.” Z cười mà không cười cở dây lưng, xoay người nâng đùi cô lên, cả người cô bay lên, hai chân một ột thấp bị cột vào xà nhà.

.

Vương Hiểu Thư hiểu biết tình thú giữa nam nữ, lúc này cô lập tức hiểu rõ hần muốn làm gì.

Phạt treo!? Làm cái gì vậy! Định bạo hành sao!!

“Tôi thật sự chọc anh chơi, Z anh đừng như vậy, tôi xin lỗi anh được không, anh thả tôi xuống. . .” Vương Hiểu Thư bắt đắ dĩ yếu thế nhìn về phía hần, chỉ cần không dùng tư thái xấu hổ này đối mặt với hần, như vậy còn không bằng đèn treo Italy!

Z xoay mặt cô về phía mình, nắm cằm cô cười có phần điên cuồng: “Không được.” Hần dịu dàng nói, “Xin lỗi có tác dụng sao? Cho dù em cầu gối trước mặt tôi cầu xin tha thứ tôi sẽ vẫn khó chịu, tôi đối tốt với em như vậy, em còn nói muốn rời khỏi tôi.” Hần xoa xoa mặt cô, “Nhưng mà tôi vẫn quyết định tha thứ em, đây là bởi vì dù thế nào thì tâm tình cũng khó có thể trở lại bình thường giống như lúc em chưa xuất hiện, tôi cho em một cơ hội hối cải.”

Vương Hiểu Thư buồn bực, rõ ràng là hần lừa cô trước, còn làm ra nhiều chuyện hủy hoại tam quan [1] như vậy, sao lại giống như tất cả là lỗi của cô. . . Thế giới này đã như vậy, cô cũng không hồn nhiên đến mức tiếp tục nói chính nghĩa, cá lớn nuốt cá bé là căn bản, nói cô bị tình yêu làm mê muội cũng được, dù sao hần là người duy nhất cô có thể tin nhiệm và dựa vào ở tận thế, hần là sự cứu vớt của cô, là ngọn hải đăng của cô, cho dù là vì sinh tồn hay vì hi vọng trong lòng, cô cũng không thể để mình trái lương tâm rời khỏi hần.

[1] Nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan.

Nhưng mà. . .

“Đủ! Anh mắng tôi vài câu đánh tôi hai cái tôi đều nhin, nhưng anh đừng có được một tắc lại tiến một thước, bánh bao cũng phát cáu được chứ! Con thỏ nóng nảy còn cắn người, anh còn như vậy có tin lão tử khóc cho anh xem không!” Vương Hiểu Thư không nhin được nói, hốc mắt bỗng đỏ.

Z rút áo sơ mi từ trong quần ra, cởi áo dài trắng, nở nụ cười tàn nhẫn với cô: “Em cũng không biết dọa.” Hần dịu dàng nói, “Tôi vốn là người được một tắc lại tiến một thước, là em nghĩ quá tốt về tôi, có thể này mới khiến em nhìn rõ tôi rồi sau đó vô cùng ghét bỏ, nhưng tôi cũng không chấp nhận loại tình cảm ghê tởm sinh ra vì sự sợ sẩy của em.” Hần kéo dây trói xuống một chút, mặt Vương Hiểu Thư liền đối diện với phần bụng dưới của hần, hần xoa xoa đầu cô, thấp giọng nói: “Không bằng như vậy, chúng ta không cần tách ra nữa, tôi ngoại trừ cần khẩu súng để bảo vệ em thì không cần gì cả.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc giương mắt nhìn hần: “Thật sự?”

“Ha ha ha ha.” Hần chợt cười to, sau đó khôi phục vẻ mặt không biểu cảm, “Làm sao có thể? Đương nhiên là lừa em.”

“”

46. Chương 46

Z cởi quần xuống, quần tây màu đen khoác lên giữa đùi hần, Vương Hiểu Thư nhìn biểu tượng nam tính gần trong gang tấc, khẽ nhúc nhích yết hầu nuốt một ngụm nước miếng.

Sau đó, hần liền ép buộc cô há miệng nuốt vào dục vọng của hần.

“Ngây ngất chứ.” Z nói dứt quãng, “Muốn khóc cứ khóc đi, tôi muốn tra tấn em, cho em cảm thụ một chút cảm nhận của tôi, như vậy về sau em sẽ không nghĩ lung tung và nói lung tung nữa.” Hần hạ giọng, giọng

nói khàn khàn và tiếng rên rỉ khoái cảm, “Tôi chỉ cho em một giờ, một giờ sau, không bắt được thì đừng trách tôi.”

Vương Hiểu Thư nức nở chịu đựng hấn ra vào trong miệng cô, từng sợi chỉ bạc tràn ra từ khóe miệng, điều này làm cho hình ảnh ở đây từ cấp ái muối trắng đến cấp hạn chế, hốc mắt cô nóng lên, nước mắt không tự chủ chảy ra, nhưng đây hoàn toàn không phải vì khổ sở, mà bởi vì. . .

“Ưm ưm ưm!” Quá sâu rồi!!! Cô không thể hô hấp nữa!!!

Z khe khẽ thở dốc, mỉm cười, vuốt mặt cô, chậm dần tốc độ và lực, dè dặt nói: “Nhìn em xem, nếu không có tôi thì em nên làm gì bây giờ? Vừa ngu xuẩn vừa lười vừa lóng ngóng, trời sinh chính là kẻ theo đuôi, ngay cả cơm cũng không làm, mở mắt ra là có người ôm. . .” Hấn tự giấu trầm mặt, “Ai biết, người như em ngoài tôi thì còn có ai muốn.”

Lần này xem như Vương Hiểu Thư hoàn toàn bị hấn tra tấn, cô thường thường có nguy cơ hít thở không thông. Dưới vũ đài ẩm ướt, âm u, binh lính cầm như hén, zombie chạy ra ngoài tàn sát bữa bãi toàn bộ căn cứ Nguyên Tử, không biết có bao nhiêu người vô tội bỏ mạng nơi đây, nhưng cô không có cách nào kháng cự hấn, rời khỏi hấn.

Dường như mọi người đều ích kỷ như vậy, lúc không thích làm cái gì đều là một đồng phân, thích rồi. . . Ha ha.

Khi Vương Hiểu Thư được Z thả xuống thì đã hấp hối, nút thắt áo sơ mi của cô đều bị cởi hết, ngực, cổ và bụng phân tán chất lỏng màu trắng ngà, Z lạnh nhạt ngồi xuống lau giúp cô, nhìn ánh mắt sững sờ và vết dây trên người cô, có một loại cảm giác gọi là lương tâm chậm rãi trào dâng, đầu óc của hấn thanh tỉnh một chút, lý trí quay trở về.

.

Hình như làm hơi quá rồi.

Lúc này hấn sâu sắc ý thức được mình thật sự có bệnh, rõ ràng trong lòng thích như vậy, lại lựa chọn đối đãi thô bạo với cô, rõ ràng nhìn ra được cô cũng không thực sự rời đi, lại vẫn xấu xa cô phụ cảm tình của cô.

“Hận tôi sao?” Hấn đột nhiên hỏi.

Vương Hiểu Thư đã hư thoát, không phát giác sắc mặt hấn khác thường, cắn răng vô lực phun ra ba chữ: “Anh nói xem?!”

Z nhìn cô, im lặng một hồi, nói: “Em mau chạy đi.” Hấn ấn xuống nút lên xuống của thang, thang lên xuống bắt đầu hạ xuống dưới, hấn vừa giúp cô sửa sang lại quần áo vừa nói, “Thừa dịp tôi còn chưa phát điên thì mau chạy đi.”

Vương Hiểu Thư ngớ ra, giật mình nhìn hấn, giống như không hề biết hấn.

Về mặt Z âm trầm, con người màu đen bị tóc mái che khuất, hấn không đeo kính, con mắt không thể chuyển động giống như bị đông cứng, vừa chuyển động liền đau.

“Trốn đi, chạy trốn tới một nơi tôi vĩnh viễn không tìm thấy, thừa dịp tôi còn chưa hối hận.” Hấn nâng cô lên, đỡ cô đi ra thang lên xuống, không thèm nhìn binh lính đang tuyệt vọng, trực tiếp xuống vũ đài, đi về phía lỗ hổng bị đám người Y Ninh làm nổ tung, “Thừa dịp tôi còn lý trí thì chạy nhanh đi, hiện tại tôi chỉ trối em lại bằng dây thừng, có khi lần sau tôi sẽ dùng dao phẫu thuật cắt từng miếng thịt của em rồi bảo quản, em chạy nhanh đi, thừa dịp tôi còn biết tôi yêu em.”

“Z. . .” Vương Hiểu Thư hoảng hốt gọi hấn một tiếng, hấn đẩy cô ra, giao súng cho cô, xoay lưng về phía cô.

“Đi đi, lần này nếu em không đi, chỉ sợ về sau tôi sẽ thật sự giết em.” Z mê mang nhìn về phía trước, bệnh ham muốn chiếm hữu này khiến chính hấn cũng phải giết mình, một khắc vừa rồi thiếu chút nữa hấn đã ra tay khiến cô “vĩnh viễn” ở bên cạnh hấn, thật đáng sợ.

“Em không đi.” Vương Hiểu Thư ngoan cường tiến lên ôm lấy eo hắn, cảm giác được thân thể cứng ngắt của hắn dần thả lỏng, chậm rãi nói, “Em đã không có đường lui, anh là con đường duy nhất của em, em không nghĩ ra mình sẽ đi nơi nào nếu rời khỏi anh, anh biến em thành như vậy còn muốn vứt bỏ em sao?”

Z cúi đầu nhìn tay cô đặt trên eo hắn, nặng nề nói: “Lưu lại em sẽ chết.” Hắn cường ngạnh kéo mở tay cô, “Tôi. . .” Hắn không có cách nào mở miệng nói ra sự thật là mình biến thái, gượng gạo đổi lời, “Tôi muốn lưu lại em bao nhiêu thì cũng muốn giết em bấy nhiêu, sau đó đặt em trong tủ lạnh rồi mang theo bên người, như vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau.”

Vương Hiểu Thư cũng bị lời nói của hắn dọa đến, giật mình lui về sau một bước, lúc phản ứng kịp thì cảm thấy hơi thở của hắn càng lạnh lùng, bóng dáng tinh tế cao gầy quay lưng về phía cô, hắn hơi ngẩng đầu, dường như đang nhìn sắc trời, từ từ nói: “Tôi sẽ mở cho em một con đường an toàn, không có zombie không có nhân loại nguy hiểm, em đi đi, rời khỏi đây, vĩnh viễn đừng trở về.”

Lời cuối cùng hắn nói nhỏ gần như không nghe thấy, nhưng hắn vốn sẽ không an ủi người, cũng không chữa trị, hắn chỉ biết nói quy tắc khoa học, chỉ nhìn vào hiện thực, không biết an ủi không biết lấy lòng phụ nữ. Tình yêu của hắn nặng nề vẫn đục, tràn ngập cảm xúc tiêu cực khiến người khó chịu, lúc trước còn chưa cảm thấy, hiện tại loại cảm giác này lại càng rõ ràng.

Z cảm giác được dường như có chỗ nào trong thân thể hắn xảy ra vấn đề, hắn am hiểu nhất chính là nghiên cứu, tất nhiên có thể phát hiện chỗ nào không đúng, có lẽ 26 thí nghiệm lúc trước ngay cả một cái cũng không thành công, chẳng qua sự dị thường của hắn được phát hiện muộn nhất mà thôi.

Z nhú mày tiến lên vài bước nhưng không bao lâu thì dừng lại, nhưng hắn vẫn không quay người, chỉ nắm chặt tay đứng ở chỗ này: “Tuy rằng tôi thả em đi, nhưng cả đời này em đều là người phụ nữ của tôi, sống cho tốt, không được tìm tôi, không được phản bội tôi, nếu em dám yêu người khác, cho dù giết em rồi tự sát, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

Vương Hiểu Thư mê mang nhìn bóng lưng của hắn: “Chẳng lẽ chúng ta phải giận dỗi để tiêu hao tình cảm của mình sao?”

Z chỉ cảm thấy mình ở trong đầm lầy càng lún càng sâu, hắn hi vọng cô có thể cứu hắn, lại càng muốn kéo cô tiến vào. Con người màu đen bỗng thấy đau nhức, lấy máy vi tính ra chiếu vào, phát hiện màu sắc hai mắt của mình trở nên kỳ quái, có thứ gì đó im lặng chảy xuống, đợi đến khi hắn phát hiện khác thường nâng tay chạm lên, thứ kia đã chảy xuống bên môi.

Hắn “A” một tiếng, cuối cùng lộ ra một nụ cười bình thản.

Cuối cùng hắn vẫn không giải thích, không nói một tiếng nhanh chóng rời khỏi đây, Vương Hiểu Thư cắn môi rồi rầm một lúc lâu, liền giậm chân chạy thẳng đến phương hướng hắn biến mất.

Mẹ nó, chết thì chết! Cuộc sống hủy đi hắn, hiện tại hắn lại hủy đi cuộc sống của cô mà còn nghĩ đi như vậy cho xong việc!?

Nằm mơ!!

47. Chương 47

Vương Hiểu Thư đi khắp căn cứ Nguyên Tử có phần yên tĩnh đến mức quỷ dị mà vẫn chưa tìm được Z, ở sảnh yến hội là một phiên hỗn loạn, ngoại trừ binh lính bị nhốt thì không có một người nào, binh lính thấy cô ngay cả dừng khí yêu cầu cô thả bọn họ ra cũng không có, giống như đã mất hết hi vọng với sinh mệnh.

Vương Hiểu Thư đi vòng quanh sân khấu, không phát hiện cơ quan gì, dứt khoát thuận theo tâm nguyện của bọn họ, bỏ bọn họ lại.

Vương Hiểu Thư rời khỏi sảnh yến hội, suy nghĩ một lát rồi chạy về phòng của cô ở Nguyên Tử, nếu tìm khắp nơi mà không thấy Z, chắc hắn đang ở đây.

Vương Hiểu Thư cảm thấy, tuy rằng hiện tại cô tìm không thấy hắn, nhưng hắn lại không chỗ nào không ở.

Chờ đến khi cô dè dặt mở cửa phòng nhìn vào trong, quả nhiên thấy một bóng dáng cao gầy ngồi nghiêng, hắn quay lưng về phía cửa, cầm ống tiêm trong tay, đang tiêm gì đó vào cánh tay, vẻ mặt nghiêm túc và sắc mặt tái nhợt, quàng thâm ở mắt càng nhìn càng rõ ràng, nếu không phải tỉ lệ dáng người của hắn thật bình thường, Vương Hiểu Thư sẽ nghĩ rằng hắn hít thuốc phiện.

“Anh đang làm cái gì?” Vương Hiểu Thư đẩy cửa ra, bước nhanh đến cạnh hắn, muốn ngăn hắn tiêm chất lỏng không rõ, nhưng hắn đã tiêm xong, trong ống tiêm không còn một cái gì.

Z rút ống tiêm xuống đất, chậm rãi kéo tay áo sơ mi xuống, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn đeo một khối đồng hồ công nghệ cao bằng kim loại, khuy tay áo không thấy nữa, dường như là vì kéo rất vội mà bung ra.

“Trước kia muốn cô lưu lại thì cô muốn đi, hiện tại muốn cô đi thì cô trăm phương nghìn kế muốn ở lại, hừ, đàn bà chính là tiện.” Z cười lạnh ngẩng đầu nhìn Vương Hiểu Thư, giọng điệu coi thường, “Hiện tại gặp cô tôi liền thấy phiền, biến khỏi mắt tôi ngay lập tức, nếu không tôi sẽ giết cô.”

Vương Hiểu Thư ngồi cạnh hắn, im lặng một hồi rồi nói: “Lý do gạt người nhiều như vậy, anh lại quảng cho em một lý do sứt sẹo như vậy?”

Z ác liệt cười một tiếng, đứng lên cọ hai tay áo vào nhau, nhìn có vẻ tâm sự nặng nề: “Chính là muốn cho cô hiểu ra tôi lừa cô, cô còn không rõ sao? Hiện tại tôi vô cùng chán ghét cô, cô cũng mau chán ghét tôi đi, cút mau, cách xa tôi ra.”

“Phải không?” Vương Hiểu Thư gật đầu tỏ vẻ nghe thấy được, đứng dậy làm bộ chạy ra ngoài, lúc đi ngang qua hắn không hề bất ngờ cảm thấy một khối khí lạnh như băng, cô làm bộ như không phát hiện tiếp tục đi về phía trước, ở trong lòng đếm thầm ba lần, người phía sau bỗng bắt lấy cổ tay cô.

Chẳng qua, thời gian ngắn trở này vô cùng ngắn, chỉ ba giây sau hắn đã buông lỏng cổ tay cô, nhìn như tùy ý tựa vào tường, cứng ngắt nói: “Thật có lỗi, thói quen.”

Vương Hiểu Thư có phần khó chịu, bộ dáng này của hắn làm cô vô cùng lo lắng và bức tức, cô chỉ cảm thấy sự tức giận trào lên trong lòng, cô nỗ lực muốn khắc chế, nói rằng phải bình tĩnh, nhưng vẫn không có cách nào bình tĩnh. . .

Vương Hiểu Thư không nhịn được nữa, quay đầu kiễng chân kéo vạt áo của hắn để hắn hướng về phía mình, mặt không biểu cảm nói: “Rất cuộc anh muốn thế nào? Lời anh nói ngay cả một dấu chấm câu em cũng không tin.”

Trong mắt Z đầy tơ máu, hắn không đeo kính, Vương Hiểu Thư có thể thấy rõ ánh mắt tiêu tụy mệt mỏi dưới tóc mái của hắn.

Tay cô hơi buông lỏng, đối phương liền tránh khỏi sự trói buộc của cô.

“Khi tôi nói dối thì cô đều tin, khi tôi nói thật cô lại không tin, khi tôi bình thường cô cảm thấy tôi bệnh thần kinh, khi tôi điên cô cảm thấy tôi bình thường, Vương Hiểu Thư, cô cũng thật thiện biến, tôi không cần nổi tiết tấu của cô nữa.” Z buồn bực đi ra ngoài, “Cô thích ở lại đây thì cứ ở lại, tôi đi.”

Dựa theo tính cách của Z, hắn sẽ không bao giờ làm loại chuyện này, Vương Hiểu Thư nghĩ tới lời nói và biểu hiện dị thường lúc trước của hắn, bỗng nhiên nhớ ra trước khi vào nhà hắn đang tiêm cái gì.

Cô không khỏi quay đầu nhìn ống tiêm dưới đất, bước tới nhặt ống tiêm rồi cất đi, nhanh chóng đuổi theo Z.

Cô đi ngang qua người Z, cũng không nói chuyện với hắn, trực tiếp kéo tay của hắn bước đi, bóng dáng hai người lướt nhanh trong màn đêm, không bao lâu liền đi tới cửa căn cứ Nguyên Tử, lúc này nơi đây không có thủ vệ, hoàn toàn mở rộng, hiển nhiên là bọn Tiêu Trà đã bỏ chạy, còn mang theo một đám người.

“Xe dừng ở kia?” Vương Hiểu Thư ngẩng đầu hỏi Z.

Z cúi nhìn chằm chằm cô, dè dặt nói: “Cô muốn làm gì?”

“Anh đi đâu, em mang anh đi, trạng thái này của anh nếu lái xe thì không an toàn.” Vương Hiểu Thư thấy hắn không đáp liền đi đến nơi đỗ xe, “Anh không nói thì chúng ta đi tới nơi đỗ xe ban đầu, em đoán anh cũng không đổi chỗ.”

Tư thái lồi kéo Z của Vương Hiểu Thư giống như dắt con trai, cương quyết mà trực tiếp, mặc kệ Z phản bác hay kháng cự đều không để ý, biểu hiện ý nghĩ và thái độ của mình một cách quyết liệt.

Không biết là ai từng nói, nói là khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông nhất, sẽ coi anh ấy như con trai của mình, mà khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ nhất, sẽ coi cô ấy là con gái của mình.

Hai người cứ đi đến nơi đỗ xe trong bầu không khí kỳ lạ như vậy, trong xe Lexus bày rất nhiều máy móc, xem ra màn trở mình ở sảnh yến hội của Z được hoàn thành ở nơi này, Vương Hiểu Thư nhìn đồng thiết bị mà cảm thấy như đang nhìn thiên thư, cô cũng không quản, kéo Z ngồi vào ghế lái phụ rồi ngồi sau tay lái, chạy xe ra khỏi căn cứ Nguyên Tử.

“Hiện tại Phân Tử, Ly Tử, Nguyên Tử chúng ta đều không thể đi, bọn Tiêu Trà nếu không đi theo Yusuke Miyazaki đến Phân Tử, chính là đến Ly Tử của Giải An Quân, tệ nhất và đáng sợ nhất chính là, bọn họ sẽ đến Lượng Tử.” Vương Hiểu Thư phân tích, “Cha em có lẽ đã nhận được tin tức, thân phận của anh bại lộ thì những gì em nói trước kia không biết hắn còn tin tưởng hay không, anh không cần kỳ vọng quá cao về hắn, phải nghĩ đường ra khác, Lượng Tử cũng không thể đi.”

Z không nói chuyện, mệt mỏi tựa vào chỗ ngồi, ánh mắt khép hờ, xương quai xanh dưới phần cổ trắng nõn có độ cong vô cùng xinh đẹp, hầu kết của hắn dưới ánh sáng mỏng manh có vẻ gợi cảm vô cùng, Vương Hiểu Thư nhìn mà hận không thể cắn một cái.

Da trắng mỹ mạo khí chất tốt, vừa thấy chính là nhân vật phản diện, thần linh cũng thấy phiền.

Vương Hiểu Thư im lặng lái xe, tiện tay mở ra máy hướng dẫn, nghĩ nghĩ, đặt đích đến ở phòng thí nghiệm phụ cận Lượng Tử, trước mắt nơi đó là an toàn, cô phải làm rõ rốt cuộc Z nổi điên hay bị làm sao.

Ừm đúng, nổi điên, chính hắn cũng nói mình nổi điên, chẳng lẽ ý tự thật sự ở tại mặt chữ?

Vương Hiểu Thư đắm chiều nhìn Z đang hô hấp ngày càng nặng nề, trực giác cảm thấy có mưa gió sắp tới.

Phút chốc, Z bỗng mở mắt ra, xoay người lấy một cái lọ ở sau xe, sau khi mở lọ có khí lạnh bắn ra bốn phía, hắn lấy ra ống tiêm và thuốc từ trong lọ, bơm hai ba lần rồi lập tức tiêm vào cánh tay.

Vương Hiểu Thư nhìn một màn này, nhiều lắm cũng chỉ mất hai ba phút mà thôi, cô theo bản năng muốn ngăn cản, nhưng thấy sau khi tiêm xong sắc mặt của Z khá hơn, cũng nhịn xuống.

Thật lâu sau, Z mở mắt ném lọ qua một bên, nghiêng đầu nhìn Vương Hiểu Thư đang im lặng lái xe, bỗng nhiên nâng tay xoa mặt cô.

Vương Hiểu Thư sửng sốt một lát, không nói gì, có lẽ giờ phút này không nói chuyện thì tốt hơn.

“Rất choáng váng.” Z giống như thở dài, khéo miệng với đường cong duyên dáng tạo thành một nụ cười mơ màng vô hạn, mặt mày tinh xảo với vầng trán rộng, nhìn có vẻ trí tuệ mà thông dong, “Đúng là tiểu tử đáng ghét.”

Tiểu tử? Vương Hiểu Thư nhếch miệng muốn châm chọc hắn, nhưng nhìn bộ dạng yếu ớt này của hắn làm cô không mở miệng nổi, không biết nói gì, một hồi lâu mới nói: “Về phòng thí nghiệm gần Lượng Tử của anh đi, nhìn xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, có một số việc anh không nói em sẽ không hỏi, nhưng có việc thì nên nghĩ cách giải quyết, anh giả bộ đe dọa cái gì, anh là người máy sao, mau tỉnh táo lại rồi giải quyết vấn đề cho em.”

Z có chút kinh ngạc với phản ứng quá mức thông minh lần này của Vương Hiểu Thư, không ngờ được nhìn về phía cô, Vương Hiểu Thư làm như không phát hiện, bình thần nói: “Áp lực quá lớn phát tiết ra ngoài là bình thường, tuy rằng cách thức của anh làm em có phần không tiếp thụ được, nhưng nếu như vậy có thể làm anh khôi phục bình thường nhanh hơn, em cũng có thể miễn cưỡng chịu được.”

Z ý vị sâu xa nói: “Em không biết là hành vi hiện tại của em sẽ càng hủy diệt hình tượng của mình trong mắt những người được gọi là ‘người tốt’ kia sao?”

Vương Hiểu Thư nhớ tới đám cực phẩm kia thì nhin không được cười lạnh một tiếng, xoay xoay tay lái rẽ ngoặt, thần nhiên nói: “Sẽ không, hiện tại toàn bộ thế giới của em đang ngồi ở ghế lái phụ, không có chỗ nào khác để em tự hủy diệt tiền đồ nữa.”

Z neho mắt nhìn cô, vẻ mặt tiêu cực bi quan dần dần nhạt nhòa, hẳn vốn cho rằng với tính cách không cúi đầu trước người khác của Vương Hiểu Thư, có lẽ lần này tách ra thì sẽ đoạn tuyệt thật sự, nhưng không ngờ năng lực tiếp thu đả kích của cô lần này lại mạnh như vậy.

Vương Hiểu Thư dường như cảm thấy không khí trong xe quá đè nén, khí thế này của Z làm cô khó không sinh ra cảm giác bước trên băng mỏng, không ngừng phóng khí lạnh giống như bật điều hòa không mát tiền, mà cô thì cũng đủ lạnh rồi.

Suy tư một lúc lâu, Vương Hiểu Thư nửa thật nửa giả đùa nói: “Về sau ở sân nhà chúng ta trồng hoa hướng dương đi, như vậy sẽ cảm thấy tương đối an toàn, nếu có thể thì trồng chút đậu phụ, nấm cũng phải có, tìm được ớt dài thì quá tốt, có loại vườn như vậy thì mới cảm thấy an toàn ở thế giới này.”

Z nghe vậy vẻ mặt có phần vắn vẹo, đuôi lông mày run rẩy quay đầu nhìn ra ngoài xe, giống như không nghe thấy cô nói gì.

Vương Hiểu Thư thở dài, thoáng thả lỏng một chút, từ từ nói: “Hiện tại đi theo anh nên càng ngày càng gốc, đều là lỗi của anh.”

Z xoa xoa thái dương đang nhảy dựng thành thịch, tâm tình rất kém, thấp giọng nói: “Tôi thật vui mừng.”

Vương Hiểu Thư thấy động tác nhỏ của hắn, càng xác định thân thể hắn có vấn đề, cô chần chờ một chút, vẫn là nói: “Giống như ngay từ khi gặp anh luôn luôn đều là anh giúp em, bảo vệ em, lần này đến lượt em đối xử tốt với anh.” Cô nói chậm dần, “Tuy rằng giữa chúng ta có nhiều khoảng cách, nhưng tại thế giới này, nếu đánh mất thì sợ rằng sẽ không tìm thấy nữa, những chuyện xảy ra em không muốn nhắc lại, dù thế nào cũng tốt, bị nguyên rửa bị ghi hận cũng không sao, bởi vì em muốn ở bên anh.”

Cô giống như dùng hết dũng khí nói: “Cho nên về sau đừng nói lời khiến cả anh và người khác khổ sở, đây là đáp án của em, đáp án cho câu hỏi kia của anh, anh đã nói ra, khiến cho người khác vì vậy mà quan tâm, anh nhất định phải chịu trách nhiệm đến cùng.”

Trái tim của Z giống như ngừng đập, nụ cười trên miệng cứng lại, bất chợt nói: “Nhìn đường, sắp đâm vào cây rồi!”

48. Chương 48

Có chút duyên phận nói ra chỉ có thể gọi là nghiệt duyên, một người vốn sẽ không liên quan, đột nhiên xuất hiện trong sinh mệnh của bạn, nhưng lại không phải là gặp thoáng qua, là tùy thời xuất hiện, các loại xoát cảm giác tồn tại, mẹ nó là người tốt còn chưa tính, cố tình lại là. . . Vương Hiểu Thư muốn nói lại thôi nhìn Z đang ngủ ở ghế lái phụ, thầm nghĩ, hi vọng nghiệt duyên này có kết quả tốt.

Vương Hiểu Thư cẩn thận lái xe, sắc trời thật tối, cô nhìn chằm chằm máy hướng dẫn đã hơn ba giờ, vào lúc một giờ đêm, hô hấp vững vàng của Z trở nên bất ổn, thân người giật giật, mê mang mở mắt a, nâng tay xoa thái dương, cúi đầu xuống, vẻ mặt mỗi mét, có vẻ ngủ không ngon.

“Anh tỉnh?” Vương Hiểu Thư vội phanh xe lại, ngừng xe đến ven đường, tắt đèn xe, mở đèn bên trong ra, lấy thức ăn nước uống đưa cho hắn, con mắt máy móc mở to, nói lảm bảm, “Đói bụng phải không, ăn gì đi.”

Z nhếch môi mỏng, nhúu mày nhìn về phía cô, bàn tay với khớp xương rõ ràng lướt qua tay cô, bỏ qua đồ ăn, chỉ lấy cốc nước uống một ngụm nhỏ, không nói một lời.

Vương Hiểu Thư cho rằng hắn không muốn ăn thức ăn nén, khó xử nói: “Em chỉ tìm được những thứ này, cũng không biết lúc trước anh lấy thức ăn nóng cho em ở đâu, em còn nghĩ rằng anh nướng zombie. . .”

Z nghe cô nói đến đây, không khỏi nhú mày, hơi há miệng nói: “Tôi là nhà khoa học, không phải thực nhân ma.”

“ . . . Em chỉ đùa một chút thôi.” Vương Hiểu Thư xấu hổ xoa mặt.

Cảm xúc của Z không tốt lắm, một bộ không tập trung: “Không buồn cười chút nào.” Hắn dường như có chút hờn dỗi quay đầu đi, giây lát sau thì quay lại, giống như vô cùng kìm chế nói với cô, “Thật xin lỗi, thái độ của tôi không tốt lắm, nhưng tôi không khống chế được mình.”

Trong đầu Vương Hiểu Thư vang lên những lời trước đây hắn nói, mọi việc có vẻ phức tạp hơn cô tưởng.

“Tôi cảm thấy thật áp lực.” Z thở phào nhẹ nhõm, tựa vào ghế ngồi nhìn chằm chằm về phía trước, hai vai buông lỏng thoát nhìn thật không có tinh thần, dùng một loại giọng điệu buồn tẻ nói, “Cảm giác như khoảng lặng trước cơn bão, lại không biết cuối cùng sẽ phát sinh cái gì.”

Vương Hiểu Thư nhú mày suy tư một chút, nói: “Có phải gần đây anh nghĩ quá nhiều nên mới nghĩ lung tung hay không. . . Nói không chừng tình huống cũng không nghiêm trọng như anh nghĩ?”

Z lập tức bác bỏ lý luận của cô: “Tình huống thật sự còn tệ hơn.” Con người đen nhánh của hắn hơi đỏ lên, tia máu đỏ trông càng rõ ràng, “Thực ra cũng không có bao tạp, trên thế giới này không có việc gì có thể làm khó tôi, vấn đề là ở đây, cái gì cũng không có, cái gì cũng không xảy ra, chỉ là áp lực mà thôi.”

Vương Hiểu Thư quan sát biến hóa trong sắc mặt và ánh mắt của Z, buông đồ ăn trong tay, để lại hai vai hắn, muốn khuyên nhủ nhưng hắn lại không để ý đến cô, một lòng một dạ chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, ngay cả nhìn cũng không nhìn cô một cái.

Vương Hiểu Thư có phần sốt ruột, đầu óc nóng lên bất đắc dĩ kéo mặt hắn, hôn lên cánh môi tái nhợt khô ráp, cô dùng đầu lưỡi miêu tả bờ môi tốt đẹp của hắn, khi đôi môi khô ráp đã ướt ươn ướt, cô từ từ lùi về sau, buông tay, nhìn hắn: “Thân thể của anh có vấn đề.” Cô dùng giọng điệu khẳng định nói.

Z nghiêng đầu chớp mắt nhìn cô, cời khuy cổ tay áo sơ mi rồi vén tay áo lên, lộ ra cánh tay cho cô xem, mỗi mạch máu trên cánh tay trắng nõn như ngọc đều có thể thấy rõ ràng, trong đó rõ ràng nhất là một mạch máu bất thường, đang không ngừng phập phồng. . . Thật giống như có một con sâu vòng đi vòng lại ở bên trong.

“Đây, đây là cái gì?” Vương Hiểu Thư ngơ ngác hỏi.

Z cười nhạo một tiếng, rút tay lại: “Hừ chết em rồi.”

“Rốt cuộc là sao?” Mặt Vương Hiểu Thư trắng bệch, “Anh có thể dừng ra về anh thật sự làm được được không, anh không tìm thứ gì để thí nghiệm vào người mình đấy chứ? Hay là anh cảm nhiễm bệnh độc gì đó? Anh nói mau!”

Z chống tay tới gần cô, cảm giác áp bách mười phần, hắn lạnh lùng nhếch miệng: “Tôi làm được hay không em là người có quyền lên tiếng nhất, cần tôi cho cơ thể em cảm thụ một chút sao? Nhớ lại cảm giác tốt đẹp ấy?”

“T^T Hiện tại chuyển sang đề tài này có thích hợp không?” Vương Hiểu Thư khóc không ra nước mắt.

Z xoa đầu cô, bình tĩnh lại, cũng không dài dòng nữa, nói thẳng: “Không tốt là vấn đề này cần phải tới phòng thí nghiệm kiểm tra mới có thể xác định, tình huống em nói cũng từng xảy ra, nhưng đều được giải quyết rồi. Đương nhiên, không ngoại trừ khả năng lưu lại vấn đề.”

“” Vương Hiểu Thư hoàn toàn không còn lời gì để nói, “Anh thật sự là kẻ điên.”

“Cám ơn khích lệ.” Z nhếch miệng cười, “Nhưng cho đến nay đều không có một tác phẩm nào làm tôi hài lòng.” Biểu cảm trên mặt hắn giống như đang kể lại một chuyện xưa, chuyện xưa có tên là “Chỗ bần của một nhà khoa học”.

Vương Hiểu Thư đầu đầu cầm đồ ăn lên, cô đành nói sang chuyện khác, nếu không cánh cửa đến thế giới mới sẽ lại bị mở ra: “Ăn chút đi, không thích cũng ăn nhiều một chút.” Cô thành khẩn nói, “Một ngày nay anh cũng chưa ăn gì, anh có chắc là mình chịu đựng được?”

Z liếc mắt nhìn qua, ánh mắt vô cùng sắc bén, Vương Hiểu Thư chợt dạ, lắp bắp giải thích: “Không phải là em không quan tâm anh, chẳng qua so với bản lĩnh của em, cũng không thể biến những thứ này thành đề nướng cho anh, cũng không tìm thấy thứ tốt. . .”

Z nâng tay làm một động tác ngừng, thấp giọng nói: “Đêm nay nghỉ ngơi tại đây đi, chúng ta ngồi đằng sau.” Hần nói xong đã xuống xe đi về phía ghế sau, Vương Hiểu Thư vẫn có phần sợ hãi với trường hợp xảy ra ở sảnh yến hội, cô không dám xuống xe, trực tiếp từ phía trước trèo xuống, khi lên xe Z thấy hành động này của cô, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Về sau nếu em sợ thì gọi tên tôi.” Hần nói.

Vương Hiểu Thư sững sờ ngồi xuống, thất thần nhìn hần, Z cho rằng cô không tin, nhớ lại chuyện xảy ra hôm nay, cảm thấy làm cô tủi thân, làm đau lòng cô, vì thế cố gắng làm cô cười, cởi mắt kính ra, chậm rãi nói: “Tôi biết bay, biết nghiên cứu, biết nổ súng giết chết những người muốn hại em.” Hần lắc lắc mắt kính, “Cởi mắt kính ra tôi có thể nhìn thấy toàn bộ thế giới.”

“Nếu đeo lên?” Vương Hiểu Thư vươn tay ôm eo hần, dựa vào phần ngực không quá dày rộng nhưng lại vô cùng ấm áp, hai chân nâng lên đặt trên ghế, tìm một tư thế nằm thoải mái.

Z kiểm tra khóa xe một chút, tắt đèn xe, chung quanh là một mảnh tối đen yên tĩnh, hần vuốt tóc bên tai cô, hầu kết chuyển động, giọng nói tràn ngập sức quyến rũ thuộc về phái nam: “Đeo mắt kính là bốn con mắt, nếu vậy thì không có một khoảng trống nào?”

“Ừm, đeo kính lên anh có thể thấy toàn bộ vũ trụ.” Vương Hiểu Thư xoa xoa cơ bụng xinh đẹp chữ điền () của hần, cảm khái nói, “Thực ra cho dù anh không nhìn thấy gì cả, khi gọi tên anh thì em đã không còn thấy sợ hãi nữa.”

“Trước kia em cũng không nghĩ như vậy.” Z ý vị sâu xa nói, “Trước kia em hận không thể trừ khử tôi, e sợ tránh không kịp, tôi chính là nước lũ và thú dữ, em chính là cây đuốc và con thỏ.” Đường như hần đề nên cái gì, giọng nói thấp dần có phần quỷ dị, người nghe mà lưng lạnh toát, “Vì sao em thay đổi?”

. . . Chẳng lẽ muốn nói lời kịch buồn nôn, khoa trương lại giả tạo - bởi vì yêu sao!

Đầu Vương Hiểu Thư tựa vào vai hần, cho hần và chính mình một câu trả lời: “Có lẽ giống như anh nói, cuộc sống chính là như vậy, đạo đức không có tác dụng gì, tự nhận là người xấu cũng không sao, dù xấu xa cũng phải sống tiếp.”

Z đắm chiêu nghe lời của cô, không biết có tâm sự gì, sau một lát hần bỗng cảm thấy bả vai ướt ướt, không khỏi nhíu mày cúi đầu: “Em khóc?”

“Không có.”

“Vậy là chảy nước miếng.”

“. . . Anh cứ cho là em khóc đi.”

Đêm nay Vương Hiểu Thư ngủ cũng không an ổn, nhưng cô không rời khỏi ôm ấp của Z, thực ra không bao lâu cô đã tỉnh, mặt dày mày dạn ôm hần một hồi lâu mới ngồi dậy, lúc đó còn chưa đến sáu giờ, cô ngẩng đầu, phát hiện Z không bị động tác lớn như vậy đánh thức, hơn nữa ngủ vô cùng bình thản, khóe miệng còn nhếch lên.

Vương Hiểu Thư hơi kinh ngạc, sợ đánh thức hần, làm hình ảnh tốt đẹp như vậy biến mất, vì thế nhẹ nhàng lấy máy hướng dẫn ở phía trước, chuyển thành hình thức chụp ảnh không tiếng chụp hần.

Cô đặt máy hướng dẫn về, nhẹ nhàng ôm lấy vai hần đặt hần nằm ở ghế sau, lấy ra chiếc gối từ phần rãnh giữa ghế sau và kính chắn gió đặt dưới đầu hần, vuốt tóc mái của hần rồi về ghế lái.

Không ngờ làm vậy cũng chưa tỉnh, xem ra hần thật sự rất mệt.

Vương Hiểu Thư nhìn ảnh chụp trong máy hướng dẫn, khuôn mặt Z hiện lên rõ ràng nhưng không có tinh thần như ngày trước.

Cô đoán được thân thể hần có vấn đề nên hần mới có thể nói chuyện với cô như vậy, mới có thể đuổi cô đi, hiện tại hần biểu hiện không giống chính hần, còn nói không thể không chế bản thân, hần là bất thường trên tinh thần, sẽ không bị bệnh thần kinh chứ?

Vương Hiểu Thư chuyển sang chế độ bản đồ trên máy hướng dẫn, khởi động xe, tràn ngập sầu lo tiếp tục lên đường giữa tờ mờ sáng, ban đầu đi nhằm ba bốn lần, nhưng Z vẫn ngủ, cô cũng kịp thời đi lại.

Cho đến khi cô thành công lái xe đến ngoài phòng thí nghiệm, Z vẫn không tỉnh.

Đã hơn hai giờ chiều, hần còn chưa tỉnh, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?

Vương Hiểu Thư vội vàng nhảy xuống xe, đi về sau, đẩy ra tóc đen nhìn khuôn mặt tái nhợt của hần, hần vẫn đang ngủ.

Cô thử duỗi tay đặt ở mũi hần, hô hấp mỏng manh nhưng ổn định chứng tỏ hần đang ngủ chứ chưa chết. . .
. Hoặc là, hần hôn mê rồi?

Vương Hiểu Thư suy tư thật lâu, khẽ cắn môi mở cửa xe bên kia, định công hần tới phòng thí nghiệm.

Cô vốn nghĩ rằng mình sẽ thất bại, nhưng không ngờ rằng cô lại thành công. . .

Nhìn Z được cô đặt trên chiếc giường đơn quen thuộc mà xa lạ, hết thấy giống như quay lại thời điểm gặp hần.

Cô có thể công được hần, có lẽ là nhờ dị năng hần cho cô, nói đến việc này, lúc trước bị hần áp bức, cô quên mất chuyện có dị năng, xem ra phải thường xuyên luyện tập, nếu không có mà như không, phụ lòng tốt của người ta.

Vương Hiểu Thư lau trán đầy mồ hôi, ngồi xổm bên giường suy nghĩ thật lâu, quyết định thử xem có thể đánh thức hần hay không, tuy rằng có lẽ hần chỉ là một mỗi, nhưng nhìn hần như vậy cô cảm thấy thật sự không chắc chắn.

“Z?” Cô xoa mặt hần, gọi thật nhỏ.

Cô vừa kêu Z liền phản ứng, hần nhú mày, mở mắt nhìn cô, đôi mắt tỉnh táo.

Vương Hiểu Thư hơi kinh ngạc: “Anh đã tỉnh?”

“Ừm.” Z không biểu cảm nói. Thực ra hần vốn không ngủ.

Về mặt Vương Hiểu Thư ngỡ ngàng: “Vậy anh giả bộ ngủ?”

“Ừm.” Z trở mình, đứng thẳng ở cạnh giường, từ trên cao nhìn xuống cô, cô ngẩng đầu nhìn lại, hần cúi đầu xuống ngoại trừ mắt kính phản quang thì nhìn không rõ khuôn mặt, “Chỉ là hiếm khi em quan tâm tôi như vậy, cho nên nhất thời không nở tỉnh lại.”

“Này. . .” Vương Hiểu Thư không biết nên nói gì, biểu cảm có phần ngượng ngùng.

Z thản nhiên nói: “Khi em quá mạnh, tất cả mọi người sẽ không coi em là người, nghĩ rằng em đao thương bất nhập bách độc bất xâm, nghĩ rằng em tồn tại không phải vì diệt thế thì là cứu thế, nghĩ rằng em không biết cái gì gọi là bản thân.”

Vương Hiểu Thư cảm thấy chính mình là kẻ dẫn độn, nếu không sẽ không phun ra câu này trong thời điểm nên văn nghệ bi thương: “Chẳng lẽ không phải là chưa bao giờ biết cái gì gọi là yêu sao?” Cô thật sự bị internet dạy hỏng rồi. . . “Thật xin lỗi!” Vương Hiểu Thư lập tức cúi đầu nhận sai, “Em lại phát gốc rồi.” Cô sợ Z sẽ nói ra “Cần tôi dạy em cái gì gọi là yêu sao”, vội vàng nói, “Anh nói nhiều như vậy, những thứ đó anh đều biết sao?”

“Biết.” Z nhếch môi, về mặt vô cùng hấp dẫn gọi cảm, Vương Hiểu Thư đỏ mặt cúi đầu, hần cúi xuống ngồi bên cạnh cô.

“Vậy anh còn biết cái gì?” Vương Hiểu Thư không được tự nhiên hỏi, nghĩ rằng rốt cuộc cô bị làm sao, đã là vợ chồng già, còn thẹn thùng? Tim đập nhanh là có chuyện gì?

Hiện tại Vương Hiểu Thư vẫn cúi đầu, cho nên không biết Z có biểu cảm gì, cô hơi nghi hoặc, bởi vì hắn không trả lời.

Cô không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn, theo bản năng lặp lại câu hỏi vừa rồi: “Anh còn biết cái gì?”

Tôi còn sẽ chết. Z chep miệng, nhưng không nói lời này ra.

Vương Hiểu Thư cho rằng mình thương tổn đến tự tôn của hắn, lập tức thay đổi câu hỏi để cứu vãn: “Vừa rồi em hỏi sai rồi, những gì anh biết mất ba ngày ba đêm cũng không nói xong, thực ra em muốn hỏi là, anh không biết cái gì?”

Vấn đề này dễ trả lời, Z cởi áo dài trắng, thuận tiện cởi áo sơ mi có phần nhếch nhác, cởi trần đi ra phòng nghỉ, giọng nói thản nhiên gợi cảm vang lên trước khi hắn rời khỏi tầm mắt của cô, không nhanh không chậm: “Tôi sẽ không rời khỏi em.”

49. Chương 49

Vương Hiểu Thư cảm thấy vô cùng quẫn bách, ra sức xoa ngực tự nói đồ nai con đần độn đừng nhảy loạn trong lòng ta nữa, tim của ta sắp bị mi đụng nát, mau dứt mau dứt!

“Anh mặc xong quần áo rồi đi nha!” Vương Hiểu Thư chạy chậm đuổi theo Z, không cẩn thận đụng vào phần lưng xích lỏa của hắn, cô lùi về phía sau, xoa trán xấu hổ nhìn cái lưng dày rộng trắng nõn, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi.”

Z xoay người, nhếch miệng dịu dàng cười nói: “Không có việc gì thì đừng đổ mắt nhìn tôi, tôi sẽ hiểu lầm.”

Vương Hiểu Thư hơi sững sốt, lập tức đen mặt quay đầu đi: “Anh muốn làm gì? Mặc áo vào rồi đi.” Cô tỏ vẻ bình tĩnh, “Tuy rằng hiện tại là mùa hè, nhưng thời tiết đã không còn giống như trước, hơn nữa mùa hè sắp qua rồi.” Cô thở dài, ánh mắt có phần hoảng hốt, “Trong nhảy mất mùa thu sẽ đến, cũng đã lâu như vậy rồi.”

Không biết Z có ý gì nói: “Sao vậy, hi vọng một năm bốn mùa đều là mùa hè?”

Về mặt Vương Hiểu Thư đau khổ: “Làm sao có thể, việc này. . .”

“Em hi vọng thì có thể xảy ra.” Z quay người tiếp tục đi trước, phương hướng là phòng thí nghiệm phía dưới, “Tôi muốn đi xuống, muốn đi theo hay không thì tự em quyết định.”

.

Thật sự là cảm giác tồn tại mỗi phút ra lò làm cho người ta nóng hầm hập, kéo thù hận ổn định như vậy nếu không làm boss thì tương lai hắn có thể làm tank, lành nghề tuyệt đối.

Vương Hiểu Thư chấp tay trước ngực, rụt rụt bả vai đi theo Z xuống phòng thí nghiệm dưới đất tối như mực, Z im lặng đi trước dẫn đường, cũng không có ý kiến gì với sự lựa chọn của cô, đáng người tinh tế cao gầy làm người ta cảm thấy rất có cảm giác an toàn, ngón tay với khớp xương rõ ràng ẩn xuống công tắc đèn, đường hầm vốn hắc ám bỗng sáng ngời.

Cuối đường hầm là một cửa thủy tinh cần phân biệt khuôn mặt mới có thể mở ra, Z đứng trước trạm nghỉ có điểm sáng đỏ hai giây, cửa thủy tinh liền tự động mở ra.

Vương Hiểu Thư không khỏi nhớ tới những thứ nhìn thấy lần trước ở trong này, hơi rối rắm, nhưng một lát sau thì cô hoàn toàn yên tâm.

Trong phòng thí nghiệm đã không có vài thứ kia, tất cả cột thủy tinh đều trống không, sạch sẽ, hiển nhiên đã được dọn dẹp.

Vương Hiểu Thư tò mò nhìn nơi này một vòng, lại quay đầu nhìn cửa thủy tinh đã đóng, nhỏ giọng hỏi: “Cửa thủy tinh này chống đạn? Hắn là rất chắc chắn?”

Z mở ra tủ đựng màu trắng cạnh tường, lấy ra một bộ đồ từ cả một hàng đồng loạt là áo sơ mi phối với áo dài trắng, không nhanh không chậm mặc áo sơ mi, áo sơ mi trắng phối với quần tây đen đơn giản có thể làm nổi bật lên dáng người và khí chất của hấn, Vương Hiểu Thư không khỏi có phần rung động khi nhìn động tác tao nhã lạnh nhạt của hấn, bắt buộc chính mình rời tầm mắt.

“Không phải thủy tinh chống đạn, thứ đồ bỏ đi ấy không thuộc phạm vi lo lắng của tôi.” Z nói xong lời này, khuy áo sơ mi đã thắt xong rồi, hấn trực tiếp cởi thắt lưng quần tây trước mặt Vương Hiểu Thư, nhét áo sơ mi vào trong quần, lạnh nhạt chỉnh lại rồi thắt dây lưng lên lần nữa. Vương Hiểu Thư trừng mắt nhìn toàn bộ quá trình, ngay cả khi hấn làm xong hết nhìn về phía cô cô cũng chưa lấy lại tinh thần.

Z bình thản đi đến cạnh cô, xoa xoa đầu cô nói: “Đi pha cà phê cho tôi, ở trên chiếc bàn phía nam, sau khi làm xong thì tới hỗ trợ, chờ tôi hết bận rồi ôm em.”

. . . Hết bận rồi ôm cô? Vương Hiểu Thư mờ mịt nhìn bóng lưng của hấn, cuối cùng vẫn không hỏi nữa, cô dám khẳng định nếu cô hỏi ra, đáp án của Z sẽ chỉ làm cô xấu hổ vô cùng.

Đáng chết, ánh mắt cô có xích lõa như vậy sao!

Vương Hiểu Thư thuận theo đi đến khu ngủ ngơi phía nam pha cà phê cho hấn, vừa pha vừa suy tư vì sao hấn không trở về lâu như vậy mà nơi này vẫn gọn gàng ngăn nắp, khi cô pha xong chuẩn bị bê cho hấn, hấn đã giúp cô giải thích nghi hoặc này. Chỉ thấy Z đang ngồi tựa vào chiếc bàn gỗ đứng, hai chân thon dài một cong một dãn vào bàn, tay phải đang cột tay trái vào khung bên cạnh, một người máy nhỏ nhanh nhẹn nhìn vô cùng trừu tượng giúp hấn quần băng vào chân.

“Thất thần làm gì, bưng lại, sau đó giúp tôi. . .” Hấn hơi chần chừ một chút, một lát sau mới nói, “Quên đi, em chỉ cần cột băng chắc cho tôi là được, cái khác thì tôi tự làm.”

“” Cảm thấy bị ghét bỏ.

Vương Hiểu Thư bưng cà phê đi đến: “Hơi nóng một chút, lát sau rồi uống.”

Z gạt đầu, một bộ không yên lòng: “Đẩy đi.”

Vương Hiểu Thư buông tách cà phê, ngồi xồm xuống giúp hấn cột chắc băng trên đùi, có chút thấp thỏm nói: “Tư thế này của anh rất dọa người, đây là định làm gì? Không phải xét nghiệm chỉ cần lấy máu thôi sao?”

Z nghe vậy dừng lại động tác, cúi đầu nhìn cô, ác liệt nhếch miệng, cười vô cùng tàn nhẫn: “Ngay cả phương pháp em cũng biết đến, khẳng định không thích hợp với tôi.”

“”

“Em xem nó vẫn đang động đây, cho nên tôi muốn lấy nó ra.” Z chuyển tầm mắt qua cánh tay nhìn thứ đang di chuyển không ngừng, tơ mắt trong máu càng nhiều hơn trước, bông mắt này có thể cất 100 cân gạo, Triệu Trung Tường [1] nhiều lắm cũng chỉ cất được 10 cân.

[1] Một MC Trung Quốc, có câu nói “Đáp đúng, thêm 10 phân”.

Vương Hiểu Thư đứng cạnh hấn làm bối cảnh giải phẫu, Z chuẩn bị xong hết, không cần gây tê mà trực tiếp đâm dao phẫu thuật vào cổ tay, Vương Hiểu Thư quay đầu đi, nhắm mắt lại không dám nhìn, bên tai không ngừng truyền đến tiếng hấn đối công cụ, hô hấp của hấn dần dần tăng lên theo thời gian, nhưng từ đầu đến cuối cũng không kêu đau một tiếng.

“Được rồi, em có thể quay lại.”

Không biết qua bao lâu, giọng nói lạnh nhạt của Z truyền đến, Vương Hiểu Thư chậm rãi mở mắt nhìn, miệng hấn đang cắn băng vải, một tay thì quần lấy cổ tay bị mở ra, bên cạnh dụng cụ là một vật thể không rõ cỡ ngón tay cái, có ánh sáng nhạt màu lam lóe ra trong vũng máu, cho dù mất đi nguồn máu, nó vẫn run run như trước.

“Đây là cái gì?” Vương Hiểu Thư vừa nói vừa giúp hấn quần băng vải theo bản năng, Z hơi sững sốt, lấy băng vải trong miệng ra, nhìn thứ bên cạnh dụng cụ một cái, nói, “Một lát nữa tôi làm sạch sẽ em nhìn sẽ biết.”

Vương Hiểu Thư im lặng đáp ứng, không nói một tiếng bằng bó cho hắn, sau đó máy móc bưng lên cà phê đã nguội cho hắn: “Cần thêm đường sao?”

“Không cần, cảm ơn.” Z vô cùng lịch sự nói lời cảm tạ, nhận lấy đang định uống thì bị Vương Hiểu Thư ngăn cản.

“Em thật sự bị dọa ngốc.” Tay Vương Hiểu Thư đặt bên môi Z, nhúu mày nói, “Anh vừa giải phẫu xong thì không nên ăn đồ kích thích, như vậy không có lợi cho khôi phục, đừng uống thì hơn.” Cô cầm cốc lại rồi uống, sau đó nắc một cái nói, “Cũng không biết có hoa quả hay không, anh hẳn nên ăn nhiều hoa quả một chút.”

Z im lặng nghe cô lải nhải, dường như không để ý một chút nào, nhưng chỉ có hắn mới biết mình vẫn luôn cẩn thận nhớ kỹ từng chữ cô nói, an tâm hưởng thụ sự săn sóc và dịu dàng của cô.

“Sẽ có hoa quả.” Z chỉ nói một câu như vậy, bắt đầu cời băng, vừa cời vừa nói sang chuyện khác như sợ cô hỏi vì sao lại có hoa quả, “Em có biết vì sao tôi phải trói chặt mình không?”

Vương Hiểu Thư vừa giúp đỡ vừa lắc đầu, nhìn vô cùng ngốc, nhưng vẻ thanh xuân ấm áp của cô lại làm cho người ta vô cùng thoải mái.

Z tiến đến bên tai cô, cố ý hạ giọng khàn khàn nói: “Bởi vì tôi sợ mình quá hưng phấn mà nhịn không được nhảy lên.”

50. Chương 50

Vương Hiểu Thư bị giọng điệu âm trầm của hắn làm phát hoảng, khi phục hồi tinh thần thấy hắn cười xấu xa thì mới hiểu được mình bị đùa giỡn, nhưng cô không tức giận, ngược lại vì biết được hắn vui đùa mà cảm thấy cao hứng, không nên stockholm [1] như vậy chứ.

[1] Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình.

“Em giúp anh làm sạch thứ này.” Cô bưng dụng cụ bày đặt vật phẩm quỷ dị đến phía bồn rửa, Z dường như muốn đi đến, Vương Hiểu Thư quay lưng về phía hắn nói, “Anh ngồi chỗ kia là được, không cần làm gì cả, anh chỉ cần ở đó là được rồi, đây là em nợ anh.”

Z nhẹ nhàng nâng lên cánh tay đã được băng bó, hơi kinh ngạc vì lời cô nói, nhưng càng nhiều lại là vui mừng. Nhưng cô giống như nói ngược rồi, nên ngồi ở đây không làm gì cả phải là cô, mà cô chỉ cần ở cùng hắn trong thế giới của hắn, hắn đã cảm thấy mình nợ cô rồi.

Trong lúc suy tư, Vương Hiểu Thư đã rửa sạch thứ kia rồi bưng về, tình huống tốt hơn cô tưởng tượng nhiều, cô hẳn là xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp, theo bản năng tưởng nó là cổ trùng gì đó, nhưng thực ra chỉ là một dụng cụ mini cỡ móng tay cái.

“Em xem.” Z cầm lên trước mặt cô như hiện vật quý, hưng phấn rồi tỉnh rồi mù, “Mặt trên có khắc tên của tôi.”

Vương Hiểu Thư rất buồn bực vì hắn cao hứng như vậy, nhưng cô cũng không quá quan tâm nguyên nhân làm hắn cao hứng là gì, cô chỉ cần hắn cao hứng là đủ: “Thật đúng là.” Cô nhìn kỹ chữ cái trên dụng cụ hình tròn nhỏ, nó đang sáng lên.

“Tôi đã đoán là nó phá rối, chắc, quả nhiên, tuy rằng cách nhiều năm như vậy, nhưng vẫn bị tôi lấy ra.” Z tràn trề sức sống nói, “Đây là thứ đồ đả kích nghiên cứu viên tạo ra tôi dùng để khống chế tôi, từng thể thí nghiệm sinh ra sẽ bị cấy thứ này, hơn nữa từng công cụ khống chế cũng không đồng nhất, nếu không biết mật mã thì không có cách nào tìm ra.”

Hắn nói đến đây bỗng lạnh mặt, nâng lên cánh tay bằng bó tùy ý xoay xoay, Vương Hiểu Thư nhìn mà hít khí lạnh: “Muốn dùng nó để khống chế tôi, thật sự là ý nghĩ kỳ lạ.”

. . . Ý nghĩ kỳ lạ sao, nếu không phải anh kịp thời lấy ra, có lẽ nó thật sự có thể khống chế anh, Vương Hiểu Thư dùng biểu cảm nói cho hắn cái nhìn của mình.

Z khinh thường nói: “Tuy rằng Giải An Quân ra đời sớm hơn tôi, nhưng hắn là bán thành phẩm, tác phẩm hoàn mỹ nhất phòng thí nghiệm là tôi, cho dù là chỉ số thông minh hay gien của hắn đều khó có thể đánh đồng với tôi, khi nhận thấy khác thường tôi cũng đã tạo ra thuốc để bức nó ra ngoài.” Hắn lắc lắc công cụ khống chế trong tay, vẻ mặt nhàn nhạt, giống như đang tự thuật một chuyện hiển nhiên.

“Giải An Quân?” Vương Hiểu Thư bắt được trọng điểm, “Hai người ở cùng một phòng thí nghiệm? Hắn là bán thành phẩm?”

“Đúng rồi.” Z một bộ bình tĩnh đại ngộ, “Còn chưa nói cho em.”

Wương Hiểu Thư: “. -_-|||”

Vì thế Z liền trần thuật sơ lược một lần về thân phận của Nhạc Đào Lương và Giải An Quân, cũng giải thích quá trình và kết quả Giải An Quân lợi dụng bug không có người biết để hại người.

Z vốn cho là, năm đó mọi người trong phòng thí nghiệm chết hết, cho nên mới không chấp nhất lấy công cụ khống chế ra, dồn hết lực chú ý vào nghiên cứu, không ngờ tại trận lửa lớn kia còn có người sống sót.

Giải An Quân là đang tìm đường chết a, hắn sao có thể không biết, thượng đế đã đâm hắn một dao, hắn còn nắm tay thượng đế dùng sức chọc vào hai lần, thật sốt ruột thay hắn.

Wương Hiểu Thư nghe mà cứng lưỡi: “Em cảm thấy dường như chúng ta sống ở hai thế giới khác biệt. . .” Quá cao làm cô cảm thấy lung lay.

“Không sao cả.” Z xuống bàn mổ, “Cuộc sống được tạo thành từ nhiều phương diện, em thất bại ở một phương diện nào đó cũng không là gì.”

Wương Hiểu Thư khó được Z an ủi, nhất thời vô cùng vui sướng, ai ngờ lời nói kế tiếp của hắn lại đã kích cô trầm trọng ——

“Bởi vì nói không chừng ở phương diện khác em càng thất bại.”

“. . . Ngủ ngon.” Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, cô xoay người lên lầu, hắn là bệnh nhân, không thể đấu võ mồm với hắn, tha thứ hắn lần này!

Z nhìn bóng lưng của cô, không lên cùng, hắn tựa vào mép bàn cầm lấy cốc cà phê mà cô vừa uống, mặt trên có dấu môi nhạt gần như không thấy được, nhưng thị lực ưu việt của hắn lại có thể nhìn thấy.

Hắn nhẹ nhàng đặt cốc bên môi, miết vào dấu môi của cô một chút, hương vị cà phê nhàn nhạt tràn ngập hơi thở của hắn, nhưng dường như hắn lại chỉ ngửi thấy hương vị thuộc về cô.

Thực ra hắn còn chưa nói cho cô, chính là dù công cụ khống chế đã lấy ra, nhưng không chắc chắn trước khi lấy ra Giải An Quân đã dùng nó để phóng thích cái gì, hắn còn phải kiểm tra một chút trong đó có bệnh độc hay không mới được.

Về phần cô. . . Ngủ ngon.

Ngày hôm sau, khi Vương Hiểu Thư tỉnh lại đã là giữa trưa, cô nhìn đồng hồ cho rằng mình nhìn lầm, vội vàng chạy xuống phòng thí nghiệm dưới lòng đất tìm Z, quả nhiên hắn đang ở đây, chẳng qua nhìn có vẻ chật vật, giày da màu đen có vết bùn.

“Anh đi ra ngoài?” Vương Hiểu Thư thuận miệng hỏi một câu rồi lại hỏi tiếp, “Hiện tại mấy giờ rồi? Tại sao em ngủ lâu như vậy mà anh không đánh thức em.” Cô vốn định chọn mất một hai giờ rồi đi xuống giúp hắn, kết quả là ngủ thẳng đến buổi trưa hôm sau.

Z nhìn đồng hồ, vừa lòng nói: “Giống như thời gian mà tôi đặt ra.”

“. . . Hả?”

“Đã tỉnh thì đến nhìn thứ này.” Z kéo Vương Hiểu Thư đến phía cánh cửa lớn tao nhã lịch sự ở phía đông bắc phòng thí nghiệm, trên cánh cửa trắng khắc hoa văn xinh đẹp, có thể nhìn được ánh mắt trời phía bên kia cửa qua chất liệu hơi mờ.

. . . Kỳ quái, ánh mặt trời ở dưới tầng hầm?

Nghi hoặc của Vương Hiểu Thư hoàn toàn được cởi bỏ sau khi cánh cửa mở ra, phòng này có diện tích vô cùng lớn, giống như một mảnh đất vườn, thực ra không phải ánh nắng, mà là một loại đèn mô phỏng ánh nắng ở trần nhà, chiếu rọi một mảnh thổ nhưỡng phì nhiêu phía dưới. Thực vật xanh trong đất vừa nảy mầm, không biết cụ thể là loại cây nào, nhưng tình hình sinh trưởng thì khá tốt.

“Tuy rằng nghiên cứu cả đêm chính là làm chúng nó nảy mầm, nhưng tin tưởng ngày mai sẽ thu hoạch được càng nhiều.” Z ngồi xổm cạnh mảnh đất, nghiêng đầu nhìn cô, “Tôi chỉ tìm được vài loại mầm móng hoa quả, là việt quất, em có thích không?”

Vương Hiểu Thư nhìn hắn, thoáng nhìn qua bình tưới nước trên chiếc bàn ở góc phòng, bên cạnh đó là một xấp sách thật dày, đại khái là viết về giống cây trồng, điều này khiến cô có chút buồn vui đan xen.

Cô chậm rãi đi đến cạnh hắn, ngồi xổm xuống vai kề vai cùng hắn, dờ khóc dờ cười hỏi: “Vì sao làm như vậy?”

Z lạnh nhạt nói: “Tôi qua không phải em nói muốn hoa quả sao?”

“Em là hỏi vì sao biểu hiện tốt như vậy, vì sao đối với em có cầu tất ứng, vì sao làm em muốn ôm anh thật chặt.” Vương Hiểu Thư nói xong liền bổ nhào vào trên lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn, tựa vào người hắn không đứng dậy nữa.

Z vẫn thật lạnh nhạt, không có chút bối rối, cứ để cô đè nặng như vậy, vô cùng tự nhiên nói: “Bởi vì không biết khi nào sẽ chết, để tránh không có thời gian nói lời cuối, cho nên hiện tại mỗi một câu đều là thật sự, chúng nó đều có thể trở thành di ngôn của tôi.” Hắn nâng tay xoa khuôn mặt đang dán vào mặt mình, “Đây là khu vườn dành cho em, tuy rằng không thể tìm được đậu phụ và hoa hướng dương mà em muốn, nhưng em có thể ăn được việt quất nhanh thôi.” Hắn nở nụ cười, “Hơn nữa, khi em ở chỗ này, tôi cảm thấy nơi này như có một vườn hoa hướng dương.”

Hắn quay đầu nhìn vào mắt cô, trầm giọng hỏi: “Em có thích hay không?”

51. Chương 51: Chuongw 51

Vương Hiểu Thư nhìn Z giải phẫu cổ tay giống như tối hôm qua, bằng vải đã đổi, hắn rất thành thạo trong việc chiếu cố bản thân, cũng giảm đi sự lo lắng của cô, chỉ là. . . Cô phiến chán nhìn ngọn đèn chói lọi, gần như là ở ngoài trời, không chỗ nào không nói cho cô hiện tại là ban ngày, haiz, thật phiền!

“Sao vậy?” Z nhếch miệng nhìn cô, “Có vẻ em không quá cao hứng? Em không thích?”

Vương Hiểu Thư vội nói: “Đương nhiên không phải, em rất thích!” Cô ngồi bên cạnh hắn, nhìn mảnh đất, “Việt quất ăn rất ngon, nhưng mà rất khó chăm sóc, anh chắc chắn có thể trồng ra việt quất?”

Z không trả lời vấn đề của cô, ngược lại nắm cầm cạy mở môi cô, kỹ càng hôn, hai người chậm rãi đứng lên, tựa vào bức tường phía sau.

Vương Hiểu Thư nhẹ nhàng ôm eo hắn, hắn thật sự rất rõ tâm tư của cô, chẳng lẽ dục hỏa trong mắt cô biểu hiện rõ ràng như vậy sao?

Giống như cảm giác được sự nghi hoặc của cô, Z hừ nhẹ một tiếng nâng cằm cô lên, mút vào đầu lưỡi của cô, dùng đầu cọ vào chỗ cô cắn cắn nhát: “Tôi đã thấy ánh mắt này của em rất nhiều lần, cả đời đều không quên được.”

Vương Hiểu Thư mơ màng nhắm mắt lại, cảm giác được ngực bị hấn xoa nhẹ, áo ngực bị hấn đẩy ra cách quần áo, thủ pháp này chuyên nghiệp giống như làm phẫu thuật, khiến cho cô cảm thấy nao nao.

Cô không tự chủ quần lấy Z như một con rắn, cởi bỏ khuy áo cổ sơmi trắng rồi tiếp tục cởi xuống phía dưới, rút áo sơmi ra khỏi quần tây màu đen, kê vào tai hấn nhẹ giọng nói: “Thân ái, em muốn anh.”

Tay băng bó của Z buông xuống, chống vào tường, hơi thở dốc nói: “Vậy thì cởi thắt lưng đi.”

Vương Hiểu Thư đỏ mặt gục đầu xuống, nhìn chỗ hơi hở ra dưới quần tây đen, lỗ tai nóng vô cùng, nhưng vẫn thuận theo chủ tâm và yêu cầu của hấn, nhẹ nhàng cởi thắt lưng, kéo khóa xuống, cởi quần dài màu đen của hấn ra.

Z hôn hôn khoe môi cô: “Chính em đặt nó vào.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy lập tức nhìn về phía hấn, vẻ mặt kinh ngạc và quần bách: “. . . Anh đùa sao?”

Z cười quỷ súc [1] nhìn cô: “Em nói xem?” Hấn lắc lắc tay băng bó, “Tôi bị thương, nhưng em muốn thì tôi rất thích ý cho em, nhưng em phải giúp đỡ một chút.” Hấn ái muội nói, “Chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, việc này thật hợp lý.”

[1] Quỷ súc: Tâm lý biến thái có khuynh hướng thích ngược.

Vương Hiểu Thư nín thở quay đầu đi, còn chưa rồi rắm xong đã bị hấn nắm tay đặt lên trên, chỉ nghe hấn thấp giọng nói: “Cũng không phải lần đầu tiên.” Hấn tiến đến gần vành tai cô, cô chỉ cảm thấy đầu óc mơ hồ cả người tê dại, ngón tay không tự chủ di chuyển hai lần.

“Cứ như vậy, tự bỏ vào đi.” Hấn nhấn nại dạy.

Vương Hiểu Thư có chỗ nào cần hấn dạy? Cô chỉ là hơi ngượng ngùng, nhưng hiện tại đã đến bước này, cũng không phải chưa từng chủ động, cần rằng không thêm đếm xỉa, kéo xuống tầng che chắn cuối cùng ở nơi đó của hấn, nắm thứ thô sấp đưa vào giữa hai chân mình: “Kê sát vào.” Cô nũng nịu nói, mang theo sự mềm mại đáng yêu và hờn dỗi, ôm eo hấn để hấn dán vào người mình, nơi riêng tư của hai người sát vào nhau, hấn giúp cô xốc vấy lên, đẩy quần lót ra, vậy mà cô còn chưa vào được.

“Thật sự là ngốc chết.” Z cười nhạo hừ nhẹ một tiếng, lật người cô lại đè vào tường, từ phía sau tiến vào cô, mới vừa vào liền nghe thấy cô kêu “Á!” một tiếng, thuận thế nắm lấy ngực cô, tiến vào áo sơmi nhẹ nhàng chơi đùa phần mềm mại.

“. . . Ừm. . .” Hai tay Vương Hiểu Thư vô lực chống trên vách tường, chỉ chốc lát đã bị hấn kéo tay qua, cô bị ép đứng ngửa ra sau, mơ màng từ từ nhắm mắt lay động theo động tác của hấn, tiếng rên rỉ đứt quãng giống như hạt châu nảy trên mâm ngọc, một trận lửa nóng thiêu cháy thân thể cô.

“Chờ một chút.” Vương Hiểu Thư cố mở mắt ra, đèn huỳnh quang chói lọi làm cô cảm thấy không khỏe, cô nói đứt quãng, “Ừm. . . Đổi, đổi chỗ khác, rất, rất sáng. . . Á!”

Z chậm dần động tác, con người che kín tơ máu cũng không nhìn cô, hấn ôm chặt cô, đôi mắt dường như không có tiêu cự, nhưng đầu óc của hấn lại phản ứng rất nhanh, nghe theo đề nghị của Vương Hiểu Thư, lật người cô ôm cô ra khỏi khu vườn thí nghiệm, trực tiếp rẽ vào kho hàng bên cạnh.

Kho hàng tối tăm khô ráo có rèm cửa sổ thật dày, hoàn toàn không thấy một chút ánh sáng, Z trực tiếp đóng cửa đặt cô lên trên một chiếc thùng không biết chứa thứ gì, lại tiến vào thân thể cô, cả người cô cong lên.

“. . . Quá lớn.” Vương Hiểu Thư chịu không nổi nhận xét, “Sắp hỏng mất rồi. . .”

Về yêu kiều mềm mại này của cô, những người phụ nữ mà Z từng gặp đều không có, hấn xem như gặp không ít nhân loại nữ tính, tuy rằng đa số những người này không phải zombie thì là “vật thí nghiệm”, nhưng người sống cũng có, ví dụ như Y Ninh và Tiêu Nhã Nhã, hai người này một người lẳng lơ, một người vẫn là trẻ con, căn bản không có tư cách so sánh với cô.

Mỗi Vương Hiểu Thư bị hấn hôn đồ hồng, hơi thở từ mỗi một lần thở dốc đều tràn ngập sự hấp dẫn trí mạng đối với hấn.

“ . . Anh nhẹ một chút, dừng, dừng như vậy. . . Buông em trước đã. . . ” Động tác bỗng chốc cường ngạnh của Z làm Vương Hiểu Thư có phần khấn trương, cổ tay hắn còn đang băng bó, động tác mạnh như vậy thì miệng vết thương sẽ rách!

Nhưng Z không thêm quan tâm vết thương ngoài da, cô lắc đầu tránh né nụ hôn của hắn, hắn liền hôn chiếc cổ trắng nõn của cô, cô bất đắc dĩ nói: “Vết thương của anh còn chưa tốt, như vậy không được. . .”

Z cắn ngực cô một cái, cô than nhẹ một tiếng, liền nghe hắn rầu rĩ nói: “Thật không muốn nghe em nói như vậy.”

Trái tim nhỏ bé của Vương Hiểu Thư vốn không chịu nổi dáng vẻ “Tôn nghiêm đàn ông của tôi bị xúc phạm, rõ ràng là em quyến rũ trước”, nghĩ một lát rồi bỗng nhảy xuống thùng, đi đến trước mặt hắn, ấn hắn ngồi ở trên, sau đó leo lên người hắn, tách hai chân ngồi trên đùi hắn, cúi đầu đỏ mặt nâng người về phía trước rồi ngồi xuống.

“Ừm. . .” Cô hít vào một hơi, ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cúi đầu nhìn nơi hai người kết hợp, bộ dáng nghiêm cẩn si mê làm cô có loại hưng phấn và mâu thuẫn hổ thẹn khác thường, cảm giác trái ngược va chạm làm cảm quan của cô trở nên vô cùng mẫn cảm.

Vương Hiểu Thư tròn mắt nhìn hắn, hắn thấy được, ngẩng đầu đối diện với cô, ánh mắt cực kỳ động lòng người, giống như một thiếu niên có mối tình đầu, cái nhìn này làm cô càng thêm nôn nóng, sự dè dặt cũng ném sang một bên, động tác dần dần tăng tốc, trầm mê trong bóng đêm dục vọng và khát cầu.

Z chớp mắt, con người như nước mùa thu của cô có ảnh ngược của hắn, hắn thấy ánh mắt mình dần trở nên nồng nhiệt, cũng khó trách cô không chịu được mà rời mắt, hắn gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập, có lẽ hắn còn mê luyện cảm giác mà chỉ hai người có thể thể nghiệm này hơn cô.

Đó là một buổi sáng suông sã, hai người ở phòng thí nghiệm dưới tầng hầm cũng không có tâm tư đi quan tâm chuyện khác, bỏ lỡ một điều ngoài ý muốn bên ngoài ống thoát nước.

Trên thực tế, Giải An Quân sẽ không thể an lòng với hiện trạng, Tiểu Nhạc vì cứu hắn mới có nguy hiểm tính mạng, đến nay vẫn chưa tỉnh. Tiêu Tùng lại chết ở căn cứ Nguyên Tử đã rơi vào tay giặc, hắn bất luận là xuất phát từ tư tâm hay từ đạo nghĩa cũng nhất định phải nghĩ biện pháp trừ bỏ Z.

Giải An Quân đã quyết định xuống tay từ phía Vương Hiểu Thư, cho nên hắn dựa vào tài ăn nói trác tuyệt thuyết phục những người khác đến Lượng Tử cùng hắn, gặp mặt với “cha” của Vương Hiểu Thư, cùng Vương Kiệt tiến hành một hồi tâm sự thẳng thắn.

Giá trị quan của Vương Kiệt cũng không bình thường, cái nhìn đại cục của hắn có tiếng là “cái nhìn đại cục”, tức là rất không đáng tin.

Trước đó hắn trò chuyện với Vương Hiểu Thư, cũng đã rất hiếu kỳ vì sao cô có năng lực này, người trẻ tuổi bên cạnh cô vô cùng khả nghi, hắn vốn không tin bọn họ, hiện tại có Giải An Quân giải thích, hắn càng chắc chắn đó là Z.

Có bản lĩnh lên vào hệ thống theo dõi của Lượng Tử, cũng chỉ có vị Z tiên sinh này, một khi đã như vậy, Vương Hiểu Thư vẫn còn là cô con gái có thể tin trong mắt hắn sao?

Đáp án là không.

Trên thực tế, trước khi nói chuyện qua webcam hắn đã hoài nghi cô, bởi vì hắn phát hiện thứ cất giấu trong nhà xưởng ngoài Lượng Tử không thấy nữa, mà có khả năng biết thứ này ngoại trừ Vương Hiểu Thư thì là gián điệp Y Ninh của Ly Tử trong lời Vương Hiểu Thư rồi.

Vương Kiệt là người đa mưu túc trí, hắn biết rõ không thể đánh chết người bằng một gậy, cho nên khi nói chuyện với Vương Hiểu Thư hắn đã bắt đầu chuẩn bị đến Nguyên Tử đón cô, nếu cô nói là thật, như vậy cô chính là con gái ngoan của hắn, nhưng nếu cô lừa hắn, vậy thì hắn không thể không lo lắng một chút, rốt cuộc là ai cầm đi dung dịch có thể xưng là báu vật ở tận thế này.

“Giải thổng đốc, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ và thành công.” Vương Kiệt thận trọng nói, “Nhưng đến lúc đó tôi hi vọng cậu có thể giao Hiểu Thư cho tôi xử trí, dù sao nó là con gái duy nhất của tôi.”

Giải An Quân vô cùng bao dung nói: “Đương nhiên, Vương tiểu thư cũng không phải tội không thể thứ, ít nhất cô ấy còn chưa trợ Trụ vi ngược.” [2]

[2] Nói giáo cho giặc.

Vương Kiệt mỉm cười, không nói tiếp. Hắn dẫn đầu đoàn quân cùng đám người Giải An Quân tìm kiếm phòng thí nghiệm của Z, ngẫu nhiên quét mắt về phía Y Ninh che mặt và mặc áo choàng, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Cô ta bị làm sao vậy? Tại sao lại biến thành bộ dạng quái quỷ này? Mặt cô ta bị làm sao? Em gái của Tiêu Trà cũng ăn mặc như vậy, chẳng lẽ do chiến đấu ở Nguyên Tử tạo thành?

A, Giải An Quân cũng thật hồn nhiên, hắn ngay cả con gái của mình cũng không tin, huống chi là những người khác? Hắn sẽ không tha bất cứ một người có liên quan đến việc dung dịch bị mất, những người này hắn đều không tin, trong tận thế, có thể tin tưởng chỉ có bản thân, từ khi mẹ của Vương Hiểu Thư chết, hắn liền kiên định loại tín niệm này, nếu không vợ của hắn cũng sẽ không chết.

Đó là một người đàn ông đầy lòng tham, trong lòng hắn chỉ có chính mình, một khi đề cập đến sự an nguy của mình, cán cân trong lòng hắn sẽ nghiêng lệch. Theo như bản tính con người thì cũng không là gì cả, nhưng hồ dữ không ăn thịt con, hắn thật sự có thể hạ thủ với Vương Hiểu Thư sao?

52. Chương 52

Khi Vương Hiểu Thư thấy được toàn bộ camera ở trên tường, nhin không được run rẩy từ trong ra ngoài, trong phút chốc vô số hình ảnh giống trong “Báo cáo pháp lý” [1] trào lên trong lòng, cô vô cùng lo lắng vì không biết hình ảnh mình đi vệ sinh có bị ghi lại hay không.

[1] Tên chương trình truyền hình của Trung Quốc.

Đây là một bức tường lắp 9X9 máy tính hình vuông, mỗi màn hình là 17 inch, hiển thị những hình ảnh khác nhau, hình ảnh vô cùng sắc nét, hơn nữa có ghi thời gian, địa điểm và ngày tháng, gần như có thể quan sát hết mỗi tác đất trong phạm vi Lượng Tử.

Hình ảnh đám người Tiêu Trà, Giải An Quân tiến vào được phóng to, sóng vai đi cùng bọn họ là cha Vương Hiểu Thư tại thế giới này, Vương Kiệt.

Bọn họ trò chuyện nói cười thật vui, giống như vô cùng chắc chắn hành động kế tiếp sẽ thành công.

“Có một số người chưa làm việc xấu, sẽ lập tức cho rằng mình là người tốt.” Z cười nhạt, nâng cảm hưng trí nhìn Vương Hiểu Thư, “Em muốn xử trí bọn họ như thế nào?”

Hắn đang nói bọn Giải An Quân? Vương Hiểu Thư không có cảm xúc gì nói: “Anh quyết định là được rồi.”

“Bao gồm giết bọn họ?” Giọng của Z thật trầm, âm thanh nhu hòa lại mang theo sát ý khó có thể diễn tả bằng lời.

Vương Hiểu Thư không đáp mà hỏi: “Anh nghĩ được biện pháp tốt rồi?”

“Đương nhiên.” Z không hề do dự nói, “Em xem.” Hắn nhanh chóng gõ vài cái ở bàn điều khiển, hình ảnh được phóng to nhất, cái đầu cực lớn của Tiêu Trà làm Vương Hiểu Thư đang đứng gần không có cách nào thưởng thức, theo bản năng lui về sau mấy bước.

Z thấy cô như vậy, vừa lòng nhếch miệng, hừ nhẹ một tiếng nói: “Nhìn thấy cây cầu này sao?”

Vương Hiểu Thư nhìn theo, nhìn thấy một cây cầu mờ nhạt đằng sau khuôn mặt Tiêu Trà: “Thấy được, sao vậy?”

“Bọn họ đang đi về hướng này.” Z chuyển hình ảnh, cây cầu rõ ràng hơn, đám người xuất hiện ở hướng ngược lại, thì ra từ nơi bọn Tiêu Trà đi đến rẽ một cái là tới cây cầu này, nơi đó là con đường bọn họ phải qua.

Vương Hiểu Thư gật đầu: “Ừm, anh muốn làm thế nào?”

Z chống cằm tựa vào mép bàn, thái độ ác liệt cười nhạo nói: “Có thể an toàn đi qua cây cầu này, chỉ có bún gạo.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy ngậy ngẩn cả người, không thể tin được nhìn hấn, vẻ mặt kinh ngạc trông rất khôi hài.

Mặt Z biến sắc, cứng ngắc xoay lưng về phía cô: “Chỉ đùa với em một chút mà thôi, em không cười thì thôi, còn làm ra biểu cảm như bị viêm ruột thừa cấp tính, chẳng lẽ em muốn cảm thụ loại cảm giác này cùng bọn họ sao?”

. . . Cô thật sự rất muốn thương yêu vị biến thái mới xuất hiện ở hành tinh hài hước này một chút, nhưng thấy hơi thở oán phụ tràn ngập người hấn. . . Vẫn là thôi đi, hiện tại không phải là thời điểm để làm việc này.

“Thật buồn cười nha, cười chết em rồi.” Vương Hiểu Thư có lệ hai câu rồi nói tiếp, “Nghiêm túc nói, rốt cuộc anh định làm thế nào? Nếu anh đã quyết định, vậy thì làm sạch sẽ chút, đừng lưu lại hậu họa.”

Z hơi sững sờ, đột nhiên quay đầu nhìn về phía cô, khóe miệng xinh đẹp nhếch lên, có vẻ tâm tình khá tốt: “A? Hiện tại tư tưởng của em đã thông suốt, nếu như bình thường, không phải em nên cảm thấy xót xa sau đó động lòng trắc ẩn khi những việc nghiêm trọng kết thúc sao?”

“Tại sao em lại cảm thấy anh đang nhục nhã em?” Vương Hiểu Thư không được tự nhiên nhếch miệng, “Em đây vô cùng ích kỷ, anh xem lúc trước em nói rời nhà trốn đi liền rời nhà trốn đi, cho tới bây giờ cũng chưa từng liên hệ một lần với Lượng Tử, trừ khi cần thiết, phải hay không?”

“Em muốn nghe bọn họ nói em như thế nào sao?” Z đột nhiên hỏi.

Vương Hiểu Thư ngẩn ra: “Có sao?”

“Không có không thể.” Z thong dong gõ vài phím, hình ảnh dưới màn ảnh nhỏ bắt đầu đảo ngược, đây là những nơi đoàn người Tiêu Trà đi qua lúc trước, Z điều tra bằng hình lúc đó, hơn nữa mở âm thanh, đối thoại của những người đó rõ ràng nửa chữ cũng không thiếu rơi vào tai bọn họ.

Vương Hiểu Thư nhanh chóng nghe bọn họ thảo luận về vấn đề của cô, cô hấn là cảm tạ Vương Kiệt còn biết cầu tình tình hay nên lo lắng Vương Kiệt sẽ làm gì mình? Haiz, quên đi, cô vẫn nên cảm tạ sự “Khoan dung độ lượng” của Giải An Quân.

“Em ở trong mắt những người này đúng là rất ích kỷ.” Z khoanh tay tựa vào ghế, mặt không biểu cảm nói, “Nhưng chỉ cần là con người thì đều ích kỷ, bất cứ kẻ nào cũng có thể bị mua chuộc, chẳng qua là cần lợi thế bất đồng mà thôi.” Hấn khoát tay, nêu ví dụ, “Ví dụ như muốn hạ thần phản bội vua thì cần dùng quyền lợi hấp dẫn, muốn một trong những người này phản bội đoàn đội để trong ứng ngoài hợp với chúng ta, cần dùng tình cảm.”

Vương Hiểu Thư nghe câu sau của hấn, bỗng mở to mắt nhìn: “Ý của anh là. . .”

“Cá đã cắn câu rồi.” Z thanh nhàn gõ gõ mặt bàn, vẻ mặt khinh thường nhìn hình ảnh, giống như đang nhìn một đám kiến sắp chết đi, “Làm một người thẳng, hôm nay tôi muốn nói cho bọn họ một ít đạo lý làm người.”

Vương Hiểu Thư: “. . . .”

“Việc này cần phải xem hiện trường trực tiếp mới phấn khích.” Z bỗng đứng lên, kéo cô ra khỏi phòng theo dõi mà không giải thích.

“Hả? Đây là làm sao?” Vương Hiểu Thư sững sờ bị hấn nắm mũi dẫn đi, cảm thấy bộ dáng mình đi không xa không gần ở phía sau hấn rất giống. . . Giống như đất chó đi dạo!

Z quỷ dị cười, híp mắt nói: “Đi xem vài tia sáng cuối cùng của thế giới này quy về hắc ám như thế nào.”

“”

“Thế nào, em do dự sao?” Z chậm dần bước chân, hơi trào phúng nói với cô, “Nếu không thể kiên định quyết tâm thì đừng bắt đầu, bắt đầu rồi lại hối hận, sẽ chỉ làm người khác thất vọng và xem thường em.”

Vương Hiểu Thư lắc đầu: “Không phải, em chỉ đang nghĩ, chúng ta đi qua còn không bằng ngồi trong này nhìn cho rõ và an nhàn hơn.”

“Phải không?” Z giống như không quá tin tưởng, dùng giọng điệu hoài nghi tỏ vẻ không tin.

Vương Hiểu Thư vừa đi theo hắn ra ngoài vừa nói: “Đã lựa chọn cách sống này, nhất định phải chuẩn bị tinh thần bị người khác trách móc, dù sao những việc tệ hơn trong thế giới này còn rất nhiều, cho nên muốn thế nào thì cứ như vậy đi.”

Z bình tĩnh đẩy cửa ra, dắt theo cô đi vào thang máy đi xuống lòng đất càng sâu, ấn phím xong rồi thản nhiên nói: “Em yên tâm, chỉ cần em đã quyết định tốt, vậy thì cho dù em bước lên con đường nào, tôi cũng sẽ trải bằng nó.”

“Cám ơn, em sẽ nói cho bọn họ là anh giúp em làm.”

“Không cần.”

“Vì sao?”

“Em không biết là rất mất thể diện sao?”

“ ”

Vương Hiểu Thư và Z thông qua thang máy đi đến cây cầu mà đám người Tiêu Trà sắp đi qua, sau đó đi lên cầu thang trở lại mặt đất, từ một căn phòng nhỏ màu trắng vô cùng ẩn nấp đi ra ngoài, chung quanh yên tĩnh, dễ thủ khó công, vật che quá nhiều.

“Anh cũng chỉ mới 30 tuổi mà thôi, làm sao có nhiều thời gian làm ra thứ. . . Thứ. . .” Cô muốn nói “Đường chiến đấu dưới lòng đất” giống như mê cung, nhưng nghĩ một lát rồi quyết định không nói ra, bởi vì nó chắc chắn không phù hợp với mỹ học của Z.

Z vừa quan sát động tĩnh bên kia vừa nói: “Em đã quên sao, tôi thu nạp rất nhiều binh lính ở Nguyên Tử.”

“ . . . Nhưng cũng là chuyện gần đây a!”

“Trước kia cũng có việc như vậy xảy ra.” Z nhàn nhạt trả lời, nhìn không ra có cảm xúc gì, sau đó hắn nhìn cô một cái, mặt không biểu cảm nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Vương Hiểu Thư hít vào một hơi, gật đầu: “Chuẩn bị tốt rồi.”

Z thấy cô như vậy, một tư tưởng xấu bỗng bật ra, hắn bắt lấy cổ tay cô, ác liệt nói: “Không bằng như vậy đi, chúng ta gặp mặt bọn họ, thử xem dị năng của em thế nào rồi.”

“Anh. . . Anh đang nói đùa?” Vương Hiểu Thư kinh sợ nhìn hắn.

“Không, tôi chưa bao giờ đùa.”

“Vừa rồi anh còn nói đùa ở phòng theo dõi!”

Hắn nói sang chuyện khác: “Em yên tâm, nhóm người này quá ngây thơ, bọn họ hồn nhiên như vậy thì thắng không được tôi, em có thể yên tâm mà chơi.” Giọng hắn nhẹ nhàng, “Em xem, thực ra tôi cũng là có thiện tâm, tôi cho bọn họ sống lâu như vậy.”

. . . Đúng vậy, “thiện tâm” của anh đúng là giấu kín quá rồi.

Vương Kiệt ở cùng Giải An Quân, đối với cô mà nói khẳng định không phải chuyện tốt, tuy rằng thân phận của Vương Hiểu Thư tại thế giới này là con gái của hắn, nhưng đối phương cũng là hổ dữ ăn thịt con, cô còn có thể làm gì? Dù sao việc làm của cô ngay từ đầu đã thật ích kỷ, hiện tại chính là làm càng tuyệt tình mà thôi.

Về phần những người khác, cô có thể khẳng định cho dù mình cầu Z buông tha bọn họ, tương lai có một ngày cô sẽ vô ý rơi vào tay bọn họ, hoặc là bọn họ mạnh mẽ đến mức có thể trừ bỏ cô và Z, bọn họ nhất định cũng sẽ làm như vậy.

Sự “nhân từ” và “chính nghĩa” hiện tại của bọn họ, hoàn toàn là vì chưa đủ bản lĩnh vì dân trừ hại.

Z hưng phấn mà lôi kéo Vương Hiểu Thư, vô cùng kêu ngạo chính diện tiếp đón đoàn người Tiêu Trà, Tiêu Trà thấy bọn họ thì ngây người ngay lập tức, Yusuke Miyazaki kinh ngạc hô một tiếng, sau đó nói: “Mọi người cẩn thận! Đây có thể là cái bẫy! Bọn họ làm sao có thể chủ động xuất hiện trước mặt chúng ta!? Nói không chừng là muốn lợi dụng hình ảnh để chúng ta nổ súng, mọi người không được nhúc nhích, nổ súng sẽ xảy ra chuyện!”

Khóe miệng Z co giật, rút súng ra, chìa về phía Giải An Quân, không do dự bóp cò: “Nói tạm biệt với thế giới này đi, X.”

Một mình Giải An Quân tránh ở sau lưng mọi người, chật vật né viên đạn, tiếng tim đập gần như đánh vỡ màng tai của hắn.

Không được, Tiểu Nhạc còn hấp hối ở Lượng Tử, hắn không thể chết ở đây, hắn vốn định chờ bắt được Z để Z nghĩ cách cứu cô, dù sao viên đạn là hắn chế tạo, hắn nhất định có cách, xấu nhất thì có thể dùng Vương Hiểu Thư để uy hiếp hắn, không ngờ. . . Hắn lại tự xuất hiện trước mặt bọn họ! Nhưng lại kêu ngạo đến mức này! Thật sự là phát cũng không thể nhịn!

“Anh không nên rất. . .” Giải An Quân nói được bốn chữ rồi bắt đầu thở gấp, đầu vô cùng choáng váng, giống như có cái gì bơi lội trong cơ thể hắn, hắn quỳnh lên, một ý niệm không ổn bùng lên trong đầu.

“Chắc, chỉ là loại trình độ này sao, như vậy cũng chủ động hạ chiến thư với tôi, vậy mà không lường trước sẽ bị phản phê sao?” Z ý vị sâu xa nâng lên giọng súng bốc khói, vũ khí tối om nguy hiểm nhắm ngay đám người, ai cũng không dám lộn xộn, cho dù bọn họ đang giữ súng, “Cảm giác như thế nào, sự bi ai khi bị công cụ khổng lồ chế ăn mòn tư tưởng và lý trí?”

“Đủ!” Một cô gái đội mũ che mặt mặc áo choàng bông vọt tới trước, vươn hai tay che trước Giải An Quân, hô to, “Có cái gì thì nhắm vào tôi, anh muốn giết thống đốc không phải là vì tôi sao? Anh giết tôi là được!”

Z nheo mắt thu súng lại, cẩn thận quan sát cô gái này, không chắc chắn nói: “Nội tiết tố tiểu thư?”

Cô gái sững sốt một chút, không biết nên trả lời như thế nào, Vương Hiểu Thư tốt bụng giải thích thay Z: “Hắn đang hỏi cô có phải Y Ninh hay không.”

Cô gái cứng người trong giây lát, sau đó gạt đầu, kéo ra khăn che mặt, chỉ thấy khuôn mặt như hoa như ngọc trước kia đã mất đi thanh xuân, mũi mao của ả tiêu tán, giống như lá thu điêu linh rơi khỏi cành, bị người giẫm nát trong lòng bàn chân.

“Tôi đã như vậy, các người còn chưa vừa lòng sao? Vì sao muốn khó xử Giải thống đốc và mọi người? Chúng ta chẳng lẽ không đều là nhân loại sao? Vì sao muốn tàn sát lẫn nhau? Chẳng lẽ không thể hòa bình ở chung!?” Ả nói xong tuyên ngôn hòa bình, gần như lệ rơi đầy mặt.

Vương Hiểu Thư nhìn về phía Z, hiển nhiên là để cho hắn trả lời vấn đề bén nhọn như vậy, Z tất nhiên sẽ không đưa ra đáp án làm cô thất vọng.

Hắn cười lạnh nắm súng, khi nói chuyện có thể ngẫu nhiên thấy được hai chiếc răng có xu hướng phát triển thành răng nanh: “Đều là nhân loại? A, không dám tiến lên, lại không đồng ý nhận thất bại, nếu như vậy mà các người cũng có thể gọi là nhân loại, vậy thì thật là thứ nhân loại thối nát.” Hắn nhìn chằm chằm Y Ninh với ánh mắt thật đáng tiếc, “Cô không cần nghĩ quá tốt về tôi, tôi vốn không phải vì cô mà muốn giết Giải An Quân, tôi muốn giết, là tất cả các người.”

Khuôn mặt già cỗi của Y Ninh tràn ngập khiếp sợ: “Vì sao anh lại thương tổn cảm tình của tôi đến như vậy!?”

. . . Thương tổn. . . Cảm tình. . . Của ả?

Vương Hiểu Thư nhìn trời lẩm bẩm: “Quên đi, đừng biến sự thấp hèn thành trò hề chứ Y Ninh, thật sự không hay đâu.”

Y Ninh lạnh lùng nhìn cô một cái: “Tôi không nói chuyện với cô, xin cô câm miệng.”

Vương Hiểu Thư còn chưa đáp lại ả, Z liền đi lên một bước chắn trước mặt cô, nhìn Y Ninh gần từng chữ nói: “Nên câm miệng là cô, cô còn chưa có quyền lợi ra lệnh cho cô ấy, bởi vì cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Hần bình tĩnh mà không hề do dự nói, “Hơn nữa, ai thương tổn cảm tình của cô hả? Từ đầu đến cuối tôi chỉ thương tổn thân thể của cô mà thôi.”

“” Y Ninh mất hết thể diện trước mặt mọi người, có phần lửa giận công tâm, ả run run lui về phía sau vài bước, được Yusuke Miyazaki đỡ về phía Vương Kiệt, đến lúc này, Vương Kiệt luôn luôn muốn không quan tâm mà nhìn tình thế không thể không ra mặt rồi.

Chỉ thấy Vương Kiệt trầm ổn cơ trí khoanh tay tiến lên phía trước, trầm giọng nói: “Hiểu Thư, đến đây, đến bên cạnh ba ba.” Hần duỗi tay về phía cô, cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn sa vào bẫy của hắn, dù sao cho dù là mẹ cô hay cô, ở trong ấn tượng của hắn đều là đơn thuần lại yếu đuối, hai người vĩnh viễn chỉ biết cản trở, nếu không có năng lực, lưu lại hai người sẽ chỉ trở thành gánh nặng của hắn, thà vứt bỏ sớm, miễn cho đau lòng trong thời gian dài.

Vương Hiểu Thư nhìn hắn, không chút tình cảm nào nhìn hắn năm giây, sau đó mặt không biểu cảm rời mắt đi, cười châm chọc.

Vương Hiểu Thư xem qua nguyên tác, làm sao có thể không biết Vương Kiệt giả tạo đến cỡ nào? Sau khi hắn nghe đám người Y Ninh đối thoại với Z, tất nhiên đã biết được thái độ của cô, nếu hắn thật sự muốn cứu cô, tuyệt đối sẽ không bày ra vẻ sẽ không truy cứu trách nhiệm như hiện tại, chỉ cần hắn còn chưa buông tha cô, hắn sẽ phẫn nộ, giãy giụa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Cô không nhìn thấy biểu cảm như vậy trên mặt hắn, cô bỗng vô cùng hối hận, lúc trước vì sao lại nói lời thật lòng với người không thực sự nghe, thật là ngu xuẩn.

53. Chương 53

“Hiểu Thư?” Vương Kiệt thấy Vương Hiểu Thư lạnh nhạt không có động tác gì, không khỏi nhăn mày, nghiêm túc lặp lại yêu cầu của hắn một lần, “Nhanh chút, đến bên cạnh ba ba!”

Có phải còn thiếu một câu ba ba yêu con hay không? ^__^ Vương Hiểu Thư liếc mắt nhìn hắn, chắc một tiếng nói: “Đi qua để bị ông giết chết sao?”

Vương Kiệt chợt ngẩn ra, không thể tin được nhìn cô, hai tay bắt đầu run run, che ngực giống như khí huyết công tâm, một bộ không thể thừa nhận: “Con có ý gì?!”

“Nếu ông nghe không rõ, tôi sẽ lặp lại một lần.” Vương Hiểu Thư thản nhiên nói.

Z vẫn nhếch môi, duy trì nụ cười đầy sức quyến rũ này, mặt mày mang theo sự tự tin và ngạo mạn khi bày mưu nghĩ kế, hắn nhàn nhã đi đến một bên tựa vào thân cây, hơi thở vô cùng hòa ái dịu dàng, nhưng như thế nào cũng không cảm thấy thiện ý.

“Vương thống đốc, hiện tại ngài biết tôi không gạt ngài rồi chứ?” Lúc này Y Ninh bỗng nhảy ra, nhưng nếu đứng ở vị trí của ả thì nói những lời này cũng không đáng trách, cho dù là Vương Hiểu Thư cũng không thể nói gì ả, dù sao tại tận thế, gặp việc gì thì mọi người đều nghĩ cho bản thân trước tiên.

Vương Kiệt thất vọng nhìn Vương Hiểu Thư: “Con làm ba ba rất đau lòng.”

Vương Hiểu Thư không sao cả nhếch miệng: “Người đàn ông mà tôi sùng bái từng nói một câu, tôi luôn luôn ghi nhớ trong lòng, hắn nói thế này: tôi không muốn làm bạn đau lòng, nhưng lại càng không muốn bạn thương tổn trái tim của tôi.”

Z nghe xong lời này bỗng xen mồn hỏi: “Người đàn ông em sùng bái? Ai?”

Vương Hiểu Thư trả lời: “Trần Đạo Minh a.” [1]

[1] Một diễn viên Trung Quốc.

“Đó là ai, người chết sao?”

“” Vì sao bỗng nhiên có một loại kích động muốn bóp chết hẳn.

“Đủ.” Vương Kiệt cắn răng nở nụ cười, “Tốt lắm, đã như vậy, tất cả mọi người không cần cố kị gì nữa.”

“Vương thống đốc.” Giải An Quân bày ra vẻ chính nghĩa lẫm liệt, “Ngài đừng vội, Vương tiểu thư có lẽ chỉ là nhất thời hồ đồ.”

“Con người sẽ thay đổi.” Y Ninh nhếch miệng cười lạnh, “Cho dù là dây dưa cũng sẽ mọc dài.” [2]

[2] Dây dưa ở đây là dây ở dưa hầu khi trồng, thường bò giữa hai bụi dưa.

Vương Kiệt có thâm ý nhìn ả một cái, ả liền nhú mày lại, rồi mắt rồi im lặng.

Vương Kiệt nhếch miệng, ánh mắt một lần nữa dừng ở người Vương Hiểu Thư, giống như nhìn một người khác qua cô, giây lát sau nói: “Quên đi, không ai có nghĩa vụ cứu một người trầm mê trong bóng tối khỏi nước sôi lửa bỏng.”

”Con người sẽ thay đổi, thật sự, Vương Hiểu Thư sâu sắc tán thành những lời này, cô cảm thấy hiện tại mình thay đổi, nhìn những người này, cô có một loại kích động mãnh liệt muốn giết chết bọn họ.

Sắc mặt Giải An Quân rất khó coi, hắn nhếch môi đứng ở góc chết giữa đám người, ngẫu nhiên nhìn Z một cái, trông có vẻ vô cùng mâu thuẫn.

Z nghe xong lời nói của Vương Kiệt, bước đến bên cạnh Vương Hiểu Thư, nho nhã lễ độ hỏi: “Tôi có thể bắt đầu chưa?”

Vương Hiểu Thư thực ra rất hiếu kỳ người cần “Dùng tình cảm” mà Z nói là ai, sự tình đã đến nước này, người kia cũng nên hiện thân rồi. Cô nghi hoặc nhìn về phía Z cầu giải thích.

Z vô cùng thuận theo mỉm cười bắt đầu giải thích nghi ngờ cho cô, nhưng trước đó, hắn bày ra một nan đề lớn cho đám người đối diện.

Ngón tay thon dài trắng nõn chạm vào màn hình máy tính, điều này cho thấy hắn đang chuẩn bị hành động, nhưng đám người đối diện tuy cảm sung, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, bọn họ đã sinh ra thói quen sợ hãi Z.

Bọn họ sợ hãi là cần thiết, Z nhanh chóng kết thúc thao tác máy tính, dắt Vương Hiểu Thư lui về phía sau vài bước, áo dài trắng nhẹ nhàng bay theo gió, dần dần quy về bình tĩnh.

Nhưng mà, sau khi nó quy về bình tĩnh, rung chuyển lớn hơn đã xuất hiện.

Vền vện một cây cầu bị vật thể không rõ phá hủy từ dưới lên trên, bụi mù quần quanh bùn đất và đá vụn quấy nhiễu hình ảnh, Vương Hiểu Thư đã đứng ở phạm vi an toàn cùng Z, lần đầu tiên cảm nhận được vô cùng rõ ràng, người đàn ông bên cạnh cô là một thiên tài.

Lần đầu tiên cô phát hiện, Z thật sự là thiên tài siêu cấp có những ghen hoàn mỹ nhất trên địa cầu.

Cô rời mắt đến trên người hắn, hắn mỉm cười nhìn chằm chằm người máy màu bạc dần dần hiện lên trong bụi mù, đắc ý quay đầu hỏi cô: “Thế nào? Tuy rằng chỉ dành chút thời gian, nhưng hiệu quả có vẻ không tệ.”

“Chỉ” dành chút thời gian?

Vương Hiểu Thư bội phục sát đất, tất nhiên sẽ không nói không tốt, phản ứng của cô làm Z vô cùng hài lòng, hắn nhìn người máy chiến sĩ mà mình thiết kế vững vàng đứng trên mặt đất, sau khi đứng vững thì dù là tạo hình hay độ cao đều là vô cùng. . .

“Megatron sao?” Vương Hiểu Thư ngạc nhiên hỏi.

Khóe miệng Z giật giật, thề thốt phũ phàng: “Đó là cái gì? Chưa từng nghe qua.”

“Đừng đùa, đây quả thực là giống như đúc, anh làm theo hình dáng của Megatron phải không? Không thể ngờ rằng anh còn xem Transformers!” Vương Hiểu Thư dường như có phần sai trọng điểm, dù sao đám người đứng đối diện người máy đã hoàn toàn choáng váng, chạy không dám chạy, ra tay lại càng không dám, bọn họ giống như thấy được tương lai của mình, có chút hối hận vì sao lại làm chuyện điên rồ cùng Giải An Quân.

Z không hề muốn thảo luận vấn đề này cùng Vương Hiểu Thư, tại sao hắn phải thừa nhận chuyện nhảm chán như vậy, tuy rằng. . . Không, không có tuy rằng.

Z tiến lên vài bước, lướt qua người máy đứng phía trước nó, chiến sĩ màu bạc cung kính đứng thẳng, một giọng nam điện tử trầm thấp vang lên: “Xin chào, tiên sinh.”

“Bé ngoan.” Z sờ sờ. . . chân người máy, cười cong mắt nhìn chằm chằm đám người Giải An Quân, “Còn chưa thấy phát minh mới của tôi đúng không? Tôi đặc biệt để nó đi ra cho các người nhìn xem, các người có đề nghị gì muốn nói không?” Hắn ngừng lại một chút, bỗng nói, “Tiêu phó thống đốc, nếu anh còn muốn giữ lại mệnh đề nhìn em gái của mình thì đi lại đi.”

Từ đầu đến cuối Tiêu Trà đều không mở miệng, im lặng đến mức kỳ quái, điểm này những người khác không nhận thấy được, bởi vì cảm giác tồn tại của Z quá mạnh mẽ, hắn vừa ra thì mọi người rất khó rời lực chú ý đến những người khác.

Một câu này của Z, trực tiếp đưa Tiêu Trà lên đầu sóng ngọn gió, mọi người vốn tưởng đó là kế ly gián của Z, nào biết hắn chẳng những ly gián, còn ly gián thành công rồi.

Tiêu Trà không nói một tiếng, nhanh chóng đi tới sau người máy, đứng sừng sững vai cùng Vương Hiểu Thư, khiến cho Vương Hiểu Thư có phần không tiếp thụ được.

”Đây là. . .? Khóe miệng cô run run hỏi.

Z dịu dàng nói: “Tiêu phó thống đốc là người thức thời, đã mất đi anh trai, sẽ không thể lại mất đi em gái yêu quý nữa, tuy rằng hắn còn có một em gái khác, nhưng vị tiểu thư kia hiện tại đang ở. . .” Hắn nhìn Giải An Quân, ánh mắt sâu kín đầy sức quyến rũ, “Tại Ly Tử, tôi nói đúng không, X?”

“X?” Yusuke Miyazaki nhú mày phát ra nghi vấn, không dấu vết kéo ra khoảng cách với Giải An Quân.

Thân thể của Giải An Quân là một khuyết điểm lớn, hắn không có thể năng để chống lại Z, chỉ có thể dựa vào chỉ số thông minh, loại trạng thái này nên đứng ở sau bức màn cách đó ngàn dặm, nhưng vì tính mạng của Nhạc Đào Lương, hắn không thể không đi lên con đường hiện tại.

Giải An Quân nhìn Z, cổ chịu đựng dụng cụ khổng lồ đang không ngừng phá hủy lý trí của hắn, mở to đôi mắt đầy tơ máu, gian nan đi về phía trước: “Anh cho là như vậy thì tôi không có sức phản kháng nữa?”

“Có lẽ anh khá để ý an nguy của vị Nhạc tiểu thư ở Lượng Tử.” Z nhìn lướt qua Tiêu Trà một cái.

Tiêu Trà nhận được tin tức, không có cảm xúc gì nói: “Nhã Nhã sẽ làm tốt chuyện anh yêu cầu, đến lúc đó xin anh hãy tuân thủ lời hứa.”

“Tôi sẽ.” Z đồng dạng nói, “Cho đến bây giờ tôi chưa từng nói một lời sai.”

Vương Hiểu Thư rất muốn “Phi” một tiếng, nhưng cuộc đời này có lẽ cô cũng không có cơ hội, bởi vì đối tượng mà cô muốn châm chọc thật sự quá mạnh. . .

Giải An Quân là người thông minh, tất nhiên sẽ không thể không nghe hiểu lời này, hắn kinh ngạc hỏi: “Các người làm gì Tiểu Nhạc?!”

Y Ninh tiến lên vài bước đỡ Giải An Quân đang lảo đảo, Yusuke Miyazaki và Vương Kiệt nhìn nhau ra hiệu, lặng lẽ kéo ra khoảng cách với bọn họ, tìm kiếm con đường thích hợp để thoát khỏi nguy hiểm.

“Anh sắp được đoàn tụ với Y rồi.” Z vô cùng xấu xa cười rộ lên, “Đương nhiên, là ở dưới đất.”

Giải An Quân chợt ngẩn ra, giống như nhất thời không tiếp thụ được đả kích lớn như vậy, nhưng lúc này Vương Kiệt và Yusuke Miyazaki lại tiếp tục cho hắn sự đả kích lớn hơn, bọn họ. . . chạy thoát.

54. Chương 54

Y Ninh khiếp sợ nhìn Vương Kiệt và Yusuke Miyazaki đang nhanh chóng rời đi bằng đường nhỏ: “Em chưa từng nghĩ rằng bọn họ sẽ là người như vậy!” Á lăm lăm, “Đồng bạn sẽ đối đãi với nhau như vậy sao?”

Vương Hiểu Thư lạnh nhạt nhìn ả: “Đó là bởi vì cho tới bây giờ người khác đều không coi các người là đồng bạn, mà các người cũng như vậy.”

Y Ninh nhìn Vương Hiểu Thư, hốc mắt hơi đỏ lên: “Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì cô có được hết thấy?”

Đúng vậy, hết thấy vốn nên là của ả, nếu không phải Vương bán bao đổi linh hồn, biết trước tình tiết, còn có bàn tay vàng mở lớn là Z. . . Nhưng mọi việc đều đã xảy ra, nói này đó còn có tác dụng gì?

Vương Hiểu Thư không để ý ả, hiện tại cô chỉ quan tâm đến vấn đề của Giải An Quân, dù sao hắn và Z ra từ cùng một phòng thí nghiệm, còn từng động tay chân với dụng cụ không chế trong cơ thể Z, cô thật sự không thể bỏ qua.

Lúc này Giải An Quân đã suy nghĩ cẩn thận hết thấy, chỉ số thông minh của hắn không cần đề cập đến, cho nên dù Z không tỏ vẻ gì hắn cũng biết hôm nay mình hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng mà, có người cho dù chết, cũng không muốn cho bạn thoải mái.

Về mặt Giải An Quân bỗng trở nên vụn vặt, không biết hắn nói gì đó với Y Ninh, biểu cảm của Y Ninh luống cuống, giống như vô cùng khổ sở, kháng cự lắc đầu với hắn.

Giải An Quân vỗ vỗ tay ả, không nói gì nhiều, chỉ dùng ánh mắt nói cho ả quyết tâm của hắn, Y Ninh im lặng một hồi, bỗng xoay người chạy theo hướng ngược lại với Yusuke Miyazaki và Vương Kiệt, lựa chọn của ả vô cùng đặc biệt.

Vì tranh thủ thời gian cho Y Ninh, Giải An Quân bước về phía Z: “Tôi sống cho tới hôm nay, đã là trộm đến rồi.” Hắn nhếch miệng, cười thật tà ác, “Nếu Tiểu Nhạc đã không có hi vọng, tôi sống cũng không có ý nghĩa nữa.”

Hắn đi tới gần Z, Z hoàn toàn không thèm để ý, vốn không có ý định lùi về sau, thản nhiên chờ hắn, càng không có chút ý định muốn đuổi theo Y Ninh, trước mắt trừ bỏ Giải An Quân mới là việc cấp bách đối với Z.

“Tôi biết anh luôn luôn muốn bức tử tôi, tồn tại của tôi là chỗ bẩn của anh, anh không thể chấp nhận có cá lọt lưới dưới tay mình, hơn nữa con cá này còn uy hiếp đến an nguy của anh.” Giải An Quân cười tự giễu, “Tuy rằng anh không nói ra, nhưng tôi biết anh cũng sợ, anh là kẻ biến thái, anh biết không, Z?”

Hắn không biết là đang khóc hay đang cười: “Anh muốn nhìn tôi tuyệt vọng thống khổ, nhìn tôi hối hận vì sao lúc trước lại chạy trốn, anh muốn cho tôi hiểu rõ chỉ có cái chết mới là giải thoát.”

Z lạnh nhạt nghe hắn nói xong, gật đầu: “Anh thật thông minh, đây là chỗ đáng giá duy nhất trên người anh làm tôi hơi chút để ý, nhưng trí thông minh của anh thật hữu hạn.” Hắn nhìn đồng hồ, “Đã đến giờ rồi, còn muốn đi làm chút việc giúp Tiêu phó thống đốc, cho nên anh hãy chào tạm biệt đi.”

“Không!” Giải An Quân hô to trước khi Z ra tay, giống như mất đi tất cả sức lực, hắn đã đứng không nổi nữa, hầu kết lòi ra, có thứ gì đang di chuyển trong đó, hắn là dụng cụ khổng chế.

Ngay cả giọng nói của hắn cũng như bị bóp méo: “Anh nghĩ rằng tôi thật sự không có cách nào thương tổn đến anh sao? Anh quá tự phụ, Z.”

Giải An Quân cười rộ lên một cách lập dị, té trên mặt đất nói: “Căn nguyên khiến tôi thống khổ là anh, mà căn nguyên khiến anh thống khổ chắc chắn sẽ là tôi, tôi biết rằng bằng bản lĩnh của anh có thể lấy ra dụng cụ không chế, cho nên. . .” Hắn há to mồm, hàm răng đầy máu, “Chờ coi đi, tôi sẽ cho anh nếm thử sự đau khổ hôm nay của mình, một ngày nào đó, anh không thể không rời khỏi người trong lòng, nhìn người trong lòng chết trước mặt mình, hoặc là. . . Tự tay giết người mình yêu nhất.”

Hắn rời mắt về phía Vương Hiểu Thư đã hoàn toàn bị khiếp sợ, có ngụ ý nói: “Tuy rằng tôi chết, nhưng chỉ cần anh còn sống một giây, tôi tuyệt đối sẽ không để anh tốt hơn.”

Đây có lẽ là lời cuối cùng Giải An Quân muốn nói, nói ra một âm cuối cùng, hắn gục xuống đất, mất đi sinh mệnh.

Yết hầu của hắn vỡ tan, có thứ gì đó nhảy ra, bắn vài cái, dừng ở bên cạnh giày da của Z.

Z dùng mũi giày đá dụng cụ không chế đầy máu sang một bên, quay đầu nhìn về phía Vương Hiểu Thư và Tiêu Trà: “Diễn đẹp mắt sao?”

Tiêu Trà giống như khinh thường bình luận, lạnh lùng quay đầu đi, một chữ cũng chưa nói.

Vương Hiểu Thư hơi há mồm nhưng không phát ra tiếng, cảnh tượng vừa rồi thật sự rất rung động, cũng chỉ có loại tâm lý như Z mới có thể lạnh nhạt như vậy. . .

Z cũng chưa nói gì, đi về phía trước vài bước như muốn đến bên cạnh Vương Hiểu Thư, nhưng hắn đi được một nửa thì dừng lại, mày nhíu chặt, trong con ngươi đen nhánh có một tia sáng đỏ mỏng manh.

“Tuy rằng tôi chết, nhưng chỉ cần anh còn sống một giây, tôi tuyệt đối sẽ không để anh tốt hơn.”

Lời nói lúc trước của Giải An Quân còn vang bên tai, Z hít thở sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại trái tim đang đập dồn dập, nhưng dù hắn làm thế nào cũng không có tác dụng, hắn chỉ cảm thấy trái tim như muốn nổ mạnh, nhanh chóng nhảy lên với tốc độ không thể tưởng tượng nổi, trong mạch máu như có thứ gì sắp chui ra, vô cùng nguy hiểm.

Z lui về phía sau, hắn nhìn Vương Hiểu Thư với ánh mắt thật đáng tiếc, hắn cách xa ít nhất mười mét, sau đó thở dài.

Hắn cảm thấy hiện tại mình vô cùng chật vật, thậm chí cảm thấy cả đời mình chưa từng mất mặt giống như lúc này. Hắn biết thân thể mình đã có vấn đề nghiêm trọng đến mức không thể ở lại đây nữa, hắn không có khả năng giải quyết vấn đề này trong thời gian ngắn, ở lại đây nói không chừng hắn sẽ tự tay giết chết Vương Hiểu Thư giống như lời của Giải An Quân, đến lúc đó hết thảy sẽ không còn cách nào bù lại, nhưng. . .

Dù vậy, hắn vẫn rất muốn ở lại, chẳng sợ giống như một con chuột chui rúc trong cống rãnh nhìn cô qua song sắt rỉ, hắn cũng không muốn rời khỏi.

“Tiêu Trà.” Z bỗng nói, nhìn lướt qua Vương Hiểu Thư, “Mang cô ấy đi, đến một nơi an toàn, tôi sẽ đưa em gái anh hoàn hảo không có việc gì đến trước mặt anh, nếu không về sau anh chỉ có thể đốt chút tiền giấy vào giờ này hàng năm cho cô ta, nếu khi đó anh còn sống.”

Tiêu Trà hơi sững sốt, nhíu mày: “Anh có ý gì?”

Z không để ý hắn, nhanh chóng nói với Vương Hiểu Thư đã nhìn ra manh mối: “Đừng tới tìm anh.” Hắn xoay người, gió thổi bay một góc áo dài trắng, bóng dáng của hắn nhanh chóng biến mất ở thảm thực vật dày đặc.

Vương Hiểu Thư muốn đuổi theo hắn, nhưng người máy vẫn đứng im bồng động đây, nó chắn trước mặt cô, nói, “Xin nghe theo tiên sinh, phu nhân.”

“. . . .” Vương Hiểu Thư không biết hình dung cảm xúc lúc này của cô như thế nào, tóm lại cô thật sự vô cùng. . . Vô cùng mất hứng!

“Nghe người đại gia!” [1] Vương Hiểu Thư phần nộ vượt qua nó, vọt vào trong rừng cây, cách đó không xa dường như có tiếng đánh nhau, cô tăng tốc độ chạy lên phía trước, rốt cuộc chạy tới nơi đó kịp thời, thấy được một hình ảnh vô cùng khó hiểu.

[1] Măng người nào đó đại gia, tương đương măng bát đại tổ tông của đối phương.

Ba người Z, Yusuke Miyazaki, Vương Kiệt đứng thành một vòng, Yusuke Miyazaki đứng rất gần Z, trạng thái của Z vô cùng hồng bet, ánh mắt hấn đỏ ngầu, súng trên tay bị hấn nắm thật chặt, Vương Kiệt đã trúng một phát súng, ngồi phịch dưới đất thở dốc kịch liệt.

“Hiểu Thư?!” Vương Kiệt giống như thấy cứu tinh nói, “Nhanh chút, mang kẻ điên này đi!”

Tiêu Trà vì câu nói trước khi rời đi của Z mà không thể không chạy theo Vương Hiểu Thư, lúc này thấy Vương Hiểu Thư muốn đến bên cạnh Z, không khỏi bất đắc dĩ giữ cô lại: “Cô nhìn cẩn thận xem, hấn rất không bình thường, hiện tại cô đi lên có khi sẽ bị bắn chết.”

Yusuke Miyazaki khó khăn giằng co với Z, nếu không phải hấn nhân cơ hội chế trụ cổ tay nắm súng của Z, chỉ sợ hiện tại bọn họ đều bị Z giết sạch, tuy rằng đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, cho tới bây giờ hấn cũng chỉ để lại Z chưa đến một phút, nhưng hấn đã không chịu được nữa.

Đôi tay của Z vô cùng thích hợp để đánh đàn dương cầm, nhưng nó lại có thể dễ dàng cướp đi sinh mệnh của mọi người.

Vương Hiểu Thư rất muốn khóc, bộ dáng này của Z làm cho lòng cô vô cùng khó chịu, cô cắn môi dùng sức đẩy Tiêu Trà: “Tôi tự có chừng mực, anh kệ tôi.” Cô không để ý ngăn trở tiến lên, nói với Yusuke Miyazaki, “Anh để lại hấn, một phút là được rồi.”

Yusuke Miyazaki không hiểu nhìn cô, cô không để ý hấn, nhanh chóng tiến lên đoạt súng trong tay Z, sau đó tập trung tinh thần dùng sức đập xuống gáy hấn, công kích có chứa dị năng làm con người Z chột lóe, nhắm mắt lại đình chỉ chống cự.

Vương Hiểu Thư nhanh chóng kéo hấn vào lòng mình, lùi về sau vài bước kéo ra khoảng cách với mọi người, giờ súng lạnh nhạt nhìn bọn họ: “Còn sống rời đi, hoặc là chết tại đây, các người tự chọn.”

Yusuke Miyazaki sửng sốt nhìn cô, giống như không thể tiếp thụ nỗi biến hóa nhanh chóng như vậy, hấn suy nghĩ một lúc lâu, ánh mắt phức tạp nhìn cô một cái, một mình rời đi trước.

Tiêu Trà nhũn mày nói: “Tôi sẽ không làm hại mọi người, nhưng tôi phải chờ hấn tỉnh lại, hỏi rõ tình huống của Nhã Nhã rồi đi.”

Vương Hiểu Thư lườm hấn, không thèm đếm xỉa, nhìn về phía Vương Kiệt: “Còn ông?”

Vương Kiệt đắm chiêu nhìn Z, bỗng nở nụ cười: “Hiểu Thư, con nghĩ rằng vì sao ta lại là cha của con?”

Vương Hiểu Thư hơi nghi hoặc, nhưng một giây sau cô liền hiểu rõ ý tứ của hấn, rất nhiều quân mai phục của Lượng Tử tập kích từ bốn phía, cô không kịp suy xét, nhanh chóng nổ súng xử lý một đám người, súng giật làm tay cô run lên.

“Con còn có bao nhiêu đạn?” Vương Kiệt ôm vết thương ở vai, cười lạnh, “Con có thể chống lại nhiều người như vậy?”

Vương Hiểu Thư khó hiểu nhìn hấn: “Ông thật sự là một người cha sao?”

Vương Kiệt sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp, chỉ thấy Vương Hiểu Thư trực tiếp ném súng đã hết đạn đi, một tay ôm lấy Z, dùng cách thức khó có thể tưởng tượng, tay không xử lý tất cả binh lính Lượng Tử muốn tiến lên bắt sống tù binh, việc này phải cảm tạ Z, dị năng hấn cho cô dùng thật sự rất tốt, nhanh chóng, trí mạng, hơn nữa vô hình.

Vương Kiệt nhanh chóng quyết định, cao giọng nói: “Không cần lưu người sống, trực tiếp giết sạch!” Dù sao bọn họ chết thì hấn có thể niêm phong phòng thí nghiệm để tìm vật hấn cần, chỉ cần Z đã chết là được, chỉ cần hấn chết. . .

Đáng tiếc, Z nhất định không chết được, tuy rằng Vương Kiệt hạ mệnh lệnh không để lại người sống, nhưng đã quá chậm, lòng tham của hấn làm hấn mất đi cơ hội thắng lợi tốt nhất, người máy Z chế tạo chạy tới, dễ dàng tiêu diệt đám ô hợp này, nâng Z và Vương Hiểu Thư vào trong buồng điều khiển, chuyển thành trạng thái phi cơ chở bọn họ, nhanh chóng rời khỏi.

Vương Kiệt núp trong bụi cỏ, ngơ ngác nhìn thứ này bay đi, vẻ mặt chăm chú mà khát vọng.
Nếu thứ kia nghe lệnh hẳn. . .

55. Chương 55

Cho đến khi bị nhét vào khoang máy, Vương Hiểu Thư mới lấy lại tinh thần, cô sững sờ đi đến phía cửa sổ, nhìn bầu trời xanh thẳm bên ngoài, lại nhìn Z đang hôn mê, hẳn an ổn nằm trên giường giải phẫu, phía dưới lót đệm êm ái, bộ dáng ngủ say trông vô hại hơn khi tỉnh.

Vương Hiểu Thư thở phào nhẹ nhõm, lau quệt cái trán đầy mồ hôi, xoa bàn tay đau nhức rồi trở lại bên người hắn, ngồi ở bên cạnh, đang muốn thử đánh thức hắn, một giọng nói cứng nhắc quen thuộc vang lên: “Phu nhân, xin hãy trối tiên sinh lại.”

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn xung quanh: “Cái gì?”

“Dưới giường giải phẫu có một ngăn kéo, bên trong có thứ ngài cần.” Giọng máy giải thích.

Vương Hiểu Thư mở ra, quả nhiên thấy băng keo y tế và một loạt đồ có thể dùng để cố định người trên bàn phẫu thuật.

“ . . . Có ý gì?” Cô nhú mày hỏi.

Âm thanh vang lên: “Tiên sinh từng nói, nếu thân thể hắn lại xảy ra tình huống như hôm nay, liền trối hắn vào giường giải phẫu, không được cho hắn đi bất cứ chỗ nào, cho đến khi hắn khôi phục lý trí mới thôi.”

Vương Hiểu Thư lấy công cụ ra: “Hắn nói khi nào?” Dừng lại một chút, “Anh có tên sao? Tôi nên xưng hô với anh như thế nào?”

Giọng máy dường như chần chừ một chút, nói: “Tất cả tin tức đều là tiên sinh ghi vào trình tự của tôi, vấn đề thứ hai của ngài không có đáp án ở trong trình tự.”

“Ừm. . .” Vương Hiểu Thư đứng dậy, nhìn Z đang nằm trên giường, trong lòng rất khó chịu, thuận miệng nói, “Vậy gọi anh là Megatron đi.”

“Được, đã ghi lại.”

“” Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, thay đổi tư thế của Z, chỉnh lại áo sơ mi có phần xộc xệch của hắn, vừa làm vừa không nhận được mà xoa mặt hắn.

Cô đẩy ra tóc mái hỗn độn trên trán hắn, nhìn khuôn mặt tuần tú lịch sự, cánh môi mỏng manh, không nhận được thở dài.

Quả nhiên vẫn không làm được người tốt, lòng người hiểm ác, chẳng phải tất cả mọi người đều yêu hòa bình, giống những người mà cô gặp, thậm chí ngay cả đạo đức cơ bản cũng không có, vì sao cô phải mang lòng áy náy với bọn họ? Dù sao thế giới này không hề tốt đẹp, có nhiều bánh hồng từ trên trời rơi xuống cũng không liên quan đến cô, chỉ cần người mà cô để ý không có việc gì là được.

Trong lúc Vương Hiểu Thư đang suy tư, bốn phía giường giải phẫu bỗng bắn lên bốn hình cung chế trụ cổ tay và cổ chân Z, không cần nghĩ cũng biết là Megatron làm.

“Phu nhân, tiên sinh sắp tỉnh, xin ngài cách xa một chút, trải qua tính toán của tôi, bốn mét là khoảng cách an toàn.”

. . . Thật là, nghe loại xưng hô và loại lời thoại này, lại liên tưởng đến diện mạo người máy, cảm giác thật sự là rất kỳ quái.

“Nếu tôi ở lại thì sẽ bị thương sao?” Vương Hiểu Thư nhẹ giọng hỏi, nhưng không cần Megatron trả lời cô, bởi vì Z đã mở mắt ra.

Trong con người đen nhánh của hắn có ánh đỏ mỏng manh đang chảy xuôi, môi mỏng mím lại một cách gợi cảm, hắn mặt không biểu cảm nhìn lên trên, ánh mắt thật xa lạ, bên trong không có một chút cảm xúc, cho dù là âm trầm và sát khí cũng không có.

“Phu nhân, xin lùi về sau.”

Tiếng nhắc nhở lần lượt vang lên, nhưng Vương Hiểu Thư lại không có cách nào rời đi, bằng thân thể nhỏ nhoi này của hắn, dù chơi công nghệ cao, nhưng chẳng lẽ có thể trở nên lực đại vô cùng? Dụng cụ khổng lồ chế dù có phóng ra bệnh độc gì đó, cũng tuyệt đối sẽ không phải bệnh độc làm hắn mạnh hơn, hắn là bệnh độc có tính hủy diệt mới đúng.

“Hắn còn nói gì với anh? Không, là viết cái gì trong trình tự? Ví dụ như làm thế nào để giảm nhẹ bệnh của hắn?” Vương Hiểu Thư quan sát biến hóa của Z, hắn vẫn nằm im, ngẫu nhiên chớp mắt một cái, không có hành động gì.

Megatron im lặng một lát, hắn là đang tìm tư liệu, sau đó nói: “Sau cánh cửa màu trắng cách phòng điều khiển ba mét, dựa theo tiến độ đến xem, thuốc chữa tiên sinh nghiên cứu chế tạo còn chưa hoàn thành.”

Đã nghiên cứu? Vương Hiểu Thư nhíu mày, đứng dậy lùi về sau vài bước, bởi vì Z đã bắt đầu vùng vẫy, hơn nữa lực lượng từ vừa bắt đầu ném thử đã biến thành giãy giụa vô tri giác.

Cô nhìn cổ tay hắn bị trói đỏ, không đành lòng quay đầu đi.

“Chỉ có thể chờ thôi sao?” Cô không biết là hỏi người khác hay hỏi mình, nghĩ một lát rồi đi đến cạnh hắn, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, bắt buộc mình phải bình tĩnh, “Đừng nhúc nhích, nhìn em, có biết em là ai hay không?”

Z từ từ dừng lại động tác, chuyển mắt về phía cô, tóc mái của hắn buông trước mắt, ánh mắt màu đỏ có phần dọa người, nhưng điều này không ảnh hưởng đến sự an toàn của hắn, Vương Hiểu Thư biết mình không nên nghĩ vậy vào lúc này, thế nhưng. . . Thật mẹ nó gọi cảm a, đàn ông không xấu phụ nữ không thương, những lời này thật đúng!

“Hiểu Thư.” Z nhếch miệng, giọng nói trầm thấp vang lên, nghe thấy hắn nói như vậy, Vương Hiểu Thư bỗng rơi lệ.

“Xem như anh có lương tâm.” Cô xoa xoa đầu hắn, vò rối tóc hắn, hắn không hề tức giận chút nào, dịu dàng một cách kỳ lạ, “Hiểu Thư, cởi trói giúp anh.” Hắn nhìn qua cổ tay và cổ chân bị trói.

Vương Hiểu Thư gật đầu, đang định tìm chốt mở, liền nghe thấy Megatron nói: “Không được!”

Vương Hiểu Thư ngớ ra: “Vì sao?”

“Đó là trang bị cảm ứng, nếu chỉ tiêu cơ thể tiên sinh phù hợp với chỉ số trước đây hắn đặt ra, hệ thống sẽ tự động mở ra, nếu không. . .” Megatron còn chưa nói xong, Vương Hiểu Thư bỗng cảm thấy một trận gió lạnh thổi từ phía sau, hương vị quen thuộc của Z đập vào khứu giác của cô, cổ của cô bị hắn cắn mạnh không hề lưu tình.

Vương Hiểu Thư kêu đau một tiếng, nhanh chóng lùi về sau, nhưng dường như hắn đã không có lý trí, vốn không biết mình đang làm gì, cắn rất mạnh, cho nên dù cô rời đi rất nhanh, cổ vẫn bị cắn chảy máu.

Máu ấm áp chảy xuôi từ cổ cô xuống đồ phòng hộ màu trắng, Vương Hiểu Thư chặt vật úp người trên mặt đất, thở hổn hển một lát, hai tay chống trên đất nhìn Z, biểu cảm so với hắn thì càng phức tạp.

Khóe miệng Z rõ ràng có vết máu, hắn thậm chí lè lưỡi liếm liếm, Vương Hiểu Thư bất đắc dĩ xoay đầu, đứng lên đi về phía phòng điều khiển, cũng không để ý hắn, giống như không để ý việc bị hắn cắn một cái.

“Chỗ nào có quần áo tắm rửa? Thuốc và băng vải có trong phòng điều khiển chứ? Tôi có cần tiêm vắc xin phòng bệnh gì hay không? Bị một con mèo cắn cũng có thể bị bệnh đại.” Vương Hiểu Thư có chút nhụt chí, vừa đi vừa nói thầm.

Megatron nghiêm túc nói: “Không cần thiết, trong thân thể ngài đã có vắc xin phòng bệnh.”

“. . . .” Thật sự là người cái gì cũng làm được, nhưng rốt cuộc hắn làm khi nào?

Vương Hiểu Thư mở cửa phòng điều khiển, nhẹ nhàng đề lên miệng vết thương trên cổ, ở phòng điều khiển có diện tích không lớn tìm được băng vải và thuốc trị thương, ngồi trên ghế dựa, soi gương cẩn thận bôi thuốc, thuận miệng hỏi: “Hắn như bây giờ, tôi cũng không thể không quản hắn. Tôi có thể làm cái gì? Hiện tại chúng ta đi đâu? Anh bay lâu như vậy không sợ tổn xương sao?”

“... Năng lượng mặt trời.”

Ừm, cũng đúng, năng lượng mặt trời sẽ trở thành nhiên liệu chủ yếu trong tương lai, điều này đã được tiên toán từ lâu.

“Vậy thì tôi có thể làm gì?”

“Nếu ngài nhất định phải làm gì đó, vậy thì nói một chút chuyện giữa hai người với tiên sinh đi, có lẽ có thể giúp ý thức của hắn khàng phục.”

... Nói một chút chuyện giữa bọn họ? Giữa bọn họ dường như không có kỷ niệm gì rất tốt đẹp, bọn họ ở cùng nhau ngoại trừ xử lý chuyện râu ria, thì là đang. ...

“Chẳng lẽ muốn tôi tự thuật về sinh hoạt tình dục cho hắn sao?” Khóe miệng Vương Hiểu Thư run rẩy, nói nhỏ.

Megatron không hổ là máy móc, không thấy có gì bất thường, hơn nữa còn nghiêm túc trả lời vấn đề này: “Theo nghiên cứu khoa học, mỗi tuần sinh hoạt tình dục hai lần là cách tốt nhất để giải tỏa, ít tổn thời gian sức lực lại bớt lo.”

... Không hổ là thần khí mà Z chế tạo, ngay cả tính cách và ngũ khí đều giống hắn như đúc.

Vương Hiểu Thư cột chắc băng vải, nhìn đồ phòng hộ loang lổ vết máu, còn chưa mở miệng hỏi, Megatron đã nói: “Trả lời vấn đề ban đầu của ngài, quần áo tắm rửa đặt ở tủ trong tường ở phòng điều khiển.”

Phòng điều khiển này tuy diện tích rất nhỏ nhưng cái gì cũng có, Vương Hiểu Thư đi đến cạnh tủ trong tường, mở cửa tủ ra, bên trong vẫn là áo dài trắng, trong áo dài trắng là áo sơ mi và quần tây, phía dưới quần tây bày giày da chỉ một kiểu dáng, nội y và tất.

Vương Hiểu Thư lấy một bộ xuống, bỏ áo dài trắng và áo sơ mi ra, cởi áo khoác của mình, chỉ mặc nội y khoác lên áo sơ mi của Z, lại phủ thêm áo dài trắng, như vậy là có thể đi biểu diễn được rồi.

Cô có phần quần bách vén tay áo lên, cởi giày đi chân không ra phòng điều khiển, thắm lông xù dưới đất làm chân cô ngứa ngáy, cô vừa ra liền thấy Z đang không ngừng muốn ngồi dậy, cổ tay và cổ chân hắn bị khung trời mài đến rách da.

“Đủ!” Vương Hiểu Thư không thể nhịn được nữa chạy tới, vô cùng có khí thế quát lớn, “Dừng lại!”

Z dường như không ngờ cô sẽ hung dữ như vậy, hắn theo bản năng dừng lại động tác, không hiểu nhìn cô, thật giống như không quen biết.

Vương Hiểu Thư cười nhạt nói: “Làm gì a, bày ra bộ dáng này là muốn làm em áy náy sao? Không biết em sao? Vậy em sẽ làm anh nhớ lại em là ai.” Tay cô đề lên ngực hắn, trên giường hẹp không có vị trí cho người thứ hai, cho nên cô chỉ có thể giạng chân ở trên bụng hắn.

Cô cúi đầu, cong khóe miệng dịu dàng nói, “Em đặt toàn bộ dũng khí vào việc làm anh vui vẻ, anh không được có chuyện gì, nếu không em cũng không sống nổi.” Hốc mắt cô hơi nóng lên, nói xong lời này liền nhào vào lòng hắn, dường như không để ý hắn lại cắn cô, nhưng hắn cũng không làm như vậy.

Z yên tĩnh trở lại, hắn nằm dưới người cô, da thịt mềm mại của cô dán vào người hắn, lông mi dài dài ngẫu nhiên xẹt qua cổ hắn, hô hấp ấm áp và cảm giác ngứa ngáy làm thân thể hắn dần dần bình tĩnh.

Chịu đựng, từ này không ngừng hiện lên trong đầu hắn, hắn nhắm nghiền mắt, cố gắng ổn định hô hấp, mặc dù sóng to mãnh liệt trong lòng đã giày vò đến mức khiến đầu ngón tay của hắn đều khắc vào trong lòng bàn tay, nhưng hắn phải chịu đựng. Bởi vì nếu hắn không nhịn được, hắn sẽ làm ra chuyện không thể tưởng tượng khiến mình hối hận.

Trói buộc trên giường giải phẫu biến mất, Vương Hiểu Thư thấy vậy lập tức ngồi thẳng, tóc đen dài xõa tung ngang vai, ngẫu nhiên có vài sợi buông xuống, ái muội xẹt qua môi Z.

Z mở mắt, trong đôi mắt mỗi một tuy vẫn đầy tơ máu, nhưng ánh đỏ quỷ dị đã biến mất, xem ra lý trí đã tạm thời trở về.

“Hiểu Thư.” Lúc này khi hắn gọi tên cô, cô có thể tin tưởng lòng mình đã bị bóp thành hình hồ lô.

“Anh tỉnh?” Vương Hiểu Thư kích động ôm mặt hắn, nói năng lộn xộn, “Đúng, anh như vậy hắn là thanh tỉnh, nhưng anh có thể kiên trì bao lâu? Có thể rời khỏi cái giường này sao? Vạn nhất mất đi lý trí thì làm sao bây giờ? Anh rời khỏi đây thì em không giữ anh được, anh cần chết em thì làm sao bây giờ?”

Z chuyển mắt qua vết thương trên cổ cô, chep miệng, nói: “Sẽ không.”

“Sẽ.” Vương Hiểu Thư khóc không ra nước mắt, “Vừa rồi anh. . .”

“Sẽ không có lần thứ hai.” Hắn nhấn mạnh, trên mặt toát ra vẻ tự mình ghét bỏ tiêu cực.

Vương Hiểu Thư trầm nghĩ không tốt, vội nói: “Cho dù anh cần chết em em cũng không để ý.”

Z chỉ nhàn nhạt nhìn cô, cũng không giống như tin lời cô nói.

Vương Hiểu Thư sốt ruột, trong giọng nói không khỏi dẫn theo sự khẩn cầu và ghen ngào: “Em nói nghiêm túc.” Cô xoa mặt hắn, “Em rất nghiêm túc trong việc làm anh vui vẻ, anh mau chóng khỏe lên đi, đây là chuyện em muốn làm nhất khi còn sống.”

Z hơi sững sờ, bỗng nhiên nở nụ cười, ôm eo cô kéo cô vào trong ngực mình, hôn lên môi cô, thì thào nói: “Nếu anh lại nổi điên, em liền cởi sạch quần áo đứng trước mặt anh.”

“ . . . Ừm. . . Vì sao?”

“Bởi vì như vậy thì anh không có tâm tình mà nổi điên rồi.”

“”

“Anh chỉ sẽ muốn. . .” Hắn còn chưa nói xong, Megatron bỗng nói xen vào, “Tiên sinh, xin ngài nắm chặt thời gian, thừa dịp thân thể còn bình thường, lập tức đi đến phòng điều khiển hoàn thành công đoạn chế tạo thuốc chữa cuối cùng.”

“” Z nắm chặt tay, nhếch môi nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, chờ thêm một đoạn thời gian sau, hắn nhất định phải biến nó thành phế thải.

56. Chương 56

Tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng Z vẫn đến phòng điều khiển hoàn thành bước chế thuốc tạm hoãn cuối cùng theo sự nhắc nhở của Megatron, đây là chuyện quan trọng nhất hiện tại, nếu không có thể xảy ra việc làm đến một nửa thì có vấn đề, dù sao đó là một đoạn thời gian không ngắn.

Vương Hiểu Thư thấy Z đen mặt đi vào phòng điều khiển, khi đẩy cửa lộ ra vết máu bầm trên cổ tay, đồng hồ kim loại ngẫu nhiên sát qua da thịt, làm cho người ta nhìn cũng cảm thấy đau thay hắn, nhưng hắn lại giống như không có việc gì, mặt không biểu cảm ngồi lên ghế, lấy dụng cụ bắt đầu làm việc.

Vì thế cô nhẹ nhàng tiến đến bên cạnh hắn, vỗ vỗ vai hắn, vẻ mặt thành khẩn nói: “Có thời gian sao?”

“Sao vậy?” Z híp mắt nhìn cô, ý vị sâu xa nói, “Không cần lo lắng, sẽ không để em đợi lâu.”

Vương Hiểu Thư bị lời nói của hắn làm sững sờ, thẩn thờ một lát, hắn thấy cô như vậy, cho rằng cô mất hứng, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, Vương Hiểu Thư bỗng đứng thẳng lên, che miệng khỏi phục thần trí.
. . .

Hắn sẽ không cho rằng cô là vợ và muốn lên giường với hắn chứ!? Trong đầu có thể nghĩ đến việc đứng đắn sao!

Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, trực tiếp kéo tay hắn cởi đồng hồ xuống.

Z giương mắt nhìn, muốn nói lại thôi, nhưng khi thấy cổ tay của mình thì hiểu được ý của cô, nhất thời nuốt về tất cả những lời muốn nói.

Quên đi, tuy rằng đây không phải đồng hồ bình thường, nhưng nếu cô đã quan tâm hắn, vậy để cho cô đeo một hồi là được.

“Đeo xong nhớ trả lại anh.” Hắn nghiêm túc nhắc nhở.

Vương Hiểu Thư định đặt vào trong túi, chờ miệng vết thương trên cổ tay hắn tốt một chút rồi trả lại, nhưng hắn nói như vậy, cô liền ma xui quỷ khiến đeo đồng hồ lên cổ tay: “Ừm, được, có ý nghĩa kỷ niệm gì sao? Nhìn anh có vẻ thật để ý, tắm rửa ngủ cũng không rời khỏi người.”

Z cũng không quay đầu lại, nhìn máy tính hỏi cô: “Làm sao em biết tắm rửa ngủ cũng không rời khỏi người, lúc anh tắm rửa em cũng không có mặt.”

“” Vương Hiểu Thư ghen lời, có lẽ là kiêu dáng đẹp mắt nên hắn thích đi, cô cũng không để ý, nói sang chuyện khác, “Thật ra em rất thắc mắc, thứ này của anh có mạng sao?” Cô chỉ vào máy tính.

Z nhìn lướt xung quanh, bưng lên một cốc cà phê đen còn bốc hơi nóng trên bàn, vừa uống vừa nói: “Mạng bên trong là của riêng anh.”

Vương Hiểu Thư mười phần què mùa nhìn cà phê trong tay hắn: “Ồ đâu vậy? Vừa rồi còn không thấy đâu?”

Z liếc xéo cô một cái, nhàn nhạt nói: “Viết trong trình tự, anh nói, nó sẽ chuẩn bị.”

“Nó? Ừm, Megatron sao?”

“ . . Em đừng đặt bừa tên cho nó, nếu biết thì đã không cho em quyền hạn giọng nói rồi.” Z một mặt hỏi hận, buồn bực vì cô cứ trêu ghẹo hắn.

Vương Hiểu Thư không chớp mắt theo dõi thao tác của hắn, tuy rằng phức tạp và khó hiểu, nhưng ít nhất cô còn có thể nhớ kỹ trình tự, như vậy đến lúc đó dù hắn không ở hoặc không có cách tự hoàn thành, cô còn có thể giúp một chút.

Chủ yếu là, thực ra cô sợ nếu hắn lại phát bệnh mà cô không biết cách trị.

Z chỉ cảm thấy có ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn hắn, hắn cố nén cả người nổi da gà mà không quay đầu nhìn lại, cảm thấy nếu mình quay đầu chính là chột dạ. . . Thực ra ngay từ đầu hắn cũng không dám nghĩ rằng Vương Hiểu Thư sẽ ở lại với hắn, tất cả kế hoạch của hắn, đã bao gồm việc cô ở lại, cũng bao gồm việc cô rời đi.

Nếu lúc đó cô thật sự đi cùng Tiêu Trà, vậy thì có lẽ hắn sẽ không tỉnh nhanh như vậy, ý thức chiến thắng tâm trí hỗn loạn nào có dễ dàng? Dù sao hắn không phải thần, nếu không cũng không trúng chiêu hạ lưu này.

Z vừa thao tác vừa thấp giọng nói: “Em xem cũng được, nói không chừng ngày nào đó sẽ có tác dụng.” Đường như hắn rất không kiên định, quay đầu nhìn cô, “Bằng chỉ số thông minh của em, chỉ nhớ kỹ những bước cơ bản cũng có thể chứ?”

“ . . Mau làm đi, làm xong rồi lại nói.” Vương Hiểu Thư đưa ra câu trả lời không hề liên quan.

Z cũng không nói gì nữa, khóe miệng nhếch lên, cũng không biết là cười nhạo cô hay cười nhạo mình, hắn nhanh hơn động tác, nhanh chóng hoàn thành các bước chế thuốc, ngừng đầu uống hết, sau đó thuận tay ném ống nghiệm sang một bên, xoay người ôm lấy cô.

“Làm xong rồi.” Hắn khàn giọng nói.

Vương Hiểu Thư cứng người một chút, “Ừm” một tiếng đẩy hẳn ra: “Có hơi nóng, anh đừng đứng gần em như vậy. . .”

“Chắc, còn nói lời trái lương tâm.” Z cố gắng chậm lại giọng điệu, đề giọng vô cùng thấp, giọng nói vô cùng gọi cảm, “Lại nói tiếp, trước đây thời gian anh có được em là 24:00 đến 23:00 giờ buổi tối ngày hôm sau, một ngày có một giờ không ở bên cạnh em. Nhưng mà hiện tại. . .” Hẳn lùi lại nhìn cô, xoa xoa tóc dài của cô, cảm khái nói, “Hiện tại có lẽ anh cần bắt đầu nghỉ ngơi giống như người bình thường, như vậy thời gian anh có được em liền giảm xuống buổi sáng 6:00 đến buổi tối 8:00 giờ mỗi ngày.”

“. . . Anh có thể dậy muộn một chút, em không có ý kiến.” Vương Hiểu Thư đỏ mặt đổi đề tài, “Chúng ta muốn đi đâu? Cũng không thể luôn luôn bay trên trời chứ? Tìm chỗ nào đáp xuống đi, nếu không trời mưa thì cũng không an toàn.”

“Đứng ở đây không tốt sao?” Z đứng lên, cởi áo dài trắng híp mắt nhìn cô, động tác cởi caravat đầy hấp dẫn, nhất định là hẳn cố ý!

Trên thực tế Z đúng là cố ý, hẳn dựa vào mép bàn, bày ra tư thế mà bé gái tám tuổi đến bà lão tám mươi tuổi đều không có cách nào chống cự, chậm nói: “Anh không hi vọng em lại đi, em chỉ cần đứng bên cạnh anh là được rồi, mỗi lần em cố ý đi, anh đều có một loại cảm giác thật đặc biệt.”

Vương Hiểu Thư cho rằng hẳn muốn tỏ tình, không khỏi có chút kích động, cô ngượng ngùng cúi đầu, hỏi theo đề tài của hẳn: “Là cảm giác gì?”

“Đại khái là. . .” Hẳn khó được có lúc không có cách nào hình dung, chần chờ một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói, “Đại khái là cảm giác bị thương khi sắp thí nghiệm thành công, lại bị ép rời khỏi phòng thí nghiệm.”

“Như vậy sao?” Vương Hiểu Thư thất vọng nhìn hẳn, không vui bĩu môi, “Xem ra em rời đi cũng không có ảnh hưởng gì lớn với anh.”

“Đương nhiên lớn.” Z phủ nhận, “Em xuất đầu lộ diện ở bên ngoài có ảnh hưởng rất lớn đối với anh, về sau em không nên đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài.” Z một bộ nghiêm túc.

.

Vương Hiểu Thư yên lặng xoay người đi ra phòng điều khiển, vừa đi vừa hỏi Megatron: “Hiện tại chúng ta bay đến đâu rồi? Chung quanh an toàn sao? Thời tiết như thế nào?”

Megatron bảo trì im lặng, không trả lời, Vương Hiểu Thư quay đầu nhìn về phía Z, hẳn đi ra theo cô, áo sơ mi trắng hở hững, thanh thần bước đi: “Anh đóng công năng giọng nói của nó.”

“Vì sao chứ?” Cô cảm thấy vấn đề hôm nay mình hỏi có thể viết thành một quyển mười vạn câu hỏi vì sao.

Z cúi đầu cởi khuy áo sơ mi: “Bởi vì có một số việc là rất riêng tư, cho dù là máy móc, anh cũng không hi vọng bị nó vậy xem.”

“.”

“Em trốn làm gì?” Z không hiểu nhú mày lại, nhìn Vương Hiểu Thư quay đầu chạy đến cạnh giường giải phẫu.

Lúc này Vương Hiểu Thư quay lưng về phía hẳn, lần mò ở bên giường một lát rồi quay đầu lại, khoe miệng mang theo một nụ cười với ý vị sâu xa: “Ai trốn? Em tìm mấy thứ mà thôi, anh sợ cái gì?”

Z nhú mày nhìn băng vải, còng tay và... ống tiêm trong tay cô. Thái dương không khỏi nhảy lên, có chút đau đầu xoa xoa, hỏi: “Em muốn làm gì?”

Vương Hiểu Thư không trả lời, cởi áo dài trắng, chỉ mặc áo sơ mi nam, chân trần đứng ở đây, áo sơ mi dài qua mông, lộ ra đôi chân thon dài, da thịt trắng nõn và màu áo sơ mi sạch sẽ hòa hợp cùng một chỗ.

“Làm chuyện anh thích làm.” Cô cầm còng tay đi tới, vừa đi vừa hỏi, “Thành phần của thuốc tạm hoãn và thao tác trình tự, anh vẫn nên viết trên giấy hoặc tồn một phần trong máy tính đi, em sợ mình sẽ quên.”

Z đứng tại chỗ nhìn Vương Hiểu Thư giẫm trên giày da của hắn, cô kiễng chân ôm cổ hắn, hắn nói khẽ: “Đầu óc quá ngu ngốc, em như vậy sẽ làm giảm chỉ số thông minh trong tương lai của hậu đại của chúng ta, anh phải nghĩ cách. . .”

“Không.” Vương Hiểu Thư vươn ngón trỏ đặt trên môi hắn, “Không phải em không nhớ kỹ, chỉ là. . .” Cô tiến đến bên tai hắn, cả người dựa vào hắn, ngửi mùi hương nam tính độc đáo trên người hắn, yên tâm thở phào, “Chỉ là bởi vì một lát sau có thể sẽ làm chuyện rất kích thích, sợ rằng nhất thời kích động mà quên chuyện không quá quan trọng trước đó.”

Z nghe lời nói đầy ái muội này, không hề cảm thấy ngoài ý muốn, người hắn thích giống như nên là cô như lúc này, nhưng hắn có vẻ cao hứng quá sớm, Vương Hiểu Thư cũng không dễ dàng cho hắn nếm ngon ngọt như vậy.

“Cho tới bây giờ em còn chưa nghe thấy anh nghiêm túc nói với em đâu.” Cô nhéo cổ áo hắn, lùi về phía sau nhìn hắn, “Nói một chút đi.”

Z híp mắt, nghi hoặc nói: “Nói cái gì?”

“Thổ lộ a.” Vương Hiểu Thư ghen một chút, nhanh chóng nói, “Ví dụ như anh yêu em.”

“”

“Không nói thì quên đi.” Cô buông tay quay đầu muốn đi, Z kéo cô vào lòng, cô đặc ý nói, “Sợ rồi sao! Sợ cũng phải nói!”

Tinh thần của Z vẫn không tốt lắm, nhưng thấy cô có sức sống như vậy hắn cũng yên tâm không ít, vốn hắn còn sợ cô vì vậy mà trách móc hắn, gây ra phiền toái không cần thiết, như bây giờ thì đã giảm không ít thời gian và tâm tư của hắn, nếu cô đã muốn nghe, hắn liền thỏa mãn cô, xem như thưởng cho cô vì “Làm rõ phải trái”.

Chỉ nghe giọng nói trầm thấp mà đầy từ tính của hắn vang lên một cách thành khẩn: “Thực ra em cũng biết, lần đầu tiên gặp em mà không giết em, thứ nhất là vì thân phận của em, thứ hai. . .” Hắn cố ý kéo dài giọng, thấy cô mắc câu mới thản nhiên nói, “Thứ hai chính là vì, ngoại trừ khuôn mặt và dáng người có thể xem của em, thật sự là không tìm ra ưu điểm nào khác, mà nơi này của anh lại không nuôi người rảnh rồi, cho nên. . .”

“ . . . Câm miệng.”

“Thế nào?” Hắn kề sát cô, “Em không vừa lòng?”

Vương Hiểu Thư hỏn hển nói: “Anh. . . Anh nói em cũng quá kém. . . Cho dù giống như anh nói, em vẫn được rất nhiều người thích. . .” Cô nói có phần miễn cưỡng, lo sợ không đủ, nhưng cô cố gắng gượng, chỉ là không muốn quăng hết mặt mũi trước hắn.

Nhưng điểm này cô đã nói trúng rồi, ở trong mắt Z, tất cả nhân loại phái nam đều là tình địch của hắn, hắn nghiêng răng, cười lạnh nói: “Đúng vậy, em nhắc nhở anh, viên đạn của anh sắp không đủ dùng rồi.”

57. Chương 57

Vương Hiểu Thư bị lời nói của hắn lấy lòng, hắn nói như vậy không phải là đang ghen sao? Ghen thì phải là để ý cô rồi.

Vì thế, cô vui vẻ nở nụ cười, hạnh phúc ôm eo Z, vùi đầu vào trong ngực hắn, cố ý kéo dài giọng hỏi: “Sao viên đạn lại không đủ dùng a?”

Z hơi sững sờ, đột nhiên híp mắt cười, khoe miệng nhếch lên một độ cong vô cùng xinh đẹp: “Em nói xem?”

Vương Hiểu Thư cọ cọ trong lòng hần: “Cái giường này quá nhỏ, chỉ đủ cho anh nằm.”

Z ôm cô, cánh môi mỏng dán vào vành tai cô: “Có chiếc giường lớn ở phòng điều khiển.”

“Không cần.” Vương Hiểu Thư cố nhịn cảm giác tê dại bên tai, nắm tay hần, kéo hần tới cạnh giường giải phẫu, ánh mắt mơ màng nói, “Ngay tại đây.”

Z hừ nhẹ một tiếng nói: “Em sẽ không có chủ ý xấu gì chứ?”

Vương Hiểu Thư thề thốt phủ nhận: “Đương nhiên là không! Em là cô gái có trái tim cao đẹp.” Cô kéo tay hần đặt tại trước ngực, hất cằm giả ngu nói, “Không tin anh sờ.”

Ánh mắt Z lóe lên, híp mắt nhìn cô chằm chằm, tia máu đỏ trong mắt đã biến mất không ít sau khi uống thuốc tạm hoãn, hần vô cùng xấu xa nói: “Thật có lỗi, thái bình [1], sờ không thấy.”

[1] Ngực phẳng.

Vương Hiểu Thư hô hấp cứng lại, người này ngoài miệng chê bai nhưng cái tay lại không chịu thua, hai ngón tay nhẹ nhàng khảy lộng đầu ngực của cô, mặt cô đỏ lên, nâng tay trực tiếp còng tay hần lại: “Trước đây anh cũng làm vậy với em.” Cô dùng giọng trả thù nói, “Lần này cho anh nếm thử tư vị bị người ép buộc.”

Cô không còng vào cổ tay của cả hai người giống như hần, mà là còng hết vào cổ tay hần, tuy rằng cổ tay hần bị thương, nhưng chỉ cần hần không động đây, hần là không có việc gì, dù sao. . . Thời gian cũng không quá dài.

Vương Hiểu Thư đi từ phía sau Z đến trước mặt hần, từ đầu tới cuối hần đều không phản kháng, thuận theo để cô muốn làm gì thì làm, ánh mắt hần nhìn cô vô cùng hòa ái, nhưng nụ cười lại đầy trào phúng, hần thậm chí còn chế giễu: “Mạnh miệng ai cũng nói được, nhưng mỗi lần kết thúc em đều không còn sức lực.”

“” Vương Hiểu Thư bị ghen lời, chần chờ một lúc lâu mới nói, “Lần này sẽ không.”

“Phải không?” Z khinh thường cười nhạo một tiếng, nghiêng người ngồi trên giường phẫu thuật, quơ quơ cổ tay bị còng lại nói, “Em còng anh như vậy, anh phải nằm như thế nào?”

Vương Hiểu Thư nhìn một chút, cũng đúng, như vậy hần chỉ có thể đặt tay ở dưới thân, phỏng chừng rất khó chịu, cô lấy ra chìa khóa treo trên cổ, chuyển tới phía sau hần, còng tay ở phía trước, sau đó nhét chìa khóa vào trong áo sơ mi, vừa lòng vỗ vỗ tay: “Hiện tại có thể rồi.” Cô hung tợn đẩy hần ngã xuống giường phẫu thuật, hai tay chống ở hai bên, giạng chân ngồi trên eo hần, cười lạnh, “Lần này cho anh cảm thụ một chút, cảm giác vô năng vô lực không biết làm sao và không có cách nào nhìn thẳng.”

Ừm, biết chìa khóa ở đâu, Z bình tĩnh nói: “Nhìn thấy thứ mình thích thì phải đoạt làm của riêng ngay từ đầu, nếu không đợi đến khi ăn không được lại ra tay thì không phải rất ngu xuẩn sao, ai đều đoán không được một giây sau sẽ có chuyện gì xảy ra, quan trọng là không hối hận vì hành vi của mình.” Hần rũ mắt nhìn Vương Hiểu Thư đang ra sức cởi thắt lưng của hần, bất đắc dĩ hỏi, “Vẫn còn em? Em từng hối hận sao?”

Vương Hiểu Thư không ngẩng đầu, nói thẳng: “Đương nhiên, em rất hối hận.”

“” Z biến sắc, hơi nâng người lên như muốn đẩy cô ra, Vương Hiểu Thư hung hăng đè tay hần lại, trực tiếp hôn lên môi hần, cạy mở cánh môi, đảo lưỡi qua hàm răng, dường như có thể nếm được mùi máu tươi và hương thuốc nhàn nhạt.

Không hiểu sao cô lại cảm thấy hưng phấn, hôn hôn rồi trực tiếp ghé vào trên người Z, hai tay khoát lên vòng ngực với đường cong duyên dáng của hần, cởi bỏ khuy áo, học theo hần lấy hai ngón tay kẹp lấy đầu ngực của hần, từ yết hầu của hần phát ra một tiếng kêu rên, bàn tay phía dưới giật giật, giống như muốn phản kháng, Vương Hiểu Thư lập tức đè nặng hơn.

Cô tranh thủ thở dốc một chút, cười lạnh nói: “Em hối hận lúc trước vì sao không dừng cảm hơn một chút, lãng phí nhiều thời gian như vậy. Hơn nữa, em khuyên anh đừng có phản kháng, hôm nay anh phải thua tại đây, làm gì cũng không có tác dụng đâu.”

Vương Hiểu Thư âu yếm xoa mặt hắn, ánh mắt si mê nhìn khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn, không nói đến việc đôi mắt sâu của hắn mê người đến thế nào, chỉ cần với khuôn mặt này đã khiến cho người khác không kháng cự được, lại càng không nói đến khóe miệng xấu xa đang nhếch lên, nói những lời độc miệng, câu nói nam không xấu nữ không thương lại một lần nữa được chứng thực.

“Thực ra em cũng không biết mình muốn làm thế nào.” Vương Hiểu Thư cười vô cùng ngọt ngào mà không hề ngại ngùng, nhưng nụ cười ngọt ngào bỗng biến thành nụ cười tà ác trong phút chốc, Z nhìn mà ngây người, chỉ nghe cô khẽ nói, “Nhưng em đã quyết định dùng hết tất cả những gì mà mình biết trên người anh.”

“Tất cả. . . Những gì em biết?” Z vô cùng mờ mịt nhìn cô, bỗng nhiên có chút hối hận vì thuận theo cô, nhưng càng nhiều là sự chờ mong một cách biến thái.

Vương Hiểu Thư không nhiều lời nữa, nhìn tay bị còng của hắn, cô bỗng phân vân nên cởi áo sơ mi như thế nào, cô lo lắng nhờ cởi ra thì hắn sẽ phản kháng, cho nên nghĩ một lát rồi trực tiếp lấy kéo cắt áo sơ mi của hắn. . .

Z cứng lưỡi nhìn, sau một lúc lâu mới nói: “Đây là chiếc áo sơ mi mà anh thích nhất.”

“Không sao cả, em sẽ mua cái mới cho anh.” Cô nói xong bỗng thấy không đúng, vội vàng sửa miệng, “Ừm đúng rồi, đã không có cửa hàng, vậy sau này em sẽ may cái mới cho anh.” Cô hứa suông, không đổ mắt chút nào, cử chỉ lúng túng của hắn rồi cởi quần dài và nội y, trong thời khắc cô làm chủ này thì sự ngượng ngùng giảm đi rất nhiều, ngược lại là Z, vẻ mặt mất tự nhiên.

“Được rồi.” Z nghiêm túc nói, “Đừng nghịch.” Giọng nói của hắn hơi khàn khàn.

Vương Hiểu Thư cầm lấy chỗ mẫn cảm, bật cười nói: “Thân thể của anh cũng không nghĩ như vậy a.”

“ ”

“Thứ này thật vô dụng, mỗi lần chạm vào nó, nó đã tước vũ khí đầu hàng rồi.” Cô cười tủm tỉm xoa hạ thân của hắn, hắn híp mắt nhìn hai giây, nhanh chóng rời mắt nhìn trần nhà, lát sau trực tiếp nhắm nghiền mắt, có một loại xúc động đến mức tai cũng sắp dựng lên trên.

“Hiện tại anh đã biết trước đây anh làm vậy với em khiến em bất đắc dĩ đến mức nào chưa.” Vương Hiểu Thư hơi cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm nơi đó của Z, đầu kết của Z chuyển động, một tiếng rên rỉ đè nén phát ra, hắn muốn ngồi dậy, lại bị cô ấn xuống, mặt ngoài có vẻ vô cùng mất hứng, nhưng hành động thì vẫn tiếp tục.

“Chơi với em đi.” Vương Hiểu Thư cố ý kéo dài giọng làm nũng, “Chỉ cần anh để em thử xem, về sau anh muốn chơi cái gì cũng được nha.”

Z mở mắt bất đắc dĩ nhìn cô, nhíu mày: “Màu lưỡi của em khác thường, nhiệt độ cơ thể lại quá cao, đừng làm loạn.”

Vương Hiểu Thư cũng không phủ nhận, nói thẳng: “Anh nói đúng rồi, hiện tại em dục hỏa công tâm.” Cô không nói hai lời, cúi đầu ngậm chặt nơi đó, lộ ra một nụ cười vô cùng ngây ngốc, vừa lòng nhìn mặt nạ lạnh nhạt của hắn dần bị cô phá vỡ, nhớ lại những tri thức lúc trước, vào sâu ra cạn thực nghiệm trên người hắn, thành công hầu hạ khiến tên quỷ súc với “năng lực” vô cùng trác tuyệt phải đầu hàng, hổ thẹn lườm cô, triệt để vừa khát vọng cô lại vừa nổi nóng.

“Vương Hiểu Thư.” Z cắn răng gần từng chữ, “Em nghĩ rằng anh thật sự không đẩy em ra sao? Da mặt đừng quá dày, anh. . .”

“Em không biết xấu hổ rồi.” Vương Hiểu Thư thở hắt hễn buông hắn ra, chất lỏng trắng ở khóe miệng làm biểu cảm của cô có phần mờ mịt, cô lau quệt chất lỏng khả nghi trên mũi, lẩm bẩm nói, “Em có thể tiếp tục sao?”

Z bị câu hỏi của cô làm sửng sốt, bộ dạng nàng của cô làm thứ vừa bình ổn của hắn lại bắt đầu ngẩng lên, hắn triệt để ngây dại, mờ mịt nằm im, hai tay đặt trên đỉnh đầu, bộ dáng mặc người xâm lược như đang nói: mời ngài vui vẻ.

Vương Hiểu Thư hít vào một hơi, hương vị trong miệng làm đầu óc và thân thể cô thật nóng, cô nửa quỳ cởi quần lót, tư thế không được tự nhiên lại quyến rũ vô cùng hấp dẫn, hắn nhìn về phía cô, thấy cô cầm chỗ đó của hắn rồi từ từ ngồi xuống, con đường ướt át và dục vọng dâng trào kết hợp trong nháy mắt, hai người đều thỏa mãn thở hắt ra.

“Thích em sao?” Vương Hiểu Thư chống hai tay bên tai hắn, hạ thân nâng lên rồi hạ xuống, thường thường xoa mặt hắn, lau quệt mồ hôi mỏng manh trên trán hắn, “Anh thả lỏng một chút, sao lại khẩn trương như vậy, đừng nhúc nhích phía dưới, như vậy làm em rất khó chịu.”

Z lườm cô, bị cô giầy vò đến mức gân xanh trên trán hiện lên: “Thế nào, em không vui sao?”

“Ừm. . . Ha. . . Là em hỏi trước!” Cô nhú mào, biểu cảm khốn khổ lại thoải mái, “Nhưng mà em có thể trả lời trước. . . A. . . Đừng có làm vậy lúc em đang nói chuyện. . . A. . .” Cô vô lực ghé vào người hắn, động tác trái quy tắc của hắn làm cô rất mất hứng, cắn môi ngồi thẳng lên đè trên người hắn, động tác nhanh hơn giống như đang thi đấu, chỉ chốc lát liền đổ mồ hôi đầm đìa, áo sơ mi cũng dính vào người.

Z khàn giọng nói: “Cởi áo đi.”

Vương Hiểu Thư thuận theo cởi khuy áo, cởi hai cái thì ngại phiền, trực tiếp chui qua, vô cùng tự giác cởi áo ngực, bầu ngực lên xuống theo động tác của cô, chìa khóa treo trên cổ cũng đong đưa, thường thường đánh vào da thịt mềm mại trắng nõn của cô, Z nhìn vậy, không nhịn được duỗi hai tay đến trước ngực cô, động tác tuy bị công tay hạn chế, nhưng vẫn có thể chơi đùa vớ về nơi mềm mại.

Không biết màn ái muội thậm chí có phần phóng dăng này kết thúc khi nào, Vương Hiểu Thư chỉ nhớ sau đó Z trực tiếp túm lấy chìa khóa còng tay, cởi ra trói buộc, xoay người đè cô xuống, làm lại một lần những chuyện cô thí nghiệm trên người hắn, bao gồm nơi tư mật của phái nữ, hắn cũng dùng chỗ mềm mại nhất phục vụ cho cô.

Kết quả, Z cười nhạo ôm cô, cô ghé vào trong lòng hắn, hai người nằm trên chiếc giường đơn chật hẹp, cô nghe thấy hắn khinh thường nói: “Biết không? Vô dụng nhất không phải nó.” Hắn có ngụ ý nhìn nơi ái ân phía dưới của hai người, thần nhiên nói, “Là em.”

“” Hu hu hu hu hu hu!!

58. Chương 58

Kết quả của việc làm quá nhiều chuyện tiêu hao thể lực chính là khi Vương Hiểu Thư tỉnh lại đã là buổi tối ngày hôm sau rồi.

Cô chậm rãi ngồi dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường lớn trong buồng điều khiển, trong khoang không bật đèn, đen kịt, thời tiết bên ngoài cũng rất xấu, phía trước có cửa sổ lớn có thể nhìn ra bên ngoài, trong khoang không có người điều khiển, ngoài cô ra chỉ có bầu trời và mây đen, cô cảm thấy căng thẳng, không hiểu sao có phần hốt hoảng, xuống giường rời khỏi nơi này, lúc bước xuống thì mất bóng tối sầm suýt nữa té ngã.

Cô cảm giác tầm mắt vô cùng mơ hồ, rất khó nhìn rõ.

Sao lại thế này?

Vương Hiểu Thư kinh ngạc nâng tay quơ quơ trước mắt, bóng dáng thật mơ hồ, ngoại trừ màu da thật nhợt thì hoàn toàn không thấy rõ.

. . . Đây. . . Đây là có chuyện gì?

Vương Hiểu Thư không từ bỏ nâng tay tìm kiếm phía trước, mò mẫm tiến lên, trong lúc đó va vào vài thứ, không biết là thứ gì rơi xuống đất phát ra tiếng động rất lớn, cô cảm giác hốc mắt chua xót, kích động muốn khóc.

“Z!!” Cô lớn tiếng gọi tên Z, vừa gọi xong trước mắt bỗng sáng ngời, cô mờ mịt nhìn qua, hình ảnh dần dần rõ ràng, đèn buồng điều khiển được bật lên, Z mặc áo sơ mi và quần tây đi về phía cô, giữ chặt tay cô, nhủu mày hỏi, “Làm sao vậy?”

Vương Hiểu Thư chớp mắt mấy cái, mở to mắt nhìn hấn, thật lâu sau mới xác định mình thật sự thấy hấn, cô ngây ngốc nhìn xung quanh, ghế dựa đổ xuống đất ở cách đó không xa, vừa rồi cô đụng phải nó.

“Em. . .” Cô nhìn về phía đèn, lẩm bẩm nói, “Vừa rồi đột nhiên em không nhìn thấy gì cả, khi anh đến thì mới thấy. . .”

“Nhìn không thấy?” Z nhếch mày, sắc mặt cũng không dễ nhìn, trên mặt có vẻ mỗi một không dễ nhận ra, hấn suy tư một lát rồi nói, “Hiện tại anh để người máy hạ cánh, em đừng hoảng sợ, nói kỹ càng chuyện xảy ra với anh.”

Vương Hiểu Thư gật đầu liên tục, đi theo hấn trở lại buồng điều khiển, ngồi xuống giường, nhìn hấn thao tác, có ánh sáng nền xung quanh đều rõ ràng, nhưng không có ánh sáng lại rất khó nhìn rõ, trước kia thị lực của cô rất tốt, điều này làm cô không khỏi bất an, vì thế chờ Z đặt lộ trình xong đến bên cạnh cô, cô liền nói tất cả mọi chuyện cho hấn.

“Chính là như vậy.” Cô xoa xoa thái dương, “Em không phải. . . Bị bệnh gì chứ?”

Z nghe cô nói xong liền nhẹ nhàng thở ra, vẻ nghiêm túc lúc trước không thấy nữa, nhếch miệng khẽ nói: “Không thấy rõ hấn là bị bệnh quá gà.” Hấn nhếch cằm, hai chân bắt chéo, “Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh anh, anh có thể chữa khỏi cho em nhanh thôi.”

“ . . . Phải không?” Cô rất muốn nói cho dù hấn không nói như vậy cô cũng sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh hấn, nhưng mà, “Vì sao em lại có bệnh này?” Cô rất khó hiểu nhủu mày lại.

“Có lẽ là do ăn uống, vấn đề không lớn.” Hai ngón tay Z khép lại cọ vào trán cô, “Em nghỉ ngơi tiếp đi, anh bật đèn ngủ cho em.”

Vương Hiểu Thư gật đầu, hấn đứng dậy đi đến đầu giường mở đèn ngủ trên tủ bên cạnh giúp cô, sau đó tắt đèn điện sáng như ban ngày trong buồng điều khiển đi, ánh sáng trước mắt lại trở nên mờ nhạt, cảm giác bất an của Vương Hiểu Thư lại dấy lên.

Cô muốn hấn ngồi ở đây với cô, nhưng cô còn chưa kịp nói, hấn đã đi: “Anh đến phòng làm việc tiếp tục nghiên cứu thuốc giải độc, em ngủ tiếp một hồi, khi nào hạ cánh sẽ gọi em.”

Vương Hiểu Thư nuốt lại lời muốn nói, gật đầu: “Ừm.”

Z đi rồi, Vương Hiểu Thư híp mắt nằm trên giường, hai tay gối lên đầu, thế nào cũng không ngủ được.

Cô nhìn sắc trời âm u bên ngoài, cũng cảm thấy tâm tình ngày càng âm trầm, không đến nửa giờ sau, cô thật sự không nằm được nữa, dựa vào ánh sáng của đèn ngủ mở ra đèn lớn, đẩy cửa đi tới phòng làm việc.

Bước chân của Vương Hiểu Thư rất nhẹ, cô sợ sẽ quấy rầy Z, cho nên mỗi một bước cô đều đi thật cẩn thận, bao gồm đẩy ra cửa phòng.

Z hấn là cả thể xác và tinh thần đều đặt trên việc nghiên cứu thuốc giải độc, cũng không nhận thấy cô tới gần, hai tay hấn chống đầu dựa vào trên ghế, thoạt nhìn thật không tập trung, ngăn người nhìn chăm chăm kính hiển vi. . . Hả? Ngăn người?

Vương Hiểu Thư cẩn thận nhìn hấn, ánh mắt hấn quả thật không có tiêu cự, thật sự đang ngăn người, chỉ ngăn người mà thôi.

Kỳ quái, không phải hấn thích nhất nghiên cứu sao, tại sao lại phát ngốc?

Cô lặng lẽ tới gần hấn, kiễng chân lên nhìn về phía kính hiển vi, phát hiện phía dưới kính hiển vi vốn không có lát cắt.

. . . Đây là có chuyện gì? Tại sao ngủ một giấc thức dậy đều cảm thấy mọi chuyện thật kỳ quái?

“Z?” Vương Hiểu Thư khẽ gọi hấn một tiếng, nhưng tuy cô đã cố sức hạ giọng, đối phương vẫn bị cô dọa đến.

Cả người Z lùi về phía sau, quay đầu sắc bén nhìn cô, buột miệng nói: “Ai cho em đi vào?”

Z rất ít khi dùng giọng điệu nặng như vậy khi nói chuyện với Vương Hiểu Thư, phần lớn tình huống đều là hành vi quái gở, giọng điệu phiến chán và chán ghét như thế là lần đầu tiên cô nghe được, cô không khỏi ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào.

Z nói dứt lời liền nhu thái dương, rất nhanh khôi phục bình thường, che mặt thở dài, khuôn mặt không đeo kính trông gần gũi hơn: “Thật có lỗi, vừa rồi anh đang nghĩ đến một việc, nhất thời thất thần. . .”

“Không sao.” Vương Hiểu Thư ngắt lời hắn, “Là em không đúng, em hẳn là gõ cửa rồi vào.”

Z há miệng, dường như muốn giải thích, nhưng lại không biết nói như thế nào, đúng lúc này Megatron nhắc nhở: “Tiên sinh, đã đến đích, ngài có thể tùy thời hạ cánh.”

Z thản nhiên nói: “Hạ cánh đi.” Hắn nói xong liền đứng dậy cầm tay Vương Hiểu Thư đi ra khỏi phòng, cũng không giải thích vừa rồi rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì, hoặc là đã xảy ra chuyện gì, chỉ lôi kéo cô về buồng điều khiển, ngồi ở ghế lái giúp cô thắt dây an toàn, “Ngồi yên đừng nhúc nhích.”

Vương Hiểu Thư im lặng nghe theo, hai tay nắm lấy dây an toàn đặc chế, thứ này khi vuốt lên cảm thấy tốt hơn ở trên xe rất nhiều, xem ra thiết bị của Megatron đều là tốt nhất. . . Nhưng mà Z chế tác nó lúc nào? Lại là từ đâu lấy được nhiều nguyên liệu như vậy?

Vương Hiểu Thư có rất nhiều thắc mắc, nhưng cô không nói ra, việc này giống như trong lòng Z đè nén rất nhiều nhưng cũng không nói cho cô, hai người thật ăn ý giấu kín những việc phiền não xuống đáy lòng, cũng không muốn mang đến phiền toái cho đối phương, nhưng bọn họ không biết, vấn đề thường xảy ra giữa hai người, tất cả đều vì khai thông không đúng cách mà sinh ra hiểu lầm.

Megatron đáp xuống một mảnh đất trống trải quen thuộc, Vương Hiểu Thư đi xuống liền phát hiện, nơi này thuộc về Nguyên Tử.

Nơi nguy hiểm nhất thường là nơi an toàn nhất, cảm giác rời đi rồi trở về nơi này thật kì diệu, nhưng thật ra, người nên chú ý nguy hiểm rõ ràng không phải là Z và Vương Hiểu Thư, mà là nhóm người còn sống sót.

Vương Hiểu Thư đi theo Z im lặng không nói, hắn cũng không để Megatron trực tiếp đưa bọn họ vào Nguyên Tử, cô rất tò mò, nhưng rất nhanh cô đã hiểu ra.

Quân nhân đều nhịp mặc đồng phục, trên tay áo có phù hiệu viết chữ Z, tất cả đều là binh lính Nguyên Tử trước kia. Bọn họ xếp thành hai hàng rất dài nghênh đón cô và Z, dẫn đầu là thuộc hạ trước kia của Tiêu Trà, là một binh lính tinh anh.

“Trương tiên sinh, vừa rồi chúng ta nhận được tín hiệu của ngài, liền chờ ở trong này.” Hắn lấy ra một cái ô, “Tuy rằng trời còn chưa đổ mưa, nhưng thời tiết không tốt lắm nên chuẩn bị ô cho ngài, xe ở phía trước.”

Z vô cùng hồ hững đẩy chiếc ô mà hắn đưa qua: “Vài bước đường mà thôi.” Hắn không nhiều lời, trực tiếp lướt qua binh lính đi về phía xe quân đội.

Vương Hiểu Thư nhìn bóng lưng hắn, chậm rãi đi theo sau, cùng hắn ngồi lên phía sau xe, chờ cửa xe đóng lại, theo bản năng cầm lấy tay hắn, hạ giọng nói: “Không biết có phải ảo giác của em hay không, có vẻ tâm tình anh không được tốt. Nói thật, trước anh em chưa từng thích ai, em không hiểu lắm về việc này, nhưng em biết mình muốn ở cùng anh cả đời, nếu thật sự có chuyện không thể nói với em làm anh phiền não, như vậy hi vọng em không bắt giặc làm chuyện gì khiến anh chán ghét.”

Z theo bản năng phủ nhận: “Không liên quan đến em, chỉ là. . .” Hắn nói một nửa rồi dừng lại, chân chừ một lúc lâu vẫn không nói ra, chỉ nói, “Đều là việc nhỏ, em chăm sóc mình cho tốt là được, trên thế giới này còn chưa có ai có thể làm anh phiền não, trước đây không có, tương lai cũng sẽ không.”

Hắn nhếch miệng, trên mặt mang theo nụ cười tự tin trước sau như một, ánh mắt thâm thúy đầy sức quyến rũ, Vương Hiểu Thư thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra.

Cô nửa thật nửa giả, vui đùa nói: “Việc tự chăm sóc mình có lẽ em cũng không làm được, người già đi thân thể dễ sinh bệnh, nói không chừng một ngày nào đó em sẽ chết, đến lúc đó anh đừng quá thương tâm.” Cô ra vẻ lão luyện xoa đầu hắn, dùng giọng điệu của trưởng bối nói.

Tài xế lái xe thấy một màn như vậy qua kính chiếu hậu, vẻ mặt khó có thể tin, dường như không ngờ người khổng lồ như đại ma vương Piccolo hoặc là Illidan trong World of Warcraft trong trí nhớ của hắn lại có một mặt ôn hòa như vậy, lại càng không tin tưởng có người dám xoa đầu Z.

Vương Hiểu Thư rõ ràng cảm giác được khi xe chạy bỗng chệch một cái, cô bắt đầu nhìn tài xế, lại nhìn Z, Z khinh thường liếc nhìn tài xế một cái, quay lại trả lời cô: “Em còn rất trẻ tuổi, sẽ không dễ dàng héo rũ như vậy, anh sẽ làm em trở thành bông hoa hướng dương đẹp nhất trên thế giới.” Dường như cả người hắn đều thoải mái lên, nhưng nụ cười lại rất trào phúng, sự trào phúng này không phải với ai khác, mà là với chính hắn, bởi vì hắn nói, “Anh muốn bắt đầu thử thích thế giới này, bởi vì em.”

Vương Hiểu Thư có chút không tiếp thụ được: “Em cho rằng với suy nghĩ của anh thì càng nguyện ý hủy diệt thế giới rồi sáng tạo một thế giới mới chứ.”

Z cười khê nói: “Không tính là hủy diệt, người đáng chết thì vẫn phải chết, về phần những người khác, tuy rằng có khả năng sẽ rất phiền, nhưng có vẻ em thích cuộc sống náo loạn hơn là bình thản.” Hắn đề tay lên trán, không để ý sự khác thường trong cơ thể, thật có trách nhiệm nói: “Em đã không thích thế giới chỉ có hai chúng ta, vậy thì tặng cho em thế giới người đến người đi vậy.”

Về phần thân thể của cô, không ngoại trừ vì hắn mà có vấn đề, mặc dù có hắn ở đây nhất định cô sẽ không có việc gì, nhưng bọn họ tuyệt đối không có khả năng không kiêng nể gì giống như lần trước, dù sao. . . Ánh mắt Z phức tạp nhìn Vương Hiểu Thư, im lặng mím chặt môi mỏng.

Dù sao, dường như hắn cũng không phải không gì không làm được.

Thế giới lớn như vậy, vẫn có chút vấn đề hắn không có cách giải quyết. Tiếc nuối ngay từ đầu mà đáng sáng tạo lưu lại, dường như hắn cũng không thể nhanh chóng đối phó. Lời nói của Giải An Quân hắn vẫn nhớ rõ, Z cảm thấy thân thể của mình biến hóa nghiêm trọng, hơn nữa còn ảnh hưởng đến cô. . . Hắn nhất định phải chọn địa điểm yên tĩnh và thời gian thích hợp để giải quyết chuyện này, mà vấn đề của cô, hắn đều đặt ở phía trước chính hắn. Dù sao, làm hỏng thứ gì đó của người khác rồi bồi thường là chuyện hiển nhiên.

Trước kia hắn không biết mình là người tốt, hiện tại có chút rồi.

59. Chương 59

Edit: Sulli

Biến thái rốt cuộc là dạng gì? Tóm lại không nên là như vậy.

Vương Hiểu Thư phát hiện Z ngày càng giống người đàn ông hoàng, chẳng lẽ bởi vì tiếp xúc nhiều cùng cô? Xem ra sau này nếu tiếp xúc với nhiều người khác, hắn sẽ trở nên bình thường. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là “người” đúng là người, về phần không thể gọi là người, thật xin lỗi ha ha.

Vương Hiểu Thư vô cùng cảm động nói: “Tuy rằng cảm thấy không như nói thật, nhưng anh có thể nói vậy đã vô cùng khó được, em phải biểu hiện thế nào mới có thể làm anh khẳng định, đây thật sự là một việc không thể làm cho người ta không xấu hổ.”

Z không nói chuyện, chậm rãi rời mắt nhìn cảnh vật ngoài xe, con mắt hẹp dài sau kính không gọng hơi híp, nhìn không ra một chút cảm xúc.

Vương Hiểu Thư cứ dần dần mê theo hắn về tới căn cứ Nguyên Tử, chẳng qua nơi này đã không có người của Tiêu gia, đại bộ phận dân cư ở đây còn sống sót, có vẻ nhóm zombie đuổi theo bọn Y Ninh chứ không thương tổn dân cư bình thường? Binh lính Nguyên Tử vẫn yên ổn ở trong này, bao gồm người canh cửa mà cô có thể nhận ra, tuy rằng không biết tên gọi của hắn.

Ánh mắt Vương Hiểu Thư phức tạp nhìn Z, hình như hắn luôn luôn ở cùng cô, nhưng có rất nhiều chuyện cho tới bây giờ cô đều chưa thấy hắn sắp đặt cũng đã làm xong hết, việc này thật sự rất kỳ quái, thật giống như một ngày của cô là 24 giờ, mà của hắn là 48 giờ.

Việc này vừa nghe có vẻ rất không khoa học, nhưng cẩn thận ngẫm lại dường như là chuyện hợp lý. . .

Vương Hiểu Thư không phải là người thích tìm nguyên nhân, có một số việc có thể không nghĩ thì không nghĩ, cho nên chuyện “rau ría” như vậy cô cũng không để trong lòng, cô chỉ cần hần không có việc gì, hai bọn họ sống tốt, vậy thì mọi sự đại cát rồi.

Đóng quân tại căn cứ Nguyên Tử đến nửa đêm, bầu trời vẫn luôn âm u cuối cùng nổi lên mưa to, Vương Hiểu Thư vốn không ngủ được, nay lại càng mất ngủ.

Cô nhìn đèn nhỏ ở đầu giường, lại nhìn ánh sáng chói lọi ngoài khe cửa, đứng dậy đi ra ngoài

Lần này cô nhớ được, trước khi mở cửa ra ngoài đã gõ cửa trước, Z nghe được tiếng liền quay đầu, cời kính dụi dụi mắt, nhàn nhạt hỏi: “Không ngủ được?”

Vương Hiểu Thư gật đầu, vừa đi tới cạnh hần vừa nói: “Anh như vậy là không được, anh còn chưa khỏe lên, phải nghỉ ngơi cho tốt.”

“Thời gian không còn nhiều lắm.” Z bắt đầu đánh bàn phím, trên màn hình màu đen có hơn mười dấu khoanh tròn và tiếng anh, Vương Hiểu Thư hoàn toàn nhìn không hiểu, nhưng với giọng điệu và lời nói của hần làm cô rất khó không liên tưởng đến cảnh khiêng linh cữu, vì thế khóe miệng cô giật một cái.

“Thời gian còn rất nhiều, điều kiện tiên quyết là chúng ta còn sống tốt.” Cô trực tiếp úp laptop, cường ngạnh kéo hần dậy, tuy rằng thân cao chênh lệch làm cô không nỡ kéo hần về phía trước, nhưng cô biết hần sẽ không ra tay với mình, vì thế kéo vô cùng yên tâm.

Không biết vì sao, cô lại biết bọn họ sẽ không tách ra, cho dù tách ra cũng là hần bắt đắ dĩ, nghe câu cuối cùng “Không được tìm tôi cũng không được thích những người khác” lần trước hần đuổi cô đi là biết, không được tìm anh cũng không được thích người khác?

Nhớ tới việc này, Vương Hiểu Thư không nhịn được muốn cười, cô vui vẻ đẩy Z ngã xuống giường lớn êm ái, rúc vào trong lòng hần cọ xát: “Nơi này thật thoải mái, chúng ta luôn luôn ở đây đi. Cứ đổi chỗ ở, luôn không có cảm giác gia đình.”

“Nơi này không phải nhà chúng ta.” Z cời caravat, nhìn chằm chằm trần nhà, “Có thể gọi là nhà, có lẽ chỉ có phòng thí nghiệm số hai.”

“Số hai?”

“Chính là gian ở Lượng Tử.”

“Vậy số một của anh ở đâu? Còn số ba bốn năm?” Vương Hiểu Thư tò mò ngẩng đầu nhìn hần.

Z trực tiếp nói sang chuyện khác: “Em chờ một chút, anh đi lấy một số thứ.” Hần nâng tay nhẹ nhàng chuyển đầu cô từ bờ vai mình sang chỗ khác, cô có phần không nguyện ý nhưng vẫn không ngăn trở, hần thấy cô như vậy, vẻ mặt bỗng trở nên phức tạp, đứng dậy không nói một tiếng, ra bên ngoài lấy đồ.

Hần rời khỏi khoảng một hai phút, lấy một lọ không biết đựng cái gì vào.

Một lần nữa Z lại nằm xuống giường, cời giấy và áo sơ mi, cời trần nằm bên cạnh cô, thắt lưng phối hợp với vòng bụng có đường cong tinh xảo làm Vương Hiểu Thư nhìn mà máu sôi trào, nhịn không được nuốt nước miếng.

“Uống lên đi, bệnh của em sẽ dần dần tốt hơn.” Hần đưa lọ cho cô, Vương Hiểu Thư thuận theo nhận lấy ngửa đầu uống, uống xong chắc lưỡi nói, “Mùi vị không tệ, vị hoa quả sao?”

“Là việt quất.” Z trầm thấp nói, “Việt quất trong vườn phòng thí nghiệm số hai vừa thu hoạch, vừa mới đưa qua.”

“Vừa mới?” Miệng Vương Hiểu Thư thành hình chữ O, “Chẳng lẽ anh thật sự biết bay? Xa vậy mà anh. .

“Là người máy.” Z xoa xoa thái dương, “Nếu không có người, tốc độ của nó sẽ tăng gấp mấy lần.” Dù sao nói trị số cụ thể cô cũng không nghe hiểu, nói trực quan thì tốt hơn.

Thực ra Vương Hiểu Thư cố ý nói như vậy, nhưng dường như cô cảm thấy hẫng cho rằng cô thật sự ngu ngốc, cô hơi xấu hổ sờ sờ mũi.

Z rũ mắt xuống, giúp cô cởi ra khuy quần áo, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, không rõ có ý gì nói: “Em không thể cứ để mình tiếp tục ngu xuẩn như vậy được, nếu anh ruồng bỏ em thì em định làm gì?”

Vương Hiểu Thư nói: “Anh sẽ không.”

Z kinh ngạc nhìn cô, khoe miệng trào phúng nhếch lên, cũng không biết là nói với ai: “Việc này cũng không nhất định.” Hắn dừng lại một chút, thấp giọng hỏi, “Nếu anh thật sự ruồng bỏ em, em sẽ làm như thế nào?”

“Em. . .” Vương Hiểu Thư hơi há miệng, nhìn mặt hắn không biết nên nói tiếp cái gì, Z thấy cô như vậy, nói tiếp, “Không có anh thì không được sa đoạ, em nhất định phải sống tốt, an toàn vui vẻ, làm anh gặp lại em sẽ cảm thấy vô cùng hối hận, mà không thấy may mắn vì ruồng bỏ em. Cô gái kiêu ngạo, không thể hời hợt.”

Vương Hiểu Thư không hiểu nhìn hắn: “Vì sao em lại cảm thấy anh đang bàn hậu sự?”

“” Khóe mắt Z giật giật, giống như bị nói trúng tâm sự, chợt dạ quay đầu đi, phủ nhận nói, “Anh không như thường, em liền cho rằng anh muốn buông tay nhân gian, có thể sao?”

. . . Cô đương nhiên sẽ đáp lại có thể, chính là lần này cô phát hiện mình đáp sai rồi, cô phải nói không thể!!!

Z biến mất.

Đến ngày thứ ba ở Nguyên Tử hắn đã không thấy tăm hơi, chỉ để lại chiếc đồng hồ hắn luôn luôn mang theo.

Vương Hiểu Thư phiền chán mở ra, bên trong có một tờ giấy trắng gấp nhỏ, cô cưỡng chế sự nôn nóng khi tìm khắp căn cứ cũng không tìm được người kia, nhấn nạy mở ra trang giấy, mặt trên chỉ có một công thức toán học.

Vương Hiểu Thư tuyệt đối là kẻ dốt toán học, không cần nói tới cấp ba, ngay cả toán học hồi cấp hai cũng có thành tích tốt là một nửa số tám (0), cô vẫn nhớ các bạn nhỏ của mình năm đó đều sùng sờ, dường như không thể lý giải vì sao người làm hết hai trang giấy sẽ chỉ mang đến nửa số tám.

Vương Hiểu Thư cũng rất muốn biết, hiện tại cô rất hối hận, lúc trước vì sao không học toán cho tốt.

Cô hốt hển cầm đồng hồ của hắn và tờ giấy đi ra khỏi phòng, vào trong sân gào to một tiếng: “Megatron, anh đi ra cho tôi!”

Megatron bay đến trước mặt cô như một trận gió ngay khi cô vừa dứt lời, bóng dáng cao lớn giẫm hư không ít thứ, Vương Hiểu Thư vốn không có tâm tình quản, trực tiếp hỏi: “Ba anh đâu!”

“ . . Không biết.”

“Tôi là nói tiên sinh của anh đâu? Cũng là chủ nhân của anh.” Vương Hiểu Thư cho rằng nó nghe không hiểu, cho nên thay đổi cách hỏi.

Khuôn mặt máy móc của Megatron có vẻ thật rối rắm, nó cứng ngắc nói: “Thật có lỗi phu nhân, kho số liệu của tôi đã thay đổi, hiện tại ngài chính là chủ nhân của tôi.”

“” Tôi cái lông! “Nói cách khác, xú tiểu tử kia chạy thật?” Vương Hiểu Thư nheo mắt lại, không nhìn được nắm chặt tay, tờ giấy bị bóp làm cô hồi thần, lập tức nói, “Vậy anh tìm chút sách về toán học đến cho tôi, tốt nhất bắt đầu từ toán học cấp hai.”

“ . . Được.”

“Không được?” Cô thấy nó vẫn không nhúc nhích, có phần nghi hoặc hỏi.

“Không phải, chẳng qua tôi có thể giải đáp công thức trên trang giấy giúp phu nhân.”

“ . . Vậy thì cảm ơn anh.”

“Đây là việc tôi phải làm.”

Vì thế, Vương Hiểu Thư nhanh chóng có được đáp án của công thức.

Đó là một bức đồ thị tọa độ, đáp án vẽ ra là một hình trái tim.

Megatron vô cùng cẩn thận giải thích: “Công thức này đến từ nhà toán học Descartes của nước Pháp, ông là người đầu tiên sáng tạo ra tọa độ, đáng tiếc. . .”

“Tôi biết câu chuyện này.” Vương Hiểu Thư che trán, “Chính là đột nhiên nhìn thấy chữ số bông cảm thấy rất khó, không nghĩ theo hướng kia.” Nói đến chuyện về tình yêu là sở trường của cô, nhưng dưới tình huống này viết thứ như vậy, hẳn thật đúng là. . .

Nói đến công thức này, chính là một câu chuyện tình yêu đẹp đẽ mà đau thương.

Descartes là một nhà toán học, theo như lời của Megatron, ông là người đầu tiên sáng tạo ra tọa độ, đi đến Thụy Điển khi đại dịch cái chết đen xảy ra ở nước Pháp, trong lúc hành khát gặp được công chúa Thụy Điển xinh đẹp, trở thành thầy dạy số học cho công chúa.

Hai người ái mộ lẫn nhau, lại bị quốc vương chia rẽ, Descartes không thể không trở lại nước Pháp, không bao lâu mắc bệnh dịch chết, mà tất cả thư ông viết cho công chúa, ngoại trừ phong thư cuối cùng đều bị quốc vương chặn lại, bởi vì chỉ có phong thư này không thổ lộ tình yêu, trên đó viết một công thức, $r=a(1-\sin)$.

Công chúa xinh đẹp tìm tất cả những nhà khoa học trong thành để giải đề toán này, cuối cùng cho ra đồ thị trái tim nổi tiếng.

Đây là công thức toán học bí mật giữa hai người bọn họ, nhưng đến khi công chúa kế thừa vương vị, có thể ở cùng nhau, Descartes đã chết.

Trong cuộc sống khoảng cách lớn nhất chính là sống và chết, cho dù là tình yêu cũng không thể vượt qua.

Vương Hiểu Thư gấp lại tờ giấy đặt trong đồng hồ, đeo lên tay, có vẻ bình tĩnh một cách bất thường.

Megatron giống như trong lòng có quỷ, khó được mở miệng hỏi: “Phu nhân, ngài không sao chứ?”

Vương Hiểu Thư ý vị sâu xa nhìn hắn, cô nhìn mắt điện tử của hắn, nói từng chữ: “Đi rồi sao, được lắm, vậy thì đi như thế nào, em tìm anh trở về như thế đấy.”

Megatron bỗng dừng lại, đứng sững ở nơi này giống như không có điện, Vương Hiểu Thư cười lạnh một tiếng, nhìn về phía sau nó, người quản lý hiện tại của Nguyên Tử đang đi về phía này.

“Nhưng mà trước đó, để anh tự do một hồi cũng được, nơi này dường như có phiền toái.” Cô vỗ vỗ tay, nhàn nhạt nhìn về phía trước, nhìn không ra vì Z rời đi mà bị thương.

Đúng vậy, thực ra cô không cảm thấy buồn một chút nào, cô chỉ là hơi tức giận, cô lúc này quả thật là một hồi Hà Đông một hồi Hà Tây [1], Z giống như cây hứa nguyện của cô, cô có thể hứa rất nhiều điều với hắn, nhưng ở cùng với hắn lâu như vậy, giống như mỗi lần cô nghiêm túc hi vọng cái gì, cũng sẽ phát triển theo hướng ngược lại!

[1] Dùng hình ảnh sông Hoàng Hà thay đổi dòng chảy mà so sánh nhân sự thịnh suy, biến đổi thất thường.

Ví dụ như ngay từ đầu hi vọng hắn cách xa cô hắn lại từ từ tràn lan đánh, hiện tại cô muốn hắn ở bên cô cả đời, hắn lại rời đi, thật sự là phiền não.

“Anh có cảm thấy tôi thật đáng thương không?” Vương Hiểu Thư bớt chút thời gian hỏi Megatron trong dạng hóa thạch ở bên cạnh.

Megatron nhìn lướt qua người đến gần, chậm rãi nói: “Không, phu nhân không đáng thương chút nào.”

“Đúng vậy a.” Vương Hiểu Thư cắn răng cười với người trước mặt, không nói chuyện với Megatron nữa, chỉ bổ sung thêm trong lòng, Trương Đại Z, anh muốn làm gì thì làm đi! Chờ tôi tìm được anh mà không biết anh thành tráng niên sớm thế thì thật xin lỗi chủ nghĩa Mác - Lê nín!

60. Chương 60

Người tới mặc đồ phòng hộ giống như loại cô đã nhìn thấy ở “nhà cũ” của Z, quân hàm là chữ cái Z, diện mạo đàng hoàng, biểu cảm nghiêm túc, nhìn cách ăn mặc này, xem còn thấy rất thân thiết.

Hắn đi đến tự giới thiệu, cúi người cung kính, mặt mỉm cười nói: “Xin chào, Vương tiểu thư, tôi là Hạ Tĩnh Ân, là người phụ trách căn cứ hiện tại của Trương tiên sinh.”

Hắn nhiệt tình muốn bắt tay với Vương Hiểu Thư, ngay lúc Vương Hiểu Thư định vươn tay, Megatron ở bên cạnh bỗng giậm chân một cái, hất đầy bụi đất vào hai người.

Vương Hiểu Thư và Hạ Tĩnh Ân chết lặng phun bụi trong miệng, nhìn nhau với ánh mắt vô cùng khó xử, dù như vậy nhưng Megatron giống như còn cảm thấy không đủ, tiếp tục không biết sống chết quấy rối, chẳng những lui về phía sau một bước giẫm hư tường vây sân, còn khoát tay đập rớt một ngọn hải đăng của căn cứ khiến iệng Hạ Tĩnh Ân há thành hình chữ O.

“Ừm, tôi. . .” Hạ Tĩnh Ân giống như đã quên mình tới làm gì, luống cuống chạy về phía sau, “Vương tiểu thư, ngày khác tôi lại đến tìm cô, tôi đi trước tìm người sửa ngọn hải đăng, nếu không an toàn chung quanh sẽ có sơ hở vào buổi tối!”

Vương Hiểu Thư còn chưa nói ra chữ “Được”, Hạ Tĩnh Ân cũng đã biết mất, cô chớp mắt mấy cái, nhìn Megatron lại khôi phục như bình thường, có một phỏng đoán rất lớn mật.

“Megatron!” Cô bỗng cao giọng gọi nó, Megatron nghe thấy lập tức nhìn thẳng về phía cô, theo bản năng nói, “Ở đây!”

Vương Hiểu Thư mỉm cười, híp mắt liên tục gật đầu: “Làm tốt lắm.”

“. . . . ?” Cho dù đó là một khuôn mặt máy móc ngây ngẩn, nhưng Vương Hiểu Thư dường như thấy được vẻ mặt mê mang.

Cô cũng chưa nói gì, khoanh tay vào phòng: “Tôi muốn tắm rửa, thời tiết có vẻ không tốt lắm, dường như sắp đổ mưa, anh tìm giúp tôi một bộ quần áo, đồ giống như bọn họ là được rồi.” Dứt lời, cũng không quản nó có đáp ứng hay không, trực tiếp đóng cửa vào nhà.

Vừa vào nhà, Vương Hiểu Thư lập tức ghé vào khe cửa len lén quan sát phản ứng của Megatron, đầu tiên nó đứng sững sốt ở kia một hồi, sau đó biến thành máy bay bay đi, rất nhanh thành một điểm sáng trong không trung.

Vương Hiểu Thư híp mắt nhìn bầu trời tối tăm, vuốt cằm suy tư một hồi, quyết đoán đi tới phòng tắm.

Gần nhất thời tiết rất xấu, không biết có phải có nguyên nhân gì đặc biệt hay không, địa khu Nguyên Tử có rất nhiều mưa. Vương Hiểu Thư nghĩ người ở đây không đến bốn ngày, nơi này không phải trời đầy mây thì là đổ mưa, lúc này tiếng sấm lại vang lên, phỏng chừng một lát sau lại mưa rồi.

Vương Hiểu Thư mở cửa phòng tắm, đóng kỹ cửa, sau đó cởi từng kiện xuống, tóc dài màu đen khoác trên vai, đã dài hơn bả vai rất nhiều, cô do dự nghĩ có nên cất sạch hay không, bên ngoài liền truyền đến giọng nói của Megatron.

“Phu nhân, quần áo đã chuẩn bị tốt cho ngài, đặt ở. . .”

“Đưa cho tôi đi.” Vương Hiểu Thư trực tiếp mở ra phòng tắm, đi về phía cửa sổ, mặc nội y dựa người vào nhìn Megatron ở trong sân, trong tay nó cầm một cái hộp, bên trong hẳn là quần áo, thấy cô xuất hiện ở đây, hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ.

Đừng hỏi vì sao cô thấy được nó ngây ngốc, người máy gọi thế nào cũng không phản ứng không nói là ngây ngốc thì chính là hỏng mất rồi.

“Này!” Vương Hiểu Thư nhảy lên, cố gắng hấp dẫn sự chú ý của Megatron, “Anh đáp lại một tiếng a? Linh kiện tiếng nói của anh bị hỏng rồi sao?”

Megatron dường như bị nghẹn lời, nghẹn hồi lâu mới nói ba chữ: “Sẽ tổn đầu.”

Vương Hiểu Thư tà ác nhẹ nhàng xoa xoa cổ, khoe miệng mang theo nụ cười đắc ý: “Ừm, phải không?”
Bỗng nhiên, mắt cô trợn to, “Không phải anh nói là năng lượng mặt trời sao? Tổn đầu? Tổn loại đầu gì?”

“ ”

“Anh rất tuyệt rồi.” Vương Hiểu Thư cười lạnh, “Lấy quần áo lại cho tôi, anh có thể đi rồi.” Cô nói xong liền xoay người vào phòng tắm, mở vòi hoa sen bắt đầu tắm rửa, vừa tắm vừa cởi nội y, dường như không hề lo lắng có người ở bên ngoài cửa sổ nhìn lên.

Megatron canh giữ ở bên ngoài vốn đang thật trì độ, nhìn thấy cô “hào phóng” như vậy liền di chuyển đến cạnh cửa sổ trong nháy mắt, thân thể to lớn che kín cửa sổ, đưa hòm quần áo vào đặt trên cửa sổ, giọng điện tử cứng nhắc nói: “Quần áo đặt trên cửa sổ rồi.”

“Cám ơn.” Vương Hiểu Thư lau nước trên mặt, dáng người đẹp đẽ dưới nước vòi dường như phát ra ánh sáng, “Anh có thể đi rồi.”

“ ”danquy

“Tránh ra chút, anh chắn ánh sáng rồi.” Vương Hiểu Thư quay đầu nhìn cửa sổ, chỉ thấy Megatron ngồi ngay tại đó, nhìn cô qua cửa sổ.

.

“Anh đang nhìn cái gì?” Vương Hiểu Thư cố ý nhăn mày lại, híp mắt nghi hoặc hỏi nó.

“Ngài. . . ” Megatron dường như rất khó mở miệng, chần chờ một lúc lâu mới nói: “Ngài như vậy không tốt lắm đâu.”

“Tôi như thế nào?” Vương Hiểu Thư đóng vòi hoa sen chống nạnh đứng, bày ra một tư thế vô cùng khiêu gợi.

Cặp mắt điện tử của Megatron nhìn thấy hình ảnh như vậy lập tức đóng lại, trực tiếp kéo cửa sổ lên rồi bay xa.

Vương Hiểu Thư sững sốt tại chỗ hai giây, lập tức cười ha ha, thật sự là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, có người dù ở đâu cũng không đổi được bản tính.

Cô đoán Z vốn không đi xa, hoặc còn ở tại căn cứ, hoặc chính là ở trong buồng điều khiển của Megatron, hoặc là hắn đang điều khiển Megatron từ xa. Nhưng cho dù nguyên nhân hắn rời đi là gì, chỉ cần với việc hắn đi mà không từ biệt, liền đủ để cô chinh hắn rồi.

Có thể này mới có thể kia, trò hay còn ở phía sau.

Vương Hiểu Thư nghiêng răng, bắt đầu tắm rửa nghiêm túc.

Nhưng mà, cô đang tắm, bồn cầu một bên bồn mở ra, nắp đây vốn không có gì lạ xuất hiện một màn hình máy tính nhỏ hình chữ nhật, giọt nước đọng ở trên cũng không có ảnh hưởng gì, cảnh tượng này sao lại quen mắt như vậy?

Ừm đúng, từng xem “Quốc sản” [1] hắn là nhớ được, sau khi 007 bị bắn nữ chính liền liên lạc với lãnh đạo ở toilet, lãnh đạo đúng là xuất hiện ở nắp bồn cầu.

[1] Một phim của Châu Tinh Trì.

Vương Hiểu Thư ngồi xổm bên bồn cầu, nâng má tò mò nhìn màn hình, thật không hiểu ai làm thứ này, sau đó không có bất ngờ gì xảy ra, cô thấy được người kia trên màn hình.

“Thật có lỗi.” Giọng nói trầm thấp của Z vang lên trong phòng tắm khiến cô có chút không tiếp thụ nổi, nhưng bộ dáng rừ lông mi buồn bực của hắn rồi đến từ từ ngắt đầu xấu hổ nhìn cô, không một chỗ nào không để cô trút giận.

Quả nhiên, cô đoán đúng rồi, tên này không ở trong Megatron thì là điều khiển từ xa, nếu không sao có thể nhận được tin tức nhanh như vậy?

“Thật có lỗi?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hần, một bộ ngữ ngữ, “Anh đang xin lỗi ai? Anh có lỗi với người nào sao?”

Khóe miệng Z dường như giật một cái, tư thế giống như clip xin lỗi của Trần Quán Hy [2] làm cô có cảm giác mình là nữ chính X, vì thế cô nói: “Được rồi, hiện tại anh về ngay lập tức, em sẽ bỏ qua chuyện cũ.”

[2] Trần Quán Hy công khai xin lỗi sau sự cố ảnh nóng.

Z cầm lấy một tờ giấy A4, phía trên là hình vẽ kỳ quái, có hai hình người đơn giản, ở giữa là... plants and zombies?

“Đây là cái gì?” Vương Hiểu Thư cứng ngắc hỏi.

“Đây là em.” Hần chỉ người bên trái, “Đây là anh.” Hần chỉ người bên phải, sau đó lại dùng bút vòng vào thứ không biết là cái gì ở giữa, “Đây là chương ngại giữa chúng ta, hiện tại anh đang tiêu diệt chúng.” Hần vẽ một dấu gạch chéo to ở mặt trên, sau đó nhìn màn hình cười, “Đợi xử lý xong anh sẽ trở về.”

Vương Hiểu Thư ngồi ở đó nhìn hần, cùng hần bốn mắt nhìn nhau qua màn hình, phần dưới ngực hần hoàn toàn không nhìn thấy, nhưng cảm giác biết rõ phía dưới là gì lại không nhìn được cũng không thể làm gì rõ là. . .

“Đi đi, bao lâu?” Vương Hiểu Thư cuối cùng vẫn thỏa hiệp, khẩn thiết nói, “Mặc dù hiện tại ở thế giới này đã không cần thiết phải kết hôn, nhưng trên nguyên tắc anh là chồng của em, đã là chủ của một gia đình thì em sẽ vô điều kiện ủng hộ quyết định của anh, nhưng anh cũng phải biết, có những lúc anh thật sự sai, ví dụ như lúc này, anh không nên đi.”

Cô thở dài: “Như vậy sẽ làm em cảm thấy, từ đầu đến cuối em đều không có cách tiến vào thế giới của anh. Em hi vọng lúc nào cũng ở bên cạnh anh, cho dù anh đang làm cái gì, nhất là khi anh gặp nguy hiểm.”

Z kinh ngạc nhìn cô, dường như muốn nói cái gì, nhưng chỉ là mấp máy môi, không hé răng.

Vương Hiểu Thư cũng không ép hần, thản nhiên nói: “Anh còn chưa quyết định khi nào thì trở về, đợi đến khi anh quyết định rồi nói với em đi, nhớ phải giữ liên lạc với em.” Cô nhượng bộ nói, “Không thể gặp mặt em chấp nhận, nhưng ngay cả webcam hoặc gọi điện cũng không thể không có.”

“Em không tò mò rốt cuộc anh đang làm gì?” Z nhú mày hỏi.

“Không phải anh vừa nói sao? Anh đang xử lý chương ngại.”

Câu trả lời như vậy thật sự làm cho người ta. . . Z lùi về phía sau, nâng tay thắt caravat, hình ảnh tối mờ trên màn hình rõ ràng hơn, nhưng Vương Hiểu Thư phát hiện phía sau hần không phải là buồng điều khiển của Megatron.

Ánh sáng thật u ám, hần không bật đèn, nhưng có thể thấy được đây là một phòng thí nghiệm, nhưng cũng không phải là những gian phòng cô từng thấy.

Quả nhiên hần có rất nhiều phòng thí nghiệm mà cô không biết, chờ hần về nhất định phải hỏi, hiểu rõ hần thêm một chút.

Vương Hiểu Thư mỉm cười, trong lòng đang lên kế hoạch tra tấn hần như thế nào, ngoài miệng lại dịu dàng nói: “Em chờ anh nha.” Nói xong, không chút do dự úp nắp bồn cầu, nhỏ giọng nói thầm, “Tê chân muốn chết.”

.

Cứ như vậy, hai người xem như tạm thời đạt thành “Hiệp nghị ngưng chiến”, Z bên kia giải quyết vấn đề của hần, Vương Hiểu Thư bên này sau khi uống thuốc của Z thì triệu chứng mù tạm thời vào ban đêm không xuất hiện nữa, cô dùng khoảng thời gian này để kiểm tra chung quanh căn cứ Nguyên Tử, nơi này phòng thủ nghiêm mật bố cục hợp quy cách, thoát nhìn rất có tác phong làm việc của Z, cô đang rất an toàn.

Sau đó Hạ Tĩnh Ân lại tới tìm cô, báo cáo chuyện lần trước chưa kịp nói: “Thật xin lỗi, Vương tiểu thư, lần trước là tôi thất lễ.”

“Không sao cả, không phải lỗi của anh.” Vương Hiểu Thư lườm Megatron đang đứng làm bối cảnh bên cạnh, ánh mắt ghét bỏ.

“Là thế này Vương tiểu thư.” Hạ Tĩnh Ân thật chuyên nghiệp đưa USB Trong này có tư liệu mà cấp dưới dò xét gần đây, chúng tôi tra được có một số lượng quân binh không nhỏ đang tiến tới, theo chúng tôi phân tích, hẳn là tới từ Lượng Tử.”

Vương Hiểu Thư nghe vậy, biểu cảm không có biến hóa gì, dường như đã đoán được việc này sẽ xảy ra, Hạ Tĩnh Ân thấy vậy, nói tiếp: “Quân đội Lượng Tử trang bị cao cấp hơn chúng ta nhiều lắm, một khi giao chiến. . .”

“Ai nói sẽ giao chiến cùng bọn họ?” Vương Hiểu Thư vừa nói vừa cắm USB vào máy tính, mở hồ sơ ra, thần nhiên nói. “Nếu trên đường bọn họ xảy ra việc gì ngoài ý muốn, bị zombie ăn luôn óc, vậy không phải là không liên quan sao?”

“” Hạ Tĩnh Ân kinh ngạc nhìn cô, cứng lưỡi không biết nên trả lời thế nào.

61. Chương 61

“Anh có chơi game hay không?” Vương Hiểu Thư vừa mở máy phát hình vừa hỏi Hạ Tĩnh Ân, “Có một trò tên là plants vs zombies.”

Hạ Tĩnh Ân không hiểu nhìn cô, lắc đầu nói: “Không có.”

Vương Hiểu Thư không sao cả cười cười: “Không vấn đề.” Cô lạnh nhạt nói, “Tôi sẽ cho anh biết chơi như thế nào, chẳng qua lần này tôi là zombie.”

“”

“Đây chính là người Lượng Tử mà anh nói?” Cô chỉ vào đám người cử chỉ đáng khinh trên màn hình máy tính.

Những người này ngày trang vô cùng thích hợp, chẳng qua rất kém, trông giống như dã nhân ở vùng Thần Nông Giá. [1]

[1] Là một sinh vật bí ẩn trong truyền thuyết chưa được chứng thực. Hình thái giống như người, cả người lông rậm, sống ở khu rừng nguyên thủy tại Thần Nông Giá (Trung Quốc).

“Đúng vậy.” Hạ Tĩnh Ân vừa thấy vậy biểu cảm liền ngưng trọng, “Người của bọn họ tới rất đông, vấn đề thật nghiêm trọng.” Hắn hơi mím môi, “Tuy rằng lúc trước tôi làm việc cho Tiêu Tùng tiên sinh, nhưng những lời tôi nói đều là thật, hi vọng Vương tiểu thư đừng lơ là.”

Vương Hiểu Thư gật đầu, xem như đồng ý, nhưng Hạ Tĩnh Ân còn cảm thấy chưa đủ, nói tiếp: “Không biết Trương tiên sinh đi đâu rồi? Chuyện lớn như vậy có lẽ phải thông báo cho ngài ấy. Ngài ấy sẽ có biện pháp giải quyết.”

“Anh rất sùng bái hắn?” Vương Hiểu Thư lườm hắn, Hạ Tĩnh Ân vội vàng thu hồi ánh mắt ngưỡng mộ, không lưu loát giải thích. “Không có, Vương tiểu thư đừng hiểu lầm, tôi chỉ là. . .”

“Đừng giải thích nữa.” Vương Hiểu Thư khoát tay, “Hiện tại hắn đang bận, phỏng chừng không có thời gian quản việc của chúng ta, chúng ta phải học cách tự cứu.” Vương Hiểu Thư tắt màn hình máy tính, đứng dậy vượt cửa đi về phía cửa sổ, nhìn bầu trời sắp mưa, suy tư một hồi rồi thở dài nói, “Nhưng mà anh nói cũng đúng, tốt nhất vẫn nên báo cho hắn.”

Hạ Tĩnh Ân nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “Vương tiểu thư sáng suốt.”

“” Ha ha, sao có vẻ như chính cô làm thì sẽ hỏng chuyện, cô không phải không có đầu óc, chẳng qua bình thường không dùng đến nên không biểu hiện ra mà thôi, được chứ?

Cứ việc kết quả nói chuyện là mặt ngoài và nội tâm khác nhau, nhưng Vương Hiểu Thư vẫn an bày xong chuyện này, sau đó cô trực tiếp hỏi Megatron: “Hiện tại là ai?”

Giống như có chỗ nào không đúng, tại sao có cảm giác đang tán gẫu với chim cánh cụt? [2]

[2] Tán gẫu trên QQ (1 phần mềm chat của TQ).

Megatron cúi đầu nhìn về phía cô, cứng ngắc nói: “Là tôi.”

“Anh là ai?” Vương Hiểu Thư ngây thơ hỏi.

“ ”

“Được rồi, không đùa nữa.” Về mặt cô nghiêm túc, “Anh hẳn là biết chứ? Người Lượng Tử đang tới đây, hơn nữa em xem video cảm thấy là lạ.” Cô suy đoán nói, “Bọn họ mang theo rất nhiều công cụ kỳ quái, em hoài nghi bọn họ có mục đích không thể nói ra.”

Megatron, hoặc là nói Z, sau khi nghe phân tích của cô thì im lặng, thật lâu không trả lời, một hồi sau mới nói: “Chuyện này em không cần lo, anh đưa em rời khỏi đây trước, để cho bọn họ. . .”

“Em muốn thử dùng dị năng một lần.” Vương Hiểu Thư ngắt lời hắn, “Em không thể mọi chuyện đều dựa vào anh, anh cũng không thể luôn cho rằng em không có anh thì không sống được, không phải anh cho em dị năng sao? Cho dù không làm được gì thì em cũng có thể bảo vệ tốt bản thân.”

Z không đồng ý: “Ngay cả bệnh của mình em cũng không trị được, không thương lượng, đi ngay lập tức.”

Hắn nói xong liền tiến tới muốn mang cô đi, Vương Hiểu Thư không phản kháng, nhưng cô hỏi: “Anh muốn dùng Megatron đưa em tới nơi khác, hay là đi tìm anh?”

Hắn không hề do dự nói: “Đi nơi khác.”

“Em không đi.” Vương Hiểu Thư cho hắn hai lựa chọn: “Hoặc là đưa em đi tìm anh, hoặc là buông tay.”

“Vương Hiểu Thư, em đừng tùy hứng như vậy được không.” Z hẳn là bị cô kích thích, dường như gần đây hắn quá khoan dung làm cô có chút được sủng mà kiêu, không kiêng nể gì phản kháng hắn, “Em nói không đi.”

Vương Hiểu Thư không nhận được nữa né tránh tay của Megatron, lui về phía sau vài bước, nắm chặt tay bướng bỉnh đứng tại chỗ, tuy rằng không phản bác hắn, nhưng hơi thở kháng cự toàn thân đều đang nói cô đang bất mãn hẳn nhường nào.

Dường như cho tới bây giờ hắn đều không cảm thấy chính mình tùy hứng, nói đến là đến nói đi là đi, để cô rời khỏi hắn thì thôi, chuyển tới một chỗ khác có ý nghĩa sao? Hắn cho rằng thế giới của cô là vườn rau, muốn đến thì đến muốn đi thì đi muốn thế nào được thế đấy sao?

Phương diện khác thì càng không phải nói, cũng là như vậy.

Vương Hiểu Thư bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời, thần nhiên nói: “Tùy anh, anh muốn đưa em đi thì đi, dù sao anh là lão đại anh nói phải nghe, quan hệ giữa hai chúng ta cũng không khác nào gian thi, chỉ anh mới có khoái cảm.”

Bóng dáng cao lớn của Megatron đứng tại chỗ một lúc lâu, luôn luôn không nhúc nhích, đợi đến khi Vương Hiểu Thư cảm thấy phiền chán, mới thấy nó biến thành máy bay bay đi, trước khi đi Z còn bỏ lại một câu “Anh mặc kệ em vậy”. . .

Vương Hiểu Thư mờ mịt nhìn phương hướng nó biến mất, cảm thấy mình thật sự rất uất ức.

Cô không biết đây có phải già mồm cãi láo hay không, nhưng trong lòng cô không thoải mái. Có những điều cô nghe thấy, nhưng cô không trả lời không phản kháng không phải vì không để ý, mà vì cô không muốn cãi nhau với hắn, cũng không muốn kết cục cuối cùng là cãi vã.

Cô cho rằng Z nhất thời nói dối mà thôi, nhưng sau đó hắn vẫn không tìm cô, cho đến ba bốn ngày tiếp theo, Hạ Tĩnh Ân tìm Vương Hiểu Thư nói cho cô đã xảy ra chuyện.

“Vương tiểu thư, bộ đội Lượng Tử lúc trước có thể là đánh yểm trợ, chủ lực chân chính hẳn là một bộ phận khác!” Hạ Tĩnh Ân sốt ruột nói, “Ngài liên lạc với Trương tiên sinh chưa? Hắn nói như thế nào?”

Vương Hiểu Thư liếc mắt nhìn hắn: “Đã liên lạc, hắn mặc kệ chúng ta rồi.”

“... Cái gì?” Ánh mắt Hạ Tĩnh Ân trở nên mờ mịt.

Vương Hiểu Thư uể oải đứng lên, cầm lấy súng trên bàn nạp đạn: “Chính xác là, hắn mặc kệ tôi rồi.” Cô thở dài, “Anh dẫn tôi đi xem đi, bộ đội chủ lực ở đâu.”

Hạ Tĩnh Ân do dự một chút, nói: “Theo như suy đoán của tôi, chi bộ đội này hẳn là Tiêu phó. ... Tiêu Trà dẫn đầu, hẳn vô cùng hiểu biết bên trong Nguyên Tử, cho nên rất dễ dàng ẩn vào.” Hắn suy tư một lát, “Dựa theo tin tức hiện tại, chi bộ đội này không chỉ có Tiêu Trà, còn có Y Ninh của Ly Tử, những người còn lại chưa xác định, Phân Tử có tham dự hay không thì rất khó nói.”

“Lại là cô ta sao?” Vương Hiểu Thư nghiêng rằng, “Cũng được, nên giải quyết cô ta cho xong, cô ta còn sống, liền thấy không yên tâm.”

“Vương tiểu thư. ...” Hạ Tĩnh Ân vẻ mặt nghiêm trọng muốn nói gì đó, Vương Hiểu Thư trực tiếp ngắt lời nói thao thao bất tuyệt của hắn. “Có thời gian thuyết giáo không bằng trực tiếp dẫn đường đi.” Cô nói xong xoay người đi, Hạ Tĩnh Ân nhìn bóng lưng cao gầy mảnh khảnh của cô, sửng sốt một lát rồi vội vàng đuổi theo.

Tốc độ của Tiêu Trà vô cùng nhanh, có lẽ là rất lo cho em gái của mình, cho nên hắn lại hợp tác với những người khác.

Vương Hiểu Thư nhìn hình ảnh trên camera, tuy rằng xem không rõ lắm, nhưng có thể xác định là Tiêu Trà và Y Ninh, đi theo bọn họ thì không biết, nhưng dựa vào thân thủ, có thể thấy tất cả là cấp tinh anh.

“Bọn họ tổng cộng có 20 người.” Hạ Tĩnh Ân báo cáo.

“Hiện tại chúng ta có thể điều xuất bao nhiêu người? Sức chiến đấu ngang với bọn họ.”

Hạ Tĩnh Ân nhíu mày: “Bởi vì người ở tiền tuyến khá nhiều, cho nên phần lớn đều ở phía trước, người canh giữ ở cửa căn cứ cũng là cố định, không thể điều động, cho nên. ...”

“Cũng là không có người?” Vương Hiểu Thư vỗ hán một cái, thiếu chút nữa chụp bay mũ của hắn. “Tôi hỏi anh có thể điều xuất bao nhiêu người, anh trả lời nhân số là được, nói vô nghĩa nhiều như vậy làm gì?”

Hạ Tĩnh Ân chỉnh lại mũ, xấu hổ nói: “Tôi đoán hẳn là không vượt qua 10 người.”

“... Kém một nửa sao?”

“Đây là trong tình huống tất cả mọi người đều phải tới để bảo hộ ngài.”

“Quên đi.” Vương Hiểu Thư cắn môi, “Anh ở lại đây, chọn năm người đặc lực theo tôi.” Cô nhét tai nghe vào trong lỗ tai, “Có tin tức gì mới thì báo ngay cho tôi biết.”

Hạ Tĩnh Ân nôn nóng: “Như vậy không được. Việc này rất nguy hiểm, nếu Trương tiên sinh biết. ...”

“Trương tiên sinh Trương tiên sinh Trương tiên sinh! Anh có thể đừng há mồm ngậm miệng là lại nhắc đến hắn hay không? Nếu tôi đã dám làm thì nhất định có thể thu phục, tôi sẽ không lấy tính mạng của mình để đùa, anh nếu không tin, có thể một người cũng không cho tôi.” Vương Hiểu Thư nói xong bước đi, hoàn toàn không sợ Hạ Tĩnh Ân thật sự một người cũng không cho cô.

Hạ Tĩnh Ân làm sao dám không để ý tới an nguy của cô? Chẳng những gọi toàn bộ 10 người đến, bản thân cũng vội vàng đi theo.

Thực ra suy nghĩ của hắn thật sự có phần rất bị quan, dị năng của Vương Hiểu Thư cộng thêm súng lục quả thật là mở cheat, dọc theo đường đi cho dù là zombie hay là nhân loại đều bị đánh lui nhanh chóng, Hạ Tĩnh Ân nhìn một đường, lòng cũng kiên định hơn.

Quả nhiên, mọi người đi theo Trương tiên sinh sẽ không phải là sức chiến đấu thấp kém, không biết vì sao Trương tiên sinh luôn cảm thấy Vương tiểu thư không có hấn thì không thể sống a, vậy có để người khác sống hay không?

Thực ra Hạ Tĩnh Ân không hiểu, khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, hấn sẽ luôn cảm thấy cô ấy rời xa mình thì không thể sống được.

Vương Hiểu Thư lau vết máu bắn vào trên mặt, từ xa nhìn đám người Tiêu Trà chậm rãi tới gần, bọn họ tổng cộng có 20 người, hiện tại còn thừa lại không đến 10 người, nhân số đã thấp hơn, phải thua không thể nghi ngờ.

Vương Hiểu Thư nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đã nắm chắc chuyện này trong tay, tuy rằng lúc trước có khó khăn không nhỏ, nhưng ít ra cũng chứng minh cô không phải không có chỗ nào đúng, ít nhất cô vẫn có năng lực bảo hộ mình, tuy rằng cho cô năng lực này là Z.

“Vương Hiểu Thư?” Y Ninh lướt mắt một cái liền trông thấy cô, ả mặc áo choàng liền mũ, thân hình thật gầy yếu, Vương Hiểu Thư nhìn mà buồn cười, ăn mặc thành như vậy thì chiến đấu thế nào? Quả nhiên là Mary Sue, cho dù mặc bất tiện như vậy cũng có thể thắng?

“Y tiểu thư.” Vương Hiểu Thư giờ sủng về phía bộ đội đứng trước, mặt không biểu cảm nói, “Là thời điểm nói tạm biệt rồi.” Nói xong không đợi Y Ninh phản ứng liền bóp cò súng, đám người Tiêu Trà thấy vậy né tránh sang một bên theo bản năng, tất cả đều là hướng rời xa Y Ninh.

Cũng không đoàn kết đâu, thiếu Giải An Quân liền không có ai quản Y Ninh, rõ là. . .

Vương Hiểu Thư không biết giờ phút này nên hình dung tâm tình của mình thế nào, viên đạn này của cô cũng không sử dụng đi năng, nhưng nó bắn trúng Y Ninh, trên vai Y Ninh chảy máu, về mặt tái nhợt trắng mắt nhìn cô.

“Một súng này xem như trả lại cô.” ả cắn răng nói, “Từ nay về sau tôi và cô không thiếu nợ nhau.”

Vương Hiểu Thư cười lạnh nói: “Cô nợ tôi nhiều lắm, lúc trước ở Phân Tử hạ độc vào nguồn nước cũng là cô phải không? Cô làm nhiều chuyện tốt như vậy, một viên đạn liền thanh toán xong sao?”

Y Ninh kinh ngạc mở to mắt: “Sao cô lại biết?”

“Việc mà tôi biết nhiều hơn cô tưởng tượng.” Vương Hiểu Thư vừa nói vừa tới gần bọn họ, bớt chút thời gian nhìn Tiêu Trà một cái, “Tiêu tiên sinh, anh đừng nên cử động thì hơn, vấn đề của em gái anh tôi sẽ giải quyết, bảo đảm sẽ không để cô ấy có chuyện gì.”

Tiêu Nhã Nhã chần chẫn là bị Z mang đi, nếu không lúc đó hấn cũng sẽ không hứa hẹn nếu Tiêu Trà không bảo vệ cô thì sẽ không thả Tiêu Nhã Nhã, cho nên Vương Hiểu Thư không hề lo lắng Y Ninh giở trò quỷ, dù sao cô rất tin tưởng năng lực của Z.

Quả nhiên, Tiêu Trà nghe vậy, định bước tới hỗ trợ bỗng dừng lại, người đi theo hấn cũng dừng động tác, thân vệ của Y Ninh chỉ còn lại bốn năm người, nhưng từng người cũng không phải dễ bắt nạt. (Sulli: Vì đạo này copy nhiều quá, mình viết dòng này để bài này còn có tên mình)

“Cũng tốt.” Y Ninh thở phào nhẹ nhõm, “Hôm nay chúng ta tính toán hết.” ả cũng cảm sung, chia về phía Vương Hiểu Thư.

Vương Hiểu Thư vốn không định cho ả chia súng về phía mình, cho nên khi ả động thủ liền nổ súng, lần này cô dùng đi năng.

Lực công kích và sức nổ làm xung quanh loạn thành một đoàn, Y Ninh khó khăn tránh đi, suýt nữa bỏ mạng dưới tay cô.

“Khi nào thì cô có năng lực này!?” Y Ninh không thể tin được nhìn Vương Hiểu Thư.

Vương Hiểu Thư vốn không quan tâm ả, tiếp tục nổ súng, mấy người đánh nhau vô cùng hỗn loạn, thậm chí rất khó phân rõ ai là địch ai là bạn, hấn là trong viên đạn nào đó có thuốc mê.

Trong lúc hỗn loạn, Vương Hiểu Thư hí hóp mắt nhắm về phía Y Ninh, bàn tay vì nổ súng quá nhiều mà phát đau, nhưng cô vẫn cố nén, bắn một phát súng về phía Y Ninh đang đối phó Hạ Tĩnh Ân.

Đây là một kích trí mạng, dường như trên trời chú định sinh mệnh của Y Ninh chỉ có cô mới có thể kết thúc, lúc trước Z tập kích nhiều lần như vậy đều không lấy được mạng ả, nhưng lần này Vương Hiểu Thư thật sự giết chết Y Ninh.

Về mặt Y Ninh khiếp sợ, cảm súng ngã xuống đất, thân vệ của ả cũng bị Hạ Tĩnh Ân bắt làm tù binh.

Tiêu Trà đứng một bên nhìn một màn này, ánh mắt nhìn Vương Hiểu Thư trở nên vô cùng phức tạp.

Vương Hiểu Thư đi đến bên cạnh thi thể Y Ninh, hồi tưởng lại chuyện gặp phải sau khi xuyên không, có cảm giác giật mình như mộng.

Tinh thần cô có phần hoảng hốt, nhưng không cản trở việc cô cảm giác được có thứ sát bên tai cô, tiếng đạn chạm vào nhau làm tai cô đau đớn, cô vội vã nghiêng người né tránh, chỉ thấy cái cây đằng sau cô bị bắn trúng, hai viên đạn khắc sâu vào thân cây.

Hai viên đạn?

Vương Hiểu Thư nhìn về hướng của một viên đạn vừa phóng tới, bóng người cao ngất của Z từ trong bóng tối đi đến, hấn mặt không biểu cảm cầm súng không ngừng bắn về hướng đằng sau cô, mắt không chớp lấy một cái, ánh mắt luôn dừng ở một chỗ, mày cũng không nhíu, không nhìn cô, trực tiếp, chuẩn xác nổ súng bắn.

Hạ Tĩnh Ân nhìn viên đạn xuyên qua bụi cỏ, tiếng kêu đau vang lên không ngừng, mùi máu tươi tràn ngập xung quanh, hiển nhiên nơi đó có không ít người mai phục.

“Trương tiên sinh!” Hạ Tĩnh Ân nhìn thấy Z, quả thực cao hứng rồi tình rồi mù, kích động tiến lên muốn nói, nhưng Z trực tiếp lướt qua hấn đi đến bên cạnh Vương Hiểu Thư, lườm cô một cái, thản nhiên nói, “Hình như cũng không có gì, một khi đã như vậy vì sao vội vã bảo anh trở về, hại anh khẩn trương cả ngày.”

Đây là muốn làm hòa sao? Vương Hiểu Thư cười nhìn hấn, sau đó mặt không biểu cảm nhìn Tiêu Trà: “Người anh muốn tìm đến đây, còn không mau hỏi em gái anh ở đâu?”

Về phần Z. . . Cô cảm thấy quan hệ của bọn họ thật sự hài hòa, hài hòa đến mức vượt qua mọi mức độ, điều này phải cải thiện một chút.

62. Chương 62

Edit: Sulli

Tiêu Trà vô cùng vội vàng chạy đến bên cạnh Z, ngẩng đầu nhìn hấn chất vấn: “Anh mang Nhã Nhã đi đâu rồi!”die»nd anl«equ»yd«on

Z liếc xéo hấn một cái, cười lạnh nói: “Nếu hôm nay anh không xuất hiện ở đây, vậy thì cô ta vẫn còn tốt, đáng tiếc, anh tự kết thúc sinh mệnh của em gái mình.”

“. . . Anh có ý gì!?” Tiêu Trà sửng sốt, không thể tin được nhìn hấn.

Z không để ý tới Tiêu Trà nữa, trực tiếp lướt qua hấn đi về phía bụi cây, khi đi qua va mạnh vào người hấn, cả người Tiêu Trà lảo đảo một chút, vẫn không thể thoát khỏi tin dữ em gái mình đã tử vong.

Z lạnh nhạt kiểm tra bụi cây, dường như muốn xác định người đã chết sạch chưa, Vương Hiểu Thư nhìn xung quanh, hiện trường tĩnh lặng, giống như hết thảy đều kết thúc, nhưng hết thảy thật sự chỉ mới bắt đầu, bởi vì —die»nd anl«equ»yd«on— Y Ninh vốn tất thở bồng bật dậy.

“Á!!!!” Vương Hiểu Thư nhanh chóng lui về phía sau vài bước, kéo ra khoảng cách với Y Ninh, khuôn mặt và thân thể của ả phập phồng, dung mạo dần dần không thấy rõ, thịt thối lòi ra, cả người trở nên vừa cao

vừa to, quần áo bị rách tung, bề ngoài nguyên bản hoàn toàn mất đi, biến thành một quái vật cường tráng không có da.

Z quay đầu nhìn Y Ninh ngay tại phía sau hắn, nó đã không thể gọi là Y Ninh mà đã hoàn toàn biến thành quái vật, bắt đầu khàn giọng gào thét.

Những người ở đây dường như cũng không tiếp thụ được, rõ ràng vừa rồi còn là một người, tại sao bỗng nhiên lại biến thành như vậy?

Bọn họ không ngừng lui về phía sau, tầm mắt thoáng lướt về phía Z, bóng dáng cao ngất mặc áo dài trắng lạnh nhạt đứng phía sau quái thú, cách vô cùng gần, nhưng hắn không sợ hãi một chút nào, giống như không hề lo lắng quái thú sẽ không làm mình bị thương, rõ ràng thoát nhìn hắn có vẻ gầy như vậy.

Người đàn ông này thật sự làm cho người ta không có cách nào để hình dung, hắn khiến người hận lại khiến người sợ hãi, hắn thật sự là đồ trứng thối tội đáng muôn chết không có việc xấu nào không làm, nhưng trứng thối này lại rất có sức quyến rũ, khuôn mặt lạnh lùng lúc này còn khiến người ta sợ hãi hơn cả quái thú.

“Em dùng súng mà anh để lại?” Z ngăn chặn Y Ninh đã dị biến, chậm rãi hỏi Vương Hiểu Thư, bộ dáng hoàn toàn không nóng nảy, dường như còn có chút hưng phấn.

Wương Hiểu Thư xoa thái dương, gật đầu: “Đúng vậy, làm sao thế?”

Z thở dài: “Quả nhiên vẫn không thể để em ở một mình, mới vài ngày không thấy đã gặp rắc rối rồi.”

“...” Vương Hiểu Thư không biết nên trả lời hắn như thế nào, đành phải hỏi, “Anh có cách giải quyết không? Cô ta càng lúc càng lớn rồi!”

Z không hiểu nhìn chằm chằm cô, hoàn toàn mặc kệ Y Ninh, hắn không nói gì, rút ra súng dắt ở lưng, nòng súng đen thui chĩa vào phía lưng quái thú, mắt lại vẫn nhìn chằm chằm Vương Hiểu Thư.

Wương Hiểu Thư bị ánh mắt này làm cho vô cùng mất tự nhiên, cô không biết rốt cuộc hắn có ý gì, nhưng ba giây sau cô đã biết.

Trong một khắc kia Z bỗng hô to: “Chạy!” Sau đó nổ súng về phía sau lưng cô, cô chạy lên phía trước theo bản năng nhưng bị người kéo lại, cô ngạc nhiên quay đầu, không ngờ lại là Hạ Tĩnh Ân.

Lúc đó Hạ Tĩnh Ân đứng ở ngay sau lưng cô, nhưng bởi vì hắn là người quản lý Z bổ nhiệm nên cô không hề đề phòng, bị hắn trực tiếp tóm lại.

Viên đạn tiến vào thân thể tạo thành va đập mãnh liệt và cảm giác nhoi nhói, Vương Hiểu Thư không kiềm chế được kêu thành tiếng, ôm vai phải bị đạn xuyên thấu, chặt vật ngã xuống đất, Hạ Tĩnh Ân giơ súng kéo cô lên, cả người đứng phía sau.

Z nhìn thấy cô trúng đạn liền ngây dại, sau đó hắn lại bắn một phát súng, muốn bắn viên đạn trước đó sang một bên, nhưng điều này chỉ làm viên đạn rời xa phía ngực, bắn chệch trên vai trái của cô.

Ánh mắt Z bỗng thay đổi, theo thất kinh (hoảng hốt lo sợ) biến thành hối hận và tự trách, biểu cảm hiện tại của hắn lại trở nên vô cùng lạnh lùng, có phần trống rỗng nhìn chằm chằm khuôn mặt tái nhợt của Vương Hiểu Thư, máu nhuộm ẩm quần áo màu trắng của cô thật giống như chảy ra từ trên người hắn.

“Hạ Tĩnh Ân.” Z gần từng chữ, cắn răng nói, “Đồ đáng chết.”die»nd anl«equ»yd«onn

Hắn hoàn toàn không nhìn Y Ninh bắt đầu tìm mục tiêu khi vừa dị biến xong, bước về phía Hạ Tĩnh Ân, Hạ Tĩnh Ân vừa sợ lại vừa hận hắn, trong đó còn mang theo chút ngưỡng mộ không dễ nhận thấy, nếu chỉ một mình, hắn tuyệt đối không dám làm phản Z, nếu không ngay từ đầu Z cũng sẽ không nhìn trúng hắn. Sau khi Z rời đi, Tiêu Trà mới tìm tới hắn, vì Nguyên Tử, vì toàn bộ nhân loại, hắn chỉ có thể lựa chọn như vậy.

“Đừng có tiến gần!” Hạ Tĩnh Ân hít sâu một hơi, chĩa súng về phía Z, “Nếu anh còn qua tôi sẽ nổ súng!”

Z cũng không bắn hắn, cũng không sợ hắn nổ súng, mặt không biểu cảm tiếp tục tiến lên, không hề dừng lại.

Hạ Tĩnh Ân lập tức nổ súng, nhưng thân thủ của Z vô cùng nhanh nhẹn, hắn còn chưa thấy rõ động tác của Z, Z cũng đã né tránh, đây. . . Đây không phải là tốc độ của nhân loại.

Hạ Tĩnh Ân đứng sững tại chỗ, Tiêu Trà thấy vậy vội nhắc nhở: “Không chế Vương Hiểu Thư!”

Hạ Tĩnh Ân lập tức phản ứng kịp, hòng súng tối om đặt ở huyết thái dương của Vương Hiểu Thư, cô vốn sắp mất đi ý thức, viên đạn đặc thù đã phân giải trong cơ thể cô, máu ở miệng vết thương vẫn chảy, ngay cả Hạ Tĩnh Ân ôm cô cũng dính đầy máu, tốc độ đổ máu của cô giống như máu cô là vô cùng vô tận.

“Anh, anh lại qua tôi sẽ giết cô ta!” Hạ Tĩnh Ân lớn tiếng nói.

Z bỗng dừng lại, hắn đứng ở nơi đó, nhìn bộ dáng hấp hối của Vương Hiểu Thư, sắc mặt cô tái nhợt làm hắn lo lắng không thôi, nhưng ngay tại khi hắn định thỏa hiệp, cô bỗng mở mắt ra, nâng tay nắm chặt tay cầm súng của Hạ Tĩnh Ân, dòng điện làm hai người nhanh chóng tách ra, Z nhanh chóng lôi cô vào trong lòng, bước lui về phía sau, Hạ Tĩnh Ân đã té trên mặt đất mất đi hô hấp.

“Hiểu Thư. . .” Z ôm ngang cô, súng cũng ném xuống đất, Vương Hiểu Thư đau đớn nhíu mày, môi trắng bệch nhếch lên, run run nói, “Súng. . . Nhặt, nhặt lên, cẩn thận. . .”

Thực ra Z biết tình cảnh hiện tại của mình rất nguy hiểm, nhưng hắn không có cách nào để bình tĩnh, lần đầu tiên hắn sâu sắc cảm nhận được, vô cùng tự tin có thể đạt được tình yêu làm người thỏa mãn, nhưng tự tin quá mức lại làm mất đi tình yêu vốn có.

Nếu không phải hấn sơ ý và tự phụ, có lẽ hết thảy chuyện hôm nay sẽ không xảy ra, nếu lúc trước hắn không đáp ứng yêu cầu của cô, hoặc cưỡng ngạnh mang cô đi, như vậy. . .

Không có nếu.

Z thở dài, nâng tay đè lại miệng vết thương không ngừng chảy máu của cô, lúc ngẩng đầu lên liền thấy một cái bóng quen thuộc đi ra từ phía sau Tiêu Trà, đúng là Vương Kiệt —die»nd anl«equ»yd«on— bộ ngựa bắt ve chim sẻ rình sau.

Hắn cho rằng mình là chim sẻ sao? Ha ha, vậy hắn nghĩ ai là bộ ngựa và ve? Thật là ngây thơ quá mức rồi. Z lạnh lùng nhếch miệng.

“Thế nào, Z tiên sinh vừa lòng với màn kịch của tôi sao?” Vương Kiệt cười khê nhìn hắn, thấy Vương Hiểu Thư cả người là màu, ánh mắt lóe lên, hắn nhanh chóng quay đầu, thản nhiên nói, “Chỉ cần anh khoan tay chịu trời, tôi sẽ sai người cầm máu cho Hiểu Thư, nếu không nghe lời. . .” Hắn còn chưa nói xong, quái thú Y Ninh bị xem nhẹ bỗng trở nên vô cùng bất mãn.

Chỉ thấy quái thú đứng cách đám người không xa nhanh chóng chạy về phía trước, tất cả mọi người bị động tác của nó hù dọa tới mức chạy vội, nó bắt lấy người cuối cùng, xé nát thân thể của người này, đây đều là thân vệ Y Ninh mang đến, hiện tại tất cả đều theo ả.

Vương Hiểu Thư mê mang nhìn mấy bóng mờ phía trước, cô không thấy được hình ảnh rõ ràng, cô cảm thấy hô hấp khó khăn, hít vào nhiều mà thở ra ít, cô ngắc ngứ hỏi: “Em, em có phải sắp chết hay không?”

Z mím môi: “Sẽ không, em vĩnh viễn không chết, anh sẽ cứu em.”

Vương Hiểu Thư cười suy yếu, nâng tay xoa cằm của hắn, chỉ vuốt một chút liền yếu ớt buông xuống: “. . . Anh che mắt em sao, ngoại trừ anh, em không nhìn thấy ai cả. . .”

“Em đừng nói chuyện.” Z nhìn chăm chăm vết thương không ngừng chảy máu, vô cùng thống hận vì sao mình lại lấp vào viên đạn mới nghiên cứu, nếu không phải viên đạn này. . . Vậy thì tình huống sẽ không tệ đến thế.

Vương Hiểu Thư mím môi, trên khuôn mặt tái nhợt không có biểu cảm, cô hơi há mồm, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói một câu, nói xong cô liền ngất đi, nhưng đây có lẽ không phải hôn mê. . . Có lẽ. . . Có lẽ cô đã chết?

Trước khi ngất đi, cô nói: “Em muốn đặt tên cho anh, một cái tên chỉ em có thể gọi, không phải đánh số. . . Z. . .” Cô không ngừng gọi hắn, trong giọng nói tràn ngập tiếc nuối, “Z. . . Em muốn đi gặp anh, muốn ngủ cùng anh. . . Em. . . Em rất yêu anh.”

Bởi vì có anh làm bạn, không có ba ba, thế giới đầy zombie và ban đêm tối tăm khủng bố cũng không đáng sợ. Cảm ơn anh đã chăm sóc em, để em có một góc tốt đẹp trong thế giới tồi tệ này. Là em nghĩ quá đơn giản, anh để tâm rất nhiều nhưng em không nhận ra, thật xin lỗi.

Thật xin lỗi, thật xin lỗi. Thật xin lỗi vì em không còn sức để nói ra những lời này, thật xin lỗi vì lưu lại tiếc nuối cho anh và chính em, thực ra em đã không còn nghe thấy anh nói gì nữa, em cũng không nhìn rõ khuôn mặt của anh, nhưng khi em nhắm mắt lại anh sẽ xuất hiện, giống như ánh sáng duy nhất trong đêm tối.

“Hiếu Thư. . .?” Ánh mắt Z trống rỗng nhìn Vương Hiếu Thư đã hôn mê, tay hẩn chuyển qua cổ cô, vuốt động mạch cảm giác sự sống mỏng manh, hẩn không biết mình nên thở phào nhẹ nhõm hay nên vui vẻ, ít nhất cô còn chưa chết, như vậy hẩn vẫn tự tin có thể cứu sống cô.

Z ôm Vương Hiếu Thư, xoay người nhanh chóng đi về phía sau, nhưng quái thú Y Ninh đã làm những người khác muốn lui lại không thể lui bồng chạy về phía hẩn, súng của Z vẫn để tại chỗ, hơn nữa trong lòng lo lắng Vương Hiếu Thư, nhất thời không kịp phản ứng, bị nó kéo lấy, nhưng cũng chỉ trong chớp lát mà thôi, hẩn nhanh chóng tránh né, ôm Vương Hiếu Thư vòng qua người quái thú với tốc độ mà nhân loại không đạt tới được, hẩn không ngừng tiến gần khẩu súng đặt dưới đất, nhưng Vương Kiệt phát hiện được ý đồ của hẩn, mạo hiểm chạy tới nhặt súng lên, bắn vào gáy quái thú.

Bang —— viên đạn xuyên qua đầu óc quái thú, viên đạn mới nghiên cứu chỉ bắn trúng bả vai Vương Hiếu Thư mà đã khiến cô gần như tử vong, vậy thì cũng có thể giết chết quái thú, không biết đây có thể xem như tin tức tốt đối với Z hay không.

Vương Kiệt lấy được khẩu súng, giết quái thú xong liền lau quệt máu đen phun tung tóe trên mặt, chìa súng về phía Z: “Đi theo tôi, Hiếu Thư nếu chậm trễ sẽ chết, toàn bộ Nguyên Tử đã bị chiếm lĩnh, anh cần gì cũng phải được tôi cung cấp.”die»nd anl«equ»yd«on

Z nhúu mày không hề động đậy nhìn hẩn, hẩn luôn luôn yên tĩnh như vậy, làm cho người ta có cảm giá lạnh như băng.

“Anh cảm thấy người máy của mình có thể tới cứu dựa vào tín hiệu của anh sao?” Vương Kiệt cười lạnh một tiếng, “Tôi khuyên anh nên tỉnh lại thì hơn, tôi cũng không phải là đám trẻ con kia, tôi đã lắp thiết bị che chắn tín hiệu ở xung quanh, tất cả tín hiệu đều không thể truyền ra.” Hẩn có chút vui sướng khi người gặp họa, “Anh hẩn là hối hận vì đã từng truyền tin đến Lượng Tử để tôi và Hiếu Thư liên lạc, nếu không tôi cũng sẽ không lấy được bản mẫu tín hiệu của anh.”

Lông mày Z giãn ra, ý vị sâu xa nhìn Tiêu Trà, hẩn mới là người thông minh chân chính, mà chuyện hiện tại Z muốn làm, cần người thông minh này trợ giúp.

“Tôi có thể đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của ông, nhưng hiện tại tôi cần phòng thí nghiệm sạch sẽ và nhân viên cứu hộ.” Z dứt khoát thỏa hiệp, không coi ai ra gì bước xuyên qua mọi người, đi tới trước xe quân đội của Vương Kiệt, mở cửa xe đặt Vương Hiếu Thư vào, bản thân cũng bước lên.

Vương Kiệt lập tức sai người đuổi kịp, hẩn nhanh chóng tiến lên, lúc đi còn không quên gọi Tiêu Trà: “Còn không đi theo? Chỉ cần người kia ở đây, không có gì là chúng ta không lấy được.”

Sắc mặt Tiêu Trà rất khó coi, ấn tượng của hẩn với Vương Hiếu Thư cũng không tệ, hiện tại vì chuyện này mà cô thành như vậy làm hẩn có chút băn khoăn, nhưng Nhã Nhã cũng vì Z mà chịu nhiều thương tổn nghiêm trọng, nghĩ vậy khiến lòng hẩn thư thái một chút, theo lên xe.

Vương Kiệt ngồi ở xe quân đội thứ hai, gắt gao đi theo xe của Z, hẩn luôn luôn không thích bất ngờ ngoài ý muốn, nếu không phải làm không sợ hẩn cũng sẽ không đi đến, hẩn còn phải cảm tạ Y Ninh trợ giúp, nếu không phải ở sống lại đánh phá, nói không chừng hẩn cũng không dễ dàng bắt được Z.

Thực ra hẩn có thể trực tiếp nhận người con rể này, như vậy có lẽ sẽ không tốn nhiều công đến thế, vốn dĩ với tính cách của Z, ai có thể nói hẩn có đồng ý hay không? Cho dù hẩn không đồng ý Vương Kiệt cũng không thể ép hẩn, thực lực của hẩn đặt ở đây, cho dù Vương Kiệt buộc hẩn hoàn thành yêu cầu, hẩn vẫn có thể xử lý Vương Kiệt. Vương Kiệt sẽ không mạo hiểm như vậy, cho nên cho dù lấy thân phận con rể để Z giúp hẩn làm điều hẩn muốn, hẩn cuối cùng cũng muốn giết chết Z.die»nd anl«equ»yd«on

Dù sao, tai họa ngầm này tạo thành tận thế, thù hận của hắn với Z thì không cần phải nói, chỉ riêng hành vi và suy nghĩ biến thái của Z, ai có thể xác định đối phương chỉ cần Vương Hiểu Thư còn sống, những người khác chết hết đâu?

Kết quả hiện tại mặc dù có chút tổn sức và tổn thất nghiêm trọng, nhưng là an toàn và trực tiếp nhất, hắn thật vừa lòng, mặc dù. . . Mặc dù con gái duy nhất của hắn có thể sẽ chết, mà hậu quả sau khi cô chết có lẽ sẽ không thể tưởng tượng được.

Nhưng không biết vì sao, Vương Kiệt thật chắc chắn, chỉ cần có Z, Vương Hiểu Thư sẽ không chết.

63. Chương 63

Edit: Sulli

Z lái xe quá nhanh, hơn nữa rẽ ngoặt vô cùng đột ngột khiến đám người Vương Kiệt theo sau đuổi vô cùng vất vả, đoạn đường này đi tới phòng thí nghiệm Lượng Tử, thật nhiều người không bị say xe cũng bị làm cho say xe, thật không biết Vương Hiểu Thư ngồi ở bên trong thì thế nào?die»nd anl«equ»yd«on

Lo lắng này hiển nhiên là dư thừa, mặc dù có lúc Z nói chuyện rất không khách khí, nhưng hắn không bao giờ bạc đãi người phụ nữ của mình.die»nd anl«equ»yd«on

Vương Kiệt nhìn thấy Z ôm Vương Hiểu Thư từ ghế sau xuống, cũng không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi vào phòng thí nghiệm Lượng Tử bị binh lính canh giữ, bộ dáng không nói lời nào không coi ai ra gì lại tự cho là người thắng khiến mọi người ở Lượng Tử muốn lật bàn, nhưng cũng chỉ là nghĩ trong lòng mà thôi.

“Anh cần mấy y tá?” Vương Kiệt áp chế lửa giận vì bị coi nhẹ, cố tỏ ra ôn hòa hỏi.

Z cẩn thận đặt Vương Hiểu Thư lên giường giải phẫu, nhìn lướt qua Vương Kiệt và người phía sau Vương Kiệt, suy tư một chút rồi nói: “Một người cũng không cần, tất cả đi ra ngoài.”

“. . . Chỉ anh?” Vương Kiệt kinh ngạc nhìn hắn, “Vết thương nghiêm trọng như vậy chắc hẳn cần giúp đỡ. . .” Nếu hắn không cần thì Vương Kiệt động tay động chân như thế nào?

“Ông có thể tự bắn rồi thử xem tôi có làm được không.” Z cười cong mắt, nhưng ở nơi mà người khác nhìn không thấy, hắn nắm hai tay thật chặt để lộ sự vội vàng và bất an lúc này.

Nếu Vương Hiểu Thư thật sự đã chết, vậy thì mọi người đang đứng ở đây. . . Không, là toàn bộ thế giới này, liền không có ý nghĩa tồn tại nữa, hắn muốn tạm biệt bọn họ ngay lập tức.

Đương nhiên, cho dù Vương Hiểu Thư không có việc gì, bọn họ cũng không có khả năng sống sót trên thế giới này rồi.die»nd anl«equ»yd«on

Vương Kiệt không biết giờ phút này Z đang nghĩ cái gì, nếu không hẳn nhất định sẽ rất hối hận vì làm ra chuyện này.die»nd anl«equ»yd«on

“. . . Được rồi.” Vương Kiệt giận quá thành cười, “Tôi sẽ nhìn xem anh làm thế nào.” Hắn xoay người, dẫn bộ đội rời đi, cả người toát ra vẻ muốn xem trò vui.

Z lạnh lùng nhìn hắn, chờ bọn họ rời đi, nhẹ nhàng ấn nút dưới giường giải phẫu, khóa trái lại cửa phòng thí nghiệm.

Quả là rất ngu xuẩn, lá gan lớn đến mức để hắn tới gần máy móc và công cụ, là quá mức tự tin vì kế hoạch của mình hay là quá coi thường hắn?

Người không biết để lại đường lui ỉnh, bình thường không phải tự tin thì là rất ngu xuẩn, Z thuộc loại người trước, mà Vương Kiệt ắt thuộc loại người sau.

Z thở phào nhẹ nhõm, dùng khăn lau máu trên mặt Vương Hiểu Thư, nhìn chăm chăm miệng vết thương của cô, không hề chớp mắt đứng ở đây, dường như hẳn vô cùng khó xử, không biết làm gì với đồ trong phòng thí nghiệm, đây là hiện tượng vô cùng hiếm thấy trên người hẳn.

Không quá ba phút, hẳn nhẹ nhàng ném khăn xuống, xoay người bắt đầu chuẩn bị công cụ.

Gian phòng thí nghiệm này hẳn từng sử dụng, tất cả đều đầy đủ, phần lớn thuốc men cũng đều có, chẳng qua thuốc ở đây không có hiệu quả gì với viên đạn mà hẳn mới nghiên cứu, đây là chỗ mà hẳn khó xử.

Đáng giận là, bây giờ hẳn còn không thể rời đi, cũng không kịp rời đi.

Z cầm ống nghiệm, vừa suy tư vừa làm việc, một lát sau mắt hẳn bỗng mở to, con ngươi đen nhánh lóe lên ánh sáng.

.

Khi Vương Hiểu Thư tỉnh lại đã không cảm thấy đau nữa, cả người cô tê dại, không chỉ là bả vai bị thương, ngay cả cánh tay và hai chân cũng không nhúc nhích được.

Cô mê mang mở to mắt, cố gắng hồi tưởng mọi chuyện trước khi ngất đi, không khỏi có phần nghi hoặc, cô không chết?

Vương Hiểu Thư cố gắng quan sát hoàn cảnh xung quanh, ở trong phạm vi mà cô nhìn được thấy Z đứng ở một bên, cùng với những gì cho thấy đây là nơi nào.

Là phòng thí nghiệm, Z đứng ở bên cạnh cô, cô không chết.

Vương Hiểu Thư không khỏi kích động, cô muốn ngồi dậy ôm hẳn, muốn nói với hẳn, nhưng cô mở miệng lại không phát ra tiếng được, cổ họng vô cùng đau, hơn nữa miệng có mùi máu tươi, cô cho rằng bả vai mình chảy quá nhiều máu, nhưng khi cô thấy được cổ tay băng bó của Z, con mắt không khỏi dại ra.

“ ” Cố gắng, thất bại, cố gắng, thất bại, Vương Hiểu Thư mệt mỏi rũ mắt xuống, cô nói không ra lời.

Z từ trên nhìn xuống cô, nhìn không chớp mắt, tóc mái thật dài che khuất mắt hẳn, trên chiếc cằm hơi nhọn có ít râu, áo dài trắng không nhiễm một hạt bụi nay có vết máu, nhưng cô lại được hẳn bảo hộ vô cùng tốt, xung quanh là lồng thủy tinh không biết có tác dụng gì, hẳn ở ngoài lồng thủy tinh, hết thấy bên người cô đều sạch sẽ, đối lập với vẻ chật vật của hẳn.

Khi nhìn thấy Vương Hiểu Thư mở mắt, Z liền thở phào nhẹ nhõm, hẳn thấy vẻ đáng thương khi cô nhếch môi như muốn nói gì nhưng cuối cùng lại thất bại, khóe miệng lộ ra một nụ cười mệt mỏi, thấp giọng nói: “Ngủ đi, một hồi là tốt rồi.”

“ ” Được. Vương Hiểu Thư lại nhìn về phía hẳn, muốn dùng ánh mắt để nói cho hẳn sự nghi hoặc của cô — cổ tay của anh làm sao vậy?

Z xem như hiểu ý của cô, hoặc xem như không hiểu, tóm lại hẳn không trả lời, thản nhiên để lại một câu “Anh đi chỉnh lý lại một chút” rồi rời đi.

Vương Hiểu Thư nhìn bóng lưng của hẳn dần dần biến mất, hoảng hốt không bao lâu lại vì mệt mỏi mà ngủ mê man.

Lần thứ hai cô tỉnh, cảnh tượng xung quanh lại thay đổi.

Lần này không phải là phòng thí nghiệm, thân thể của cô cũng có cảm giác, quần áo trên người và vết thương trên vai đều sạch sẽ, miệng vết thương chỉ hơi ngứa, dường như đang lên vảy, giống như hết thấy vấn đề đều được giải quyết, chẳng qua. . . Z đâu?

Vương Hiểu Thư nhanh chóng ngồi dậy, đầu óc mơ hồ, cô lắc đầu, híp mắt nhìn xung quanh, tầm mắt dần dần rõ ràng, khuôn mặt không biểu cảm của Vương Kiệt đập vào mắt cô.

“Là ông?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc nhìn hẳn, trong lòng có dự cảm xấu.

Vương Kiệt cười khê: “Thất vọng khi nhìn thấy ta?”

Vương Hiểu Thư không để ý hẳn chế nhạo, nói thẳng: “Anh ấy đâu?”

“Con hỏi ai?” Vương Kiệt ngẩn ra một chút, sau đó bỗng hiểu ra, nói, “Con là nói Z tiên sinh?”

Vương Hiểu Thư nhin không được, ánh mắt khó hiểu nhìn hắn, hỏi: “Ông thật sự là cha tôi sao?”

Đáp án hiển nhiên là không phải.

Nhưng thật ra hẳn cho là vậy.

Vương Kiệt bị hỏi vậy, sắc mặt thật không tốt, hắn cứng nhắc nói: “Con đã hỏi như vậy, ta liền chứng minh một chút, ta vẫn coi con là con gái của mình.” Hắn xoay người, lạnh nhạt nói với người bên cạnh, “Chuẩn bị xe lăn, đưa tiểu thư đi gặp thiên tài của chúng ta.”

Vương Hiểu Thư chết lặng gục đầu xuống, ngồi vào xe lăn người nọ chuẩn bị, im lặng không nói, để mặc hắn giúp mình, đi tới cùng Vương Kiệt.

Sau khi ra khỏi gian phòng này, lại đi khoảng 500m trong hành lang, bọn họ rẽ vào căn phòng sâu nhất, cửa phòng hiển nhiên đã trải qua xử lý đặc thù, thoát nhìn vô cùng chắc chắn, trước kia Vương Hiểu Thư chỉ nhìn thấy cảnh như vậy trong phim khoa học viễn tưởng, bởi vì cho tới bây giờ Z chỉ dùng cửa thủy tinh trong suốt, thật giống như nơi ở của hắn không có người nào có thể phát hiện và xâm nhập.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?” Vương Kiệt nhếch miệng, châm chọc hỏi.

Vương Hiểu Thư im lặng, nhưng gật gật đầu, cô cũng không nhìn hắn, mắt không thấy tâm không phiền.

Vương Kiệt có chút bất mãn, nhưng hưng phấn còn nhiều hơn buộc hắn trực tiếp mở cửa, Vương Hiểu Thư thấy được tình cảnh bên trong qua cánh cửa kia.

Đó là một nơi vô cùng trống trải, chỉ bày một lồng thủy tinh rất lớn ở giữa, Z ở bên trong, chỉ mặc áo sơ mi và quần tây, cúi đầu nhìn mặt đất, hai tay nắm chặt đặt lên đùi, thân hình trông vô cùng gầy yếu.

Hắn nghe được tiếng mở cửa cũng không ngẩng đầu, dường như hoàn toàn không tò mò người tới là ai, hoặc là ai tới nơi này cũng không là gì cả.

Vương Kiệt đắc ý nhìn về phía Vương Hiểu Thư: “Thế nào, hiện tại có phải đã biết chỉ có ba ba mới là người con nên dựa vào?”

Giọng nói của hắn vừa dứt, Z liền ngẩng đầu lên, xuyên qua tầng tầng trở ngại nhìn về phía Vương Hiểu Thư, cô ngồi trên xe lăn cũng kinh ngạc nhìn hắn, hai người bốn mắt đối diện, trong chớp mắt có hiểu rõ lẫn nhau.

Ha ha, hiện tại nhân vật phản diện bị nhốt trong lồng thủy tinh, có phải cũng không nên nói mình là nhân vật phản diện hay không? Nhưng mà cảnh tượng xung quanh và bộ dáng của Z thật phù hợp với tiêu chuẩn phim bom tấn Hollywood, chỉ là diễn viên Vương Kiệt mới tạm chấp nhận được mà thôi.

“Nói đi, hiện tại cho con một cơ hội, đừng nói ta tuyệt tình.” Vương Kiệt thấy Vương Hiểu Thư im lặng không nói, thật khảng khái nói tiếp, “Chỉ cần con nhận sai, về sau ngoan ngoãn đi theo ta, chuyện lúc trước, ta có thể coi như chưa xảy ra, thế nào?”

Vương Hiểu Thư lạnh nhạt nhìn về phía hắn, hỏi: “Có phải còn bao gồm nói cho ông tất cả bí mật của Z hay không?”

Vương Kiệt sững sốt một chút, hiển nhiên là bị nói trúng tâm sự, nhưng hắn rất nhanh khôi phục bình thường, sắc mặt vô cùng lạnh lùng: “Nói ra cũng tốt, con phải học thông minh một chút, nếu không miệng vết thương lúc này chính là giáo huấn của con.”

Vương Hiểu Thư cúi đầu nhìn vai trái, miệng vết thương được xử lý vô cùng tốt, cô đã không cảm thấy đau nữa, nhưng hết thấy đều là công của người đang bị nhốt kia.

Nếu không phải vì cô, hiện tại hẳn hẳn là rất tốt, hẳn vốn nên ở sau màn nhìn đám người này từ từ hủy diệt, hẳn vốn là BOSS đấy không ngã, nhưng bởi vì cô mà rơi xuống tình thế này.

Tuy rằng Z giống như cố ý bị nhốt ở đây để làm gì đó, nhưng cô vẫn cảm thấy thật băn khoăn.

“Hay là thôi đi.” Vương Hiểu Thư nhẹ giọng nói, “Tôi vẫn nên tiếp tục sa đọa, ông đừng ôm ảo tưởng quá mức tốt đẹp về tôi, nếu tôi đồng ý, sẽ thấy thật sự không có lương tâm.”

“Lương tâm?” Vương Kiệt lườm cô, “Nếu mày nói lương tâm thì đừng ở cùng với hắn! Mày có biết hắn là ai hay không? Nhiều người chết trên tay hắn như vậy, nhà của chúng ta đều bị hắn phá hư, rốt cuộc mày có biết hay không?!”

“” Chất vấn như vậy thật đúng là làm cho không ai đáp lại được, Vương Hiểu Thư suy nghĩ một chút, nghiêng đầu nói, “Quên đi, những gì tôi vừa nói ông coi như không nghe thấy, nhưng tôi vẫn lựa chọn như vậy.”die»nnd anl«equ»yd«on

Vương Kiệt mở to mắt, không thể tin được nhìn cô: “. . . Mày có phải là Hiểu Thư mà ta biết hay không? Nguyên tắc của mày đâu? Thể diện của mày đâu?!”

“Ông thấy tôi giống người có nguyên tắc và thể diện sao?” Vương Hiểu Thư nói xong bỗng nở nụ cười, sau đó thừa dịp hắn không chú ý cầm cổ tay hắn, một dòng điện mãnh liệt bỗng truyền đến người Vương Kiệt, Vương Kiệt hoảng sợ trừng to mắt ngã xuống đất, mất đi ý thức.

Lại nói Vương Kiệt cũng không biết Vương Hiểu Thư có dị năng, biết đến ngoại trừ Z thì chỉ có Y Ninh và bọn Tiêu Trà.

Y Ninh và thuộc hạ của ả đã chết, Hạ Tĩnh Ân cũng chết, Tiêu Trà vì Tiêu Nhã Nhã mà không thể tự hủy con đường phía trước, cho nên giữ im lặng là hiển nhiên, như vậy thuộc hạ của hắn cũng sẽ giữ im lặng. Vì thế lúc này Vương Kiệt bị lừa mà không biết gì.

Vương Hiểu Thư nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lướt qua Vương Kiệt ngã trên đất và Z ở trong lồng, đối phương đang nhìn cô không chớp mắt, vẻ mặt có phần tội nghiệp, một bộ “cầu giải cứu” chờ cô.

Vương Hiểu Thư bật cười, cổ nén đau nhức, hai tay chống bánh xe đứng lên, muốn tiến lên xem mở lồng kia như thế nào, nhưng Z thấy cô như vậy, trực tiếp đứng lên, không biết là làm cái gì, nghênh ngang mở lồng đi ra.

“” Hiện thực đâm thẳng vào tim này quả là rất trầm trọng.

64. Chương 64

Z thấy vẻ mặt phức tạp của Vương Hiểu Thư, không khỏi dừng bước lại, dè dặt hỏi: “Nếu không anh quay lại?”

“ . . Không cần.” Vương Hiểu Thư thở nhẹ, ngồi lại trên xe lăn, vỗ trán hỏi, “Làm gì bây giờ? Đi sao?”

Z cúi đầu nhìn về phía Vương Kiệt đang hôn mê: “Anh giết ông ta được không?”

Vương Hiểu Thư im lặng một hồi, nói: “Anh thật sự trưng cầu ý kiến của em?”

“Đương nhiên.”

“Nghe lời nói thật?”

“Em nói đi.” Hắn khoanh tay, nho nhã lịch sự.

Mặt Vương Hiểu Thư không cảm xúc: “Anh ra tay hay là em ra tay?”

Z nhíu mày, chep miệng như muốn nói gì, Vương Hiểu Thư trực tiếp đoạt lời nói trước: “Đi đến bước này đã không thể quay đầu lại, hối hận sẽ giết chết em ngày hôm qua, mà em chỉ muốn chết sau này.”

Im lặng nghe cô nói xong lời này, Z cũng không nói gì, hắn ngồi bên cạnh Vương Kiệt, tìm tòi ở trên người mình một chút, ngón tay thon dài trắng nõn xẹt qua phần eo và ngực có đường cong hoàn mỹ, hắn ngẩng đầu, hơi bất đắc dĩ nói: “Ai nha, tất cả đều bị tịch thu.”

“ . . . Vậy thì để em đến.” Vương Hiểu Thư căn môi nhìn Vương Kiệt, tuy rằng hắn không chết thì không thể trừ bỏ hậu hoạn, nhưng cô vẫn không nỡ hạ thủ. Tuy rằng hắn thiếu chút nữa thì giết chết cô, nhưng ít ra hắn là cha của thân thể này, cô vẫn không muốn tự ra tay.

Z nhìn Vương Hiểu Thư đẩy xe lăn tới gần, dường như thật sự muốn ra tay, không khỏi nhú mào, ngăn lại nói: “Bây giờ ông ta chưa cần chết, về sau để anh làm là được rồi.” Hắn đứng dậy, đi đến sau lưng cô, đẩy xe lăn ra ngoài cửa, “Hiện tại rời đi trước.”

“Về sau?” Vương Hiểu Thư kinh ngạc hỏi, “Anh muốn thả hổ về núi?”

Z khinh thường bĩu môi: “Em cảm thấy ông ta có thể làm gì được anh?”

“” Sự thật không phải đặt ở nơi đó sao? Tuy rằng bắt được, nhưng vẫn không giữ lại được.

“Được rồi, vậy giải thích một lần.” Z giống như vô cùng khó xử dựng lên một ngón tay, vừa đo mặt tường, ấn một nút ẩn hình tại nơi nào đó, vừa nói, “Anh cần ông ta còn sống, cần tất cả bọn họ đều sống, làm cho bọn họ chân chính hiểu rõ, hết thấy hiện tại đều không đáng kể, trên đời này thật sự có địa ngục nhân gian.”

Nội tâm của hắn vốn là một vùng phé tích, là Vương Hiểu Thư dần dần dựng lên một mặt tường trong lòng hắn, hiện tại mặt tường này tràn ngập nguy cơ, người đằng sau tường không biết ngày nào đó sẽ bị đè chết, theo nguyên tắc mà nói, Vương Hiểu Thư hẳn là muốn cứu vớt thế giới, nhưng. . .

“Vết thương của em còn chưa khỏi, chúng ta tìm một chỗ tĩnh dưỡng đã.” Z nói xong, ấn xuống nút thang máy vô hình, đưa hai người xuống tầng hầm, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, hắn châm chọc nhếch miệng, hơi thở màu đen bao phủ khuôn mặt bệnh trạng tái nhợt của hắn, đôi mắt đen nhánh sau mắt kính mỏng lóe lên hàn ý.

Vương Hiểu Thư gật đầu, đúng vậy, đúng là cô muốn cứu vớt thế giới, nhưng bác sĩ nói vết thương của cô còn chưa khỏi, cho nên chỉ có thể thật xin lỗi.

Ngay tại lúc cửa thang máy sắp đóng, Tiêu Trà bỗng xuất hiện ngoài thang máy, hắn khiếp sợ nhìn hai người thần nhiên rời đi, vẻ khó có thể tin trên mặt trông vô cùng ngu dại, Z nhếch miệng cười lạnh: “Trở về đợi đến khi nào mạnh hơn rồi lại đến tìm tôi.”

. . . Thật là trực tiếp, không biết nên châm chọc như thế nào.

“Có phải cảm thấy cách anh chọn rất rắc rối? Rõ ràng có thể mang em rời đi, lại phải chờ em tỉnh mới làm như vậy, còn phải ở trước mặt em.” Ở trong thang máy kín, giọng nói của Z có phần đè nén, âm trầm khiến người nghe cảm thấy sờn tóc gáy.

Vương Hiểu Thư nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy, nhưng cô vẫn nguyện ý nghĩ theo hướng tốt: “Hắn là anh sợ ảnh hưởng tới vết thương của em?”

“” Khóe miệng Z giật một cái, trên trán dường như hạ xuống ba tuyến đen, hắn lạnh nhạt nói, “Em rất tự kỷ rồi.”

. . . Có thể giống người bình thường một chút hay không, đừng kiêu ngạo như vậy a anh trai

“Chúng ta sắp đi đâu?” Vương Hiểu Thư sáng suốt thay đổi đề tài.

Thang máy đến nơi, Z trực tiếp bế ôm Vương Hiểu Thư, hừ nhẹ một tiếng nói: “Không đi, ở tại đây.”

Vương Hiểu Thư nhìn vào, chỉ thấy nơi hắn mang cô đến chính là một gian phòng thí nghiệm vô cùng hoàn thiện ở dưới lòng đất Lượng Tử, quả là sáng chói cầu nhân của cô: “Nơi này có từ khi nào? Tiêu Trà thấy anh rời đi, anh chắc chắn bọn họ sẽ không đi xuống?”

Z ôm cô đi đến bên giường, đặt cô xuống, bắt đầu cởi quần áo của cô, Vương Hiểu Thư đỏ mặt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Z, nâng tay vén lên tóc mái, nhìn cái trán trơn bóng và lông mi dài cong như cánh quạt dường như không ngừng run run của hắn, đôi mắt chớp liên tục như vậy sẽ không phải là định nói dối chứ?

“Vừa mới làm.”

Quả nhiên, là nói dối, nhưng lại tránh nặng tìm nhẹ.

“Không muốn nói thì em sẽ không hỏi.” Cô kim lòng không được xoa xoa trán hần, bàn tay đang cởi quần áo không khỏi dừng lại, hần im lặng một hồi, nghiêm túc nói, “Đừng lộn xộn, anh muốn xem miệng vết thương của em.”

“Ừm.” Vương Hiểu Thư lè lưỡi, ngoan ngoãn buông tay, dường như thấy hần... thở nhẹ?

Sao lại thế này, người này trước kia hần không thể hừ hừ a a suốt 24 giờ, tại sao hiện tại lại một bộ cảm dục như vậy?

Vương Hiểu Thư mang theo nghi hoặc nhìn hần đối thuốc ỉnh, chỉ thấy toàn bộ quá trình hần nhìn không chớp mắt, hành động vô cùng dè dặt, hoàn toàn là một người khác hần so với tên thấy tiện nghi không chiếm liên cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng Vương Hiểu Thư có dự cảm xấu, lần này cô không hỏi trực tiếp, nói bóng gió trước: “Không phải anh mặc kệ em sao? Vì sao trở lại?”

Z đang ném băng vải, người cứng lại một chút, rất nhanh liền khôi phục bình thường, hần không trả lời.

Vương Hiểu Thư lại hỏi: “Trong khoảng thời gian này cũng không thấy anh, anh đã làm cái gì?”

Z xoay người lại, mặt không biểu cảm nói: “Chờ em hỏi anh.”

“ ” Có vẻ như nói rất nhiều, nhưng thực ra cái gì cũng chưa nói, đây là nghệ thuật nói chuyện bậc thầy.

“Ngu ngốc.” Z đột nhiên thật kỳ quái khinh bỉ cô một câu, xoa xoa đầu cô, trầm giọng nói, “Anh không phải ai cũng đều quan tâm.”

Vương Hiểu Thư ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt hần chiếu vào trong mắt cô, cô nghiêng đầu, nói khẽ: “Cổ tay của anh dường như sắp khỏi rồi, có phải em hôn mê rất lâu không?”

Z kinh ngạc nhìn cô, dường như không ngờ rằng cô còn nhớ rõ chuyện này.

“Thực ra hiện tại em rất mệt, nhưng em không muốn nghỉ ngơi, em sợ rằng lúc tỉnh lại sẽ không thấy anh nữa.” Vương Hiểu Thư thở dài, “Trực giác của em rất chính xác, em biết lần này anh lại có chuyện gạt em, rốt cuộc anh có hiểu hay không, cho dù em đứng ở cạnh vách núi đen, em cũng hi vọng người đẩy mình xuống là anh.”

Z ho nhẹ một tiếng, lập tức nói sang chuyện khác: “Em hôn mê bảy ngày, không lâu lắm, vừa khéo làm ịeng vết thương lên vậy.”

Vương Hiểu Thư cười khổ: “Đúng vậy, anh tính toán lượng thuốc vô cùng tốt, làm em ngủ đến khi miệng vết thương tốt lên, sẽ không đau.”

“ ”

“Vì sao Nữ Oa tạo người lại không tạo thêm cái đuôi, vậy thì ít nhất em cũng biết anh rốt cuộc là thật sự không có việc gì hay tỏ vẻ không có việc gì.” Vương Hiểu Thư cúi đầu nghịch ngón tay, “Xin lỗi, có lẽ em nói nhiều lắm, anh có việc thì đi đi, em sẽ ngoan ngoãn nằm ở đây.” Cô nói xong liền nghiêng người nằm trên giường, cuộn mình lại giống như con tôm, đôi mắt khép hờ, lông mi run run nhẹ nhàng.

Người khắc nghiệt ngoại trừ hần còn có người khác, có thể bảo vệ cô ngoại trừ hần thì chính cô còn có thể tự cứu, nhưng chân chính đặt cô trong lòng, toàn tâm toàn ý vì cô, ngoại trừ hần thì không còn có ai khác. Vì người này, Vương Hiểu Thư lựa chọn nhượng bộ, nếu cảm tình của cô trở thành trói buộc của hần, đây mới là điều cô sợ hãi và hối hận nhất. Tại thế giới này cô đã không còn thứ để mất đi.

Vương Hiểu Thư từ từ nhắm mắt lại, trước mắt một màn tối đen, cô cũng không biết biểu cảm hay hành động của Z là gì, chỉ có thể xác định hần còn chưa đi, bởi vì không có tiếng bước chân.

Cô thật không yên lòng, giận dữ muốn hần rời đi, nhưng sâu trong đáy lòng lại vô cùng không nỡ, cô có chút hiểu rõ tâm tình lúc trước của Z khi mình cố ý rời đi, hi vọng đây không phải là cô tự mình đa tình.

Một lát sau, cũng không quá lâu, Z ngồi bên cạnh Vương Hiểu Thư, hẩn xoa mặt cô, lòng ngón tay dán vào mí mắt cô, mở mắt cô ra, nhẹ nhàng nói: “Em đúng là, rốt cuộc có hiểu cảm giác chưa từng có đối thủ lại đột nhiên bị đả đảo hay không?”

Vương Hiểu Thư thuận theo mở to mắt, ngây ngẩn nhìn hẩn: “Anh cũng không bị đả đảo mà.”

“Anh có.” Z nhếch môi nói, “Em bị thương chính là thất bại lớn nhất của anh. Không phải không có sức đứng lên, mà là thấy em nhắm mắt, anh không biết đứng lên rồi còn có thể làm gì. Làm bao nhiêu chuyện tốt cũng không tẩy sạch được, đi nhầm một bước liền sai vĩnh viễn, quá khứ tắm tối không thể nào xóa đi, làm đúng cũng là làm sai, đều sẽ có báo ứng.” Hẩn rời mắt, “Cho nên anh nghĩ, có lẽ giữ em lại là một sai lầm, chờ anh giải quyết hết thủy hậu hoạn, em cũng có thể theo đuổi cuộc sống của chính em.”

Vương Hiểu Thư mở miệng định phản bác, nhưng hẩn nâng tay ngăn lại lời của cô: “Em đừng cự tuyệt, thật ra anh không có ý gì khác, đây là tính toán của anh. Em đã cho anh không ít những thứ anh vốn không thể có được, anh hẩn nên thấy đủ.”

Hẩn dường như thở phào nhẹ nhõm lại dường như nở nụ cười, quay lại đối diện với cô, ánh mắt chuyên chú: “Em yên tâm đi, em sẽ gặp người càng hợp với mình, không cần lo lắng cho anh, không sao cả. Người dễ tiện vô sỉ lại không từ thủ đoạn như anh không thích hợp ở bên cạnh em.”

Lại tới nữa lại tới nữa! Vừa có vấn đề là muốn cô đi! Xem cô là gì! Đồ đàn độn không có suy nghĩ gọi thì đến đuổi thì đi sao!

Vương Hiểu Thư không thềm để ý đến cái chân tê nhức, trực tiếp ngồi dậy trừng hẩn hỏi: “Vì sao anh lại sợ người khác nói anh không tốt? Thích gì đó muốn đoạt lấy không phải rất bình thường sao? Vì sao phải tự coi nhẹ mình? Từ đầu tới cuối em chỉ quan tâm anh, em không cần người khác nói như thế nào thấy thế nào về mình, em sẽ không đi, cho dù hiện tại em đang run rẩy.”

Thở dốc một hơi, cô nói tiếp: “Hơn nữa, người ta cãi nhau không phải đều là nữ rời nhà trốn đi sao? Anh đi cái gì chứ, ăn hiếp vì em mềm lòng phải không?” Cô càng nghĩ càng tức, trực tiếp nâng tay ôm cổ Z, kéo hẩn về phía mình, nằm ở trên giường lườm Z bị bắt ép ở trên người cô, âm trầm nói, “Vì cái gì mà thích anh thì em sẽ chịu thiệt, em thấy rõ ràng, ở cùng anh làm cái gì cũng phải nắm chắc thời gian, nếu không một giây sau có khi sẽ không thấy người, hiện tại em muốn lên giường với anh, anh cảm nhận được sao?” Tay cô di chuyển xuống phía dưới eo hẩn, bị hẩn mạnh mẽ ngăn lại, cô không khỏi nhíu mày, nghiêm túc nhìn hẩn.

Z có vẻ rất khó chịu, hẩn là hẩn cũng không chịu nổi, vẻ mặt vô lực và dè dặt chưa từng thấy, hẩn đứng thẳng rời khỏi giường, đi ba bước xa mới quay lưng về phía cô nói: “Hiện tại em không thể làm việc này, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Em khỏe rồi!” Vương Hiểu Thư không hề muốn thỏa hiệp, không phải hẩn trốn sao, hẩn trốn cô liền đuổi, lần này nếu không đuổi theo, cô thật sự không biết lần sau hẩn có trở về hay không.

Vương Hiểu Thư cúi đầu, chống hai tay đi xuống giường, chân cô đã cảm thấy đỡ hơn nhiều, chẳng lẽ hiệu quả của thuốc tê bắt đầu giảm xuống? Mặc kệ, quan tâm làm cái gì, dù sao đây là hiện tượng tốt.

“Em. . .” Z dường như muốn nói cái gì, Vương Hiểu Thư không thềm nghe, khi cô đứng lên lảo đảo hai lần, hẩn bước nhanh tới đỡ cô theo bản năng, vì thế cô liền nhân cơ hội ôm lấy Z, trực tiếp hôn lên môi Z, dùng sức kéo xuống caravat của hẩn.

“Em không biết làm thế nào mới có thể để anh ở lại, nhưng anh đừng khó chịu, cũng đừng đi.” Vương Hiểu Thư vùi đầu vào vai Z, cả người bị hẩn ôm trong lòng, mũi chân thoát ly mặt đất, “Chúng ta đừng tách ra nữa.”

Cánh tay Z ôm cô dần dần buộc chặt, cô có thể cảm thấy hẩn có chút dao động, cô đã chuẩn bị tinh thần, nếu như vậy còn không thể thuyết phục hẩn, vậy thì cô liền ngủ phục hẩn.

Chẳng qua, Vương Hiểu Thư không ngờ, Z sẽ hỏi cô một vấn đề như vậy.

“Vậy nếu anh sắp chết?”

Một sự thật vô cùng tàn nhẫn, trong bọn họ có một người có thể sẽ không sống được bao lâu, mà một người sống lâu trăm tuổi nhưng vĩnh viễn cô độc.

65. Chương 65

Vương Hiểu Thư nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức kinh ngạc nhìn hần hỏi: “Thật sự? Không phải vì vứt bỏ em nên mới cố ý nói dối chứ?”

Z ôm cô đặt lên trên giường, ngồi bên cạnh nhìn về một phía, không biết đang nghĩ cái gì: “Em không cần quan tâm đến anh, anh thật hoài niệm lúc em không biết gì cả, tại sao em bỗng thông minh vậy?” Hần quay đầu nhìn về phía cô, cố ý nói sang chuyện khác.

Vương Hiểu Thư cười lạnh một tiếng: “Em đã nói không phải là chỉ số thông minh có vấn đề, không phải em không có đầu óc, chẳng qua không hay dùng mà thôi.”

“Anh chưa từng nhìn lầm, anh cảm thấy là chỉ số thông minh có vấn đề.”

“...” Thật sự là dốc hết sức lực để chọc giận cô, làm cô quên dự tính ban đầu, Vương Hiểu Thư cười nhạt, nghiêng người tiến về phía trước liếm vành tai của hần, “Thật sự sắp chết?” Cô cố ý nói chậm.

Z lập tức nghiêng đầu sang một bên, nhú mào oán trách: “Anh đã nói em còn chưa khỏi hần, đừng nghịch nữa.”

Đúng vậy, đừng cố gắng lấy lòng hần, nếu hần thật sự không muốn thì cô có nỗ lực đến mấy cũng vô dụng, tại sao cô lại không biết chứ Vương Hiểu Thư? Chẳng lẽ phân chó được chế biến tỉ mỉ thì người ta sẽ ăn sao? Nhưng cô còn không thể ngừng lại, nghe một chút, hần nói mình sắp chết, vì sao đâu? Còn hỏi vì sao, khẳng định là vì cô.

Hần vốn nên mạnh mẽ đến mức không có gì cản nổi, nhưng hiện tại vì cô mà một thân chật vật, còn phải uất ức trốn tránh khắp nơi, ngay cả cô cũng không nhịn được, vậy mà hần lại nhịn được, thật đúng là chịu được áp lực.

Sự việc là như vậy, mọi người đều ích kỷ, người trong lòng của mình, sẽ không muốn người khác thương tổn hần.

“Thân ái.” Vương Hiểu Thư ghé vào người Z, cảm thấy hần bỗng cứng ngắc, không khỏi có chút khó chịu, giọng cô khàn khàn hỏi, “Thật sự nghiêm trọng như anh nói sao?”

“Em không tin?” Hần quay đầu nhìn cô, mỉm cười, “Anh cũng sẽ chết, mọi người sẽ chết.”

“Nhưng anh nói anh lập tức sẽ chết!” Ngữ khí của Vương Hiểu Thư có phần kích động, chữ “chết” này thật trầm trọng, việc hần sắp chết được nói ra từ miệng cô thật sự làm cho người ta rất khó nhận.

Z cười khê một tiếng: “Đúng vậy, nhưng em không tin.”

“...” Vương Hiểu Thư tái mặt, “Ồ trong mắt em, anh vĩnh viễn là người không gặp phiền toái, nếu anh có phiền toái, vậy chắc chắn là vì em.” Cô có phần tự trách, “Là vì em sao? Thời điểm kia em đã sắp chết, anh có thể cứu sống em, chuyện này tuyệt đối không đơn giản, rốt cuộc vết thương trên cổ tay của anh là vì sao?”

“Dù sao đều là chuyện không có kết quả, cần gì phải hỏi tới hỏi lui.” Z đứng dậy dường như muốn đi, “Em nghỉ ngơi đi, anh rời đi một lát.”

Làm sao cô có thể để hần đi? Thật vất vả dẫn dắt đến đề tài chính, làm sao có thể để hần chạy?

Vương Hiểu Thư trực tiếp ôm eo hần, quay mặt dán vào bụng hần, giọng mũi rất nặng nói: “Anh không cần thiết phải đối tốt với em như vậy, em không đáng giá chút nào, em không biết quan tâm anh không thể

chăm sóc anh lại càng không cẩn thận không sẵn sàng, anh ưu tú như vậy, giúp em nhiều như vậy, em lại quá bình thường, còn đặc biệt cố chấp, anh việc gì phải vì em mà đập hư bản thân, anh để em chết đi thôi!”

“Đủ.” Z xoay người ngồi xuống lau nước mắt cho cô, cụp mắt xuống không nhìn cô, “Nếu không em muốn anh làm gì bây giờ? Em cho anh một lựa chọn khác, một thôi, được không? Xin em, anh quỳ xuống.”

Vương Hiểu Thư ngồi ở trên giường kinh ngạc nhìn Z đang quỳ gối trên mặt đất, giống như không hề biết hấn: “Anh làm gì vậy. . . Đứng lên. . . Nhanh chút. . .”

Cô xoay người nâng hấn, hấn nhẹ nhàng đẩy tay cô ra: “Không có gì, theo anh được biết thì cầu hôn cũng làm như vậy, em coi như anh đang cầu hôn em đi.”

Vương Hiểu Thư sững sốt một chút, nín khóc mỉm cười: “Cầu hôn? Vậy lúc trước vì sao anh muốn em đi? Anh định kết hôn rồi danh chính ngôn thuận ruồng bỏ vợ sao?”

Z nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mắt vô cùng phức tạp, hấn mím môi im lặng, giây lát sau trực tiếp vùi đầu vào trong lòng cô. Vương Hiểu Thư ôm hấn, cúi đầu nhìn tóc ngắn mềm mại màu đen, hô hấp của hấn làm ngực cô ấm nóng.

Nếu giữ người trong lòng tại bên người rồi xem bản thân chết, ngấm lại cảm thấy rất khổ sở, đổi lại là Vương Hiểu Thư chỉ sợ cũng lựa chọn như Z, nhưng sự thật thì nhân vật chính là Z, như vậy cô tuyệt đối sẽ không buông tay.

“Đời này quyết định chính xác nhất của em là tất cả nghe theo anh, em không hi vọng quyết định cuối cùng của anh là để em rời khỏi anh.” Cô nhẹ nhàng xoa thái dương của hấn, vô cùng yếu ớt nói, “Hơn nữa em tin chắc rằng anh có thể giải quyết mọi vấn đề, anh chỉ cần thời gian mà thôi, em hi vọng mình có thể ở bên cạnh anh trong những ngày khó khăn này, hướng hồ tất cả cũng là vì em.”

Cô nâng đầu của hấn lên, tay chạm vào mặt hấn cảm thấy hơi ẩm ướt, điều này khiến cô phát hoảng, động tác không khỏi dừng lại. . . Không thể nào, thật khó có thể tin, Z sẽ khóc? Tuyệt đối không phải, nhất định là hiểu lầm, tại sao nghĩ tới việc này liền cảm thấy đáng sợ.

Tuy rằng trong lòng cô nghĩ như vậy, nhưng tay vẫn dừng lại, giống như sợ nhìn thấy sự thật. Cô thật bối rối, vẻ khó xử này không khỏi làm Z mỉm cười, hấn cười, cô liền nhẹ nhàng thở ra, cảm giác gánh nặng giảm đi không ít.

Vương Hiểu Thư trầm giọng nói: “Không có vấn đề gì không giải quyết được, nếu thật sự không được thì chúng ta cùng chết.”

“Em nói cái gì?” Z bỗng ngẩng đầu nhìn cô, hốc mắt đỏ lên, khóe mắt có dấu vết khả nghi, xem ra giống như thật là. . .

Nghĩ cũng không dám nghĩ, Vương Hiểu Thư nói tay ra nói: “Không có gì!”

Z còn tưởng rằng sẽ nghe thấy cô thổ lộ chân tình, vốn đầy cõi lòng chờ mong, vậy mà cô lại phủ nhận? Sự chênh lệch lớn này làm hấn khó tiếp thụ, không khỏi cười lạnh, âm trầm nói: “Em lặp lại lần nữa.”

Vương Hiểu Thư thấy bộ dáng này của hấn, chỉ biết mình sắp thành công, lần này thành công thì về sau sẽ không có hậu hoạn, thật sự là đáng mừng, phải cố gắng thêm, bằng bất cứ giá nào!

“Ôm ôm đi.” Vương Hiểu Thư cố ý làm nũng nhìn hấn, tội nghiệp mở hai tay, “Em muốn ôm ôm.”

“”

“Ôm đi mà. . .” Chớp mắt.knanao

“”

“Rốt cuộc anh có ôm hay không!” Vương Hiểu Thư bắt đầu dĩ kêu lên, trực tiếp kéo cổ áo sơ mi của Z, túm hấn vào trong lòng, xoay người đẩy ngã hấn xuống giường, chân của hấn giẫm xuống đất, nửa người trên bị cô đè, cô giạng chân trên eo hấn, cởi khuy áo sơ mi của hấn, “Anh đừng động đây, em là người có thương tích, anh vừa động, miệng vết thương của em sẽ đau chết.”

Z vốn định phản kháng, nhưng nghe cô nói vậy thì dừng lại, phải biết rằng hấn tốn công làm cô ngủ lâu như vậy chính là không muốn cô đau, tuyệt đối không thể bởi vì việc này mà kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Anh cũng là bệnh nhân.” Z vô lực nằm trên giường, hai mắt nhìn trần nhà, chân dài gấp khúc ở dưới giường, “Em biết bệnh của anh sao?”

“Đương nhiên.” Vương Hiểu Thư thở dài, hấn đã không có lòng tin, vậy thì cô sẽ cho hấn lòng tin, cô cười rạng rỡ, “Cho nên em mới dám ép buộc anh như vậy, anh có khả năng như vậy, nhất định có thể kiên trì làm việc dù bị bệnh để em hài lòng, đúng không?”

“Em. . .” àgagg

“Thực ra mỗi lần làm tình với anh đều thật thoải mái.” Vương Hiểu Thư đỏ mặt ghé vào trong ngực Z, vuốt ve ngực hấn, thẹn thùng nói, “Nhưng mà anh có biết, phụ nữ đều là như vậy, anh sẽ hiểu chứ?”

Z dè dặt nhìn cô, môi mỏng khẽ mở nói ra hai chữ: “Không hiểu.”

“ . . . Anh chưa từng nghe câu nói kia sao?” Vương Hiểu Thư mỉm cười, “70% phụ nữ đều không có cao triều tình dục, em thật vui vẻ vì mình thuộc 30% còn lại.”

“ . . . Đủ, Vương Hiểu Thư.”

“Không đợi được nữa sao?” Vương Hiểu Thư nháy mắt với hấn mấy cái, nhanh chóng cởi quần áo trên người, khóa thân nhảy xuống giường cởi thắt lưng của hấn, “Tư thế này của anh không thoải mái, nằm thẳng.” Cô vừa cởi thắt lưng vừa cởi quần áo trên người hấn, còn kéo hấn nằm lên giường, “Em cũng không đợi được rồi!” Cô đỏ mặt lớn mật nói.

Biết bộ dáng hiện tại của Vương Hiểu Thư trong mắt Z là gì sao? Chính là rõ ràng là thụ nhưng lại muốn giả dạng làm công. . . Đương nhiên, hấn cũng không biết ý nghĩa của hai chữ này, theo ý hấn, hiện tại Vương Hiểu Thư thật là... rất động lòng người.àaggurg umntjwk

“Em thừa nhận rồi sao? Mỗi lần đều nói không cần, thực ra là rất muốn đi?” Z giả bộ từ chối bị cô kéo lên giường, cả người bị cô đặt thành hình chữ đại (), cô trực tiếp ngồi lên eo hấn, để nơi đó của hai người gát gao kết hợp cùng một chỗ, cả hai nhẹn không được thở dài một tiếng.

“ . . . Thật thoải mái.” Vương Hiểu Thư không dám nhìn mặt hấn, đành phải cúi đầu nhìn dưới thân của hai người, cô hơi đứng dậy, nhìn nơi đó ra vào, cảm giác mặt nóng như sắp thiêu cháy, “Không phải là thừa nhận hay không, phụ nữ đều như vậy.”

“Ừm. . .” Z nheo mắt lại, nhìn theo tầm mắt của cô, chần chừ một chút, khàn giọng nói, “Anh có nên làm gì hay không?”

“Hả?” Vương Hiểu Thư thở hổn hển ngẩng đầu nhìn hấn, “Nói cái gì?”

Z cười vô cùng mờ ám: “Dáng người của em rất đẹp, hay là em cũng làm cho anh thấy thật thoải mái?”

“ . . . Không cần.” Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, vừa lên dây đã muốn quay về, nhớ lần trước ở bên trong Megatron, nửa đường bị đẩy đi rồi thiếu chút nữa đã bị vứt bỏ, nếu không phải cô cơ trí thì không biết kết quả sẽ thế nào đâu, vì thế Vương Hiểu Thư nhặt lên thắt lưng bên giường vừa được cởi của Z, dưới đất là quần áo phân tán hỗn độn của hai người.

“Hả?” Z nghi hoặc nhìn cô, chỉ thấy cô quần thắt lưng ở trên cổ, sau đó cô ngẩng đầu nhìn hấn với ánh mắt vô tội ngập nước, nhất thời hấn cảm thấy bụng nóng lên, nơi đó của cô kẹp hấn càng chặt.

“Chủ nhân.” Vương Hiểu Thư quần thắt lưng ở trên cổ, hai tay ngượng ngùng nâng bầu ngực mềm mại, đỏ mặt nhìn hấn, “Em đẹp sao?”

“ . . . Ừm.” Dường như Z chỉ có thể phát ra được một từ này, bởi vì mặc dù đang hỏi, nhưng cô vẫn không ngừng di động, hấn cảm thấy thật nóng, trên trán có mồ hôi tinh mịn, có xúc động muốn phóng ra, nhận thức này làm hấn không khỏi chảy mồ hôi, “Chờ một chút. . .” Hấn khàn giọng nói, ngẩng dậy dè dặt vai cô, hôn môi cô dịu dàng nói, “Chờ một chút.”

Hắn cúi đầu hôn từ cổ cô xuống ngực, cô khó nhịn khẽ rên một tiếng, yếu ớt nói: “Sẽ không cho anh ăn.” Sau đó liền thật sự đẩy hắn ra. . .

Ra. . .

Rồi. . .

Giờ phút này có phải nên hô to một tiếng “Anh muốn càng nhiều!!” hay không. . . Nhưng thật sự không kêu ra được thì làm thế nào?

Vì thế Z nói: “Không phải hôn em một chút thôi sao, cho em hôn lại được không?”

Vương Hiểu Thư có chút không nhịn được, cô khát vọng mãnh liệt hắn giữ lấy cô, dùng động tác mạnh mẽ và các loại tư thế của hắn, sau khi cô hiểu rõ hắn thậm chí có thể vì cô mà buông tha sinh mệnh của bản thân.

Nghĩ vậy, lại nhìn những kẻ gọi là “người tốt”, liền cảm thấy thật thất vọng về nhân tính.

“Thân ái. . .” Vương Hiểu Thư ôm lấy Z, “Anh ở trên được không?”

“Sao vậy, mệt mỏi?” Dù hắn đang hỏi, nhưng đã thuận theo xoay người đè cô xuống.

Vương Hiểu Thư ôm cổ hắn, hai chân kẹp vào eo hắn, đón ý hòa theo động tác của hắn, thở hổn hển nói: “Không có, em muốn nhìn anh, ừm. . .” Cô từ từ nhắm hai mắt, ngẩng đầu lên thoải mái rên rỉ, “A. . . Em muốn anh kêu cho em nghe. . .”

“Đàn ông sẽ không kêu trên giường.” Z cắn ngực cô, nói không rõ.

Vương Hiểu Thư: “Ai nói!”

“Em nghe rồi?”

“Đương nhiên.”

Động tác của Z mạnh hơn, Vương Hiểu Thư hét lên một tiếng: “A! Nhẹ chút!”

Z nghiêng răng lườm cô: “Em nghe được ở đâu?” Hắn lập tức sẽ giết sạch đám người kia rồi băm thành thịt vụn.

“. . . Là một ít phim tải xuống từ trên mạng. . .” Vương Hiểu Thư đỏ mặt quay đầu, sắc mặt của hắn rất dọa người, “Ừm. . . Chính là hai nam. . .”

“Câm miệng.” Z trực tiếp ngắt lời cô, sáng suốt làm cô không có cách nói ra lời tiếp theo, trong phòng thí nghiệm quanh quẩn tiếng động ái muội và than nhẹ, thật lâu sau Z muốn lui người ra ngoài, Vương Hiểu Thư kẹp chặt eo của hắn, lớn tiếng nói: “Không cho lui! Bắn ở bên trong!”

66. Chương 66

Z tựa vào trên ghế bụm mặt giữ im lặng, Vương Hiểu Thư nhắc chân nằm trên giường nhìn hắn, quan tâm hỏi: “Anh muốn một liều thuốc không?”

Z buông tay nhìn về phía cô, con ngươi đen nhánh sáng như đuốc, nhìn thẳng làm cô chột dạ không thôi, là muốn làm gì, tại sao lại dùng ánh mắt như bị cường gian nhìn cô, cô lại không làm gì sai!!

“Không thích hút thuốc thì anh cứ nói thẳng, đừng dùng ánh mắt nói với em, em lĩnh ngộ không được.” Vương Hiểu Thư che miệng ho hai tiếng, đi giày rồi bò xuống giường, cọt đến bên người hắn, “Không phải anh cũng thích sao, làm chi còn tỏ vẻ như muốn ăn thịt người?”

“Được rồi, em câm miệng.” Z đứng lên quay đầu bước đi, “Anh phải làm việc rồi.”

Vương Hiểu Thư nhìn bóng lưng của hắn, hỏi: “Muốn làm cái gì? Em có thể giúp không?”

“Em thật sự muốn giúp?” Z xoay người lại, mặt không biểu cảm nhìn cô.

“Đương nhiên.” Vương Hiểu Thư vuốt cằm, “Anh nói đi, muốn em làm gì?”

Z chỉ vào cái giường: “Anh muốn em giữ yên lặng, đứng ở chỗ đó không nhúc nhích.”

“ ” Vương Hiểu Thư mờ mịt nhìn hắn, hắn nhếch miệng cười khê, ý tứ không rõ đi vào một phòng nhỏ.

Vương Hiểu Thư nhìn cái giường lại nhìn cánh cửa đóng lại, nghĩ rằng dù sao cô là phụ nữ, lật lọng cũng không tính là gì, vì thế cô nhẹ nhàng tiến đến gần gian phòng, vụng trộm nắm vặn cửa, nhẹ nhàng xoay. . .

Hừ, khóa rồi!!

“Thân ái, mở cửa?” Vương Hiểu Thư hạ giọng thử thăm dò, nhưng bên trong không hề đáp lại, người này sẽ không lại tìm đường chết chứ? Không được, cô phải nhìn hắn, “Mở cửa.” Cô gõ gõ cửa.

Vẫn không đáp lại.

“Rốt cuộc anh có mở hay không?”

“ ”

“Anh có bản lĩnh lẩn giường thì phải có bản lĩnh mở cửa!”

“ ”

“Đừng tránh ở bên trong không lên tiếng, em biết anh ở nhà!”

“ ”

“Trương Đại Z!”

“Đủ, tiến vào.”

Khi Vương Hiểu Thư nói ba chữ cuối cùng, Z rốt cuộc thông dong tiến tới mở cửa, hắn không đeo kính, cũng không mặc áo dài trắng, chỉ mặc áo sơ mi và quần tây, đứng ở bên trong nhìn xuống cô, Vương Hiểu Thư thấy thân cao chênh lệch, thu lại vẻ mặt hưng sư vấn tội, làm như không có việc gì lách vào từ khe hở, đi qua còn không quên cúi eo hắn một cái.

“ ” Z cúi đầu, tiện tay đóng cửa, vẻ mặt xem kịch vui nhìn cô nói, “Em đã có thành ý như vậy, nếu anh lại cự tuyệt thì rất không hợp tình lý.”

Vương Hiểu Thư chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, gió lạnh thổi vù vù: “Ách. . . ”

“Đi đến ngồi.” Z bước tới một bàn máy tính, ấn vài phím đen, chuyển màn hình thành hình vẽ mô phỏng, chia thành vài ô vuông nhỏ, trong đó có kí hiệu hình người, Vương Hiểu Thư đi tới gần, tò mò hỏi, “Đây là cái gì?”

Z âm hiểm nhếch miệng: “Máy chơi game, em biết chơi game chứ? Nếu không thì anh dạy em.”

“ . . . Anh để em giúp chính là để em chơi game?” Vương Hiểu Thư vỗ tay hắn hỏi.

Z kéo ghế dựa ra sau, để cô ngồi xuống ghế: “Đây cũng không phải trò chơi bình thường, em chơi xong sẽ biết.” Hắn di chuột, chỉ vào một ô vuông nói, “Em lựa chọn nó rồi nhấp hai lần, như vậy người ở trong ô vuông sẽ đi ra ngoài.” Sau đó lại chuyển tới hàng tiếp theo, “Làm như vậy thôi, biết không? Những người này chỉ có đi không có về, cho nên phải vô cùng thận trọng.”

Vương Hiểu Thư sửng sốt một chút, khê nói: “Đây không chỉ là một trò chơi phải không?”

Z vốn đang cúi người nghịch máy tính, nghe cô nói như vậy, không khỏi nhìn cô với ánh mắt tán thưởng: “Em thật sự là ngày càng thông minh, xem ra anh không cần lo lắng con chúng ta sẽ bối vì gien của em quá kém mà bị kéo thấp chỉ số thông minh.”

Khóe miệng Vương Hiểu Thư run run, thần nhiên nói: “Lời này của anh sai rồi, có thể sinh ra đều là tinh tử khỏe mạnh nhất trong vài tỷ cái.”

Z lập tức hỏi lại: “Vậy sao lại có người gốc như em sinh ra?”

“ ”

“Em lớn thế này rồi cuộc sống là sống sót như thế nào?”

“ ”

“Được rồi.” Mắt thấy Vương Hiểu Thư sắp bùng nổ, Z liền dừng lại, hần nhường vị trí cho cô, dặn dò, “Em hẳn nên biết đây là hệ thống gì, cứ coi như chơi game đi, có người cần phải giải quyết, nếu em thật sự thích người đến người đi, như vậy ít nhất anh muốn tuyển chọn người xuất hiện trước mặt em.”

Vương Hiểu Thư gật đầu: “Vậy còn anh? Anh định làm cái gì?”

Z không trả lời, chỉ nói tiếp lời vừa rồi: “Em mở ra một ô vuông, hình ảnh trong ô vuông sẽ thay đổi cùng những người này, em có thể chọn càng nhiều, nhưng không thể ngừng chọn, em thật sự nghĩ kỹ?”

“Nếu chưa nghĩ ra thì hiện tại em sẽ không ngồi ở đây.” Vương Hiểu Thư tựa lưng vào ghế, ngẩng đầu nhìn hần, từ cảm nhận xinh đẹp nhìn lên trên là đôi môi mịn màng, cánh môi màu hồng phấn không bôi son nhưng mê người ngon miệng giống như đào mật, Z từ trên nhìn xuống, hầu hết chuyển động, quay đầu sang chỗ khác.

“Sao vậy?” Vương Hiểu Thư nghi hoặc.

“Nếu em không cảm thấy lương tâm bất an thì có thể bắt đầu, đương nhiên, đây là phân khu vực, cho nên em có thể lựa chọn người em muốn giải quyết, chờ em làm xong việc này, anh hẳn là. . .” Hần nói đến đây thì dừng lại, môi mỏng nhếch lên, không biết đang nghĩ gì.

Vương Hiểu Thư nói tiếp lời của hần: “Khi đó anh hẳn là đã tìm được cách giải quyết vấn đề về thân thể của mình.”

Z giương mắt, ý tứ không rõ nhìn cô.

Vương Hiểu Thư cũng không nhìn hần, chuyên tâm nghiên cứu hệ thống máy tính: “Lương tâm và ác ý đều là bản năng của con người, ai cũng có thể cảm nhận được, nhưng không nhất thiết phải làm theo.”

Mọi người có quyền lợi đồng tình và cứu vớt người khác, nhưng không nhất định phải làm thật, càng không thể nói và biểu hiện khắp thế giới, điều này không chỉ không tốt với mình mà càng không tốt với người khác, thật giống như bạn biết một người rất đáng thương, nhưng bạn rất đồng tình với hần, liền nói chỗ đáng thương của hần, nói cho người khác biết tất cả các khuyết điểm mà hần không muốn nói ra cho họ biết hần đáng thương muốn chết, đây khẳng định sẽ không làm người thích, cuối cùng sẽ chỉ trong ngoài không được lòng người, vậy còn không bằng làm người ích kỷ, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, thỏa đáng bỏ qua một số thứ, không có gì không tốt.

“Được rồi.” Z không có biểu cảm gì, gật gật đầu, “Nếu em hoàn thành kỳ vọng của anh, anh cũng sẽ làm những gì em hi vọng.”

Vương Hiểu Thư vui vẻ, quay đầu cười nhìn hần: “Bao gồm cùng em đi tìm nơi an toàn, sinh một đứa trẻ an toàn sống cả đời?”

Cô vốn cho rằng Z sẽ khinh thường cự tuyệt, còn phải châm chọc không kiêng nể, nhưng hần hoàn toàn không làm, ngược lại trực tiếp gật đầu: “Bao gồm.”

“ ” Miệng Vương Hiểu Thư thành hình chữ O, “Có bao gồm chế tạo ra vắc xin giải trừ độc tính của bệnh độc H+ hay không?”

“Thứ kia vốn tồn tại.” Z nhếch miệng, “Em thường xuyên nhìn thấy nó, nhưng em không để ý.”

“ . . . Không thể nào?” Vương Hiểu Thư kích động đứng lên, vui vẻ nắm tay hần, “Thật sao?”

Z kéo tay cô ra, đi đến bên kia ngồi xuống, cầm lấy lát cắt ở kính hiển vi, khoe miệng nhếch lên một độ cong đẹp đẽ, chỉ nghe hần thản nhiên nói: “Không nói cho em.”

Đây là trả thù, nhất định là trả thù! Trả thù câu “Sẽ không cho anh ăn” của cô!

Vương Hiểu Thư cũng không tức giận, hắn đã nói như vậy chứng tỏ nó thật sự tồn tại, cũng đúng, người thích khiêu chiến như Z, làm sao có thể tạo ra bệnh độc mà không tạo ra vắc xin giải độc, đây cũng là một loại khiêu chiến, người hoàn mỹ như hắn không ai có thể bằng được, vậy thì khiêu chiến bản thân hắn cũng là một thú vui.

Vương Hiểu Thư mang theo tâm tình hướng tới tương lai tiến nhập công việc Z phân cho cô, Z ngồi ở đây, lẳng lặng nghe tiếng cô click chuột, chưa bao giờ gián đoạn, hắn không khỏi nghiêng đầu nhìn cô, cô thật gầy, dáng người nhỏ nhắn, vóc người cũng không thấp, nhưng khi đứng cạnh hắn, lại làm hắn cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Cô gái nhỏ bé này đang làm chuyện trước kia cô khinh thường thậm chí oán hận, một câu “Đã nghĩ tốt lắm” khiến cô bị người thóa mạ và oán hận, trọn đời không xoay người được giống như hắn, nhưng cô dường như không để ý đến điều đó.

Cô sẽ chuyên tâm lắng nghe khi hắn có chuyện muốn nói. Nhưng có một vài lời chính hắn cũng quên, cô lại vẫn nhớ. Hắn cho rằng mình là chúa cứu thế của cô, nhưng cuối cùng mới phát hiện, cô mới là bữa tối cuối cùng của phạm nhân bị phán tử hình như hắn.

67. Chương 67

Vương Hiểu Thư nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cô đã thả ra hai ô vuông, mọi người canh giữ ở ngục thất trên phòng thí nghiệm Lượng Tử hắn đã bị zombie ăn luôn đầu óc. Không cần hoài nghi, kí hiệu hình người này tuyệt đối không có khả năng là “người”, cho dù Z gọi bọn họ là “người”, nhưng theo ý hắn, người sống cùng với xác chết có gì khác nhau đâu?

. 63dc7ed101. 5d44ee6f2c3f71b73125876103c8f6c4

Vương Hiểu Thư xoay xoay cái cổ mỗi nhừ, quay đầu nhìn thoáng qua Z, hắn đang nghiêm túc vận hành thứ gì đó, khuôn mặt tinh xảo với đường cong hoàn mỹ, cưỡi ra hai nút thắt gần cổ áo sơ mi, giữa chiếc cổ trắng nõn thon dài là hầu kết khiêu gợi làm người xem miệng đắng lưỡi khô.

734ba6f3de83d86

Không biết vì sao, Vương Hiểu Thư cảm thấy hiện tại mình ngày càng. . . Nói thế nào đây, giống như cô ngày càng trung thành với dự vọng của bản thân rồi.

b83aac23b9528732c23cc7352950e8

Có lẽ, có thể là cô thật sự tiếp nhận Z ở trong sinh mệnh của mình, dường như có một số việc chính là nước chảy thành sông.

7ce3284b743aefde80ffd9aec500e085

Cô đứng lên, chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, nhìn người đàn ông nghiêm túc này, chọn thời điểm nói chuyện mà không quấy rầy đến hắn.

Z ngẩng đầu lên ngay khi cô dừng bước, con mắt hẹp dài nhìn cô, thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

ca8155f4d27f205953f9d3d7974bdd70

Vương Hiểu Thư vẫn eo: “Mệt mỏi, em đi ngủ.”

Z nhìn màn hình máy tính, thấy không có hai ô vuông, hình ảnh được gửi từ camera là đám zombie, cô đã giải quyết không ít người theo yêu cầu của hắn, điều này làm hắn cảm thấy thực chất mình cũng không hiểu rõ về cô.

Nhưng dù thế nào cũng được, sự việc tốt cuộc vẫn phát triển theo hướng tốt.

Vương Hiểu Thư vừa ngoan ngoãn đi tới cạnh máy tính vừa hỏi hần: “Ví dụ như?”

“Không có ví dụ, chuyện rất đáng sợ đều là tự em mơ mộng, đây không phải việc em am hiểu nhất sao?”. . .

Độc miệng như vậy tranh cường hạo thắng như vậy thật sự làm cho người ta hiểu được lúc trước vì sao hần muốn xử lý thể thí nghiệm khác! Nếu hần sinh nở bình thường, cô thật hoài nghi hần có từng có em trai em gái hay không, chẳng qua trước khi sinh ra đã bị hần xử lý trong tử cung.

Vương Hiểu Thư bất đắc dĩ ngồi vào ghế tựa, mở máy tính nhìn hình người đi tới đi lui trong ô vuông, đột nhiên hỏi: “Đám zombie này có thể tiêm vắc xin phòng bệnh hay không?”

“Xem biểu hiện của em.”

“.”

sakmdaksmfámkmfámglsgmsdl,g.gekt-0eo9348539486394jgmngmgmg

Chuyện đáng tin nhất mà người đàn ông này cho chúng ta thấy chính là không nên tin hần.

Nhưng dù vậy cô vẫn làm theo, không có cách nào, ngoại trừ hần thì cô còn có thể tin tưởng ai?

“Đúng rồi.” Vương Hiểu Thư bỗng ngẩng đầu nhìn chằm chằm màn hình, nói với hần, “Vừa rồi khi em tỉnh lại, đột nhiên có cảm giác sớm hay muộn anh cũng sẽ rời đi.” Cô ngừng lại một chút, cũng không cần hần đáp lại, không sao cả nói, “Nhưng cũng không sao, dù sao không có anh em cũng có thể sống rất tốt, chỉ thuận tiện đợi anh một chút mà thôi.” Nói xong cô bắt đầu tiếp tục “làm việc”, giống như không hề quan tâm đến phản ứng của Z.

Z cứng ngắc xoay người, nhìn lưng của cô hỏi: “Em đang cảnh cáo anh sao?”

“.” Thật sự là quá thông minh, thông minh không làm người thích a!

Khi Vương Hiểu Thư hoàn thành công việc đã là ba ngày sau, chỉ có thể nói bọn họ ăn uống vệ sinh ngủ còn muốn nhanh chóng hủy diệt thế giới quả là một việc vô cùng khốn khổ, trước đây hai mươi năm, Vương Hiểu Thư khi vẫn là lolita sẽ tuyệt đối không ngờ tới lúc trưởng thành mình sẽ xuyên không, càng không ngờ sẽ gặp được người đàn ông hoàn mỹ như Z.

Trước khi xuyên việt, cô chỉ nghĩ tìm một người đàn ông an phận thủ thường giữ khuôn phép là được, tương lai sống cùng với cha cô, nhưng hiện tại lại trải qua chuyện chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết điện ảnh và anime. . .

Vương Hiểu Thư làm xong việc, bên Z dường như vẫn chưa có đầu mối, dừng hỏi vì sao cô biết, nhìn vẻ khổ mà không thể nói ra của Z là cô liền hiểu.

Một thiên tài ở trong phòng thí nghiệm suốt 24 giờ, hơn nữa gần như không ăn uống, làm sao có thể không rõ ràng?

Chỉ có hai khả năng, một là thật sự không có cách, hai là... hần giả bộ.

Vương Hiểu Thư đứng sau Z, nhìn hần chống cằm ngẩn người, cảm thấy có chỗ không quá đúng.

Cô cảm thấy ý nghĩ có phần hỗn loạn, vì vậy vỗ vỗ bờ vai của hần nói “Em đi nghỉ ngơi trước” rồi đi, mấy ngày nay cô luôn thấy mệt mỏi, luôn muốn đi ngủ, phần lớn thời gian đều dành cho việc ngủ, thời gian làm việc cũng không bao lâu, thật sự là kỳ quái.

Z thấy cô đi thì quay đầu lại, nơi nào còn thấy được hơi thở u buồn vừa rồi? Biểu cảm hiện tại của hần phải là chó con nhìn theo chủ nhân đi làm.

/(o)/~ hu hu hu hức, lại phải làm quả phụ rồi!

↑ Chính là ánh mắt này.

Thật là phiền não.

Vương Hiểu Thư lập tức quay đầu đi trở về, dựa vào giữa hần và cái bàn, để tránh hần lại tiếp tục “ngẩn người” nhìn dụng cụ.

“Em muốn làm gì?” Z cảnh giác lui ghế về sau, nhưng cô lập tức kéo lại, ánh mắt hần thẳng hàng với ngực cô, tầm mắt chăm chú nhìn nơi đó không rời đi được, điều này làm cho không khí hần cố gắng xây dựng biến mất.

“Em có rất nhiều việc muốn làm.” Vương Hiểu Thư nắm cầm của Z để hần quay đầu lại “Anh cho em bao nhiêu thời gian?”

Z rũ mắt nhìn cô lách giữa hai chân hần, giọng nói khàn khàn: “Một phút đồng hồ.”

kámdầmmslmflá,ál;á,f

Vương Hiểu Thư không nói hai lời kéo caravat của hần lên, hần bị kéo không thể không ngẩng đầu nhìn cô, cô cười tủm tỉm nói: “Một phút đồng hồ? Anh đúng là khinh thường chính mình, lúc trước là cố kị thân thể của anh, hiện tại xem ra anh cũng không có chuyện gì, tâm tình cũng không sai, vậy chúng ta làm chút chính sự đi.”

“Cho nên?” Z giương mắt nhìn cô.

Vương Hiểu Thư đảo mắt, bỗng nhiên lui về sau, hai tay chống trên bàn, nhếch miệng: “Không có cho nên, em bỗng thay đổi chủ ý rồi.”

“!”

“Chúc anh ngăn người vui vẻ.” Vương Hiểu Thư đá lông nheo, xoay người rời đi.

Z ngồi trên ghế một hồi, cuối cùng nhịn không được đứng lên đuổi theo: “Đứng lại.”

Vương Hiểu Thư đưa lưng về phía hần, dừng chân lại hỏi: “Gì chứ?” Cô hỏi xong liền thấy tiếng bước chân ngày càng gần, vì thế lập tức nói, “Anh đừng di chuyển!” Cô xoay người, nhìn người đàn ông cao lớn vừa dừng bước, cười vô cùng tà ác, “Xoay người sang chỗ khác.”

Z muốn hỏi cô làm sao vậy, nhưng cô lại nói trước: “Làm theo là được rồi, dù sao không phải là chuyện xấu.”

Đã không phải chuyện xấu, vậy như cô yêu cầu, xoay người cũng không sao cả.

Z nghe theo xoay qua, áo dài trắng khẽ bay, vóc người cao cao đứng ở đây, Vương Hiểu Thư đi qua cái bàn phía trước, nói: “Đứng ở trước bàn đi?”

Đã làm một, vậy thì làm hai cũng không có gì, vì thế Z tiến lên vài bước, đứng ở trước bàn.

Vương Hiểu Thư chậm rãi cởi áo khoác, tiếng kéo khóa bên sườn váy, cởi áo, đặt quần áo lên bàn truyền vào trong tai Z, Z thở mạnh, theo bản năng muốn quay đầu, lại bị cô ngăn cản.

“Đừng xoay qua.” Cô nhỏ giọng, “Anh có thể nhắm mắt lại tưởng tượng một chút, nhưng không được xoay qua, nếu không em sẽ đi ngủ.”

“!” X2

Vương Hiểu Thư vừa lòng nhìn Z cứng ngắc đứng ở đây, cởi nội y, mặc váy vào, chân không đi tới cạnh hần, tiếng bước chân rất nhẹ, nhưng hần có thể cảm nhận được cô từ từ tới gần.

Cô ôm eo Z từ đằng sau, tay hần đặt trên tay cô, bộ ngực mềm mại của cô kề sát vào phần lưng rắn chắc của hần, Z gục đầu xuống, mắt khép hờ, bên miệng là nụ cười yếu ớt với ý vị sâu xa: “Sau đó thì sao? Em muốn như thế nào?”

Vương Hiểu Thư từ từ nhắm hai mắt, quay mặt dán vào lưng Z, ngửi mùi hương nam tính trên người hần, ngón tay thon dài chậm rãi rời xuống, cởi khóa thắt lưng, từ từ kéo ra ngoài, lại chậm rãi kéo xuống khóa quần, đưa tay vói vào bên trong nội y, nhẹ nhàng nắm giữ nơi đó, dịu dàng hỏi: “Cảm nhận được sao?”

“... Ừm.”

Vương Hiểu Thư mở mắt ra, nhìn khuôn mặt hần, hần từ từ nhắm hai mắt, nét mặt thật trầm lặng, thờ dờ trầm trọng, dường như muốn phóng thích gì đó, tay gắt gao nắm cổ tay cô, ý đồ trút hết tình cảm nào đó, có thể thấy được hần đang đắm chìm trong không khí mà cô xây dựng.

Cô bỗng rút tay về, khàn giọng nói: “Hiện tại đến lượt anh đứng phía sau rồi.”

Z cúi đầu nhìn cô, cô tiến vào trong lòng hắn, ngực của hắn dán vào phần lưng trắng nõn mịn màng, hắn ôm lấy hông cô, vén váy lên, nhẹ nhàng lướt qua bụng cô, để nơi đang rục rịch vào con đường ẩm ướt ẩm áp, cô ngưỡn cổ, vẻ mặt như đau đớn lại như thoải mái, răng khể cắn vào cánh môi hồng phấn, quả thực làm cho người ta khó có thể đè nén xúc động.

“Biết em làm sai cái gì không?” Z xoay người dán vào lỗ tai cô, môi cắn vành tai cô, thấp giọng hỏi.

Vương Hiểu Thư cau mày, hừ nhẹ một tiếng lắc đầu, thân mình đung đưa theo động tác của hắn, tiếng da thịt va chạm làm cho người ta mặt đỏ tai hồng.

“Làm sai cái gì em rất rõ ràng, đừng giả ngu.” Trong đôi mắt hẹp dài là vẻ bồn chột, “Nếu em còn không biết, anh sẽ cho em biết rõ một chút.”

“Ồ. . .” Vương Hiểu Thư cúi đầu cắn răng kêu một tiếng, rầu rĩ nói, “Anh nói cái gì, hoàn toàn không nghe thấy. . .”

Mục đích mà cô trả lời như vậy rất đơn giản, bởi vì hiện tại cô cần, mà hắn cũng cần cô.

68. Chương 68

Đây là những ngày vui vẻ và yên tĩnh, hai người đều ăn ý không nói đến những chuyện phiền lòng, nhưng đến ngày sắp kết thúc mọi chuyện, ngày này tới một cách kì diệu, và mở đầu của nó cũng thật kỳ dị.

ksfksmfsmgmslmgslmgslsdmgslmgsmgslgmDiễnđànLêQuýĐôn

Hôm nay Vương Hiểu Thư vô cùng rối rắm, tìm được Z đang thay quần áo, cô đứng ngoài cửa đợi nửa giờ hắn cũng không đi ra, cô đành phải đi vào, tuy rằng bọn họ đã xem như “vợ chồng già”, nhưng cô cảm thấy. . . Đây là lễ phép cơ bản nhất.

snfsfmnnnnnnnnnnnnnnnni fllllllllllàknágl39u2390523jtnfnfn

“Bác sĩ mau ra xem cho em đây là có chuyện gì, đã hơn nửa tháng mà kinh nguyệt chưa đến!” Vương Hiểu Thư cầm một bao băng vệ sinh đặt trước mặt Z, hợp lí hợp tình nói, “Nhất định là nó có vấn đề!”

Nguồn: Ngâm Phong Các

“” Khỏe miệng Z giật một cái, tay gạt bao băng vệ sinh trên tay cô ra một bên, nhìn cô thản nhiên nói, “Tính khí cáu kỉnh miên man suy nghĩ, nhìn dáng vẻ của em là biết nội tiết tố mất cân đối.”

“Đó là thời mãn kinh.” Vương Hiểu Thư lau mồ hôi, hỏi một vấn đề làm hắn trở tay không kịp, “Không phải là em mang thai rồi chứ?”

“”

Hai mươi phút sau, hai người mặt đối mặt ngồi ở bên bàn nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không khí vô cùng trầm trọng.

Nhưng mà, Vương Hiểu Thư vừa mở miệng thì không khí trầm trọng đã vỡ tan.

“Em còn nghĩ rằng giống của anh có vấn đề, không ngờ thật sự mang thai rồi.” Cô vui vẻ nói, “Anh không có vấn đề gì chứ? Anh thật sự có thể chứ?”

“” Có lẽ không một người đàn ông nào muốn nghe người phụ nữ của mình nói bản thân không được, còn dùng ngữ khí không thể tin được như vậy.

sfmákmgskgmskgmsmgalsdmggedg23523525

Z cứng nhắc nói: “Thà em nghi ngờ kết quả kiểm tra của anh còn hơn.”

Vương Hiểu Thư vô cùng nghĩa khí nắm hai vai hắn nói: “Vậy thì tốt lắm, cho dù anh chết cũng có con trai cùng em, ha ha.”

Truyện được edit và đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn và Ngâm Phong Các

Ngữ khí “Ta đây cuối cùng hết khổ cuối cùng xoay người rồi” là sao chứ?

Z nheo mắt, lạnh lùng nói: “Thật đáng tiếc, anh không chết được.”

Vương Hiểu Thư không hề kinh ngạc: “Đương nhiên em biết anh không chết được, từ khi bắt đầu em đã không lo lắng vấn đề này.”

“Anh có nên cảm tạ vì em thừa nhận năng lực của anh hay không?”

“Không cần, chúng ta quen thuộc như vậy, khách khí cái gì?” Vương Hiểu Thư đứng dậy, cao hứng rồi tỉnh rồi mù, vui vẻ đi xung quanh phòng thí nghiệm, “Thật tốt quá, vậy chúng ta về phòng thí nghiệm Lượng Tử đi, không phải anh nói việc quái đã mọc hết rồi sao? Chuyện anh đáp ứng vẫn còn nhớ chứ?”

Hai chân Z chồng lên nhau, một tay chống đầu, không có biểu cảm gì nhìn cô, cô cho rằng hắn muốn đổi ý, nhất thời khẩn trương, nhưng hắn chỉ dừng một lát rồi nói: “Được.”

1n4k452j5b215JKN9NAKFNÀNK

Trong khoảng thời gian này Z đối với cô có thể nói là ngàn theo trăm thuận, rất ít khi phản đối quyết định của cô, Vương Hiểu Thư có phần được sung ái mà lo sợ, cũng có cảm giác không quá chân thật. Đúng vậy, ai có thể ngờ rằng người đàn ông trước kia sẽ không dừng bước chân vì bất cứ ai lại làm được như hiện tại? Vương Hiểu Thư vui mừng đi đến bên cạnh hắn, hai tay vòng qua cổ hắn, hạnh phúc rúc vào lòng hắn, Z nghiêng đầu nhìn mu bàn tay trắng nõn của cô, có thể nhìn thấy mạch máu rõ ràng, hắn hơi cúi đầu, hạ xuống một cái hôn.

“Đã đến lúc này rồi.” Z mở miệng, ngữ khí hờ hững, “Vậy em cũng trả lời anh một vấn đề đi.”

“Vấn đề gì?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Vương Kiệt đã chết chưa?”

“...” Vương Hiểu Thư sửng sốt một chút, sau đó nói, “Em không muốn lừa anh, em không biết.”

Z nghi hoặc nhìn cô, cô đứng dậy nghiêm túc nhìn hắn: “Em hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của ông ta, mở ra tất cả ô vuông cũng không thấy ông ta, bao gồm Tiêu Trà, hiện tại còn sống đều là người không có uy hiếp tới chúng ta, cùng với những kẻ đáng thương chờ anh tiêm vắc xin phòng bệnh.”

“Vậy sao.” Z nhàn nhạt gật đầu, “Có lẽ anh biết bọn họ đi đâu.”

“Anh biết?” Vương Hiểu Thư nhếch mày, “Biết còn không mau giải quyết nhanh chút, để bên ngoài an toàn một chút được chứ? Em không hi vọng lúc trồng hoa hướng dương trong sân còn phải lo lắng có zombie xuất hiện hay không.”

Z cười khê một tiếng: “Anh có thể thay đổi bệnh độc, làm cho bọn họ thấy em đều quỳ xuống thỉnh an.”

“... Không biết vì sao bỗng nhớ tới zombie mặc đồ nữ hầu quét dọn phòng.”

“Chủ ý không sai.” Z tán thưởng nói.

Vương Hiểu Thư chết lặng nói: “Nhưng em còn cảm thấy thẩm mỹ của người càng hợp khẩu vị của mình.”

“Một khi đã như vậy.” Z nhếch miệng, dường như vô cùng không tình nguyện nói, “Vậy thì để mấy người kia sống tiếp là được.”

“Hả?” Vương Hiểu Thư phát ra một tiếng nghi hoặc.

Z chỉ chỉ sau lưng cô, cô xoay qua, trên màn hình lớn chiếu tình cảnh trên mặt đất, Tiêu Trà và Tiêu Nhã Nhã đứng đó, dường như đang tìm cách xuống dưới, Tiêu Trà nhíu chặt mày, giống như rất đau đầu cũng rất bất đắc dĩ.

“Bọn họ muốn làm gì?” Vương Hiểu Thư đề phòng.

Z thật vừa lòng hiện tại cô có thể cảnh giác như vậy, dịu dàng trấn an nói: “Không sao cả, là anh gọi bọn họ đến.”

“Anh?” Cô kinh ngạc nhìn hắn.fnfmmmf

Ngón tay thon dài của Z vuốt qua cánh môi mỏng, ý vị sâu xa nói: “Có một số việc không nên để em ra tay, cho nên đành để hắn đến làm.”

“Còn có chuyện gì là anh không nên ra tay à?” Vương Hiểu Thư vô cùng tò mò hỏi, cũng không giải thích được.

“Đương nhiên.” Z đứng lên, ấn xuống chốt mở cửa, nhìn Tiêu Trà kéo tay Tiêu Nhã Nhã đi vào thang máy, ngoái đầu lại nhìn Vương Hiểu Thư, “Ví dụ như giết Vương Kiệt.”

“ ”

“Nếu em ra tay, em sẽ tự trách, anh ra tay, lại sợ em có khúc mắc.” Hắn nhún vai, một bộ không sao cả, “Cho nên, để cho người khác tới làm chuyện này là được, em cho là lỗi vào vì sao không bị phát hiện?”

. . . A, thì ra hắn đã liên lạc với Tiêu Trà, Tiêu Trà cuối cùng tìm về em gái yêu quý của mình, tuy rằng bị hủy dung. . .

“Vậy hiện tại anh gọi bọn họ tới làm gì?” Vương Hiểu Thư hỏi.

Z khoanh tay dựa vào mép bàn, thản nhiên nói: “Kết thúc hết thấy.”

. . . Có phải nên cảm ơn một tiếng hay không? Hoặc là khen ngợi một chút?

Quên đi, dù sao đây là ba ba của đứa nhỏ, làm ba ba phải chịu trách nhiệm a.

Vương Hiểu Thư đầy lòng chờ mong nhìn hắn giải quyết hết thấy như thế nào, nhưng Tiêu Trà và Tiêu Nhã Nhã sau khi xuống dưới chưa nói mấy câu đã bước đi, Z chỉ đưa cho bọn họ một lọ chất lỏng không rõ, cùng một hộp không biết đựng thuốc gì, bọn họ liền vui vẻ rời đi, đây là có chuyện gì?

Xin quan tâm người đang đứng bên phải Z là cô một chút được chứ? Đây là tiếng gọi tình yêu, đây là gió xuân trần gian, đây là nguồn suối sinh mệnh!

“Nhìn gì mà chuyên tâm như vậy?” Chẳng biết lúc nào Z đã đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng thở ra nói, “Hiện tại có thể tới nơi em muốn, em muốn đi đâu?”

“Đã xảy ra chuyện gì? Như vậy là xong rồi?” Vương Hiểu Thư không đáp, hỏi lại.

Z buồn cười khi nhìn vẻ ngây ngốc này của cô: “Em cho rằng rất phức tạp? Hiện tại những người còn sống đều biết tự hiểu lấy, ít nhất sẽ không ngu xuẩn đến quấy rầy cuộc sống của chúng ta.”

“Vậy anh cho bọn họ cái gì?” Cô lại hỏi.

Z suy tư một lát, nói: “Một loại là em chờ mong, một loại. . . Chính là thuốc mỹ dung.”

Khóe miệng Vương Hiểu Thư giật giật, có phần vui buồn đan xen: “Tức là anh đưa vắc xin phòng bệnh cho Tiêu Trà phải không?”

Z không trả lời, xoay người bắt đầu thu xếp này nọ: “Phải rời khỏi nơi này thật lâu, cần cái gì thì nhớ mang đi.”

sfakágkmsgkna

Vương Hiểu Thư tiến đến bên cạnh hắn hỏi: “Có phải hay không phải hay không? Rốt cuộc có phải hay không?”

Z cũng không quan tâm cô hỏi cái gì, chỉ nói điều mình muốn nói: “Anh đặt thời khóa biểu cho em, trước khi em sinh phải nghe theo anh.” Hắn trực tiếp vỗ nhẹ một trang giấy vào mặt cô, cô nhìn vậy nhất thời uể oải.

“Đọc sách thì thôi, tại sao lại có đàn đàn dương cầm? Em chỉ kéo violon!” Vương Hiểu Thư giơ giấy hỏi, “Hơn nữa vì sao muốn em mỗi ngày nhìn anh ít nhất tám giờ? Đây là yêu cầu gì?”

Z cười lạnh nhìn cô: “Đương nhiên phải nhìn, nếu không đứa nhỏ sinh ra giống như em thì không được rồi.”

“ ” Vương Hiểu Thư đè nén lửa giận, trong mắt lóe ra con mèo lửa, “Em thật hiểu kỳ rớt cuộc em ở trong lòng anh là dạng gì, có thể phiên toái bác sĩ Trương hình dung một chút hình ảnh của em trong lòng anh sao?”

Z nhếch miệng, nhin không được nở nụ cười, gật đầu nói ra hai chữ: “Của anh.”

“ ”

“Thất thần làm gì? Đi thôi.” Z cầm lấy laptop, vừa ấn phím vừa gọi cô.

Vương Hiểu Thư không còn tức giận nữa, hẳn có thể làm như bây giờ đã vô cùng khó được, cô còn muốn yêu cầu xa vời cái gì? Hai người bọn họ nhất định sẽ ở cùng nhau, bởi vì không ai trong bọn họ muốn xa rời đối phương. . .

Z rời đi cùng Vương Hiểu Thư, tới đón bọn họ là Megatron xa cách đã lâu, Megatron vẫn là Megatron, nhưng tại sao lại cảm thấy nó vô cùng dễ phòng Vương Hiểu Thư, thường xuyên cách cô một khoảng xa, mới đầu Vương Hiểu Thư còn không cảm thấy, sau đó liền nhin không được hỏi.

“Anh nói vì sao nó luôn trốn tránh em?” Vương Hiểu Thư hỏi Z đang nghiêm túc nghiên cứu Kỹ thuật trồng cây ăn quả , Z ngẩng đầu lên, đuôi mắt sau mắt kính hẹp dài hơi run run, ngữ khí vô cùng dè dặt nói, “Anh đã từng nói không chỉ một lần, đừng quấy rầy khi anh đang đọc sách.”

Vương Hiểu Thư che miệng cười: “Ha ha ha, thật ngại, quên mất ~”

“ . . . Cho nên?”

“Cho nên? Mau trả lời vấn đề của em.” Cô thản nhiên nói.

Z rũ mắt xuống nhìn phần bụng đã hiện hơi rõ của cô, kìm nén nói: “Có lẽ là kho số liệu của nó chứa một ít ký ức không tốt về em ở Nguyên Tử.”

“ . . . Ha ha.” Vương Hiểu Thư xấu hổ cười, “Phải vậy không? Em có thể xóa sạch chúng sao? Để thế giới này tốt đẹp một chút không được sao?”

Z ngẩng đầu nhìn mặt trời, ánh nắng tươi sáng dưới trời xanh, trong khu vườn nhỏ là hoa hướng dương nở rộ, đã là mùa xuân ấm áp, thời gian trôi thật nhanh, thấm thoát bọn họ đã quen biết lâu như vậy, hơn nữa sắp có một bé con khỏe mạnh.

Z nhàn nhạt nói: “Thế giới vẫn luôn rất tốt đẹp.”

“Hả?”

“Em có thể tùy ý điều chỉnh nó, không cần hỏi anh.” Z một lần nữa cúi đầu đọc sách, giống như vừa rồi chưa từng nói lời gì vô cùng kinh người.

Vương Hiểu Thư nở nụ cười, rời khỏi ghế nằm, đi giày vào, tới gần Megatron ngồi ở bên kia, khi đi ngang qua Z thì nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Cảm ơn? Với hắn sao?

Z không ngẩng đầu, nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, từ này có lẽ nên là hắn nói với cô, thể thí nghiệm chưa từng có thời thơ ấu bình thường và tam quan bình thường làm sao có thể biết đến đáng về vốn có của thế giới, có câu nói “Bạn thấy cái gì bạn chính là cái đó”, thấy những nhà khoa học điên cuồng và thể thí nghiệm thiếu hụt thơ ấu, làm sao hắn có thể bình thường được chứ?

Nói ngắn gọn lại là, thiếu hụt gì đó có thể tận lực bù lại, về phần Vương Hiểu Thư và đứa nhỏ của bọn họ, hẳn sẽ ẹ con cô hậu thuẫn mạnh mẽ và tương lai tươi sáng, đây là mục tiêu duy nhất trong quãng đời còn lại của hắn.

Ý tưởng này hẳn cũng không nói cho cô nghe, hẳn thậm chí không cần cô biết, hẳn chỉ yên lặng hành động, đối với cảm tình cũng là như vậy.

Giống như cho đến nay, hẳn chưa từng chủ động nói lời biểu đạt tình yêu như “Anh yêu em”, nhưng nó đã không còn quan trọng. Nếu một giây sau chính là tận thế, có lẽ hẳn sẽ nghiêm túc nói cho cô hẳn yêu cô, nhưng với tính cách của hẳn, nếu còn có ngày mai, hẳn không có cách nào mở miệng được, lại càng không để ngày tận thế xảy ra.

Ít nhất, cho dù hẳn không ngăn cản được thế giới này hủy diệt, hẳn còn có thể mang cô rời khỏi đây.

Z nhìn Vương Hiểu Thư, cô đứng dưới ánh mặt trời, mặc váy ngắn rộng rãi, bên cạnh là Megatron bị cô chặn không có chỗ để đi, gió nhẹ phơ phất thổi qua tóc dài bên hông cô, dường như Z có thể nghe thấy một tiếng ca trong trẻo.

Giống như rất nhiều thứ đều là như vậy.

Bạn tin tưởng trước, bạn mới có thể có được, về phần hiện tại bạn có cần hay không, bạn ở một bên, bởi vì bạn tin, chính mình sẽ nhận ra, bạn vô cùng cần cô ấy.

Một đoạn tình cảm ổn định, song phương có được thế giới nhỏ của mình, không chiều theo đối phương, cũng không ỷ lại đối phương, không có ca ngợi phù phiếm và nói dối, cũng không oán giận và giấu giếm, nhưng kì lạ là toàn bộ thế giới của hai người đều muốn hòa cùng nhau.

Tại quá khứ cảnh còn người mất, anh yêu em nhất.

69. Chương 69: Phiên Ngoại 1

Nếu đứa nhỏ có thể lựa chọn, vậy thì làm đứa nhỏ của Z và Vương Hiểu Thư, hẳn vô cùng không đồng ý đi đến thế giới này. m . *

Hẳn sâu sắc ý thức được mình đến nơi này để chịu khổ, để chứng minh cha của mình anh minh uy vũ, mẹ của mình mỹ lệ động lòng người đến mức nào. Hẳn biết, hẳn chỉ biết, hẳn nhất định là đứa nhỏ nạp thẻ đưa tặng [1], hơn nữa còn chỉ nạp một nửa.

53e3a7161e428b65688f

Đứa nhỏ nạp thẻ đưa tặng: không phải con ruột cũng không phải nhận nuôi, mà là cha mẹ nạp thẻ được tặng, người như vậy, hồi nhỏ bị huynh đệ tỷ muội khi dễ, cha không đau mẹ không thương, gặp phải nhiều chuyện không hay ho nhưng vẫn kiên cường sống, tiếp tục đối mặt với càng nhiều việc không hay ho. . .

8f53295a73878494e9bc8dd6c3c7104f

Mọi người thấy qua người cha nào ngồi xem phim hoạt hình nhưng lại để con trai đọc sách chưa? Cha của hẳn chính là.

Cha hẳn nói, hẳn đang bù lại thời thơ ấu thiếu hụt, hơn nữa nói cho hẳn tên của hẳn chính là tới như vậy.

Phải không, ha ha, đúng vậy a, cái tên Tom này, thật sự làm cho người ta nghĩ lại mà vẫn không chấp nhận được.

Nhưng ít nhất khi hẳn vừa sinh ra, hẳn vẫn là một hoàng tử nhỏ hạnh phúc, nhưng từ khi hẳn lớn lên, địa vị của hẳn đã trượt xuống mức độ tiểu tinh linh nuôi trong nhà.

2a084e55c87b1ebcdaad1f62fdbbac8e

Sinh tồn, hay là hủy diệt, đây là một vấn đề, là hờ hững chịu đựng sự tra tấn tàn bạo của cha, hay là không nhìn mẹ yếu đuối mở to mắt giả ngu khuất phục dưới dâm uy của cha, chọn loại nào?

5737c6ec2e0716f3d8a7a5c4e0de0d9a

Bảy tuổi, bé trai không biết tên là Trương Tom hay Vương Tom, mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ đứng ở vườn hoa trước nhà, bắt lực ngừng đầu nhìn trắng rằm, ánh mắt trống rỗng, vẻ mặt thất lạc biểu lộ nhuần nhuyễn sự u buồn của hắn.

Bỗng nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng “Tách!”, mặt bé trai lạnh lùng, không biểu cảm nắm chặt tay quay đầu bước đi.

“Haiz.” Vương Hiểu Thư đóng máy ảnh, buồn bực nhìn bóng lưng con trai, “Tom, con đi đâu? Chụp xong rồi nên đi ngủ!”

“Con đến phòng thí nghiệm.” Bé trai cũng không quay đầu lại, bỏ lại những lời này rồi nhanh chóng chạy xuống phòng thí nghiệm, Vương Hiểu Thư cầm máy quay phim đuổi theo, lo lắng nhìn bóng lưng của hắn, lẩm bẩm nói, “Hiện tại đi xuống không phải là muốn chịu chết sao, là mẹ con cũng không bảo vệ được con.”

Giờ phút này trong phòng thí nghiệm có cái gì? Có người, là ai?

443cb001c138b2561a0d90720d6ce111 @

Bé trai thuận thực ẩn xuống mặt mã vào phòng thí nghiệm, sau đó vỗ ngực có chút nghĩ mà sợ nhìn về phía sau, may mà mẹ không đuổi theo, nhưng hắn vừa thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại liền thấy cha đang nhìn hắn.

Z đứng ở bên bàn thí nghiệm, kính không gọng lóa sáng, bé trai nhìn không thấy mắt hắn, nhưng hoàn toàn có thể đoán được mình sẽ chết thật thảm.

“Con có biết là mấy giờ rồi không?” Môi mỏng của Z khép mở, không mang theo chút cảm tình hỏi.

Bé trai lui về phía sau một bước theo bản năng, cái trán lấm tấm mồ hôi: “. . . Thật có lỗi, cha, con. . .”

“Lí do là cái gì ta không muốn nghe, ta chỉ để ý kết quả.” Z giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, lạnh nhạt nói: “Hiện tại là 12 giờ 1 phút, thời khóa biểu ta đưa cho con viết mấy giờ ngủ?”

“. . . 9 giờ.”

1905aedab9bf2477edc068a355bba31a

“Con chậm bao lâu?”

“. . . .”

“Trả lời.”

“. . . .”

“Sao vậy?” Z âm trầm nhếch miệng, chậm rãi tới gần, dưới ngọn đèn mờ tối trông giống như tử thần.

Bé trai dù bình tĩnh đến mấy thì cũng chỉ có 7 tuổi, bỗng gào khóc trước sự hung tợn của Z, Vương Hiểu Thư đã đứng ở cửa nhìn, nhìn đến lúc này cuối cùng vẫn vọt vào, ôm con trai vào trong ngực an ủi: “Cục cưng không khóc cục cưng không khóc, đừng sợ.”

8f121ce07d74717e0b1f21d122e04521

Z thấy Vương Hiểu Thư lập tức thay đổi thành vẻ mặt ánh mặt trời ấm áp cả người vô hại, dịu dàng nói: “A, sao cả hai đều đến đây? Đến giờ ngủ rồi.”

Vương Hiểu Thư ghen lời, thở dài: “Con là con ruột của anh chứ?”

“Đương nhiên.” Z nghiêm túc nói, “Nếu con không phải, anh giết con trước rồi sau đó giết chết em, cuối cùng tự sát.”

“. . . Đủ, anh không biết nói lời này trước mặt trẻ con rất tàn bạo sao. . .”

“Có lẽ con cũng thích.” Z tùy ý nói.

Vương Hiểu Thư ôm lấy đứa nhỏ, bắt đầu xoay người rời đi, Z thấy vậy cũng bỏ xuống công việc, đi theo bọn họ cùng lên, nhưng đến khi Vương Hiểu Thư định ôm con cùng ngủ, Z vô tình kéo cổ áo Tom xé rách hằn ra ngoài.

“Này, anh làm gì!”

“Đứa nhỏ kêu tên này hẳn là có thời thơ ấu đau khổ, như vậy mới không hỏng mắt.”

“ . . . ” Ha ha, vì sao nghĩ đến Voldemort ==, “Vậy anh cũng phải đưa con về phòng rồi nói!”

“Đứa nhỏ kêu tên này hẳn có tự giác thân là thú nuôi, em xem Tom & Jerry chưa?”

“ . . . Thì ra anh đặt tên như vậy!”

“Sao hả?”

Vương Hiểu Thư còn chưa kịp trả lời, bên ngoài phòng liền truyền đến tiếng kêu phẫn nộ của Tom: “Cho rằng mình là ai chứ! Làm sao có thể có người đáng ghét như vậy!”

Z không nói hai lời mở cửa phòng nhìn ra ngoài, Tom sợ tới mức trốn đằng sau sofa, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Z mặt không biểu cảm nói: “Ta cho rằng mình là cha con.”

70. Chương 70: Phiên Ngoại 2

Khi Vương Tom vừa được 10 tuổi, Trương Jerry sinh ra, bởi vì Vương Hiểu Thư sinh lần đầu bị giày vò quá mức, Z vốn kiên quyết không để cô sinh, nhưng Vương Tom ngày ngày dùng ánh mắt oán độc và oán hận nhìn hai vợ chồng bọn họ, điều này khiến Vương Hiểu Thư vô cùng áy náy, cô nghĩ, có lẽ là đứa nhỏ rất cô đơn mới có thể thành như vậy, khẳng định là thế, nhất định.

Thế nên Vương Hiểu Thư bắt đầu thực hiện việc đeo bám Z dai dẳng, dưới tình huống đối phương không thể không lui bước thành công mang thai Trương Jerry.

Trương Jerry sinh vào mùa xuân vạn vật sinh sôi, là chòm sao Song Ngư lãng mạn, so với anh trai Vương Tom chòm Bọ Cạp, Trương Jerry làm hai vợ chồng bớt lo nhiều.

Thời điểm sinh ra Trương Jerry nhu thuận hơn Vương Tom, cũng không làm khổ Vương Hiểu Thư, sinh ra một cách thuận lợi, Z tuyệt đối sẽ không cho rằng lần đầu tiên hẳn làm ba ba rất kích động tay chân luống cuống nên mới xảy ra chút vấn đề.

Tom cúi đầu nhìn em gái trắng trắng non mềm nằm trên giường trẻ con, hơi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tà ác lại thâm trầm: “Em gái?” Hắn thấp giọng đọc hai chữ này, ý vị sâu xa.

Hắn giơ tay lên, ngón tay trắng nõn chạm rài tiến gần khuôn mặt ngủ say của em gái, ngay tại lúc hắn sắp đụng tới, giọng nói của Vương Hiểu Thư vang lên từ ngoài cửa: “Bảo bối con ở đâu, đến giờ đọc sách rồi.”

Tom bỗng rút tay về, mặt không biểu cảm xoay người rời đi, lúc đóng cửa nhìn thoáng qua giường trẻ con tinh xảo, cười vô cùng phúc hắc.

Vương Hiểu Thư phát hiện Tom có hơi kỳ quái, hắn thường xuyên hi vọng có thể ở cùng một chỗ với Jerry, điều này làm cho cô rất cao hứng nhưng cũng hơi nghi hoặc, vì thế vào lúc Tom đọc sách cô lặng lẽ hỏi Z: “Anh nói xem con trai của chúng ta có phải là muội không [1] hay không?”

[1] Yêu thích muội muội.

Dáng người cao ngất đứng bên vườn hoa, không chút nào để ý tưới hoa, Z chắc chắn nói: “Không phải.”

“Vì sao?” Vương Hiểu Thư tò mò nhìn hắn, “Anh chắc chắn như vậy?”

Z cười lạnh một tiếng, mắt nhìn con trai đang đọc sách dưới bóng cây, không biết là cao hứng hay mất hứng, nhếch miệng nói: “Hắn chỉ không muốn làm kẻ bị đùa giỡn.”

“” Tuy rằng ở cùng Z nhiều năm như vậy, Vương Hiểu Thư vẫn không hoàn toàn hiểu hết thâm ý trong lời nói của hắn, dùng cách nói của hắn thì phải là chỉ số thông minh chênh lệch, không thể cứu được, cho dù bọn họ sống cùng nhau mấy trăm năm cũng không có tác dụng.

“Em không xem Tom & Jerry sao?” Z khinh thường nhìn Vương Hiểu Thư, “Thật là rất ngu xuẩn rồi.” Nói xong, cầm theo bình tưới hoa vào trong phòng.

Vương Hiểu Thư đứng sững sờ tại chỗ một lúc, sắc mặt ngày càng đen, cô đi đến bên cạnh con trai, nhỏ giọng nói: “Đọc sách cho tốt, mẹ có chút việc muốn nói với ba ba, con ở ngoài này không được đi đâu cả, nghe rõ không?”

Tom đáp ứng, sóng nước chả xao nói: “Được, không thành vấn đề, yên tâm đi mẹ.”

“Sao hôm nay đồng ý nhanh như vậy?” Vương Hiểu Thư xoa đầu hắn, cũng không nghĩ nhiều, bước nhanh đuổi theo người đàn ông đáng ghét kia.

Nhiều năm như vậy, duy nhất không thay đổi chính là tật xấu độc miệng của Z, cho dù là với người nhà hay với người khác cũng đều là một bộ cao cao tại thượng quan sát chúng sinh, thật giống như tiểu thí dân bọn họ có thể sống đều là vì hắn. . . Ừm. . . Hic ~~~-&qo hình như sự thật là vậy.

//~~ Cảm thấy mệt mỏi không thể yêu.

Vương Hiểu Thư rẽ vào phòng ngủ, liếc mắt một cái liền thấy Z đứng bên cửa sổ, hắn đang thắt caravat, sợi tơ màu đen xẹt qua ngón tay thon dài trắng nõn, màu sắc trắng đen rõ ràng đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Anh muốn đi ra ngoài sao?” Vương Hiểu Thư tựa vào cạnh cửa hỏi.

Z không nhìn cô, chỉ gật đầu: “Đúng vậy.”

“Đi đâu?” Cô hỏi liên tục, “Cùng ai? Đi làm cái gì? Mấy giờ về? Khi về còn yêu em sao?”

Tay thắt caravat dừng lại, Z trực tiếp cởi ra thả lại, hơi nhú mày nhìn về phía cô: “Anh chỉ đến phòng thí nghiệm lấy chút đồ mà thôi.”

“Ở đây không phải cái gì cũng có sao?” Vương Hiểu Thư đóng cửa lại, chậm rãi tới gần hắn, Z nhăn mày, con ngươi màu đen nhìn cô chằm chằm, đã sinh hai đứa con nhưng cô vẫn không giống như người đã làm mẹ mà giống thiếu nữ trẻ tuổi, hơn nữa có vòng ngực với độ cong đẹp mắt lại đang trong thời kỳ cho con bú, sữa chảy ra ngoài làm ướt áo sơ mi của cô.

Vương Hiểu Thư theo ánh mắt của hắn nhìn xuống dưới, mặt đỏ nâng tay che trước ngực: “. . . Đừng nhìn, em đi mặc áo ngực.” Cô vẫy vẫy tay, “Anh ra ngoài đi.”

Z ném caravat xuống, khoanh tay tự tại nhìn cô: “Sữa tự động chảy ra cho thấy sữa dồi dào, không cần phòng ngừa, cũng không cần thận thủng.”

“ . . Em đã biết, anh có thể đi ra ngoài, không phải anh muốn đi lấy đồ sao?” Vương Hiểu Thư xấu hổ hỏi.

Z chớp mắt mấy cái, tỏ vẻ nghe theo ý kiến của cô, nhấc chân đi ra ngoài, mỗi một bước giống như dẫm nát lòng cô, khi hắn đi ngang qua người cô, cô chỉ cảm thấy trái tim sắp bay ra. . . Kỳ quái, đã nhiều năm như vậy, vì sao nhìn hắn đều cảm thấy mặt đỏ tim đập. . .

Z chậm rãi dừng bước, đứng phía trước Vương Hiểu Thư, kéo tay cô đè cô vào cửa, dán vào trán của cô thấp giọng nói: “Thực ra anh rất hiếu kỳ.”

“ . . Hả?” Vương Hiểu Thư hô hấp rối loạn hỏi: “Sao, sao vậy? Tò mò cái gì?”

Mắt xéch xinh đẹp híp lại, con ngươi hẹp dài của Z hưng trí nhìn cô chằm chằm: “Anh rất hiếu kỳ, sữa mẹ tốt cuộc có vị gì.”

Vương Hiểu Thư ngạc nhiên ngược mắt, kinh ngạc nhìn hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lúc đó dường như có thứ bị đốt cháy.

“Làm loạn. . .” Hai tay Vương Hiểu Thư chống trên eo hấn, “Con còn đang đọc sách bên ngoài, anh đừng xằng bậy.”

Z hôn trán cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính: “Hấn là anh sinh, anh biết hiện tại hấn không hề muốn chúng ta đi ra ngoài.”

“ . . . Có ý gì?”

“Đừng quẩn nhiễu như vậy.” Z trực tiếp đè lại cổ tay cô, có chút phiền chán nói, “Em tìm đến anh chẳng lẽ không có tâm tư gì khác sao, anh còn nhớ lúc mang thai người nào đó còn rất tích cực.”

“Ai!” Vương Hiểu Thư đỏ mặt phủ nhận. “Khăng định không phải em!”

“Thật không.” Z sao cũng được nói, “Vậy thì cho là anh đi.” Hấn kéo đùi cô khoác lên eo hấn, nâng mông của cô kề sát vào người, một tay kia cởi bỏ khuy áo sơ mi, cúi đầu hôn lên bầu ngực mềm mại, mùi sữa thơm mê người quanh quẩn, hô hấp của hai người nhanh chóng rối loạn.

“A. . .” Hai chân vương Hiểu Thư thoát khỏi mặt đất, cảm giác mứt vào xa lạ lại quen thuộc làm cô vô cùng hồ thẹn và bất đắc dĩ, “Tại sao anh lại như vậy. . . Rất. . . Rất. . .”

“Rất cái gì?” Z tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn cô một cái, mập mờ không rõ nói ba chữ, sau đó không để ý cô nữa, nghiêm túc làm thực khách còn tốt hơn con gái của hấn.

Vương Hiểu Thư chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, trong lòng khát vọng được càng nhiều, cô bị hấn nhấc lên cao, hai tay yếu ớt vòng qua vai hấn, thấp giọng nói: “Vào đi, được chứ?”

Cổ họng Z phát ra tiếng cười trầm thấp: “Hiện tại không đẩy anh đi nữa sao?”

Vương Hiểu Thư hôn môi hấn, cắn cánh môi mỏng manh, lông mi của hấn và của cô giao nhau, hai người dán chặt chẽ không rời.

“Em yêu anh.” Cô thấp giọng nói, hai chân gắt gao kẹp lấy eo hấn, phóng ra khát vọng của bản thân, cúi đầu hơi buông chân ra, hai người kết hợp dưới sự phối hợp của hấn.

“A! . . .” Vương Hiểu Thư thoải mái than nhẹ, một tay chống cửa một tay khoát lên vai hấn, nơi tư mật ra ra vào vào với tần suất khiến cô khó có thể hình dung được cảm giác của mình, cô ôm chặt lấy Z, hôn lên vành tai của hấn, vươn đầu lưỡi vào trong lỗ tai, khiêu khích người đàn ông khiến cô cả tâm và thân đều hạnh phúc vô cùng.

Z thở dốc càng nặng, áo sơ mi trắng lỏng lẻo khoác trên vai, quần tây màu đen tụt xuống một nửa, hai chân đứng thẳng, thấp giọng lẩm bẩm nói: “Thích không?”

“Ừm. . . !” Vương Hiểu Thư cảm thấy hít thở không thông, gò má hồng làm nổi bật vẻ kiều diễm động lòng người, cô vuốt ve mặt, hầu kết và ngực của hấn, có phần bất mãn cắn chiếc cổ trắng nõn, dấu răng nhọt nhọt mang theo sự ngứa ngáy làm dâng lên khoái cảm khác thường, hai người càng dán sát, tần suất ra vào cũng càng tăng.

“Thích. . .” Trên mặt Vương Hiểu Thư mang theo nụ cười nhàn nhạt phát ra từ nội tâm mà chính cô cũng không nhận ra, cô nhìn người đàn ông trên trán chảy ra mồ hôi, thể xác và tinh thần thỏa mãn làm cô càng quỵến rũ, cô thấp giọng nũng nịu nói, “Vậy còn anh?” Cô hỏi, “Anh thích em sao?”

“”

“Nhiều năm như vậy, anh đều không nói với em.” Vương Hiểu Thư có phần cảm khái, lâm vào hồi ức nào đó, “Anh thay đổi nhiều như vậy, thực ra em đã có đáp án, chẳng qua anh chưa bao giờ nói.”

Z ôm Vương Hiểu Thư xoay người nhào lên giường, việc này làm cho phía dưới của hai người càng đẩy mạnh, Vương Hiểu Thư hét lên một tiếng, một giây sau những lời cô nói đều bị Z nuốt vào.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng gần như khiến Vương Hiểu Thư mất đi lý trí, trong tiếng thở dốc dường như cô nghe thấy hấn trả lời: “Yêu.”

. . . Hả? Hấn nói cái gì?

Vương Hiểu Thư nghi hoặc mà yếu ớt nhìn người đàn ông đang ôm mình: “Anh vừa nói cái gì?”

Môi Z dán lên trán cô, tiếng nói cũng không to, nhưng cô có thể nghe được rõ ràng.

“Không phải thích.”

“Là yêu.”

“Anh yêu em.”

“Từ lần đầu tiên em rời đi anh đã bắt đầu yêu em rồi.”

“Còn muốn cảm ơn em.”

“Thực ra nhiều lần như vậy cũng không phải anh cứu em, mà là em đã cứu anh.”

“Em đã cứu anh một mạng.”

.

Vương Hiểu Thư nghe Z nói từng câu, giọng nói vẫn là giọng nói kia, diện mạo vẫn là diện mạo kia, cô nằm mơ cũng không thể quên được, nhưng những lời này. . . Hốc mắt đỏ lên, cô đang muốn nói gì đó, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng khóc vang dội của trẻ con, Z bỗng đứng lên, nhỏ giọng nói: “Đáng chết.”

“Làm sao vậy?!” Vương Hiểu Thư kinh ngạc hỏi, vội vàng mặc quần áo xuống giường, “Jerry có chuyện gì?”

Z cười lạnh một tiếng: “Không, em yên tâm, có chuyện khẳng định là tiểu tử thối kia.”

Đúng vậy, ở phòng Trương Jerry, người máy Megatron cỡ nhỏ số 2 đang tóm cổ áo Vương Tom, vể chạt vật của Vương Tom làm Trương Jerry vừa tỉnh lại nở nụ cười, Trương Jerry vui vẻ hét chói tai.

.

Đau khổ.

Đây là lịch sử trưởng thành đau khổ của một thiếu niên.

Sự thật nói cho chúng ta biết, đứa nhỏ tên là Tom cũng không có thời thơ ấu tốt đẹp.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-ke-zombie>